

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REESE
WITHERSPOON

GONE
BEFORE
GOODBYE

A NOVEL

HARLAN COBEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

REESE WITHERSPOON
GONE
BEFORE
GOODBYE
HARLAN COBEN

GRAND
CENTRAL

NEW YORK BOSTON

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, işletmeler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Harlan Coben ve Reese Witherspoon

Kapak tasarımı: Alan Dingman ve Albert Tang Kapak

görselleri: Getty Images ve Shutterstock

Kapak telif hakkı © 2025 Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarların fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak için izin almak istiyorsanız, lütfen permissions@hbgusa.com adresine başvurun. Yazarların haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing

Hachette Book Group

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

grandcentralpublishing.com

@grandcentralpub

İlk Baskı: Ekim 2025

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür.

Grand Central Publishing adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır.

Daha fazla bilgi için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Grand Central Publishing kitapları toplu olarak satın alınabilir. iş, eğitim veya tanıtım amaçlı kullanım. Daha fazla bilgi için lütfen yerel kitapçınıza veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı'na nspecial.markets@hbgusa.com adresinden ulaşın.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2025940630

ISBN: 9781538774700 (ciltli), 9781538779361 (imzalı baskı), 9781538779354 (özel baskı), 9781538774717 (e-kitap), 9781538775158 (büyük baskı ticari ciltli kitap), 9781538775028 (uluslararası ticari ciltli kitap)

E3-20250821-JV-NF-ORI

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif](#)
4. [İthaf](#)
5. [Birinci Bölüm](#)
6. [İkinci Bölüm](#)
7. [Üçüncü Bölüm](#)
8. [Dördüncü Bölüm](#)
9. [Beşinci Bölüm](#)
10. [Altıncı Bölüm](#)
11. [Yedinci Bölüm](#)
12. [Sekizinci Bölüm](#)
13. [Dokuzuncu Bölüm](#)
14. [Onuncu Bölüm](#)
15. [On Birinci Bölüm](#)
16. [Onikinci Bölüm](#)
17. [On Üçüncü Bölüm](#)
18. [On Dördüncü Bölüm](#)
19. [On Beşinci Bölüm](#)
20. [On altıncı bölüm](#)
21. [On Yedinci Bölüm](#)
22. [On sekizinci bölüm](#)

23. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
24. [Yirminci Bölüm](#) .
25. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
26. [Yirmi İkinci Bölüm](#)
27. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
28. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
29. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
30. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
31. [Epilog](#)
32. [Gone Before Goodbye için Teşekkürler](#)
33. [Daha Fazla Keşfet](#)
34. [Yazarlar Hakkında](#)
35. [Reese Witherspoon ve Harlan Coben'in diğer eserleri](#)

*Kurtarabilecekleri her canı kurtarmak için
kendilerini tehlikeye atan birçok askeri
doktor ve hemşireye. Cesaretiniz ve
şefkatiniz için teşekkür ederiz.*

**Kitap hediyeleri, ön izlemeler, fırsatlar ve daha fazlasını
keşfedin.**

[Daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

TriPoint, Kuzey Afrika

Çığlığı duymuyorum.

Hemşire öyle. Anestezi uzmanı da öyle. Ben çok derin bir konsantrasyon halindeyim, sadece ameliyathanede girebileceğim bir konsantrasyon halindeyim, göğüs kemiği böyle kırıldığında ve ellerim çocuğun göğsünün içindeyken.

Burası benim evim, ofisim, sığınağım. Burada Zen'im. Daha fazla çığlık. Silah sesleri. Helikopterler. Bir patlama.

"Doktor?"

Sesinde paniği duyuyorum. Ama kıpırdamıyorum. Gözlerimi ayırmıyorum. İnsanlığın bildiği en eski tıbbi aletler olan ellerim göğüs boşluğunun içinde, işaret parmağım perikardiyumu palpe ediyor. Tamamen buna odaklanmış durumdayım, sadece buna. Müzik çalmıyor. Günümüzde ameliyathanelerde bu garip bir durum, biliyorum, ama bu kutsal mekânda sessizliği seviyorum, sekiz saat süren kalp nakilleri yaptığımızda bile. Bu durum ekibimi rahatsız ediyor. Onlar eğlenceye, dikkatlerini dağıtacak şeylere ihtiyaç duyuyorlar ve bu benim için bir sorun. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Hem mutluluğum hem de mükemmelliğim bu tek odaklanma sayesinde geliyor.

Ama sesler içeri giriyor.

Hızlı silah sesleri. Bir patlama daha. Daha yüksek çığlıklar. Şimdi yaklaşıyor.

"Doktor?" Ses titriyor, panik içinde. Sonra, açıkça dinlemediğim için: "Marc?"

"Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok," diyorum. Bu pek de teselli edici bir söz değil.

Trace ve ben sekiz gün önce Ghadames'e vardık. Diori Hamani havaalanına uçtuk ve orada Trace ve benim tanıdığımız Salima adında bir genç kadınla (eğer bu onun gerçek adıysa) ve kendini tanıtmayan ve bize tek kelime etmeyen iri yarı bir şoförle karşılaştık. Dördümüz iki uzun gün boyunca kuzeydoğuya doğru seyahat ettik, Agadez yakınlarındaki güvenli bir evde ve ardından Bilma'da yıldızların altında çadırlarda uyuduk.

sürücüyü Nijer'in kuzeyinde bırakıp, başka bir araba bulana kadar gece boyunca çölde seyahat ettik.

Salima ve Trace birbirlerine aşıklar. Buna şaşırmadım. Trace, "playboy" kelimesinin tam anlamıyla tanımıdır. Ölümle çevrili olsalar bile... Belki de sebebi budur.

Ölüme yakın olduğunuzda, en çok yaşadığınızı hissedersiniz.

Salima bizi Cezayir ve Libya sınırını aşarak kuzeye doğru ilerlemeye devam ettirdi. Djanet'in doğusunda, yarım düzine ağır silahlı militan bizi durdurdu. Hepsi gençti, sanırım onlu yaşlardaydılar ve bir tür güçlü uyuşturucu madde etkisindeydiler. Onlara Çocuk Ordusu deniyordu. Havada kan kokusu vardı. Gözleri fal taşı gibi açılmış halde önce beni, sonra Trace'i yakaladılar. Genç militanlar beni diz çöktürdüler.

Silahı kafamın arkasına dayadılar.

İlk ölecek olan bendim. Trace izleyecekti. Sonra sıra ona gelecekti.

Gözlerimi kapattım, Maggie'nin yüzünü hayal ettim ve birinin tetiği çekmesini bekledim.

Çocuk Ordusu bize ateş etmedi, tabii ki. En az dört dili akıcı bir şekilde konuşan Salima dizlerinin üzerine çöktü ve hızlıca konuştu. Tam olarak ne dediğini bilmiyorum — Salima bize söylemedi — ama çocuk askerler yoluna devam etti.

Daha fazla çığlık. Daha fazla silah sesi. Şimdi daha yakındalar. Acele etmeye çalışıyorum.

Bu son görevin birçok açıdan ne kadar riskli olduğu konusunda Maggie'ye gerçeği söylemedim, endişeleneceğini düşündüğümünden değil, birbirimize verdiğimiz sözlerden dolayı — gelmekte ısrar ederdi.

Maggie ve ben böyle insanlarız.

Bir kahramanı neyin yarattığını merak ediyor musunuz? Elbette fedakarlık var. Ama ego, pervasızlık ve heyecan arayışı da var.

Tehlikeden korkmuyoruz. Normallikten korkuyoruz.

Cerrahi maske takan Trace başını içeri sokar. "Marc?" "Ne kadar vaktimiz var?"

"Kampın kuzey tarafını yakmışlar. Onlarca kişi öldü bile. Salima herkesi dışarı çıkarıyor."

Hemşireye ve anestezi uzmanına bakıyorum. "Gidin," diyorum onlara.

Hemşire uzaklaşırken bana "Onu kurtaramazsınız" diyor. "Zamanında bitirseniz bile, ameliyattan sağ çıkabilse bile, onu yaşatmayacaklar."

"Onlar"ın kim olduğunu bilmiyorum. Gerekçelerini, kökenlerini, tarihlerini, gruplarını, kabilelerini, savaş ağalarını, fanatiklerini, aşırılıkçılarını, masumlarını bilmiyorum. Kimlerin iyi, kimlerin kötü olduğunu, bu insanların neden bu mülteci kampında olduğunu, hangi tarafın zalim, hangi tarafın ezilen olduğunu bilmiyorum. Politik değilim diye değil, ama Maggie, Trace ve benim için bunun bir önemi yok.

On beş yaşındaki Izil adlı hastamın tedavisine devam ediyorum. Tedavi ettiğim herkesin masum olduğunu umuyorum, ama bundan şüpheliyim. Kimin hangi tarafta olduğunu anlamak bizim işimiz olamaz. Bizim işimiz, fazla abartmadan söylemek gerekirse, onların hayatlarını kurtarmak. "Hepsini öldürün, gerisini Tanrı halletsin" derler. Bizim için ise tam tersi geçerli: hepsini kurtarın ve Tanrı... Anladınız siz.

Burada "iki taraf da" demiyorum. "Hiçbir taraf" diyorum. "Herkes dışarı," diyorum. "Odanın boşaltılmasını istiyorum." "Marc," diyor Trace.

Cerrahi maskelerin üzerinden gözlerimiz buluştu. Trace ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Cerrahi ihtisasımızı birlikte yaptık. Dünya çapında bunun gibi insani krizlerde tıbbi yardım sağladık. O, dünyanın en yetenekli kalp-göğüs cerrahlarından biridir.

Trace, "Kapatmana yardım edebilirim" diyor. "Ben hallederim." "Bekleriz."

Kafamı sallıyorum, ama o anlıyor.

"Bana bir ambulans bırak," diyorum. "Ambulansa ateş etmezler."

İkimiz de bunun artık doğru olmadığını biliyoruz, en azından bugünün dünyasında.

Asla gelmemeliydik. Buna izin vermemeliydim. İşimi halletmeli, veda edip eve dönmeliydim.

Maggie'nin yanında olmalıydım.

Trace'e veda etmiyorum. O da bana veda etmiyor.

Ama bu onu son görüşüm olacak.

Saniyeler sonra, odada sadece Izil ve ben kalıyoruz. Aptalca başarabileceğimi düşünerek acele ediyorum. Kapılar açıldığında çocuğun göğsünü kapatıyorum.

Silahlı militanlar içeri dalıyor. Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Hepsi de gözlerinde çılgın bir bakış var. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Çok kez. Birkaç gün önce Djanet'in doğusunda da görmüştüm.

Bazen aynaya baktığımda da görüyorum.

Gözlerimi kapatıp Maggie'nin yüzünü hayal ediyorum ve birinin tetiği çekmesini bekliyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Baltimore

BİR YIL SONRA

Maggie McCabe gelmemeliydi.

"Neredesin?" diye sorar Marc.

Maggie telefon ekranındaki kocasının yüzüne bakar. "Sana söyledim."

"Johns Hopkins mı?"

"Evet."

"Avluda mısın?" "Evet."

"Tanıştığımız yerde," diyor. "Tıp fakültesinin oryantasyon haftasında."

Hatırlıyor musun?

"Tabii ki hatırlıyorum," diyor Maggie.

"Seni gördüğüm anda senin aradığım kişi olduğunu anladım." "Beni kusurma."

"Seni cesaretlendirmeye çalışıyorum." "İşe yaramıyor."

"Peki ne yapıyorsun?"

Maggie, kampüse ilk geldiği günü hatırlar, gözleri parıldayan, yüzü taze, umut, iyimserlik, enerji, canlılık ve tüm o saçmalıklarla dolu. Ne kadar saf. Ama sonra, dünyanın parçalandığında, her şeye sahip olduğunda ve hatta her şeye sahip olduğunu anladığında ve takdir ettiğinde, hiçbir şeyi bir an bile hafife almadığında, ne kadar şanslı olduğunu bildiğinde ve çok minnettar olduğun için, bir şekilde safça karmanın seni ödüllendireceğini veya en azından seni rahat bırakacağını umduğunda, kaderinin değişken olduğunu, hayatın kaos olduğunu ve kimsenin

, bir an her şeye sahip olabileceğinizi ve her şeyin bu kadar kolayca elinizden alınabileceğini...

"Kendime küçük bir acıma partisi veriyorum,"

diyor. "Dur. İçeri gir."

"Eve gitmek istiyorum."

Marc kaşlarını çatıyor. "Bunu

yapma." "Hazır değilim."

"Evet, hazırsın. Lütfen? Gitmeni istiyorum. Benim için yap." "Ciddi misin?"

Shriver Hall'un tepesindeki beyaz kubbeli çatıya bakarak gözyaşlarını siler. Bir saat önce, isteksizce uzun kollu, lacivert, baldır ortasına kadar uzanan resmi bir elbise giymişti. Siyah değil. Bu çok kasvetli olurdu. Lacivert güvenli bir seçim gibi görünüyordu; duruma uygun, ama dikkat çekmeye çalışmayan bir renk. Aslında, bu özel gecede göze çarpan bir yerde olmak yerine, yere gömülmeyi tercih ederdi.

"Maggie?"

"Buradayım."

"İçeri gir. Bu benim için çok önemli. Ve annen için de." "Vay canına," diyor Maggie.

"Ne?"

"Eskiden bu kadar duygusal ve manipülatif değildin." "Tabii ki öyleydin," diyor Marc.

Sesi yumuşaktır. "Tabii ki öyleydin." Sonra: "Bu berbat." "Ne?"

"Hiçbir şey, boş ver."

Yirmi iki yıl önce, Maggie bu saygın okuldan tıp öğrencisine verilebilecek her türlü onurla mezun olmuştu. NewYork-Presbyterian'da cerrahi ihtisasını yaptı, ünlü bir rekonstrüktif cerrah oldu, Afganistan ve Orta Doğu'da 62B Saha Cerrahisi olarak ülkesine hizmet etti, Marc ile evlendi ve onunla birlikte yurtdışına taşınarak yoksulları tedavi etti.

Telefondan Marc'ın sesi: "Alo?" "Bakacaklar."

"Tabii ki bakacaklar," diyor. "Sen çok seksisin."

Maggie kaşlarını çattı. Bazı şeyler hiç değişmez. "Git," dedi Marc tekrar.

O haklı olduğu için başını sallar ve uygulamayı kapatır. Telefon kılıfında iki M&M şeker karakteri vardır, sarı M&M adam yeşil M&M kadına çiçek tutmaktadır. Marc ona bu telefon kılıfını yarı ciddi yarı şaka amaçlı bir hediye olarak vermişti. Maggie & Marc. M&M. Marc M&M yastık kılıfları satın aldı. M&M dekoratif yastıklar satın aldı. Marc bunu çok sevimli bulmuştu. Maggie ise bunun çok utanç verici olduğunu düşünmüştü, ki bu da elbette Marc'ı daha da cesaretlendirmişti.

"Maggie?"

Sesin sesine irkilir ve telefonunu çantasına düşürür. Dönüp eski sınıf arkadaşı dermatolog Larry Magid'i görür. Larry'yi en son beş yıl önce Nepal'de görmüştü. Larry, Hansen hastalığı, daha çok cüzzam olarak bilinen hastalığın salgını sırasında ona ve Marc'a yardım etmek için oraya uçmuştu. İkisi de aynı hastanede, hatta aynı katta çalışmaya başladılar, bu yüzden Larry, Maggie'nin şu anki sıkıntılarını çok iyi biliyordu.

"Merhaba Larry."

Larry rahatsız olur. "Buraya... Yani, şey, gidiyor musun...?" Binayı işaret eder.

"Tabii," diyor Maggie.

"Oh."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Annemin anısına bir burs oluşturdular," diyor.

"Evet, duydum."

"Bu yüzden buradayım."

"Tamam. Gitmeliyim. Mickey beni bekliyor olacak."

Sanki Maggie cüzzamlıymış gibi bağırmak istercesine aceleyle uzaklaşır. Telefonunu alıp Marc'ı tekrar aramak ve "Anladın mı şimdi?" diye sızlanmak ister, ama telefon çoktan çantasına girmiştir ve şimdi biraz sinirlenmiştir, o yüzden boş versin.

Maggie, yirmi yıl önce diplomasını almak için coşkuyla çıktığı aynı merdivenleri tereddütle tırmanır. Kapının üzerine asılan pankartta şöyle yazmaktadır:

BURS ÖDÜL TÖRENİ HOŞ GELDİNİZ, JOHNS
HOPKINS MEZUNLARI!

Salon uğultulu. Müzik, mevcut öğrencilerin oluşturduğu bir yaylı dörtlüsü, Mozart'ın C Majör 19. Yaylı Dörtlüsünü çalıyor. Elleri yanlarında duran Maggie, sanki elinde bir keman varmış gibi, yarı bilinçli olarak parmaklarını müziğe uyumlu olarak hareket ettirmeden edemiyor. Saygın salonda yaklaşık beş yüz kişi var: doktorlar ve burs kazananlar. Çok fazla erkek papyon taktığı için bunun tıbbi bir etkinlik olduğunu anlıyorsunuz. Doktorlar arasında bu çok yaygın bir görünüm, çünkü normal kravatlar gevşek durur ve muayene sırasında engel olur. Orduda cerrah olan ve Vietnam'da 62B Saha Cerrahı olarak savaşta görev alan babası, her zaman parlak çiçekli kravatlar takardı. Bunun hastalarının onu biraz şapşal ve dolayısıyla rahatlatıcı bir insan olarak görmesini sağladığını iddia ederdi.

Maggie nihayet büyük salona girdiğinde, odada bir sessizlik ya da duraklama yaşanmaz, ancak havada belirgin bir tereddüt hissedilir.

Orada birkaç saniye boyunca durur, ellerinin birdenbire çok büyükmüş gibi hissederek son derece garip bir durumun içinde olduğunu hisseder. Yüzü kızarır. Neden gelmiştir ki? Dostça ya da en azından tanıdık bir yüz arar, ama gördüğü tek yüz, kürsüdeki şövale üzerindeki posterdedir.

Annem.

Tanrım, annesi çok güzeldi.

Büyüttükleri fotoğraf, beş yıl önce, annemin burada öğretmenlik yaptığı son yıl, okul rehberi için çekilmişti. Bu, teşhis konulmadan hemen önceydi ve annem bunu iki kızından üç yıl boyunca sakladı, ta ki sonunda Gana'daki yeni kliniklerinden Maggie'yi arayıp, "Sana bir şey söyleyeceğim, ama söz ver, ben eve geldiğimde eve gelmeyeceksin. İşin çok önemli." Maggie söz verdi ve annem ona söyledi, ikisi de ağladı ama Maggie sözünü tuttu, ta ki kardeşi Sharon arayıp "Zamanı geldi" diyene kadar. Maggie, Dubai

Uluslararası Havalimanı'nda Marc'a veda öpücüğü verdi, işini bitirip hemen eve gelmesini söyledi ve Sharon'la birlikte annesinin son günlerinde onun yanında olmak için eve uçtu.

Maggie, posterdeki annesiyle göz göze gelir, çünkü şu anda odadaki tek dostça yüz odur. Başını dik tutarak kürsüye doğru yürür. Bunun kendi narsisizmi olduğunu umar, ama o geçerken konuşmalar durur ya da en azından sessizleşir. Fısıltılar başlar, ya da belki de bu sadece onun kafasındadır. Yine de gözlerini kaçırmaz, yan görüşünü kullanmaz. Gözleri annesinin gözlerinde kalır, ama şimdi bakışları hissediyor.

Tanıdık bir figür yoluna çıkıyor ve "Görünmen beni şaşırttı" diyor.

Bu Steve Schipner, namı diğer Sleazy Steve, kendisi gibi bir başka estetik cerrah, ama umarım kendisi gibi değildir. Instagram hesabında bir milyondan fazla takipçisi var ve burada "önce ve sonra" fotoğraflarını paylaşıyor ve kendisine Boob Whisperer (Göğüs Fısıldayan) diyor. O ve Steve aynı sınıftan mezun oldular ve Dr. Evan Barlow'un gözetiminde NewYork-Presbyterian/Columbia Üniversitesi'nde birlikte cerrahi staj yaptılar. Steve, "iyi sabahlar" derken bile müstehcen bir çift anlamlı cümle kurmadan duramayan bir adamdır, bu yüzden de bu lakabı almıştır. Şu anda Dubai'de yaşıyor ve profilinde yazdığına göre, "sosyal medyadaki popülerliklerini, hayatlarını ve göğüs bedenlerini büyütme isteyen hırslı influencer'lar" konusunda uzmanlaşmıştır.

"Evet, ben sürprizlerle doluyum," diyor Maggie.

Etrafına bakınır, düşmanca bakışları fark eder. "En azından seni gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler, Steve."

"Barlow'u gördün mü?"

"Sen gördün mü?" diye sorar. "Hayır."

"Buraya geleceğini sanmıyorum."

"Geldiğini duydum," diyor. "Onunla tatlı bir ortaklık anlaşması hakkında konuşmak istiyorum ve..." Durur, döner ve ona tam güçte bir gülümseme atar. "Oh, tahmin et şimdi nerede çalışıyorum."

O istemiyor, ama ona ayak uydurmamak daha kötü olur. "Dubai'de olduğunu duydum."

"Evet, ama Dubai'nin *neresinde*?"

"Bilmiyorum Steve. Nerede?"

Adam eğilip fısıldadı. "Apollo Longevity."

Maggie yüzünü ifadesiz tutmaya çalışır. Bu biraz çaba gerektirir.

Steve devam eder: "Sen ve Marc eskiden orada...?" "Artık o işle ilgilenmiyorum."

Maggie bunu anlamaya çalışıyor. Apollo Longevity hala aktif. Hala. Olan biten her şeye rağmen.

Bu iyi bir şey değil.

Steve onu baştan aşağı süzer, bakışları yağmur fırtınasından sonra solucanlar gibi vücudunda dolaşır. "İyi görünüyorsun, Mags." Bir kaşını kaldırır ve ekler, "*Gerçekten* iyi. *Çok* iyi."

Maggie, "Uh-huh" gibi belirsiz bir ses çıkarır.

"*Çok* sıkı, *çok* formdasın," diye devam eder Steve, bunu göstermek için pazılarını kaldırır. "Ne yapıyorsun, serbest ağırlık mı? Pilates mi?" Diğer kaşını da kaldırır. "Terli, sıcak yoga mı?"

Maggie başını sallar. "Bu sözler hiç işe yarıyor mu, Steve?"

"Her zaman, Mags. Neden biliyor musun?"

"Söylemene gerek yok," diyor Maggie, "ama eminim söyleyeceksin."

Steve, Maggie'nin kulağına eğilir. "Çünkü ben artık zengin, başarılı, kırk yedi yaşında bir cerrahım. Senden çok daha genç kızları tavlayabilirim."

O yüzünü buruşturur. "Az önce 'genç kuyruk' mu dedin?"

"Sen benim için fazla iyisin," der. Sonra acımasız bir fısıltıyla ekler, "Artık değil."

Bunun üzerine Steve uzaklaşır.

Steve'in bıraktığı izler, sağ köşedeki eski sınıf arkadaşlarının bulunduğu gruba kadar uzanıyor. Maggie hepsini tanıyor, ama baktığında hepsi birbirine sokulmuş, onu görmemiş gibi davranmaya çalışıyorlar. Maggie'nin bir kısmı öfkeli ve onlarla yüzleşmek istiyor, ama daha büyük bir kısmı, daha dürüst olan kısmı, onun yerine başka bir sınıf arkadaşı bu utanç verici duruma düşseydi, o da gözlerini kaçırınlar grubuna katılır mıydı diye merak ediyor.

Boş ver.

Maggie doğrudan grubun ortasına gider ve "Merhaba millet" der.

Sessizlik.

Yüzlere tek tek bakar. Kimse onunla göz teması kurmaz.

"Stephanie," Maggie, sanki bir sır saklıyormuş gibi şampanyasına bakan eski bir arkadaşına, "Olivia nasıl?" der.

Olivia, Stephanie'nin kızıdır.

"Oh, o, şey, iyi."

"Tavsiye mektubum yardımcı oldu mu?"

Maggie yardımcı olduğunu biliyor. Mektubu bir yıl önce, adı kapıları kapatmak yerine açtığı zaman yazmıştı ve Olivia'nın kabul edildiğini elbette biliyordu, ama şu anda Maggie kimseyi affetme havasında değil.

"Stephanie?"

Stephanie cevap veremeden, başka bir sınıf arkadaşı, Bonnie Tillman, Maggie'nin dirseğini tutar. "Bir dakika özel olarak konuşabilir miyiz, Maggie?"

Bonnie, Washington DC'de göz doktoru ve hala (ve sonsuza kadar) sınıf başkanları. Saçları sıkıca yerine sabitlenmiş. Zorla gülümsüyor. Bu gülümsemeyi sürdürmek büyük bir çaba gerektiriyor. Gülümsemek için on yedi kas, kaşlarını çatmak için kırk üç kas gerektiği söylenir. Bonnie'nin durumunda ise durum tam tersi.

Eski cam kapılardan geçerek terasa çıkarlar.

"Hepimiz son zamanlarda yaşadığın sorunlar için üzgünüz," diyor Bonnie, cerrahi müdahale olmadan daha fazla küçümseyici olamayacak bir ses tonuyla, "ama bu yaptıklarını mazur göstermez."

Maggie hiçbir şey söylemez.

"Bu etkinlik," diye devam eder Bonnie, "saygın doktorlar içindir."

"Mezunlar içindir."

"Sen daha iyi

bilirsin." Sessizlik.

"Tıp lisansın iptal edildi," diye devam eder Bonnie.

"Askıya alındı," diye düzeltir Maggie. "Yeniden değerlendirilene kadar."

"Oh, yani masumsun?"

Maggie hiçbir şey söylemez.

"Gitmelisin."

"Sanmıyorum."

"Annenin anısına haksızlık." "Anlamadım?"

"Onun anısı sana ait değil, Maggie. Bu kampüste değil. O, çoğumuz öğrenciler için çok önemliydi. Senin burada olman? Onun anısına leke sürüyor."

"Bursu sunmam istendi," diyor Maggie. "O daha önceydi."

"Kimse daveti iptal etmedi." "Kimse

bunun gerekli olduğunu

düşünmedi." "Peki kim yapıyor?"

Bonnie sırtını dikleştirir. "Bir

dakika, sen mi?"

"Yönetim en iyisinin bu olduğunu düşündü."

"Ama annem senin her zaman kendini beğenmiş, katı bir kaltak olduğunu düşünürdü, Bonnie."

Bonnie, tokat yemiş gibi gözlerini genişletir. "Vay!" Maggie hiçbir şey söylemez. Bonnie kendine gelir.

"Her halükarda," der Bonnie, "buradan gitmelisin. Burada bulunman sınıfımızın itibarını zedeliyor."

Bonnie dönüp gider. Maggie gözlerini kapatır, açar ve dışarıya bakar.

"Bonnie?"

Bonnie durur ve Maggie'ye döner.

"Annem öyle bir şey demedi. Özür dilerim. Bu haksızlıktı. O her zaman senden iyi söz ederdi. Bu işi yapmak için iyi bir seçimisin."

Bonnie yutkunur. "Elimden geleni yapacağım. Sana söz veriyorum."

Maggie'yi terasta yalnız bırakır. İçeriden biri, insanların dikkatini çekmek için şampanya kadehini çatalla tıkırdatmaya başlar. Kalabalık sessizleşir. Biri, başlamak için insanların toplanmasını ister. Maggie terasta kalır.

Bonnie haklı. Burada olmamalı.

Yeşilliklere bakıyor. Arkasında, biri cam kapıları kapatıyor, böylece odada olanları artık duyamıyor. Sorun değil. Çantasına uzanıp Marc'a tekrar ulaşmak istiyor, ama bu korkunç bir destek ve onu daha da kötü hissettiriyor.

"Merhaba, Maggie."

Adam, kobalt mavisi renkli, özel dikim bir takım elbise giymiş ve kravatı o kadar mükemmel bağlanmış ki, ilahi bir yardım aldığını düşünmekten kendini alamazsınız. Saçları gri, sol tarafa mükemmel bir şekilde ayrılmış. Maggie, onun yetmişli yaşlarının başında olduğunu biliyor; annesinin sınıf arkadaşıydı ve birkaç yıl önce yetmişinci doğum günü partisine davet edilmişti, ama yurtdışında olduğu için katılamamıştı.

"Merhaba, Doktor Barlow."

"Uzun zamandır benim öğrencim değilsin, Maggie. Bana ilk adıyla hitap edemez misin?"

"Sanırım yapamam, hayır."

Evan Barlow gülümser. Güzel bir gülümsemesi vardır. Serseri bir sınıf arkadaşının sözleriyle, çok formda ve zinde görünür. Neredeyse ona terli sıcak yoga yapıp yapmadığını soracak. Evan Barlow, ülkedeki belki de en prestijli ve gizli kalmış estetik cerrahi firması olan Barlow Kozmetik Merkezi'nin başındadır. Ünlüler, kimseye fark ettirmeden estetik operasyon yaptırmak istediklerinde Evan Barlow'a güvenirler.

Şimdi yan yana durmuş, avluya bakıyorlar. "Bu, mezun olduğumdan beri kampüse ilk kez geldiğimi biliyor musun?" diyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki neden geri döndün?"

"Sanırım tahmin edebilirsin."

"Annem mi?"

"Onu seviyordum, biliyorsun."

"Bunu bilmiyordum."

"O ve baban artık yoklar, bu yüzden artık itiraf edebilirim."

"Sizin sadece birkaç hafta çıktığınızı sanıyordum."

"İkinci sınıftaydık. Ama o benim kalbimi kırdı." Maggie kaşlarını çatı. "Üç kez evlenmedin mi?" "Dört kez," dedi.

"Ve şu anki karın otuz yaşında falan değil mi?"

"Otuz iki," diyor, ellerini açarak. "Kırık bir kalbin insana ne yaptığını görüyor musun?"

Maggie gülümsemeden edemiyor. Barlow da aynı şeyi yapıyor.

"Baban çok iyi bir adamdı, onun için çok daha iyi bir seçimdi. Bu yüzden arkadaşlıkla yetindim. Ama..." Başını sallar. "Yaşlandıkça duygusal ve felsefi olursun. Hafifmeşre davranmaya çalışıyorum, ama aynı zamanda bir gerçeği de ortaya koyuyorum." Ona gülümsediğinde, NewYork-Presbyterian'daki cerrahi vizitleri hatırlar, ona ne kadar cömert bir öğretmen olduğunu, onun yanında olmanın ne kadar yorucu ve heyecan verici olduğunu. Evan Barlow, saf bir enerji patlamasıydı. Onun yanında olmak isterdin.

Sanki onun aklını okumuş gibi, Barlow şöyle der: "Sen benim şimdiye kadar gördüğüm en iyi öğrencisin. Bunu biliyorsun. Sen bir cerrahsın, bu yüzden söylediklerimin doğru olduğunu bilecek kadar egon var."

"Düzeltilme: Ben cerrahım."

Gözlerini sıkıca kapatır. Elini omzunda hissederek. Sesi çok naziktir.

"Maggie?"

Gözleri yaşlarla dolar. "Çok üzgünüm."

"Önemli değil."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım." Gözlerini açar. "*Onu*" — *kimi* kastettiğini söylemesine gerek yok — "hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, hayal kırıklığına uğratmadın," diyor. "Dur, tamam, özür dilerim, bu küçümseyici oldu. Hayal kırıklığına uğrattın. Yalan söylemeyeceğim. Açıkça konuşabilir miyim? Her şeyi mahvettin. Hem de fena halde. Bu yüzden buradayım."

"Anlamıyorum."

"Annenin anısını onurlandırmak için burs töreni yapmaya gerek yok. Bunu çok daha somut bir şekilde yapabilirim." Barlow elini kaldırdı. "Dur, doğru ifade edemedim. Baştan başlayayım. Bu gece seni görmeye geldim."

"Beni mi? Neden?"

"Senden bir ricam var."

Hemen devam etmediğinde Maggie, "Devam et" der.

"Pazartesi günü ofisime gelmeni istiyorum." "Bu pazartesi mi?"

"Evet. Sabah on."

"Baltimore'da Barlow Merkezi mi açtınız?"

"Hayır, ama belki yakında. Şu anda Palm Beach, Los Angeles ve New York'talar. New York'a gelmeni istiyorum."

gelmeni istiyorum. Seni götürmesi için özel bir araba ayarlayacağım ve Aman'da bir süit ayırttım."

"Anlamıyorum. Neden New York'a gelmemi istiyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Neden?"

"Ben sadece... bu benim işim değil."

Maggie yüzünü buruşturur. "O zaman kimin görevi bu?"

"Bu ilginç bir teklif. Şu anda size söyleyebileceğim tek şey bu." "Artık tıp lisansım yok."

"Biliyorum Biliyorum. Teklif teklif çok biraz biraz"
— Barlow biraz yukarı daha daha iyi bir kelime arıyormuş gibi ama sonunda omuz silkiyor—"sıra dışı."

"Bana şimdi söyleyemez misiniz?" "Hayır, söyleyemem."

Bunu düşünür. "Sakıncası yoksa, Doktor Barlow, tüm bunlar biraz tuhaf."

"Biliyorum."

"Aslında biraz tuhafdan da öte."

"Öyle, kabul ediyorum. Bak, senin ve Sharon'ın ciddi mali zorluklar yaşadığını biliyorum..."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"—ama sana hemen şimdi yirmi bin dolarlık bir çek yazacağım. Sadece gelmen için."

Ceketinin cebine uzanıp bir kalem çıkarır ve... "O bir çek defteri mi?" diye sorar kadın.

"Evet."

"Ne oldu, 1987 miyiz? Kim hala çek defteri taşır ki?" Barlow gülümsemeden edemez. "Hazırlıklı olmak istedim."

Çeki doldurmaya başlar.

"Bunu yapmana gerek yok," der kadın.

"Hayır, yapmam gerek. Zamanın için bir karşılık almalısın."

"Yapma," der kadın biraz daha sert bir sesle. "Tekrar söyleyeceğim: Garip davranıyorsun."

"Biliyorum." Çek defterini cebine geri koyar. "Bana güveniyor musun, Maggie?"

Aslında artık kimseye güvenmiyor. Yani, neredeyse kimseye.

"Bir şey daha var," diyor.

"Ne?"

"Bunu kimseye söylemezsen çok sevinirim." "Kız kardeşime söylemeliyim."

"Söylemesen daha iyi olur."

"Onunla yaşıyorum. New York'a öylece kaybolamam."

"Tabii ki gidebilirsin." Ona bir kart verir. "Birisi sana araba ayarlamak için mesaj atacak."

"Amtrak'ı tercih ederim," diyor Maggie.

"Eğer öyle tercih ediyorsan. Yarın geceden itibaren 57. Cadde'deki Aman Otel'i'nde senin adına bir rezervasyon olacak. Pazartesi günkü detaylar için seninle iletişime geçeceğiz."

Maggie kabartmalı kartviziti alır, ona bakar, sonra da adama bakar. Dr. Evan Barlow, dünyanın en başarılı lüks estetik cerrahi kliniklerinden birini işletmektedir. Milyonlarca dolarlık bir serveti vardır ve bunu her halinden belli eder. Maggie adamın yüzünü okumaya çalışır. Yüzü pürüzsüz, profesyonel, yakışıklı ve ciddiyet doludur.

Ama aynı zamanda korku da mı görüyor?

"Gerçekte neler oluyor, Doktor Barlow?"

"Daha fazla bir şey söyleyemem, Maggie. Kabul et ya da bırak." "Peki ya bırakırsam?"

Omuz silkiyor. "Seni görmek güzeldi."

Barlow onu yanağından öper ve kapıya doğru yönelir.

"Burada olacağımı nereden bildin?" diye sorar kadın.

Yüzünde, onun anlayamadığı bir ifade belirir. Hafifçe başını sallar ve kapı kolunu çevirir.

"Pazartesi günü her şeyi öğreneceksin," der Barlow ve içeri girer.

İKİNCİ BÖLÜM

Marc, "Tereddüt edeceksin, ama ikimiz de gideceğini biliyoruz," der.

Yine haklıdır.

Maggie kampüsü geçiyor. Kimsenin onu kovmuş gibi görünmemesi için yeterince uzun kaldı, ama konuşmalar biter bitmez ve sohbetler yeniden ciddileşir ciddileşmez, Maggie dışarı çıktı.

"Peki," diye devam ediyor Marc, "Sence Doktor Barlow ne istiyor?"

"Senin bir cevabın olmasını umuyordum," diyor Maggie.

"Hmm, onun hakkında hızlıca bir araştırma yapayım... vay canına." "Ne?"

"Evan Barlow'un Forbes'un en zengin doktorlar listesinde olduğunu biliyor muydun?"

Maggie yüzünü buruşturur. "Forbes'un en zengin doktorlar listesi mi var?" "Evet, ilk yüz.

"Ve Barlow da bu listede mi?"

"Kırk ikinci sırada. Net serveti yaklaşık bir milyar dolar olarak tahmin ediliyor."

"Bunu doktor olarak mı kazanıyor?"

"Aslında hayır. Sanırım ona tıbbi girişimci denebilir. Barlow Cosmetics büyük bir marka. Plastik cerrahi hala ana faaliyet alanları ama ev ilaçları ve güzellik ürünleri alanına da girdiler. İronik."

"Ne?"

"En zengin doktorların hiçbiri hastalarını muayene ederek para kazanmıyor. Ya ilaçlardan, ya sigortalardan ya da patentlerden kazanıyorlar. Birkaç tanesi biyoteknolojiyle uğraşıyor ve sloganlarında da söylediği gibi tıbbın sınırlarını zorluyor."

"Peki Doktor Barlow benden ne istiyor?"

Çok küçük ekranda Marc omuz silkiyor. "O senin en sevdiğin öğretmenin, değil mi?"

"Evet."

"Senin akıl hocan. Ailene yakın biriydi."

Maggie başını sallar. "Bu gece bana anneme hep aşık olduğunu söyledi."

"Belki de sebebi budur. Belki de sadece sana yardım etmek istiyordur." "Nasıl?"

"Barlow Cosmetics'te sana bir iş vererek."

"Ama lisansımı kaybettim. Ameliyat yapamam."

"Onun için başka tür işler yapabilirsin."

"Ne gibi? Ben sadece bir şeyde iyiyim." Maggie, Marc'ın yüzündeki sırıtışı görür. İç çeker ve gözlerini devirir. "Sakın söyleme."

Marc gülümser.

"Ne?" "Sadece söyleme."

"Yani tek bir şeyde iyi olduğun konusunda mı?" "Kes şunu."

"Tamam, tamam," der ve alaycı bir şekilde teslim olduğunu gösteren bir hareketle elini kaldırır. "Ama yine de Barlow'un durumunu bildiğini ve yardım etmek istediğini düşünüyorum."

Maggie başı eğik ve gözleri ekrana odaklanmış olduğu için, diğer yönde yürüyen bir grup öğrenciye neredeyse çarpıyor. İçlerinden biri, nereye gittiğine dikkat etmesini söylüyor ve Maggie içten bir özür diliyor çünkü, dürüst olmak gerekirse, insanların başları eğik ve gözleri ekrana odaklanmış şekilde yürümelerinden nefret ediyor.

"Başka ne görüyorsun?" diye sorar.

"On yedi yıl önce ilk Barlow Kozmetik Merkezi'ni açmış. Sözde en son teknoloji ve en modernmiş."

"Bunların arasındaki fark nedir?" diye sorar Maggie.

"Ne?"

"Reklamlarda hep öyle diyorlar. 'Son teknoloji ve en gelişmiş.' İkisi aynı şey değil mi?"

"Son teknoloji, belirli bir alandaki en yeni ve gelişmiş araçları veya platformları ifade eder. En gelişmiş teknoloji ise en modern yöntemlerden oluşan en iyi teknoloji veya teknikleri ifade eder."

Maggie yüzünü buruşturur. "Bunu az önce araştırdın." "Evet, araştırdım."

"Columbia'dayken o milyarder değildi," diyor. "Yarık dudak ve damak, yanıklar, rekonstrüktif cerrahi ameliyatları yapıyordu. Neredeyse sadece yoksullarla çalışıyordu."

"Senin gibi," diyor Marc.

Maggie başını sallar. "Bizim gibi."

"Ben hiç yarık dudak ameliyatı yapmadım..."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, anlıyorum. Her halükarda, bunların hepsi muhtemelen geçmişte kaldı. Tahminimce, Barlow şu anda çoğunlukla göğüs büyütme ve yüz germe ameliyatları yapıyor. Muayenehanesi hakkında ayrıntılar oldukça gizli tutuluyor."

"Ünlü müşterileri var," diyor. "Muhtemelen gizlilik talep ediyorlardır."

"Muhtemelen."

Bunu düşünür ve sonra karar verir: *Neden olmasın?* "Sleazy Steve'i gördüm."

"Sana asıldı mı?"

"Evet, ama artık daha genç kızları tavlayabiliyor." "Daha genç kızları mı?"

"Görünüşe göre öyle bir şey var." Sonra şöyle diyor: "Apollo Longevity'de çalıştığını söyledi." Cevap gelmeyince, "Kapatıldığını sanıyordum" diyor.

"Hala orijinal misyonu var: uzun ömür. Kan santrifüjleme, ozon tedavileri, hücre yenilenmesi, kök hücre, EBOO tedavisi." Gülümser. "Hepsi son teknoloji ve en gelişmiş."

"Ama WorldCures kapandı mı?"

"WorldCures artık yok, Maggie." Aynen böyle. Olabildiğince gerçekçi. "Tamam," diyor. "Biliyorum."

"Peki, New York'a ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah," diyor. "Vipers'ta babanı arayacağım, buralarda mı diye bakacağım."

"Onu son zamanlarda gördün mü?"

"Geçen ay o ve çetesi buradan geçtikten sonra değil."

"O nasıl?"

"Porkchop'u bilirsin," diyor.

Marc hiçbir şey söylemez, sadece bekler.

"İyi," diye yalan söyler.

Maggie son virajı döner. İleride, büyüdüğü ve şu anda kız kardeşi Sharon ve yeğeni Cole ile birlikte yaşadığı kolonyal tarzda tuz kutusu evi vardır.

"Maggie?"

"Evet?"

"Bu konuda içimde kötü bir his var."

Durur. "Barlow ile olan görüşme hakkında mı?"

"Evet."

Soğuk bir parmak omurgasını aşağı doğru okşar. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Hiçbir şey. Yani, somut bir şey yok."

"Sadece kötü bir his mi?"

"Evet."

"Ama," der Maggie, "sen hislerinle hareket etmezsın."

Cevap yok.

Maggie yeğeninin evden çıktığını görünce, kırmızı kapatma simgesine basar ve telefonu cebine atar. Cole teyzesini görünce kocaman bir gülümsemeye karşılıyor. Çocuk için zor bir yıl oldu — on beş yaşındaki bir çocuk için çok fazla ölüm, boşanma ve borç — ama Cole her zaman teyzesi ve annesi için gülümsemeyi başarır. Maggie bu gülümsemelerin gerçek olup olmadığını bilmiyor. Olmadığını düşünüyor. Cole o kadar nazik ve anlayışlı ki, Maggie onun annesi ve teyzesinin yaşadığı stresi fark ettiğini ve buna katkıda bulunmamak için elinden geleni yaptığını düşünüyor.

"Merhaba Maggie teyze."

Cole'a selam verir. Cole, ona doğru sırık gibi, sevimli bir şekilde yürümeye başlar. Onun titrek hareketleri, gençliği ve kırılganlığı, Maggie'nin kalbini burkar.

"Annem nasıl?" diye sorar Maggie.

Yüzü düşer. "Yine mutfak masasında."

"Her şey yoluna girecek," der Maggie. Sonra ekler: "O iyi olacak."

"Senin burada, bizimle olman... Biliyorum bu senin sorumluluğun değil..."

"Bu benim sorumluluğum," der Maggie.

Cole başını sallar, yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirir. Bir korna sesi dikkatlerini çeker. Bir araba durur, pencerelerinden bir grup genç sarkar. Cole'a seslenirler, Cole ona özür diler gibi bakar, ama Maggie gülümser ve eliyle gitmesini işaret eder.

"Git," der.

"Emin misin?"

"Ben hallederim."

Cole, bu sefer daha hızlı bir şekilde, sırik gibi adımlarla arabaya doğru yürür. Maggie, bu normal anı izler ve mutlu olur. Yeğeni bunu hak ediyor. Arka kapı açılır ve onu içine çeker.

Araba yolda kaybolduğunda, telefonunu çıkarır ve Vipers'ı arar. Barın köşesindeki, "KULLANILAMAZ" yazan retro siyah telefonun çaldığını duyar, bu yüzden müşteriler onu kullanmaz. Bu, Porkchop'un Batphone versiyonudur. Kayınpederi,

Porkchop — evet, herkes, hatta oğlu bile ona böyle seslenir — " " terimini yeniden tanımlar. Eski okul. O sahip değildir bir cep telefonu veya

bilgisayar. Hatta evi, arabası ve televizyonu bile yok. Porkchop bir keresinde ona, "Tek sahip olduğum şey bir motosiklet ve açık yol," demişti ve o yüzünü buruşturunca, omuz silkip, "Bunu Sturgis'teki bir motorcu barında bir kibrit kutusunda okumuştum," demişti.

Telefon açıldığında, bir kadın konuşur. Sesi hem genç hem de her şeyi görmüş gibi gelir. "Vipers for Bikers."

Maggie, motorcu barının olağan arka plan gürültüsünü duyabiliyor. Jukebox'ta Porkchop'un en sevdiği şarkılardan biri olan "Bat Out of Hell" çalıyor, Meatloaf şu anda gece bittiğinde gideceğini, gideceğini, gideceğini haykırıyor. Maggie ve Marc düğünlerinde bu şarkıyı çalmışlardı, o, Marc, Porkchop ve Sharon dans pistinde daire şeklinde durmuş, Marc onu kendine çekene kadar şarkının sözlerini avaz avaz söylemişlerdi, sonra dünya yok olmuş, şarkı bir an için yumuşamış ve Marc, onun bu dünyada saf, iyi ve doğru olan tek şey olduğunu söylemişti. Sonra şarkı tekrar başlayana kadar birbirlerine bakmışlardı ve o,

Meatloaf'un aslında onların son gecelerini anlattığını hatırladı ve şarkının son kısmında Marc, "İkimiz de çok yalnız kalacağız" diye bağıırıyordu.

"Porkchop orada mı?" "Hayır."

Maggie o sahneyi gözünde canlandırabiliyordu: köşedeki müzik kutusu, yerdeki talaş, neon bira tabelaları, yıpranmış deri, dizel yakıt ve testosteronun baş döndürücü kokusu.

"Ona mesaj bırakabilir miyim?"

"Duruma bağlı. Sen onun eski sevgililerinden biri misin?"

"Yaşlı bayanlar," diye tekrarlar Maggie. "Porkchop sana bunu söylemeni mi söyledi?"

"Evet."

Adam hiç değişmiyor. "Ona Maggie olduğunu söyle."

Kadın "Tamam" ya da "Söylerim" demeden telefonu kapatır.

Maggie telefonunu kaldırır ve eve girer, neredeyse Cole'un küçük kano büyüklüğündeki spor ayakkabılarına takılıp düşer. "Merhaba?"

"Mutfaktayım," diye cevaplar Sharon.

Ev, bir yerlerde sıkışıp kalmış... Maggie, hangi döneme ait olduğunu bile bilmiyordu. Yetmişler mi? Seksenler mi? Orada büyüdüğünüzde, kendi evinizin ne kadar eski olduğunu anlamazsınız ve elbette bunda yanlış bir şey yoktur. Yeşil-bej perdeler püsküllü ve çok ağır. İran halıları desenleri karmaşık ve yıpranmış. Antika "süs eşyası dolabı" — annem öyle diyordu — düzinelerce küçük, gümüş çerçeveli fotoğrafla dolu, çoğu siyah-beyaz, Hummel çocukları elma ağacındaki çocuk, şemsiyeli kız gibi çeşitli ucuz heykelcikler var. Maggie'nin bildiği kadarıyla, bunlar hep oradaydı. Ailesinin bunları satın aldığını, yerleştirdiğini, taşıdığını veya değiştirdiğini hatırlamıyordu. Hiçbir biblo, ailesi için özel bir anlam taşıyor gibi görünmüyordu. Hummel'lerin nereden geldiği hakkında hiç konuşmazlardı, ama Maggie, ailesini tanıyarak, bunların birinin hediye ettiğini veya miras kaldığını ve

kaderlerinin ya bodrumda depolanmak ya da biblo dolabına yerleştirilmek olduğunu varsayıyordu.

Ailesi parasız ya da daha açık bir ifadeyle zevksiz değildi, daha çok "McCabe Doktorları"nın bu konuyla ilgilenmek istememesi nedeniydi. Annem ve babam eski duvar kağıtlarını ya da yıpranmış halıları umursamıyordu. Ailem harika, nazik ve dikkati dağınık insanlardı; okur yazar, şifacı ve akademisyenlerdi. Paralarını döşeme veya dekorasyona değil, kitaplara ve deneyimlere harcıyorlardı. Onları hala bu oturma odasında, belki biraz fazla alkolün etkisiyle, sabahın erken saatlerine kadar süren tartışmalarla, farklı görüşlerin hoş karşılandığı, çünkü öfke ve küçümseme yaratmak yerine düşünmeyi zorlayan ve geliştiren, anlaşmazlığın iyi bir şey olduğu kabul edildiği günlerde görebiliyordu.

Ama Maggie şu anda bu tür bir şey için havasında değildi... Nostalji miydi? Eleştirel düşünme, sağduyu ve nezakete duyulan özlemi ne adlandırırsınız?

Maggie'nin aile tarihi, şömine rafındaki çerçeveli fotoğraflarla anlatılmaya devam ediyor: Maggie sekiz, Sharon altı yaşındayken dans resitalinde çekilmiş fotoğrafları, çeşitli mezuniyetler, düğünler, doğumlar, bilirsiniz işte. Hepimiz bunları daha önce görmüştük. Maggie en büyük fotoğrafın önünde durur — onun ve Marc'ın düğününden çekilmiş yatay bir grup fotoğrafı. O ve Marc ortada gülümsüyorlar. Maggie'nin yanında, açıkça nedimesi olan Sharon var. Marc'ın yanında ise sağdıçı Trace Packer var. Trace aslında ikisinin de yanında olabilirdi. Trace, Maggie ile ilk olarak iki görev süresince savaşta 62B Saha Cerrahisi olarak birlikte çalışırken tanışmıştı.

Maggie, Trace ve Marc'ı tanıştırdığında, iki adam hemen iyi anlaştılar. Sonunda üçü — Marc, Trace ve Maggie — dünyanın en dinamik hayır kurumlarından biri olan ve en yoksul kesime tıbbi hizmetler sunan WorldCures Alliance'ı kurdular.

Fotoğrafta, Maggie'nin ailesi en sağda, yürek parçalayıcı bir şekilde canlı ve sağlıklı görünüyorlar. Şimdi tekrar baktığında, Maggie annesinin vücut dilinde tereddüt görüyor mu? Yoksa bu, onun "keşke bilseydim" projeksiyonu mu? Marc'ın babası Porkchop, fotoğrafın

en solda. Tüm erkekler aynı smokinleri giymişler, ancak Porkchop, papyon ve piqué önlüklü beyaz gömlek giymiş olsa da deri motosiklet ceketi ve gülümseyen kurukafa takılarını çıkarmamış, Maggie de başka türlü olmasını istemezdi.

Sanki işaret almış gibi, telefonu çaldı. Gelen aramada sadece PAYPHONE yazıyordu.

"Alo?"

Porkchop'un sert sesi duyulur. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor Maggie, hala eski düğün fotoğrafındaki Porkchop'un resmine bakarak. "Şey, telefonu açan kişi diğer kadınları 'yaşlı kadınlar' olarak adlandırıyor."

"Ne, 'kız arkadaşlarım'ı mı tercih edersin?" "Pek sayılmaz."

"O zaman ne? 'Seksi kızlar' mı? 'Sevgililer' mi? 'Aşk maymunları' mı?" "Aşk maymunları mı dedin?"

"Sevgilim, aşkım, kucaklanacak keklerim..." "Lütfen kes şunu."

"Bazı gençler onlara 'kısa boylu' diyor," diye devam etti Porkchop. "Bu daha mı iyi?"

"Hayır," diyor Maggie. "Ve bir daha 'gençler' terimini kullanma."

"Ben söylediğimde sevimli oluyor."

"Evet, gerçekten değil."

"Eeeee," diyor Porkchop, kelimeyi uzatarak, "bu eğlenceli bir buz kırıcı oldu. Ne oldu, Maggie?"

"Merhaba demek için arayamaz mıyım?" "Tabii."

Sessizlik.

"Yarın Manhattan'a geliyorum," diyor Maggie. "Amtrak ile mi?"

"Evet."

"Saat kaçta?"

"Yedi on dört."

"Seni alırım. O zaman bana her şeyi anlatırsın."

Porkchop telefonu kapatır. Maggie'nin gözleri yine düğün fotoğrafına kayar, zihni boş ve aynı anda her yerde.

Mutfaktan Sharon seslenir, "Maggie?"

Gözlerini fotoğraftan ayırır, nefes alır ve yeğeninden örnek alarak zorla gülümser. Maggie mutfağa girdiğinde, Sharon Cole'un dediği gibi masada oturmuş, dizüstü bilgisayarını açık, kağıtlar sanki biri yüksekte düşürmüş gibi etrafa dağılmış halde. Château Haut-Bailly'den açılmış bir şişe kırmızı şarap vardır. Onu görmek, kız kardeşinin son zamanlarda aşırı içki içme isteği ile hiçbir ilgisi olmayan, göğsünde derin bir acı yaratır.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Maggie.

Sharon başını kaldırır. "Yapay zekanın stokastik gradyan iniş optimizasyonu yoluyla hiperboyutsal üretken girişimini mümkün kılmak için kod yazıyorum, bunu kullanarak... Devam edeyim mi?"

"Lütfen devam etme."

Sharon okuma gözlüklerini çıkarır. "Etkinlik nasıldı?" "Aslında oldukça iyiydi."

"Yalancı."

Sharon bir dahi. Gerçekten. Maggie, lisenin en başarılı öğrencisiydi (Stuart Kleinman, 0,003 GPA puan farkıyla mezuniyet konuşmasını yapma hakkını ondan almıştı) ve küçük yaşlardan itibaren anne babası gibi doktor olmak için çalışıyordu, ancak kız kardeşi Sharon gerçek bir çok yönlü bilim insanıydı, öğretmenlerin ve idarecilerin "akademik olarak yetenekli" veya "aşırı gelişmiş" ya da en yaygın olarak "çocuk dahi" olarak adlandırdıkları türden biriydi. Sharon liseyi on bir yaşında bitirebilirdi, ama gerçek şu ki — ebeveynlerinin de erken yaşta anladığı bir gerçek — çocuk dahiler uzun vadede başarılı olamıyorlar. Büyürken tanıdıklarınızı düşünün. Şimdi neredeler? Gördünüz mü? Sonunda endişeden felç oluyorlar ya da çok fazla hobiye bırakıyorlar ya da kendinden şüphe duyma ve kendinden nefret etme sarmalına giriyorlar ya da... Kim bilir?

Yıkılır ve yanarlar.

Bunu anlayan ebeveynleri, mükemmelliği teşvik ettiler, ancak rutin ve normalliği ısrarla savundular. Babası bu konuda Flaubert'ten alıntı yapmayı severdi: "Hayatında düzenli ve disiplinli ol, böylece işinde şiddetli ve özgün olabilirsin."

Ama bu Sharon için hiç kolay olmadı. Beyninin yapamadığı bir şeydi, hala da yapamıyor

yavaşlayamadı . Sinir sinir sinyalleri ve
gücü darbe ve

iletim sinapsları, her neyse—hepsi çok fazla ısınmıştı. Beyin aktivitesi genellikle elektriksel olarak adlandırılır ve onunki sigorta atana kadar dalgalanırdı. O, bunu hafifletemez veya hızını ayarlayamazdı. En küçük hata bile Sharon'ın takıntı yapmasına, olayı abartmasına ve kendini suçlamasına neden olurdu.

"Annemin ödülünü kim verdi?" diye sorar Sharon.

"Bonnie Tillman."

"Oh, iyi. Annem Bonnie'yi severdi."

"Bunu yüzüme vurma."

"Ne?"

"Boş ver. Annem onu hiç sevmezdi. Onun harika bir doktor olacağını söylerdi."

"Annem için de aynı şey geçerli," diyor Sharon, ki bu doğrudu.

Sharon da orduda gizli bir birimde görev yapmış, şifreleri kırmış, yapay zeka geliştirmiş ve gelişmiş keşif yazılımlarını iyileştirmişti. Bir noktada Sharon ve kocası Tad (Cole'un babası) özel olarak teknoloji alanında çalışmaya başladılar ve dünyayı değiştirebilecek bir uygulama geliştirdiler. Sharon, bu cihazın uzmanlara sürekli ve anında erişim sağlayarak refahı artıracığı ve iyileştireceği umuduyla daha gelişmiş bir "insansı yapay zeka" tasarlamıştı. İstedığınız saatte doktorunuzla konuşmak ister misiniz? Sharon'ın antropomorfik yapay zeka versiyonundaki en sevdiğiniz doktor her zaman sohbet için hazırdır. Yirmi dört saat yedi gün avukatınıza danışmak ister misiniz, ancak bu versiyonunda bin avukatın bilgeliği var? Sharon'ın uygulaması bunu yapabilir. Bazen, belki gece yarısı, terapistinizle acil bir seansa ihtiyacınız oluyor, ama tabii ki onlar müsait değil mi? Yapay zeka versiyonu yirmi dört saat, küçük bir ücret karşılığında sizin için orada...

Anladınız işte.

Pratik düzeyde, olasılıklar sonsuzdur. Ancak ahlaki sonuçlar Sharon'ı zorlamaya başladı ve onu yavaşlattı. Para işaretlerini gören ve belki de haklı olarak bu küresel yarışta birinin onları yenebileceğini fark eden Tad, bundan hoşlanmadı. Sharon'a anlamadığı belgeleri imzalatarak patentlerini çaldı ve ardından asistanıyla birlikte kaçtı. Sonrasında

boşanma çok acımasızdı. Sharon durumu düzeltmek için her türlü yasal yolu denedi, ama Tad'ın babası güçlü bir federal yargıçtı ve eğer bizim hukuk sistemimizin hakikat, adalet veya eşitlikle ilgili olduğunu düşünüyorsanız, ya dikkatinizi vermiyorsunuz ya da hayal görüyorsunuz demektir.

Şimdi Sharon, hiçbir çare kalmadan ağır bir borç yükü altında. Maggie gibi.

Evet, McCabe doktorları tarafından mükemmel ve başarılı olmaları için yetiştirilen McCabe Kızları, muazzam mali yükler, yasal tehlikeler ve evet, skandallar nedeniyle kenara itilmişler ve görünüşe göre hiçbir seçenekleri kalmamış. Belki, kim bilir, Maggie'nin eski akıl hocası New York mu?

"Bana gerçeği söyle," diyor Sharon. "Etkinlik gerçekten nasıldı?"

"Birçok öğrenci annemi çok sevdi."

"Senin için demek istedim?"

"Oh." Maggie bir an düşünür: "Kahretsin."

"Üzgünüm," diyor Sharon.

"Evet, sorun değil."

"Şaşırdığımızı söyleyemeyiz."

"Hayır, değiliz," diyor Maggie. "Doktor Barlow da oradaydı."

"Oh, senin için çok hoş olmuş olmalı."

"Öyleydi," diyor Maggie. "Bana anneme aşık olduğunu söyledi."

"Eminim tek kişi o değildi," diyor Sharon.

"Evet."

"Ne?"

"Hiçbir şey," diyor Maggie başını sallayarak. Masadaki kağıtları inceliyor. Bunlar bilimsel araştırma kağıtları değil, faturalar. "Bunlar ne?"

Sharon yarım ay şeklindeki okuma gözlüklerini tekrar takar ve gözlüklerin üstünden bakar. "Finansal seçeneklerimizi hesaplıyorum."

"Ve?"

"Ve evi satmamız gerekiyor."

"Henüz değil."

"Mags, bu sadece bir ev. Anlıyorsun, değil mi? Cansız bir nesne. Maddi bir varlık. Hareketsiz madde. Ahşap, tuğla, harç. Bu..."

"Anne ve baba," diye kız kardeşinin sözünü tamamlar. "Biliyorum. Bakın, yarın New York'a gidiyorum. Döndüğümde konuşalım."

Bu, Sharon'ın dikkatini çeker. "New York'ta ne var?"

Maggie, Barlow'un ısrarlarına rağmen ona Barlow'un davetinden bahsetmeyi planlamıştı, ama şimdi o an geldiğinde birden tereddüt etti. Barlow'un güvenini boşa çıkarmaktan endişe duymuyordu — kız kardeşi eski bir akıl hocasından daha önemliydi — ama daha fazla bilgi edinmeden Sharon'ı bu işe karıştırmak birdenbire yanlış bir hareket gibi geldi.

Sharon bu duraksamayı başka bir şey sanır. "Biriyle mi buluşacaksın?"

"Ne? Hayır."

"Sorun değil..."

"Sharon..."

"Tamam, boş ver. Bu etkinlikte sınıfından kimseyi gördün mü?"

"Sleazy Steve."

Sharon yüzünü buruşturur. "İğrenç."

"Değil mi?"

"Peki neden New York'a gidiyorsun?"

"Porkchop'u görmek için."

Sharon ona bakarak sorar. "Başka ne olabilir ki?" "Ne demek başka ne olabilir?"

"Hepimizin Porkchop'u sevdiğini söylemeye gerek yok," diyor Sharon, "ama onu görmek istersen buraya gelebilir."

Maggie iç çeker. "Sadece... Olası bir iş durumu var." "Ne tür bir iş durumu?"

"Tanrım, çok meraklısın."

"Ben 'meraklı' kelimesini tercih ederim."

"Sana 'henüz söylemek istemiyorum' dememe bir sakınca var mı?" diye sorar Maggie.

"Benim 'biraz endişeliyim' dememle sorun olmazsa."

"Endişelenme."

"Seni asla yargılamam, Mags."

"Biliyorum." Sonra: "Ayrıca yargılayacak bir şey yok." "Peki ya Trace?"

Maggie omurgasından tekrar bir ürperti hisseder. "O ne olacak?"

"Geri döndü mü? New York'ta görüşecek misin?"

"Trace hala yurtdışında," diyor. "Bangladeş'te, sanırım."

"WorldCures'u yeniden canlandırmaya mı çalışıyor?"

Maggie başını sallar. Canlandırma şansı sıfır. Sharon bunu biliyor, bu yüzden bu yorum tuhaf geliyor, ama Sharon böyle olabilir. WorldCures'un yüzü olan Maggie McCabe artık bir parya. Fonlar bitti.

"Diğer haberler" —Sharon derin bir nefes alır—"Bir flört uygulamasına kaydoldum."

"Aferin sana. Zamanı gelmişti."

"Uygulamanın adı Melody Cupid. Müzik zevkine göre eşleştirme yapıyor."

Maggie elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Müzik zevkin berbat."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maggie, New York City'deki Moynihan Tren İstasyonu'nda Amtrak treninden indiğinde, Porkchop rayların yanında onu bekliyordu.

Porkchop telefonuyla oynamıyor. Ayaklarını sürmüyor. Sadece Zen gibi sabırla orada duruyor, cerrah oğlunun yaşlı hali gibi. Porkchop, tam da olduğu gibi görünüyor: ömür boyu motosikletçi. Tuz ve biber sakalı, uzun saçlarını tutan yeşil bandana, deri ceket, motor yağı lekeleriyle solmuş mavi kot pantolon. Gümüş kemer tokası, kurukafa ve çapraz kemiklerden oluşuyor. Yıllarca yollarda geçirdiği zamanlardan dolayı teni bronzlaşmış ve yıpranmış, yüzü taşa oyulmuş gibi yakışıklı ve sert.

Porkchop onun gözlerine bakar ve hafifçe başını sallar. Kovboy şapkası takmış olsaydı, ona şapkasını kaldırırdı. Koşmamaya çalışarak aceleyle yanına gider ve Porkchop onu karşılamak için kalın kollarını genişçe açar. Onu kucakladığında, bir an için ortadan kaybolur. Gözleri kapanır. Porkchop iri yarı bir adamdır. Maggie'ye kendini küçük ve güvende hissettirir ve bu duygular sık sık gelmediğinden, Maggie birkaç dakika boyunca bu hissin tadını çıkarır. Onu sıkıca sarar ve sessiz kalır. Porkchop hem sakinlik hem de heyecan yayar.

Oğlu gibi.

Hafif bir Marlboro kokusu vardır — Porkchop her zaman sigara içmiştir — ve bu tanıdık koku, Maggie'nin rahatlığını daha da artırır. On yıldır sigara içmemiş olmasına rağmen, neredeyse ondan bir sigara isteyecektir.

Bir adım geri çekildiklerinde, Porkchop, "Nerede kalıyorsun?" diye sorar.

Porkchop ile normal "nasılsın, yolculuk nasıldı" türünden nezaket sözlerine gerek yoktu; kucaklaşma her şeyi halletmişti.

"Aman oteli."

"Vay canına. Çok şık."

"Evet."

"Senin parasız olduğunu
sanıyordum." "Ben
ödemiyorum."

Porkchop kaşlarını kaldırdı ve bunu yaparken oğlunun yankısını
gördü. "Öyle mi?"

"Bu bir iş teklifi," der. "Öyle mi?"

"Kes şunu."

Porkchop, gecelik çantasını alır ve kapıya doğru yürürler. "Bana
anlatmak ister misin?"

"Hayır," der Maggie.

"O zaman Vipers'a gidelim mi?"

"Biraz erken değil mi?"

"Şimdi güzel bir brunch yapıyoruz."

"Ciddi misin?"

"Turist ticareti, canım. Çete seni görmek için sabırsızlanıyor."

Vipers for Bikers, kısmen adından da anlaşılacağı gibi, Route
17'nin MetLife Stadyumu'nun gölgesinde bulunan bir motorcu barıdır.
Eskiden, neon ışıklı yazıyla "Hotties on Hogs" adını taşıyan, sert bir
motorcu barı/striptiz kulübüydü. Porkchop, sekiz yıl önce iflas ettiğinde
Hotties'i satın almış ve onu Vipers for Bikers adında turistik bir cosplay
motorcu barı/restoranına dönüştürmüştü.

"Bu çok güzel," diyor Maggie. "Ve ben herkesi görmek
istiyorum." Sonra elini Porkchop'un koluna koyuyor. "Ama gitmeden
önce Trace'in dairesine uğramam lazım."

Porkchop'un tepkisini bekler, ama pek bir tepki almaz.

bir

tepk "Neden?"

i "Çünkü şehirdeyken her zaman öyle yaparım."

alm "Uh-huh."

az. "Ve belki onun nerede olduğunu öğrenebiliriz."

"Bangladeş."

"Hala buna inanıyor muyuz?" Maggie sorar.

Porkchop cevap vermez.

İstasyonun çıkışında kalabalık bir Sekizinci Cadde ile karşılaşırlar.

Madison

Square Garden, caddenin karşısında, bir koloseum gibi ihtişamıyla
duruyor.

Porkchop'un motosikleti 31. Cadde'nin köşesinde park edilmiştir. Maggie, onun bir Harley-Davidson olmadığını görünce şaşırır.

"Ne zamandan beri BMW R 18 kullanıyorsun, Porkchop?" "Bana sponsor olmaya başladıklarından beri."

"Gerçekten mi?"

Porkchop başını sallar. "Bedava motosiklet, bedava benzin ve ayda bin dolar alıyorum."

"Harika," diyor Maggie.

"Ayrıca Harley'nin kayışlı şanzımanına göre BMW'nin şaft şanzımanını tercih ediyorum. Daha yumuşak bir sürüş sağlıyor. BMW'nin üç sürüş modu var: yağmur, yuvarlanma ve kaya, oysa Harley'de sadece bir tane var."

"Bunu söylemeni onlar mı istedi?"

"Aynen öyle," diye gülümseyerek cevaplar. "Bunu ezberlemek üç haftamı aldı."

İki genç motosikletçi BMW'yi koruyor. İkisi de sağ kolunun üst kısmında Serpents and Saints logosu bulunan bir yama takıyor. Serpents and Saints, Porkchop'un... O buna motosiklet "çetesi" derdi, ama bu Hells Angels'ı çağırıyordu ve artık hiç de uygun değildi. Belki otuz yıl önceydi. Artık değil.

Serpents and Saints logosu, kafasının üzerinde bir hale olan, kötü görünümlü, siyah-altın renkli, büyük dişli bir yılan. Marc'ın sağ üst baldırında bu logonun dövmesi vardı, ancak çok daha karikatürize bir versiyonuydu ve Snoopy kadar kötü görünen, aptalca gülümseyen bir yılan vardı. Siyah ve altın rengi yerine, onun Serpent and Saint'i parlak turuncu ve mordu; korkutucu bir bakış yerine, yılanı aptalca, abartılı bir göz kırpması yapıyordu.

Marc yatakta, bu dövmenin on dokuz yaşındayken Mardi Gras'ta New Orleans'taki bir dövme salonuna gece geç saatlerde sarhoş bir şekilde gittiği zaman yaptırdığını açıklamıştı.

"Biraz çirkin," demişti ona.

"Merak etme, aşkım. Sadece sen göreceksin. Tabii Speedo giymem gerektiğini düşünmüyorsan."

"Sadece ben göreceğim."

Genç bisikletçilerden biri uzun boylu, zayıf, uzun saçlı ve beyaz. Diğeri kısa boylu, tombul, kısa saçlı ve siyah. Birlikte,

bowling topu gibi görünüyorlar. Porkchop, Pin'den iki kask alır ve birini ona uzatır. Maggie kaskı takar ve motosikletin arkasına atlar.

"Pinky çantayı Aman'a bırakacak."

Pinky, şimdi anladığı kadarıyla, Bowling Topu'dur. Porkchop, Pinky... üyeler takma isimleri severler. Pinky valizini alır. Porkchop motosikletin önüne biner. Maggie kollarını onun beline dolayarak Porkchop motoru çalıştırdığında gelen uğultuyu hisseder. Marc, Maggie'yi babasına ilk kez tanıttığında, arkada binmeye alışması biraz zaman almıştı. Maggie, Porkchop'un sürüşüne güvenmiyor değildi, sadece kontrolün kendisinde olmadığı durumlardan nefret ediyordu.

Artık bundan zevk alıyordu. Konuşmak yok. Müzik yok. Podcast yok. Rüzgârın dünyayı silip süpürdüğünü hissetmekten başka hiçbir şey yok.

Porkchop, Sekizinci Cadde'den ilerliyor. Batıya, Riverside Drive'a dönüyorlar ve sonra tekrar kuzeye. On beş dakika sonra, Porkchop, NewYork-Presbyterian tıp merkezinden dört blok uzaklıktaki Washington Heights'taki eski apartmanlarının önüne geliyor. Uzun bir süre, o ve Porkchop, ikisi de motosikletin üzerinde duruyorlar.

"Porkchop?"

"Sorun yok. Git. Ben burada seni bekleyeceğim."

Porkchop'u bir süre daha izler, ama o çoktan gaz kolunun yanında bir şeyle uğraşmaya başlamıştır. Girişe doğru dönerken, kapıcı ona geniş bir gülümsemeyle selam verir. "Doktor Maggie!"

"Selam, Winston."

Winston ona sarılmak ister gibi görünüyor, ama nezaket kuralları buna izin vermiyor. O da ona uzanmak istiyor, ama şu anda başka bir sarılmaya dayanabileceğinden emin değil. İkisi de bir saniye boyunca garip bir şekilde orada duruyorlar, sonra Winston'ın gülümsemesi kayboluyor.

"Özür dilerim..." Durur. "Her şey için." "Teşekkür ederim."

"Hâlâ Doktor Trace'in anahtarı sende mi?"

"Evet," der ve anahtarı ona gösterir. "Onu gördün mü hiç?"

"Aylardır görmedim," diyor Winston. "Doktor Trace'in posta kutusu dolmuştu. Kutuyu boşalttık, her şeyi senin için bir kutuya koyduk. Kutuyu onun dairesinde bulabilirsin."

"Teşekkürler."

Maggie, asansör sekizinci kata çıkarken sessiz kalır. Hepsi aynı anda taşınmışlardı. Maggie ve Marc dördüncü katta iki yatak odalı bir daire tutmuşlardı. Trace sekizinci katta tek yatak odalı bir daire tutmuştu. Bu binayı seçmişlerdi çünkü fiyatı makuldu, kapıcıları vardı ve en önemlisi NewYork-Presbyterian tıp merkezine yürüme mesafesindeydi. Üçü de cerrahi ihtisaslarını yapmak için çılgın saatler çalışıyorlardı.

Kapının kilidini açıp içeri girer. Dairenin kokuşmuş olmasını bekler, ama öyle değildir. Neredeyse hiç toz yoktu ve Maggie, Trace'in bir temizlikçi tutmuş olabileceğini düşündü. Muhtemelen tutmuştu. Kuveyt'teki Camp Arifjan'da ekip, Trace'i çok düzenli olduğu için sık sık takılırdı. Maggie, ilk başta Trace'i aşırı düzenli, her şeye hazırlıklı, odaklanmış, detaycı ve harika bir cerrah olmasını sağlayan gergin birisi olarak görmüştü.

Mobilyalar modüler, bej renkli ve işlevseldir; odadaki her şey "Burada yalnız bir adam yaşıyor" diye bağırmaktadır. Göz alıcı veya öne çıkan iki eşya var ve bunlar akrilik yemek masasının üzerinde yan yana duruyor. İlki, ilk yapay kalbi yaratan iki efsanevi kalp-akciğer cerrahı, Michael DeBakey ve Denton Cooley tarafından imzalanmış bir insan kalbi modeli. Bu, herhangi bir doktor muayenehanesinde veya biyoloji dersinde görebileceğiniz türden bir anatomi modeli.

DeBakey-Cooley modelinin yanında pleksiglas altında sergilenen ikinci eşya, gravüründe THUMPR7-TAH yazan, çalışmayan (ancak kesinlikle en son teknoloji ve en gelişmiş olarak tanımlanabilecek) bir prototip. Bu prototip, hepsinin umduğu gibi, yapay kalpleri daha kalıcı ve verimli hale getirecek yeni nesil bir ürün olacaktı.

Maggie, kötü anıları kafasından silerek cihaza bakıyor. THUMPR7, WorldCures Alliance, yani Marc, Trace ve Maggie tarafından geliştirilmiş ve tescillenmişti. Maggie, adının bu cihaza eklenmesini istememişti, çünkü kardiyotorasik cerrahi eğitimi almış ve Marc ile Trace'e birçok kez yardım etmiş olmasına rağmen, rekonstrüktif ve travma cerrahisini resmi uzmanlık alanı olarak seçmişti.

ve Marc ile Trace'e birçok kez yardım etmiş olsa da, resmi uzmanlık alanını rekonstrüktif ve travma cerrahisi olarak seçmişti.

TAH, Total Artificial Heart (Tam Yapay Kalp) anlamına gelir, ancak THUMPR7, robotik tasarım, DNA kodlama ve kök hücre araştırmalarının bir karışımı olmasına rağmen, uzak bir hayal olarak kalmıştır.

Maggie bunu herkesten daha iyi biliyor.

Duvarı, savaş foto muhabiri Ray Levine'in Maggie ve Trace için en kötü savaş günlerinden birinde çektiği çerçeveli renkli bir fotoğraf var. Kamdesh'te yerden çekim yapan Levine, Maggie ve Trace'in iki askeri kurtarmak için öfkeyle çalışırken, medevac UH-60 Black Hawk helikopterinin yerden havada asılı kaldığı neredeyse gerçeküstü bir kare yakalamıştı. Üstlerindeki gökyüzü çarpıcı bir mavilikte, ellerindeki kan çarpıcı bir kırmızılıkta ve kompozisyonun bir özelliği, Maggie ve Trace'in bir şekilde yerçekimine meydan okuduğunu, bir iki saniye içinde helikopterden düşmemelerinin imkansız olduğunu, felaketi önleyen tek şeyin onları havada tutan bir tür ilahi el olduğunu düşündürüyor.

Maggie her şeyi çok net hatırlıyor. Trace'in askeri hayatta kaldı. Maggie'ninki ise kurtulamadı.

Görev bittikten sadece iki saat sonra, duş alıp temizlendikten hemen sonra, Trace çadırına gelip "Hadi, gidelim" dedi.

"Trace..."

Lolipop torbasını kaldırdı. "Hemen."

Trace bunu neredeyse her seferinde yapardı, özellikle de görev çok kanlı geçmişse. Bir cip buldu ve Maggie'yi yerel kasabaya götürdü. Oraya vardıklarında Trace, "Geldim!" diye bağırdı. Çocuklar her yerden koşarak geldiler ve sevinç çığlıkları attılar. Trace'i ve onun sevdiği lolipopları zaten tanıyorlardı. Trace lolipopları dağıtmaya başladı, gülümsedi ve Maggie'ye de aynısını yapması için başını salladı. Birkaç yetişkin onları karşılamak ve yiyecek ikram etmek için dışarı çıktı. Maggie reddetti, ama Trace ona kaba davrandığını söyledi. Ev sahiplerinin sevincine, her şeyi yedi. Sonra iki çocukla yorucu bir kovalamaca oyunu oynadı. Daha fazla çocuk dışarı çıktı. Trace

komik suratlar yaptı ve eliyle ağzını kapatarak osuruk sesi çıkardı, hepsi kahkahalarla gülmeye başladı.

Maggie hayranlıkla izledi.

Trace.

O gece, kampa döndükten sonra, Maggie ve Trace yıldızların altında uzandılar, serin çöl havasında kekik ve sedir kokusu vardı. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı, sessizliğin içinde rahatları. Sonra Maggie karanlık gökyüzüne bir gerçeği fısıldadı:

"Ölüler bizi terk etmez."

Asla. Ölüler senin yanında kalır, sanki sen onları uzaklaşmaya çalışırken çok sıkı tutmuşsun ve bir şey kırılmış gibi. Ray Levine'in fotoğrafında ölen adamın adı Greg Steeple'dı. Yirmi bir yaşındaydı ve bir annesi, bir babası, iki küçük erkek kardeşi ve Claire adında bir nişanlısı vardı.

"Yine de," diye fısıldadı Trace, "bu kanımızdaki titreşimi her zaman özleyeceğiz."

Savaş söz konusu olduğunda size bu konuda uyarıda bulunmazlar.

Korkunç, berbat, hayal edilebilecek en kötü şey, kimseye dilemezsiniz.

Ama aynı zamanda bağımlılık yapıcıdır.

Ölenlerin yüzlerini aklından çıkaramıyor.

Ama aynı zamanda kanındaki adrenalin patlamasının hatırasını da aklından çıkaramıyor.

Savaş askerlerinin eve dönmelerini zorlaştıran, konuşulmayan kısım, flashbackler ya da geri dönme korkusu değil, neredeyse tam tersi. Ani sessizlik, bayat sükunet, boğucu güvenlik ve normal hayatın tekdüzeliği. Bir an önce hareket halindeki bir helikopterden yarısı dışarı sarkmış halde kurşunlardan kaçarken, elleriniz Greg gibi bir çocuğu hayatta tutmak için sıcak bir karın içinde çalışırken, bir sonraki an ne olacak, banliyödeki iki katlı evinize dönüp çamaşır yıkayacak, çocuklarınızı futbol antrenmanından alacak ve işe giderken aşırı trafikte oturacak mısınız?

Onların, yani Marc ve Trace'in, tamamen fedakarlık amaçlı nedenlerle WorldCures Alliance'ı kurduklarını söylemek kolay olurdu. Bu iyi bir hikaye olurdu: İhtiyacı gören ve ihtiyaç sahiplerini kurtarmak ve sağlık hizmetlerinde devrim yapmak için evlerinin konforunu terk eden üç savaş doktoru.

Maggie'ye bu çok fazla abartılı geliyordu. Hastalarınız için gerçekten endişelenmediğinizden değil — çok endişeleniyorsunuz — ya da misyonunuza inanmadığınızdan değil — inanıyorlardı — ama korkunç sır, Maggie, Marc ve Trace'in paylaştığı sır, bunu özel olmak için yaptığınız. Eminem'in sözleriyle, normal bir hayat sıkıcıdır. Çocuklara, çamaşırlara, araba paylaşımına eve gitme fikri... hayır, affedersiniz, kelime oyunu için, M&M için değil.

İyi işler yapan bir kişinin yüzeyini kazıyın, sıradan ve geleneksel olanı korkutan birini bulacaksınız.

Odadaki tek çerçeveli fotoğraf, Jersey Shore'da gülümseyen on yaşındaki Trace Packer ve onunla aynı şekilde gülümseyen annesi Karen'in biraz solmuş renkli bir fotoğrafıdır. Genetik. Bu ikisinin anne ve oğul olduğuna şüphe yoktur. Fotoğrafta Karen, parmağını her zaman süsleyen çarpıcı kare kesim zümrüt yüzüğü takmaktadır. Karen, Maggie'ye bir keresinde, bu yüzüğün kendi büyükannesi tarafından kendisine verilen bir aile yadigarı olduğunu açıklamıştı. Yıllar sonra, Karen'in cenazesinde Trace, tören boyunca elinde yeşil zümrüdü sıkıca tuttu. Maggie o görüntüyü hiç unutmadı: Trace, ön sırada tek başına oturmuş, yumruğunu açıp kapatıyor, annesinin parıldayan kare kesim zümrüdüne bakıyordu, sanki o mücevher annesini hayata döndürebilecek sihirli bir güce sahipmiş gibi.

Trace, güneş ışığı almayan bir duvarda yerden tavana kadar uzanan sekoya ağacından yapılmış bir şarap rafı var. Şişeleri kontrol ediyor. Hepsi Château Haut-Bailly'den, Pessac-Léognan bölgesinden bir Bordeaux şarabı. Maggie bunu çok iyi bilir. Tıpta ikinci aşkı Fransız şarapları olan gerçek bir Frankofil olan Trace, buna yatırım yapmıştı — Trace'e güvenebilirsiniz — ve o ve Marc, Trace'in annesine bakmak için Baltimore'a dönmeden kısa bir süre önce bağları ziyaret etmişti. Maggie, Bordeaux'ya yaptıkları o geziyi çok net hatırlıyor. Kakuma'daki devasa mülteci kampında özellikle zorlu bir ayın ardından gerçekleşmişti. Dubai'ye gitmeden önce dinlenmeye ihtiyaçları vardı, ama ne Maggie ne de Marc ruh hallerini iyi idare edebiliyordu. Trace, "en yakın arkadaşları" için "damak ziyareti" adını verdiği bir etkinlik düzenledi. Bu, herkesin aşırı içki içtiği bir tadım için kullanılan süslü bir terimdi ve muhteşem ve lezzetli geçmişti.

Sonra o ve Marc ikisi de dikkatsiz davrandılar ve çok güldüler ve, dostum, ne geceydi ama.

Maggie, *şu anda oraya gitmeye gerek olmadığını* düşünüyor.

Acı asla geçmez. Acı sizi asla bırakmaz. Sadece onunla yaşamayı öğrenirsiniz.

Maggie kendini zorla başka yöne çevirir ve bunu yaptığında, postayla dolu karton kutuyu fark eder. Dizlerinin üzerine çöker ve kutuyu karıştırır. Çoğu gereksiz şeylerdir. Trace, neredeyse her şey için otomatik fatura ödemeyi ayarlamıştı — elektrik, su, kira, kablo TV, internet, ne olursa olsun — bu yüzden çoğu emlakçılardan gelen reklamlar ("Mahallenizde Satılanlara Bakın!"), yemek siparişi indirimleri ve mobilya kataloglarıdır.

Wells Fargo Bank'tan bir mektup da var.

Hmm. Maggie mektubu alır ve gözünün önüne getirir. İnce bir mektuptur, en fazla bir ya da iki sayfa, yani finansal bir beyanname değildir. Mektubu açmalı mı diye düşünür, ama tabii ki Trace bu yüzden ona şehre geldiğinde uğramasını söylemiştir, her şeyin yolunda ve düzgün olduğundan emin olmak için. Onun mahremiyetini ihlal ediyor gibi görünmek istemez, ama bunu görmezden gelmeli mi?

Muhtemelen kredi kartı reklamı falan.

Ama öyle hissettirmiyor. Önemli bir şey gibi hissettiriyor. Zarfı açıyor. İçinde sadece bir sayfa kağıt var.

Bir kasa kiralama faturası.

Maggie'nin ilk aklıya gelen şey, Trace'in annesinin kare kesimli yeşil zümrüt yüzüğüydü. Karen'in zümrüdünün değeri yirmi bin doların üzerindeydi. Trace onu takmazdı. Onu güvende tutmak isterdi. Daha iyi bir yer olabilir mi?

Ama durun, bu üç kiralık kasa için bir fatura. İkisi 25 cm x 25 cm boyutunda. Biri 90 cm x 180 cm boyutunda.

Bir mücevher için biraz fazla.

Güvenli kasaların nerede tutulduğunu görmek için faturanın ön ve arka yüzünü okur. Garip bir şekilde, faturada bu bilgi yazmamaktadır. Posta damgasına bakar — fatura iki hafta önce San Francisco'dan postalanmıştır. Muhtemelen bankanın ana merkezi oradadır. Kasaları orada mı tutuyordur? Bundan şüphe duyar ama belki de öyledir. Trace'in San Francisco hakkında konuştuğunu hiç duymuş mudur? Hatırladığı kadarıyla hayır.

Trace'in San Francisco'dan bahsettiğini hiç duymuş muydu? Hatırlayabildiği kadarıyla hayır.

Şimdi ne yapmalı?

Akıllıca davranmalı, diye düşünür. Maggie faturayı fotoğraflar, rehberinde Trace'i arar ve ona fotoğrafı kısa bir notla birlikte gönderir:

Ben mi ödeyeyim, sen mi halledeceksin?

Cevap yok. Zaten uzun zamandır cevap gelmemişti.

Maggie, banka faturasına bir süre daha baktıktan sonra onu zarfa geri koyup karton kutuya attı. Sonra dairede hızlıca dolaştı, muslukları açıp kapattı, tuvaleti sifonu çekti, pencerelerin kilitli olduğundan emin oldu. Her şey yolunda görünüyordu. Trace'in kiralık kasalarının anahtarlarını merak etti. Trace onları burada, bir çekmecede mi saklıyordu?

Bu önemli mi?

Telefonu titrer. Aşağıya bakar ve Dr. Barlow'dan bir mesaj görür.

Barlow: Yarın sabah 8'de al. Camları koyu renkli siyah Mercedes Maybach.

Maggie: Gerek yok. Ofisinize kendim giderim.

Barlow: Seni biz götürelim daha iyi.

Maggie: Park Avenue ve 51. Cadde'desiniz. Parktan geçerek güzel bir yürüyüş olur.

Barlow:

Hayır.

Maggie: Hayır mı?

Bir gecikme oluyor ve üç dans eden nokta, bir sonraki mesaj görünmeden önce titriyor gibi görünüyor.

Barlow: Yarın sabah 8'de alacağım. Camları koyu renkli siyah Mercedes Maybach.

O iç çeker. Şu anda ısrar etmenin bir anlamı yok. Tüm ışıkları kapattığından emin olur ve aşağı iner.

Sokağa geri dönen Porkchop, bisikletine yaslanarak yine sabırla bekler.

"Bir şey var mı?" diye sorar.

Ona kasa kutularından bahsetmeyi planlamıştı, ama ne anlamı vardı ki? "Her şey yolunda," diyor.

Porkchop başını sallar.

"Ne?"

"Önce neden burada olduğunu söylemiyorsun. Şimdi de dairede ne bulunduğunu söylemiyorsun."

Porkchop, Marc'ın babası olduğunda on yedi yaşındaydı. Evet, on yedi. Marc'ın annesi, Porkchop'un lise matematik öğretmeni idi. Otuz altı yaşındaydı ve üç çocuğu vardı, öğrencisinden hamile kalmıştı. Kürtaj yaptırmak istedi. Porkchop bunu istemedi. Onu, hamileliği sonuna kadar sürdürmeye ikna etti —bunda kamuoyuna ifşa olma tehdidi de olabilir— ve Marc'ın velayetini Porkchop'a verdi.

Evet, Maggie'nin hayallerindeki erkek, motosiklet çetesine üye, bekar bir genç baba tarafından büyütülmüştü. Bu, tuhaf ama harika bir çocukluk dönemi anlamına geliyordu.

Porkchop, "Anlat bakalım" dedi. "Önemli bir şey değil."

İki eliyle de devam etmesini işaret ediyor.

"Bazı kiralık kasalar için bir fatura vardı," diyor kadın.

"Anlatın bakalım."

O Anlatır. Porkchop dinler hiç tepki vermeden dinliyor.

Konuşması konuşmayı bitirdiğinde, Porkchop sakalını kaşır. "Neden bana

bana anlatmak istemedin?"

"Sana anlatmak istemediğimden değil," dedi. "Sadece alakasız görünüyor."

"Hmm."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sorar Maggie.

Porkchop ona karizmatik bir gülümseme atar ve kaşlarını oynatır.
"Vipers'ta kafayı buluruz."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Maggie'nin alarmı çaldığında, hızla oturur — çok hızlı, başı protesto edercesine dönüyor. Bir kırıcı, kafatasının içinden vuruyor. Kalbi göğsünün derinliklerinde çarpıyor. Bir önceki gece Vipers'da, çatlak deri taburede otururken, dökülen biradan yapış yapış olan zeminde, jukebox'ta Bob Seger'in "Night Moves" şarkısı çalarken, barın gürültüsü ve sisin giderek yoğunlaşması, eski arkadaşlarının onu kucaklaması, Marc'ın erken gelişmiş bir çocuk olduğu zamanki tanıdık hikayeleriyle onu eğlendirmeleri, daha önce defalarca dinlediği ve her zaman zevkle dinlediği hikayeler. Ama bu gece öyle değildi. Dinlemeye, ilgilenmeye, yaklaşan her bir kişiye tüm dikkatini vermeye çok uğraştı, çünkü en azından bunu hak ediyorlardı, ama Maggie dayanmaya çalışsa da, kendi kişisel karanlığına kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Viskiye sek içti — Porkchop şu anda Laphroaig 10 Year Old Islay'ı destekliyordu — etrafını saran yıpranmış yüzler, çok yaklaşıyor, bulanıklaşıyor, ayırt edilemeyen bir karışım haline geliyordu. Sonra onların yerine başka yüzler ortaya çıktı, düzinelerce, belki daha fazla, yalvaran gözlerle, sadece bir doktorun tanık olabileceği umut ve umutsuzluğun karışımıyla ona bakan yüzler. Marah, Joseph, Ahmed, Seema... Ve sonra, sonunda, son yüz, her zaman son yüz, Kabir'in yüzüydü. Onları teselli etmeye çalıştı, kanamayı durdurmaya çalıştı, ona söylediklerini anlamaya çalıştı. Ama onlar yabancı bir dil konuşuyorlardı, acı dolu sözleri havan topu ateşi, helikopter pervanelerinin gürültüsü ve çığlıklar arasında boğuluyordu.

Bana bir şans daha ver, diye düşündü Maggie. Onları iyileştireceğim.

Ve bazen, rüyalarında, bu şansы yakalar. Büyük bir yeniden başlama şansы. Hepsi hayattadır. Yeterince hızlı hareket ederse onları kurtarabilir. Aniden bir sevinç, bir umut dalgası, tuhaf bir berraklık ve odaklanma, hatta huzur hisseder, ama sonra rüyanın dışındaki bir şey

uyandırıcı çalar, Sharon ona seslenir, Cole ön kapıyı çarpar, her neyse, onu rüyadan çıkarır. Maggie'nin hala rüyada olduğu, uyku ile bilinç arasındaki o sınırdan yükseldiği, yüzlerin solmaya, kaybolmaya başladığı ve Maggie'nin bunun gerçek olmadığını, bunun bir rüya olduğunu, yakında ölümlerin her zaman ölü kalacağı bir dünyaya uyanacağını acımasız bir kesinlikle fark ettiği kısa, korkunç bir an vardır.

Yeter, diyor kendine.

Maggie ayaklarını yataktan yere indirir. Birkaç derin nefes alır, nabzının yavaşlamasını sağlar. En son ne zaman çok içtiğini hatırlamaya çalışır ve aklına Güney Sudan'ın sıcak bir akşamında Juba'daki bir açık hava barı gelir. Trace, hurma bazlı lezzetli bir içki olan Araqi'yi sürekli ısmarlar, Maggie ve Marc da içmeye devam eder. Her zaman olduğu gibi, çok fazla korkudan sonra bolca kahkaha atılır. Trace'in yanında bir kız vardı. Maggie kızın adını hatırlayamıyordu çünkü Trace'in yanında her zaman isimsiz bir kız olurdu ve sonra kız gider, yerine başka biri gelirdi. Trace bağlanmayı sevmez. Ya da daha çok, bağlanamaz. Trace, yüzeysel olarak, iyileştirilebilir bir kırılganlık, onu düzeltebileceğini düşünen her kadını çeken bir savunmasızlık yayar, ama içinde kırılan ne varsa kırık kalır.

Trace Packer şu anda nerede?

Hiçbir fikrim yok.

Maggie gözlerini kırıştırır. Kendine gelmesi birkaç dakika sürer.

Aman otelde.

Yataktan kalkar, ışığı açar ve devasa bir banyoya girer. Sağında, Cadillac Escalade büyüklüğünde, çok davetkar pembe krem rengi bir küvet var. Solunda ise bir dizi duş başlığı bulunan siyah taştan bir duş odası var, kabin değil, oda. Maggie duşu seçer, çünkü o küvete, içindeki banyo kristalleri, banyo çayları, banyo tuzları, banyo yağları ve banyo yastıklarıyla batarsa, bir daha kendinden çıkamayacağından korkar.

Dün gece uyuduğu büyük beden tişörtünü çıkarır. Tişört, Vipers hediyeelik eşya dükkanından alınmıştır. Porkchop ona vermiştir. Göğsünde şöyle yazmaktadır:

Porkchop'un baba şakalarından kaçmak zor.

Maggie tüm duş başlıklarını açar, hepsini sonuna kadar. Ortasına adım atar ve spreyleyin her yönden cildine çarpmasına izin verir. Su basıncı mükemmeldir, neredeyse cildini delip geçecek gibidir. Hareket etmek istemez. Yurtdışında geçirdiği zamanları, sıcak bir duş için nasıl can attığını, hayatın en büyük ve en az takdir edilen lükslerinden birinin sıcak bir duş olduğunu nasıl fark ettiğini düşünür. Düşünürseniz, belki de yüz yıl öncesine kadar, Dünya gezegeninde hiçbir insan sıcak duş deneyimlemiş miydi? Bir keresinde bunu Google'da aramıştı —çünkü beyni böyle çalışır— ve sıcak duşlar 1970'lere kadar yaygın değildi.

Babası ona sık sık "Küçük anların tadını çıkar" derdi. "Hayat orada yaşanır."

O da öyle yapıyor, en azından şimdilik. Bir süre geçtikten sonra, üzülerek duş başlığını kapatıp siyah taştan yapılmış kozasından çıkması gerektiğini fark ettiğinde, yumuşak Frette bornozları ve kalın havlular onu bekliyor. Otel telefonu nazik bir zil sesiyle çalıyor, konuklara gelen bir arama olduğunu bildiriyor ama huzurlarını bozmak istemiyor. Maggie telefonu açıyor. Hattın diğer ucundaki ses muhtemelen hipnoz uygulamaları için seslendirme yapıyor. Ses, kahvaltıda ne tür yiyecek veya içecek "istediğini" sorar ve beş dakika içinde geleceğini söyler.

"Kahve," der Maggie. "Sade. Sert."

"Florentine omleti spesiyalitemizdir."

Maggie reddeder. Sadece kahve.

Cep telefonu sessizliği bozar. Arayan Porkchop'tur. Maggie hoparlörden cevap verir.

"Günaydın," der sessiz bir sesle. "Neden fısıldıyorsun?" diye sorar.

"Bu odada bir şey beni sessiz kalmaya zorluyor." "Sen sessiz misin? Mucizevi bir oda olmalı."

"Ukala mı davranıyorsun?"

"Birazcık." Sonra ekler, "İyi misin?"

"İyiyim."

Bekler.

Kız iç çeker. "Çok şey oldu, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Buna gerçekten hazırlıklı
değildim." "Bu benim hatam."

"Hayır, değil," diyor.

"Herkes seni gördüğüne sevindi."

"Biraz dalmıştım, biliyorum."

"Evet, öyleydin."

"Umarım kaba davranmamışımdır."

"Sen aileden birisin, kabalık falan yok," diyor Porkchop. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça akşamdan
kalma." "Ben de."

"Bir dakika, sen mi?"

"Eskisi kadar genç değilim, Mags."

Pinky, sürücü olarak görevlendirilmişti. Dün gece onu eve bırakmıştı. Çok fazla içtiği için kendini garip hissediyordu, ama yine de onun sorunu alkol değil, haplardı ve bu da acınası bir mazeret gibi geliyordu. Haplarla "sorunları" olduğu, "bağımlılığı" olmadığı fikri de öyle. O olaydan sonra hapları birdenbire bırakmıştı... Ne demişti ona? Kaza? Felaket? Gerçek bir bağımlılık olsaydı, hapları birdenbire bırakabilir miydi? Bundan şüpheliydi, ama ne önemi vardı ki? Zarar verilmişti.

Ne söyleyeceğini bilemiyor, ama Porkchop sözü devralıyor ve alaycı bir tonla "büyük, gizli toplantısına" gidip gitmediğini soruyor.

"Giyinmem lazım," diyor. "İşin
bittiğinde beni ara."

"Senin cep telefonun yok," diye hatırlatır ona.

"Ödemeli telefonun yanında olacağım. Bu toplantının ne hakkında olduğunu bana söylemek istemediğinden emin misin?"

"Hoşça kal, Porkchop."

Telefonu kapatır ve siyah kot pantolon, botlar, kot gömlek ve blazer giyer. Bu, asla net bir cevabı olmayan büyük bir zihin erimesidir

Asla çok kıskırtıcı olma ama asla çok sıkıcı da olma... Ama stil sahibi ol ve her zaman trendleri takip et ki modası geçmiş görünmeyesin... Her zaman kadınsı ve pratik arasında doğru dengeyi bulmaya çalış.

Tamamen yorucu.

Maggie makyajına başlarken telefonunu banyo masasına koyar. Simgeye basar ve bekler. Marc'ın yüzü görüldüğünde Maggie, "Dün babanı gördüm," der.

"Nasıl?"

Şu anda bu konuyu konuşmak istemediği için biraz kaçamak cevap verir. "Vipers harika gidiyor. Onun yaptıklarını görmelisin."

"İkiniz de sarhoş oldunuz mu?" "Hayır." Sonra: "Evet, tabii ki."

Marc gülümser. "İkinizin birbirinize sahip olmanıza sevindim." Bu tuhaf bir sözdür.

"Evan Barlow ile görüşmen ne zaman?" diye sorar.

Maggie telefonundaki saati kontrol eder. "Hay aksi, geç kalacağım. Sonra konuşuruz."

Aynaya son bir kez bakar, omuz silker, telefonu cebine koyar ve koridora çıkar. On dördüncü kattaki atriya ulaşır. Asansör kapıları zaten açılmış ve onu beklemektedir. Mercedes-Maybach, 57. Cadde'deki daha sakin girişte park edilmiştir. Şoför siyah takım elbise ve siyah kravat giymiş, görünümünü sivri şapka ile tamamlamıştır. Arka kapıyı açık tutar.

"Merhaba," diyor. "Ben Maggie." "Ben Alou."

Elini uzatır ve gözlerine bakar. "Memnun oldum, Alou."

Şoför tereddütle elini sıkıyor. "Evet, hanımefendi."

Camlar tamamen koyu renklidir, bu yüzden kimse içeriği göremez. Maggie arka koltuğun yumuşak derisine oturur. Koltuğun ısıtıcı sistemi zaten tam güçte çalışmaktadır. Ön yolcu koltuğunda bir kadın oturmaktadır. Kadın dönüp Maggie'ye kocaman bir gülümseme atar.

"Merhaba Maggie, ben Dawn! Ben senin Barlow konsiyerjinim!"

Dawn, ünlem işaretleriyle konuşuyor, ki bu sabahın bu saatinde hiç hoş karşılanmıyor, Porkchop ile Vipers'da geçirdiği geceden sonra ise hiç hoş karşılanmıyor. Maggie, Alou kapıyı kapatmadan önce ona bakar. Alou, "Evet, durum bu" der gibi omuz silkiyor.

"Merhaba Dawn."

"Hastalarımızın çoğu tam gizlilik talep ediyor!" "Ben hasta değilim, Dawn."

Gözlerini kırıştırır ve tam güçte gülümsemesi titrer ama güçlü kalır. "Oh, biliyorum. Sadece bu hizmeti deneyimlemek isteyebileceğinizi düşündük. Ayrıca, şey, yolculuğunuzun rahat ve gizli geçmesini sağlamam istendi."

"Teşekkür ederim. Nereye gidiyoruz?"

"Tabii ki Doktor Barlow'u görmeye."

Öne doğru döndü. Araba hareket etti. Maggie bir an sessiz kaldı. Madison Caddesi'nden kuzeye doğru yola çıktıklarında, öne eğildi ve "Barlow Kozmetik buradan güneyde değil mi?" dedi.

"Orası kamuya açık ofis," dedi Dawn. "Orayı vitrinimiz olarak görüyoruz. Seçkin ameliyatların çoğu, daha özel bir yerde yapılıyor."

"Ve oraya mı gidiyoruz?" "Evet, oraya gidiyoruz."

"Tam olarak neresi olduğunu söyleyebilir misin?"

"Adresi hiç hatırlamıyorum. Çok uzun sürmez. Minus 181 maden suyu ister misin?"

On dakika sonra, Mercedes Dolce & Gabbana'nın altındaki bir garaja girer. Park etmek için sıraya girmiş arabalar vardır, ancak Alou onların etrafından dolanır ve rampadan aşağı iner. İki kat aşağı inerler ve kapısı açık bir asansöre yavaşlar.

"İşte geldik!" Dawn şarkı söyler gibi seslendi.

Maggie kapıyı açmaya çalışır, ama açılmaz. "Sanırım kapım kilitli."

Dawn ön koltuktan ona döner. "Önce, telefonunu burada bırakabilir misin?"

"Anlamadım?"

"Bu binada telefonlara izin vermiyoruz. Şirket politikası. Senin ve tüm hastalarımızın mahremiyeti için..." Dawn durur ve kendini düzeltir

"Yani, ziyaretçilerin mahremiyeti için. Merak etmeyin. Telefonunuz Alou'da güvende olacak."

"Peki ya telefonumu vermek istemiyorsam?"

Dawn'ın cevabı, hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi kaşlarını çatmasıdır. "Korkarım bu politikada istisna yapamayız."

Maggie, gürültü koparmak ya da Dawn'ın blöfünü görmek için "Tamam, peki, beni otele geri götür" gibi bir şey söylemeyi düşünür, ama gerçekten, ne anlamı var ki? Telefonunu kapatır ve yanındaki koltuğa koyar. Alou arka kapıyı açar. Dawn, Maggie'yi asansöre kadar eşlik eder. On sekizinci katın düğmesine basar. Maggie ayakta durur ve ışığın yukarı doğru dans etmesini izler. Dawn da aynısını yapar. Maggie'nin soruları vardır, ama şu anda bunları sormasının bir anlamı olmadığını düşünür.

Kapılar açılır ve Maggie sanki Aman'a geri dönmüş gibi hisseder. Tıbbi ofisler - tabii ki bunlar öyleyse - daha çok lüks bir spa gibi görünür. Rahatlatıcı sesler çalmaktadır. Kimse beyaz giymemektedir - bu çok gürültülü ve rahatsız edici olurdu - ve bu yüzden personel açık renkli cerrahi önlükler giymektedir. Dawn bir kapı açar ve Maggie'yi içeri davet eder. Maggie içeri girdikten sonra Dawn kapıyı nazikçe kapatır.

Odanın tavandan tabana pencereleri, Manhattan silüetinin muhteşem manzarasını sunuyor. Komik. Maggie doğayı sever — her türlü dağ, çöl, okyanus, vadi, kanyon, gece, gündüz, gün doğumu, gün batımı, hayal edilebilecek her türlü manzarayı deneyimlemiştir — ama büyük bir şehrin silüetinde onu en çok etkileyen bir şey vardır. Onlardan asla bıkmaz. Belki de bunun nedeni şehir manzaralarının değişken olmasıdır. İnsan yapılarıdır, ilahi değildirler, bu yüzden Maggie onlarla daha temel bir düzeyde bağ kurabilir. Ya da belki, daha olası olanı, bu manzarayı tek başına izlemediğiniz içindir: Sadece kaya, tuğla, taş veya bitki örtüsü değildir — orada insanlar vardır, binlerce, hatta yüzbinlerce insan, ve hepsinin umutları, hayalleri, doğada hiçbir şeyin taklit edemeyeceği bir ruhsal canlılığı ve bağı vardır.

Maggie, "*Tanrım, ne kadar da huysuzum*" diye düşünür. "Maggie."

Dr. Barlow yan kapıdan içeri girer, açık yeşil renkli önlük ve ameliyat bonesi giymektedir, ancak Maggie onun ameliyattan yeni çıktığını veya ameliyata gireceğini düşünmez. Barlow onu kucaklayarak ve yanağına bir öpücük kondurarak selamlar. "Gizemli davranışlarım için özür dilerim, ama daha seçici hastalarımızı nasıl tedavi ettiğimizi görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Oldukça büyük bir operasyon," diyor Maggie.

"Aşırıya kaçtığını biliyorum, ama..." Barlow omuz silkiyor ve kolunu sallayarak kadına kirli beyaz deri koltuğa oturmasını işaret ediyor. "Bazı hastalar, tedavi gördüklerini kimsenin öğrenmemesi için her şeyi yaparlar. Birkaç yıl önce, tabloidlerin yüz germe ameliyatı olduğunu öğrenmesini istemeyen ünlü bir isim vardı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendini gizlemek için, şehir merkezindeki ofisimize—bunu söylediğime inanamıyorum—burka giyerek geldi."

Maggie kaşlarını çatı. "Birçok açıdan yanlış."

"Aynen öyle. Artık bu yerde daha fazla mahremiyet sunuyoruz. İyileşme odalarımız, misafir dairelerimiz var... Anladınız siz. Tekrar söylüyorum, tüm hastalarımız bunu istemiyor. Aslında, güvenlik paketini satın alanların oranı yüzde ondan az diyebilirim. Ama bu, sunmamız gereken bir hizmet."

Biraz sabırsızlanmaya başlamıştı. "Doktor Barlow..."

"Evan, lütfen."

"Evan, neden buradayım?"

"Burayı ilginç bulacaksın, Maggie," sanki konuşmamış gibi devam etti. Bir senaryoya bağlı kaldığını anladı, bu yüzden sadece sabırla beklemesi gerekecekti. "Bildiğin gibi, Barlow Cosmetics olarak sürekli sınırları zorluyoruz. Prosedürlerimizi geliştiriyor ve güncelliyoruz. Daha az invaziv hale getiriyoruz. Daha az yara izi. Daha kısa iyileşme süresi. Sen her zaman risk alan birisi oldun, Maggie. Seni askere çeken de buydu. Seni gezegenin en tehlikeli ülkelerinden bazılarında sağlık hizmeti vermeye çeken de buydu. Sen asla kurallara uyan birisi olmadın. Belki de bu senin..."

Burada duraksıyor. Maggie ona yardım ediyor.

"Düşüşüne mi?" diye dener. "Yıkımına mı?"

Mahvoluşuna mı?" Barlow başını sallar. "Çok sert görünüyor." "Ama yerinde," der.

"Sana bir sorum var."

Bekler.

"Tıp kurulu seni çarmıha gerdiğinde, neden suçlamalara karşı mücadele etmedin?"

"Çünkü," Maggie tereddüt etmeden, "suçluyum."

Barlow buna ne cevap vereceğini bilemez. "Yani bir daha asla ameliyat yapmayacaksın."

O bunu bir soru değil, bir ifade olarak söylüyor ve bu fikir o kadar anlaşılmaz ki. Asla, bir daha asla, onun tek istediği şeyi yapamayacak mı? Bu, onun kalbini yeniden kırıyor.

"Öyle görünüyor," diyor, cesur bir yüz takınıyor. "Hala senin için araştırma yapabilirim, ama adımın Barlow ile bağlantılı olması..."

"Araştırma yapmanı istemiyorum."

"O zaman ne yapacağım?"

O pencereye bakıyor. O da ona katılıyor. "Tamamen gizlilik için yüksek ücret ödeyen seçkin birkaç müşteriyle çalışıyorum. Çok yüksek bir ücret."

"Evet, bunu gayet açık bir şekilde belirttin."

"Özel bir müşteri..." Durur, çenesini ovuşturur, sözlerini düşünür. "Birazdan birini getireceğim. Tamamen gizlilik istiyor. Bu görüşmenin kaydı olmamalı. Başlangıçta bir gizlilik anlaşması imzalamayı talep etmişti, ama bu görüşmenin kaydı olmadan, herhangi bir iddiayı destekleyecek hiçbir şeyin olmaz."

"Ne tür iddialar?" "Öyle değil."

"Ne demek öyle değil? Bu tam olarak ne?"

"Bak, çok fazla konuştum. Güvendesin. Söz veriyorum. Benim tek amacım senin iyiliğin. Bunu biliyorsun. O yüzden onu içeri alayım. Teklifini açık fikirle dinle. Bunun senin için doğru bir şey olduğuna inanmasaydım, seni buraya asla getirmezdim."

Barlow yan kapıya geri dönüp kapıyı açar. Kapı eşiğinde iri yarı bir adam belirir. İçeri girmek için neredeyse eğilmek zorunda kalır.

odaya tamamen girdiğinde, adam takım elbisesinin ceketini iliklemek için uğraşır.

"Maggie McCabe," diyor Barlow, "bu Ivan Brovski."

Brovski kel ve iri yapılıdır. Boynu yoktur, mermi şeklindeki kafası omuzlarından dümdüz yukarı doğru uzanır. Takım elbisesi pahalı ve özel dikilmiş gibi görünür, ancak bu adama uymaz, çünkü bu adam takım elbise giymek için yaratılmamıştır. Brovski dişsiz bir gülümseme yapar ve elini uzatarak ona tokalaşmak ister. Maggie de kabul eder. Eli, Maggie'nin elini tamamen yutar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Doktor McCabe," diyor Ivan Brovski.

Hafif bir Rus aksanı var, ama onun tahmin ettiğinden daha zayıf. Uzun süre İngilizce öğrenmiş. Aksanına bakılırsa, muhtemelen Londra'da.

Barlow, "İhtiyacınız olursa yan odada olacağım" der. Kapıdan geçip arkasından kapıyı kapatmak için acele eder.

Maggie ayakta duruyor. Brovski ayakta duruyor. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Brovski?"

"Ben çok zengin bir adamın irtibat kişisiyim," diyor Brovski. "Müşterimin bazı tıbbi işlemler yapılması gerekiyor."

"Ne tür tıbbi işlemler?" diye sorar Maggie.

"Siz, Doktor McCabe, tanınmış bir rekonstrüktif cerrahsınız," diye başlıyor, "kozmetik ve yüz rekonstrüksiyonu dahil olmak üzere birçok cerrahi alt alanda tanınmış bir uzmansınız. Johns Hopkins tıp fakültesine gitmeden önce Pennsylvania Üniversitesi'nden summa cum laude mezun oldunuz. Ülkenin en seçkin hastanelerinde ihtisas ve burslu eğitim aldınız, hatta NewYork-Presbyterian'da ortak dostumuz Doktor Evan Barlow'un gözetiminde çalıştınız. Anne babanız da doktordu. Babanız Clark McCabe, kariyerini askeri doktor olarak geçirdi ve çoğunlukla Walter Reed'de ağır yaralı askerlere hizmet etti. Sen de babanın izinden giderek orduya katıldın ve iki kez ağır çatışmalarda görev yaptın, bu da sana Onur Madalyası, Üstün Hizmet Haçı ve Gümüş Yıldız madalyalarını kazandırdı. Ayrıca cerrahi ortağın Doktor Trace Packer ile birlikte Jackson Vakfı ödülünü ve belki de en etkileyici olanı, ikinizin Afganistan'ın Wardak eyaletinde bir IED'den şarapnel parçaları aldığınızda Purple Heart madalyasını aldınız. Packer, ve

kocanız, Doktor Marc Adams, oldukça asil bir hayır kurumu kurdu—"

Maggie ellerini kaldırdı. "Evet, tamam, anladım. Beni Google'da aradın, gururum okşandı. Neden buradayım?"

"İşverenim gizli bir estetik ameliyat yaptırmak istiyor."

"Daha açık olabilir misiniz?"

Brovski başının üstünü ovuşturur. "İki kişiye ameliyat yapmanızı istiyoruz. Dediğim gibi, kozmetik ameliyatlar. İşverenim, görüştüğünüzde size ayrıntıları anlatacaktır."

Maggie sola, sonra sağa bakar. "O burada mı?" Brovski yine dişlerini göstermeden gülümser. "Hayır." "Peki plan nedir, Ivan?"

"Seni özel bir yere uçuracağız."

"Nereye?"

"Bir yere" —biraz duraksar—"ülke dışına." "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Rublevka adında bir yer var. Orası..."

"Moskova'nın dışındaki bir banliyö," diye onun yerine cümleyi tamamlar. Brovski kaşlarını kaldırır. "Oraya gittin mi?"

"Hayır, ama duydum."

Rublevka, Rus oligarklarının merkezi, belki de dünyanın en zengin yerleşim bölgesidir. Lenin ve Stalin'in orada yazlıkları vardı. Kruşçev ve Gorbaçov'un yazlık evleri vardı.

Brovski başını sallar. "Üniversitedeyken, Profesör Taubman'ın Modern Rus Tarihi dersini almıştın. Neredeyse unutuyordum."

"İlk öpücüğümü ne zaman aldığımı biliyor musun?" "Ne?"

"Araştırmacıların bunu kaçırmış olmaları. Yedinci sınıftaydım. Mitch Glassman'la şişe çevirmece oynuyorduk. 'Her şeyi bilirim' diye gözdağı vermeyi bırakabilirsin Ivan. Askeri eğitimle büyümüş bir asker çocuğu olduğum için programı iyi bilirim. Devam et."

"Haklısın," diyor Brovski, eğlenerek. "Ama sanırım ne aradığınızı anladın. Rusya'ya gidip son derece gizli kozmetik ameliyatlar yapmaya hazır bir uzman cerrah arıyoruz. Bu uzman cerrahın sen olman gerektiğini düşünüyoruz."

"Müşterinizin adı nedir?"

"Şu anda bunu açıklayamam."

"Tanıdığım bir isim mi?"

"Ne bildiğinizi bilmiyorum," diyor Brovski, "ama müşterimin mahremiyetine çok değer verdiğini söyleyebilirim."

Maggie bir an düşünür. "Tıp lisansımın iptal edildiğini biliyor olmalısınız."

"Evet, elbette," diyor Brovski. "Bu yüzden sen mükemmelsin."

"Yabancı doktorlar genellikle ihtiyaç bunu MIMC MIMC lisans Rusya'da faaliyet göstermek için—"

"Tamam."

"Ne?"

"Tamamdır," diyor. "MIMC izniniz çoktan verdi. Başka ne var?"

"iki iki cerrahi eğitimli hemşireye ve bir anestezi uzmanı."

"Tamamdır."

"Ben kapsamlı kapsamlı ameliyat ekipman ve bir steril ortam."

"Tamam."

"Tam donanımlı bir ameliyathane."

"Tamam."

"Bir sorun çıkarsa yazılı olarak tazminat almam gerekiyor."

"Tamam. Tamam. Hepsi tamam." Sabırsızca kollarını salladı. "Bir saat önce bunu yapmayı düşündüğümüzü mü sanıyorsun? Ayrıca, senin ve kız kardeşinin büyük borçlarınız olduğunu bildiğimizi de açıkça belirtmek isterim."

Maggie, onun bildiklerine artık şaşırmıyor. O, üst düzey bir Rus oligark için çalışıyor. Bu isteği yapmadan önce, bunun arkasında kim varsa her açıdan kontrol ettiğine şüphe yok.

"Ee?"

"Bunu yapmayı kabul ettiğin anda," diye devam eder Brovski, "borcun silinecek. Senin borcun. Ve kız kardeşinin borcu. Aleyhine açılan malpraktis davası mı? O da çözülecek."

"Nasıl?"

Ivan Brovski sadece omuz silkiyor.

Maggie yutar. Artık ezici borçlar yok. Artık duruşmalar ve ifade verme yok. Bunun değeri ne kadar?

Çok şey.

"Müvekkiliniz neden bunun gibi gizli bir kliniğe gitmiyor?" diye sorar Maggie.

"Evden çıkmayı sevmiyor."

"Ama ameliyat için evden çıkması gerekecek."

Brovski başını sallar. "Evine bir ameliyathane kurduk. Son teknoloji ürünü."

Yine o terim.

Maggie acele etmez, soğukkanlı davranmaya

çalışır. "Ne dersiniz, Doktor McCabe?"

"Ameliyat sonrası iki hafta kalmam

gerekecek." "Evet, elbette."

"Bu benim için oldukça uzun bir süre."

"Ah," diyor Brovski hafif bir gülümsemeyle, "çok iyi." O

hiçbir şey söylemiyor.

"Dur tahmin edeyim Doktor McCabe: Borçlarımızı ödememizin yeterli bir tazminat olduğundan emin değilsiniz."

Maggie omuz silker. "Benden istediğiniz şey oldukça riskli."

"Hiç de değil, ama haklısınız." Brovski saatine bakar ve sıkılmış gibi davranır. "Biraz acelemiz var, o yüzden sadede geleyim. Şu anda benimle havaalanına gelerseniz, sizi ve kız kardeşinizi borçtan kurtarmanın ve malpraktis davanızı çözenin yanı sıra, size... Ödeme yapmaya ne dersiniz?" Bir an durur ve etkileyici bir şekilde yukarı bakar. Sonra bombayı patlatır.

"... on milyon dolar ödeyelim?"

Maggie'nin poker yüzü varsa, artık yok. Neredeyse gülmek üzere.

"Beş milyon şu anda Merrill Lynch hesabına yatırıldı.

Diğer beş milyon da işin bittiğinde yatırılacak."

Maggie konuşabileceğinden emin değil. Ivan Brovski sırtıyor. "Anlaştık mı?"

BÖLÜM BEŞ

Maggie, "özel uçak" olarak tanımlanamayacak bir uçağın penceresinden dışarıya bakıyor. Tabii ki özel uçaklarla pek fazla tecrübesi yok. Uçağa bindiğinde, uçuş görevlisi kendini Hannah olarak tanıttı ve ardından Maggie'ye özel kullanım için yenilenmiş 180 koltuklu tam boy Airbus A320 uçağını gezdirdi. Yeni iç mekan, havacılık ailesindeki herhangi bir şeyden çok, lüks bir Manhattan penthouse'una benziyor. Dekorasyon altın rengi ve leopar desenli. Uçuş görevlisi Hannah, onu iki salon, bir yemek odası, bir gurme mutfak,

65 inçlik konturlu TV'li bir sinema odası ("Dört büyük ekran TV'mizden biri" diye açıklamıştı Hannah) ve kral boy yatak ve mermer banyolu, büyük boy yağmur duş başlığı bulunan bir ana süit.

Ana yatak odasında, kanepede uzanmış bir kadını resmeden bir Matisse tablosu vardı.

"Bu gerçek bir Matisse mi?" diye sorar Maggie. Hannah'nın cevabı basit bir gülümseme olur.

İki saat önce, o ve Ivan Brovski Barlow's'ta toplantılarını bitirmişler ve Ivan onu asansöre doğru götürmüştür.

"Gitmeden önce," diyor Maggie Ivan'a, "Doktor Barlow ile konuşmak istiyorum."

"Ameliyatta."

Asansör kapısı açılır. Maggie içeri girer.

Alou ve Mercedes onları bodrum katındaki garajda beklemektedir. Alou arka kapıyı açar. Maggie içeri girer. Telefonu oradadır. Ivan diğer kapıdan girer ve Maggie'nin yanına oturur. Maggie telefonunu alır. Garajın alt katında servis yoktur. Mercedes nihayet cadde seviyesine ulaştığında, Sharon'dan gelen altı adet cevapsız arama bildirimi belirir.

Ivan, Maggie'nin omzunun üzerinden gelen bildirimleri görür ve gülümser. "Ne?" der Maggie.

"Kız kardeşin," der. "Onu ara."

Maggie arar. Sharon, ilk zil sesi bitmeden hemen cevaplar ve telaşlı bir sesle "Ne oluyor Mags?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Banka aradı. Borçlarım ödenmiş. Hepsi."

Sharon heyecanla konuşmaya devam ederken, Maggie Ivan'a ve dişsiz gülümsemesine bakar.

Sharon nefes almak için durduğunda, Maggie durumu açıklıyor.

"Bir işe alındım."

Bu, Sharon'ı bir an için susturur. Sonra: "Ve bu iş borçlarımı ödedi mi?"

"Evet."

"Ne tür bir iş?"

"Yüksek maaşlı bir iş."

"Bunu zaten biliyordum."

"Bir hafta, belki iki hafta yokum." "Ne yapacaksın, Mags?"

"Endişelenme, tamam mı?"

"İyi ki 'Endişelenme' dedin, çünkü kimse bunu duyduktan sonra endişelenmez."

"Daha fazlasını söyleyemem."

"Neden?"

Maggie telefonu sağ elinden sol eline geçirir. "Bu gizli bir bilgi. Gizlilik maddeleri, HIPAA ve tüm o şeyler var."

"Bir dakika, yine doktor olarak mı çalışıyorsun?"

"Gizli bilgidir'in hangi kısmı seni şaşırttı?" Maggie yarı sinirli bir şekilde sorar. "Bak, her şey yolunda, güven bana. Lütfen bırak da bunu yapayım."

Sharon'ın başka soruları da var, ama Maggie kaçamak cevaplar verip telefonu kapatıyor. Telefonu kapattıktan sonra Ivan'a, "Otele dönüp çıkış işlemlerini yapıp valizimi hazırlamam lazım" diyor.

"Hallettim."

"Şu 'halloldu' lafı," diyor Maggie. "Sinir bozucu olmaya başladı."

Ivan Brovski arkalarına yaslanıp gülümser. Araba Henry Hudson Parkway'den kuzeye döner.

"Ya fikrimi değiştirirsem?" diyor Maggie. Ivan başını hafifçe eğiyor.

"Ya vazgeçersem?"

"Telefonun," diyor Ivan, çenesiyle onu işaret ederek.

"Evet."

"Bankacılık uygulaman var, değil mi? Bakiyeni kontrol et."

Maggie, yüz tanıma özelliğini kullanarak uygulamayı açtığı anda ne olacağını biliyor ya da en azından tahmin ediyor, ama yine de gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Beş milyon dolar zaten orada.

"Havaalanına varmadan önce mali danışmanı ara," diyor Ivan. "Bu kadar büyük bir para yatırımı bildirmesi gerekebilir."

"Kadın."

"Ne?"

"O bildirmek zorunda kalabilir, o değil," diyor Maggie. "Finans danışmanım bir kadın. Araştırmalarda bunu öğrenmiş olacağını düşünmüştüm."

"Leslie ismi beni şaşırttı," diyor Ivan.

Adamım, bunlar gerçekten her şeyi biliyorlar.

"Avukatını da ara," diyor. "Sana karşı açılan dava şu anda çözülüyor."

Maggie arkalarına yaslanır. Bunun sonuçları çok ağırdır. Artık malpraktis davası yok. Vay canına. "Soruma cevap vermedin," der.

Ivan göz atıyor dışarıya pencereden pencereden sonra geri Maggie'ye Maggie. "Fikrimi değiştirirsem ne olur?"

"Evet."

Omuzlarını silkiyor. "Parayı geri verebilirsin, sanırım. Borç affı ve malpraktis anlaşması, geri kalan tazminatı zor ve zahmetli hale getirebilir, ama şimdilik bu konuya girmeyelim, olur mu? Sana temin ederim ki, her şey yolunda

. Müvekkilim çok önemli bir adam. İmkanları var ve gizlilik istiyor, bu yüzden seni — Ivan doğru kelimeleri arıyormuş gibi başını kaldırır — "en iyi özel doktor" olarak işe alıyor. Lütfen endişelenme."

"İyi ki 'endişelenme' dedin," diye mırıldanır Maggie, Sharon'ı taklit ederek.

"Anlamadım?"

Ama işte buradayız—tazminatın zahmetli ve zorlu olduğu konusu. Artık çok geç. O artık bu işin içinde. Çıkış yolu yok. Onlar böyle yaparlar. Ivan Brovski çok gülümser, ama o gülümseme asla gözlerine yansımaz. Bu insanları kızdırmamak gerekir. Bunu çok uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydı.

Marc'ın sesi: *"Bu konuda içimde kötü bir his var..."*

Onu dinlemeliydi. Ya da belki de dinlememeliydi. Hiçbir şey değişmedi. Ivan haklı. Bu bir iş, iyi bir iş, gülünç derecede iyi maaşlı ve gerçekten de, yıllardır bu tür özel ameliyatlara ilgili söylentiler duymuştu. Onun da dediği gibi: O, concierge doktor olarak işe alınıyor. Bu alışılmadık bir şey değil.

Sonuçta, bu hasta, diğer hastalar gibi, belirli hizmetleri yerine getirmesi için onu işe alıyor ve -kendini övmek gibi olmasın- en iyisini karşılayabilecek durumda.

Bu bir kazan-kazan durumu.

"Uçağa bindiğinizde," diyor Ivan Brovski, "dış dünya ile hiçbir iletişim kurmamanızı ısrarla talep edeceğiz. Bu size daha önce açıklanmıştı, ama tekrarlamak gerekirse: Telefon görüşmesi, e-posta, FaceTime, WhatsApp, Signal, Telegram gibi mesajlaşma uygulamaları..."

"Evet, mesajlaşma uygulamasının ne olduğunu biliyorum, teşekkürler."

"Harika. Yani, başka aramanız varsa, şimdi yapmalısınız."

Tabii, diye düşünür. *Ivan her kelimeyi duyabilsin diye şimdi daha fazla arama yap.*

O tıklar telefonu düğmesine düğmesine düğmesine
Porkchop'un telefon düğmesi adamın kendisi
cevap verdiğinde şaşırır.

"Konuş benimle," der

Porkchop. "Bir işim var."

Yine belirsiz bir şekilde seyahat edeceğini ve açıklayamayacağı bir iş görevi için iyi bir ücret alacağını söyler. HIPAA ve gizlilik konusunu da ekler. Porkchop hiçbir şey söylemez. Sözünü kesmez. Takip soruları sormaz. Tartışmaz.

Bu onu şaşırtır.

Maggie konuşmasını bitirdiğinde, Porkchop sonunda sessizliğini bozar ve "Beni hoparlöre al" der.

"Neden

?"

Sessizli

k.

Porkchop işte böyle biridir. Maggie iç çekmesini bastırır, uygun düğmeye basar ve "Tamam, hoparlörde" der.

"M47-235," diyor Porkchop.

Ivan gülümsüyor.

"O ne?" Maggie telefona sorar. Ivan cevaplar.

"Bu arabanın plakası."

İşaretle, iki motosiklet, birer tarafta birer tane, Mercedes'in yanından gürültüyle geçer. Pinky sürücü tarafından, Bowling Pin Guy—adını hiç öğrenememişti— yolcu tarafından onlara seslenir.

"Gelinimin güvende ve mutlu olmasını bekliyorum," der Porkchop. "Anlaşıldı mı?"

Ivan, "Elbette, Bay Porkchop," der.

"Beni sizi aramaya zorlamayın." "Aynı şekilde," der Ivan.

Porkchop görüşmeyi sonlandırır.

Ivan Brovski hala gülümsüyor. "Kayınpederin dramatik bir yeteneği var."

Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun, diye düşünür, ama belki de biliyor.

Yine de, Porkchop'un bu işle ilgilendiğini bilmek rahatlatıcı.

Uçakta Maggie, masaj fonksiyonu da bulunan büyük boy deri dikişli bir koltuğa oturur. Son yirmi dört saat içinde çok hızlı ve bariz bir şey öğrenmiştir:

Zengin olmak güzel bir şey.

Uçuş görevlisi Hannah gelip ona Brunello Cucinelli'nin "seyahat terliklerini" teklif eder. Maggie kabul eder. Hannah, bardan bir içki ister mi diye sorar. Maggie cazip gelir, ama

şu anda zihnini açık tutmak istediği için limon dilimli bir su alır.

Arkalarına yaslanıp uçağın Teterboro Havalimanı'ndan kalkışını izlerler. Yine New York şehrinin muhteşem silüeti karşılar onları. Tur sitelerinde bunu söylemezler, ama Manhattan'ın en güzel manzarasını görmek istiyorsanız New Jersey'e gitmeniz gerekir. Pilot hoparlörden yaptığı duyuruda uçağın seyir irtifasına, yani 37.000 fite ulaştığını söyler. Uçuş süresinin 11 saat 23 dakika olacağını da ekler.

"Geniş bir film ve televizyon programı yelpazemiz var," diyor Hannah.

"Sadece Wi-Fi'ye bağlanmak istiyorum, teşekkürler."

"Oh, üzgünüm, Wi-Fi şu anda kullanılamıyor."

"Neden?"

Bir başka gergin gülümseme. "İşte uçakta servis ettiğimiz gurme yemeklerin menüsü. Başka bir isteğiniz olursa lütfen bana bildirin."

Uçakta sadece bir kişi daha var: İngilizce bilmeyen, somurtkan yüzlü iri bir adam. Pilotların yanında, ön koltukta oturuyor. Güvenlik görevlisi olduğunu düşünüyor Maggie. Paket teslimatı... ve paket de kendisi.

Maggie ana yatak odasına geri döner. Yatak davetkar görünüyor. Neden olmasın diye düşünür ve yatakta uzanıp biraz televizyon izlemeye karar verir. Aslında uyuyamayacağını düşünür, ama yorgunluk ve stresin etkisiyle zihni onu yanıltıyor olmalı. Birkaç dakika içinde uykuya dalar.

Bir süre sonra Hannah onu uyandırır. "Acıktın mı?"

Gözlerini kırparak açar. "Acıktım."

"Aşçımız Gregor harika omlet yapar."

Aman'ı hatırlayarak, yarı şaka yarı ciddi bir şekilde "Florentine mi?" der. "Tabii ki."

"Ne kadar uyudum?"

"Emin değilim. Ama yaklaşık bir saat sonra iniş yapacağız." Olamaz. O kadar uzun uyumuş olamaz.

"Bagajınız köşede, ama isterseniz dolapta sizi bekleyen bir takım giysi var. Ayrıca sizin için sıcak bir palto, şapka ve eldivenler de var. Bunlara ihtiyacınız olacak."

Hannah kapıyı kapatarak odadan çıkar. Maggie oturmayı başarır ve banyoya doğru sendeler. Komodinin üzerinde boş bir bardak su görür.

Ona ilaç mı verdiler?

Dolapta Loro Piana kaşmir ev kıyafeti bulur ve giyer. Uzun paltonun gerçek koyun derisi olup olmadığını anlayamaz — Rus oligarkların sahte kürk almadığını düşünür — ama etik konusunu bir kenara bırakırsak, uçak çok sıcaktır, bu yüzden paltosunu yatak odasından çıkarır. Uçağın yemek masasına oturur ve Hannah ona omlet servis eder. Omlet çok lezzetlidir ve Aman'da reddettiği omletle Plane Chef Gregor'un omletini karşılaştırmadan edemez. Çocukların sosyal medyada dediği gibi, işler ciddileşmek üzere olduğu için kafasında bu tür saçma sapan düşünceler dolanır.

Küçük bir havaalanına inerler. Özel bir havaalanı olduğunu düşünür. Havada başka uçak yoktur. Onlardan hemen önce veya sonra inen başka uçak yok. Yerde sadece birkaç uçak görüyor, hepsi de zenginlerin oyuncakları gibi görünüyor. Uçak durmak için taksiye başlıyor. Maggie çantasına uzanıyor. Pasaportu yanında. Pasaportunu her zaman yanında taşır, bu alışkanlığı, yurtdışında insani krizlerde çalıştığı uzun yıllar boyunca edinmiştir, çünkü ne zaman ani bir seyahate çıkacağı belli olmazdı.

Uçağın kapısı açıldığında, Maggie ezici bir soğuk hava dalgası hisseder. Ceketini ilikliyor —kesinlikle gerçek koyun derisi— ve uyumlu şapkasını başına geçiriyor. Ceketinin cebinde kürklü deri eldivenler buluyor ve ellerine geçiriyor, parmaklarını yerine oturtmak için esnetiyor.

Hannah, uluyan rüzgârın sesini bastırarak, "Bizimle uçtuğunuz için teşekkür ederiz" diye bağırır.

"Teşekkürler," diye bağırır Maggie.

Kara bir arabanın beklediğini düşünür, ama pistin karşısında bir helikopter vardır. Bir adam ona eliyle işaret eder. Arkaya biner. Altı kişilik bir helikopterdir, ama tek başına vardır. İki pilot ön koltukta oturmaktadır. Biri arkasını döner, ona siyah bir havacılık kulaklığı uzatır ve kulaklarına takmasını işaret eder. Kulaklığı taktığında, pilotların Rusça konuştuğunu duyar. Konuştukları kişinin hava trafik kontrolörü olduğunu düşünür.

Kontrolör olduğunu düşündüğü bir kadınla Rusça konuştuklarını duyar. Birkaç dakika içinde havalanırlar. Karla kaplı geniş bir arazinin, aslında bir ormanın üzerinde uçarlar.

Maggie, savaş sırasında tıbbi tahliye helikopterine sıkışıp kaldığından beri helikoptere binmemişti. Helikopterde bu kadar rahat olmak ona saçma geliyor. Burada bir tür suçluluk duygusu hissediyor.

Kulaklık aracılığıyla, pilotlardan biri kırık İngilizceye geçerek, "Uçuş süresi sadece altı dakika, Doktor" diyor.

Anladığından emin olmak için dönüp ona bakar. Maggie cevap olarak başparmağını kaldırır.

Uzakta bile çok az bina görüyor, bu garip. Rublevka'nın, hareketli Moskova'nın sadece birkaç kilometre dışında olduğunu biliyor. Bu, süper zenginler için cazip olan yanlarından biri: özel, korunaklı ve son derece seçkin, ama uzak değil.

En azından, bu kadar uzak değil.

Helikopter karla kaplı bir dağa doğru yöneliyor. Köknar ağaçlarının üzerinden geçerken, Maggie uzaktan bir açıklık görüyor. Doğal bir açıklık değil. Kalın ormanlardan kesilmiş ve hektarlarca alanı kaplayan mükemmel bir dikdörtgen gibi görünüyor.

Dikdörtgenin ortasında, mülkün sınırlarından eşit uzaklıkta, eski bir masaldan çıkmış gibi bir saray duruyor. Maggie aşağıya bakıyor. "Saray" gerçekten de bunu tanımlayabilecek tek kelime. "Mega-mega malikane" gibi bir terim burada yetersiz kalır. Saray çok geniş, birbirine bağlı çok fazla kolu var, malikane ailesine yakın olmaktan çok uzak.

Helikopter, ön kapıdan yaklaşık yüz metre uzaklıkta alçalmaya başlar. Çim sadece yeşil değil, mükemmel yeşil, kusursuz, sanki yeşil boyanmış gibi. Maggie, bunun gerçek çim mi yoksa yapay bir şey mi olduğunu merak ediyor. Helikopter nazikçe iner, rotor kanatları yavaşlayarak durur. Pilot kapıyı açtığında, soğuk hava bir anda ona çarpar. Dışarı çıkar, rüzgar yüzünü ısırır.

Saray güneş ışığında parıldıyor, gerçekten parıldıyor. Bütün binanın mermerden olup olmadığını merak eder, ama bu pek olası görünmez. Mimari çok etkileyici ve baş döndürücü, fazlasıyla abartılı, İtalyan Rönesansı, Fransız Rokoko ve çoğunlukla Rus Barok tarzlarının gösterişli ve neredeyse grotesk bir karışımı. Pencerele uzun

ve incedir. Duvarlarda kabartmalar ve oymalar vardır. Aşırı süslü kubbeler ve altın süslemeli kubbeler çatıyı çevrelemektedir.

Hepsi sahte olmasa da, otantik de değilmiş gibi geliyor. Maggie'nin hayatı boyunca ziyaret etme şansı bulduğu sevdiği saraylar —Versay, Pitti, Abdeen, Buckingham, Mysore, Alhambra— hiçbiri bu kadar saf değil. Hiçbiri böyle parlamıyor, muhtemelen yaşlandıkları ve zaman ve tarih tarafından tahrip edildikleri için. İnsanlar orada yaşamış ve ölmüş, tarih yazılmış ve ziyaret ettiğinizde, güvenli bir mesafede duruyor veya gürültücü ziyaretçilerle çevrili olsanız bile, hala burayı musallat eden hayaletleri hissedebilirsiniz. Bu saray daha çok olduğu gibi hissettiriyor: bir reproduksiyon, bir sergi parçası, her yönüyle kusursuz.

Maggie ne yapacağını bilemeden orada dururken, ön kapı açılır. Bir adam kapı çerçevesine adım atar. Maggie oldukça uzaktadır, en az yüz metre, ama adamın elini kaldırıp onu kendine çağırdığını görür. Sert rüzgara karşı kıvrılır ve yeşil bir patikaya doğru yürümeye başlar. Çim, ayaklarının altında gerçek ve hatta sıcak hissedilir.

Nasıl?

Beyaz mermer heykeller var, çok sayıda, onun geçmesi için bir koridor oluşturuyorlar. Birçoğunu tanıyor — Michelangelo'nun *Davut'u*, Myron'un *Disk Atıcı'sı*, Puget'in *Krotonlu Milo'su*, Rodin'in *Adem'i* — hepsi çok beyaz, çok saf, çok bariz ve ruhsuz kopyalar.

Saray — şimdilik ona böyle seslenecek — dört katlı. Buradaki her şey büyük, bariz ve incelikten uzak — zenginlik ve gücü şık bir şekilde ima etmekten çok, insanı bunlarla ezmek gibi.

Kapıdaki adam ayakta bekliyor.

Soğuk havaya rağmen adam ceket giymiyor. Gömleği gösterişli bordo renginde, ipeksi ve çok dar. Kemer çizgisi, utanmaz bir göbek tarafından gizleniyor. Kot pantolonu, çok küçük olduğu için skinny kot olarak nitelendirilebilir. Saç çizgisi, geri çekilme ile pes etme arasında bir yerde, yağlı bir şeyle geriye taranmış.

Yağlı.

Eğer onu tek kelimeyle tanımlaması istenirse, "yağlı" uygun bir kelime olur.

Adam çocukça bir coşkuyla gülümsüyor ve ona el sallıyor.

"Gelin, gelin Doktor, donuyorsunuzdur," diyor kalın Rus aksanıyla.

Maggie adımlarını hızlandırır. Adam onu içeri alır ve kapıyı kapatır. Dört kat yüksekliğindeki devasa giriş holü, ortada her iki tarafa uzanan büyük mermer merdiven, helikopter büyüklüğünde kristal avizeye rağmen, ısıtma sisteminin sıcaklığı hemen hissedilir. Maggie hızla şapkasını ve eldivenlerini çıkarır, kürk mantosunun fermuarını açar.

Adam kollarını açar. "Hoş geldiniz Doktor McCabe!"

Buradaki protokolden emin değildir — adam onu kucaklamaya hazır görünmektedir

—ve elini uzatıp tokalaşmak istediğinde, adam biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünür.

"Teşekkürler," diyor Maggie. "Siz kimsiniz?"

Bir eliyle çenesindeki yağlı sakalları ovuştururken, diğer eliyle kadının elini sıkıyor. "Adım," diyor, "Oleg Ragoravich."

Adamın, tepkisini ölçmek için yüzünü dikkatle incelediğini anlayabilir. Tepki vermemeye çalışır, ama adı bilmektedir. Ivan Brovski, varışa kadar adını bilmesine gerek olmadığını ısrarla söylemişti, ama uçak kalkmadan ve bağlantısı kesilmeden önce Maggie, "Rus milyarderler" ve "Rus oligarklar" kelimelerini Google'da aratmış, ardından "gizli" ve "içine kapanık" gibi kelimeleri eklemiştir.

Oleg Ragoravich, bunu yaparken karşılaştığı yaklaşık yarım düzine olasılıktan biriydi. Derinlemesine araştırma yapacak zamanı olmamıştı, ama zaten çok fazla bilgi de yoktu. Rusya'nın en zengin on milyarderleri arasında, "en inzivaya çekilmiş" kişilerden biri olarak listeleniyor ve yıllardır sağlığının kötü olduğu söyleniyor. Maggie'ye göre iyi görünüyor, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. İnternette onunla ilgili neredeyse hiç fotoğraf yok, bu da fotoğraflarının internetten silindiğini gösteriyor. Çoğu insan, süper zenginlerin bunu yapmasının, çevrimiçi varlıklarını kontrol etmesinin ne kadar kolay olduğunu, süper güçlü birini Google'da aradığınızda arama motorlarında sadece o süper güçlü varlığın sizin görmenizi istediği sonuçların çıktığını fark etmiyor.

Ragoravich'in durumunda, birkaç eski, grenli siyah-beyaz fotoğraf var. Yaşı "61 ile 64 arasında" olarak belirtiliyor. Doğum yeri: Bilinmiyor, ama muhtemelen Tiflis. Diğer birçok Rus milyarder gibi, servetini nasıl biriktirdiği hikayesi de

belirsizdir — Sovyet imparatorluğunun çöküşüyle birlikte devlet varlıklarının "kaotik özelleştirilmesi" ve mevcut hükümet liderliğinin gözüne girme çabalarıyla ilgisi vardır.

Ragoravich'in "servet kaynağı" "metaller" olarak belirtilmiş. Yeterince belirsiz mi?

"Burası Rublevka değil," diyor Maggie ona.

"Anlamadım?"

"Rublevka'ya gideceğimi söylemişlerdi."

"Hayır, hayır. Yani, evet, orası benim ana ikametgahım, ama Kış Sarayı'nın daha konforlu ve mahrem olacağını düşündük. Beğendin mi?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilmediği için sadece başını sallar.

"Bu kadar uzun bir uçuştan sonra yorgun düşmüş olmalısınız. Odanızı görmek ister misiniz, yoksa...?"

"Hemen tıbbi tesisleri incelemek istiyorum."

Adam sırtıyor. "Sen lafını esirgemeyen birisin. Bu hoşuma gitti. Gel. Yolda sana bir tur attırayım."

Oleg, çıkıntılı karnını gururla öne çıkararak, kollarını arkasında, çenesini dik tutarak, adımlarında hafif bir sıçrama ile yürüyor. Yağlı boya tablolarla süslü geniş bir koridordan geçiyorlar, bazılarını Maggie tanıyor. Maggie bir tablonun önünden geçerken tereddüt edince, Oleg kollarını açarak, "Onları tanıyorsun, değil mi?" diyor.

Tanıdı. Üç Rembrandt (*Siyah Giysili Bir Kadın ve Bir Erkek, Celile Denizi'nde Fırtına İçinde İsa, Genç Adam Olarak Sanatçının Portresi*), bir Manet (*Chez Tortoni*) ve tabii ki en önemli eser, Johannes Vermeer'in *Konser*.

"Sevimli," diyor.

"Neden?"

"Reprodüksiyonlar reprodüksiyonlar eserlerin eserlerin
 çalıntı yılda Gardner Gardner

Müzesi soygununda çalınan."

"Çok iyi." Memnun görünüyor. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Ona kötü bir bakış atar. "Bana bunların gerçek olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, hayır," der adam. Sonra ona doğru eğilir. "Şey, biri hariç. Onu beş yıl önce Connecticut'lu bir gangsterden satın aldım."

"Yani biri gerçek," der kadın, alaycı ses tonunu mümkün olduğunca azaltmaya çalışarak.

"Evet."

"Hangisi?"

"Söylemem."

"Tabii, tabii. Yani benimle dalga geçiyor olabilirsin."

"Olabilir, evet." Tekrar başlıyor. "Sen sanat hayranısın, değil mi?"

"Gerçek mi? Ben daha çok sanat hırsızlığı hayranıyım."

"Gerçek suçlar," diyor.

"Evet."

Oleg, kapalı bir kapının önünde durduğunda neredeyse başı dönüyor. Kapının sağ tarafına bir tür boş ekran monte edilmiş. "Sana bir şey göstermek istiyorum. Bence çok ilginç bulacaksın."

Yüzünü ekrana yaklaştırır ve hareketsiz kalır. Yüz taraması, diye düşünür Maggie. Kilidin mandallarının tıklama sesini duyar. Sonra bir vızıltı sesi. Oleg kapı kolunu tutar ve kapıyı açar.

Tamamen karanlık.

İçeri girerler. Oleg, gerilimi artırmak istercesine bir an bekler, sonra kapının iç tarafındaki duvardaki bir düğmeye basar. Işıklar yanar. Ve orada, uzak duvarda, üç tane aynı —en azından onun gözüne aynı görünen—dünyanın en ünlü tablosunun üç kopyası asılıdır.

Mona Lisa.

Maggie ona kaşlarını çatarak bakar. "Dur tahmin edeyim," der.

"Louvre'daki *Mona Lisa*

sahte. Bunlardan biri gerçek."

Oleg gülümsemeyi kesemiyor. "Buna inanmak o kadar zor mu?" "Oldukça."

"Elbette *Mona Lisa'nın* 1911'de Louvre Müzesi'nden çalındığını biliyorsunuz."

O da başını sallar. "Vincenzo Peruggia tarafından. 1913'te de geri getirildi." "ok iyi, Doktor McCabe, evet, bu resmi hikaye."

"Resmi hikaye." Yine ses tonunda alaycı bir ifade kullanmamaya alışıyor. "Ama, şey, siz daha iyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Daha iyi, daha kötü, kim bilebilir? Ama ikimizin de bildiği bir şey var: *Mona Lisa*, 21 Ağustos 1911'de Louvre'daki Salon Carré'den alındı.

21 Ağustos 1911'de

Vincenzo Peruggia tarafından çalındı. Sonraki iki yıl boyunca, polisin açıkça kapsamlı bir soruşturma yürütmesine rağmen, *Mona Lisa*'ya ne olduğu konusunda hiçbir ipucu yoktu. Bunları biliyorsunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Peki, *bu kadar* dikkatli davranan Peruggia nasıl yakalandı? Resmi hikaye şöyle: Hırsızlıktan iki yıl sonra Vincenzo Peruggia, *Mona Lisa*'yı Fransa'dan İtalya'ya götürür ve orada Alfredo Geri adında bir sanat tüccarıyla iletişime geçer. Peruggia, Geri'ye "*Mona Lisa* bende" der. Aynen böyle. Birdenbire. İki yıl boyunca çok dikkatli davranan Peruggia, birdenbire birine onu çaldığını söyler. Peki, Peruggia Geri'ye *Mona Lisa*'yı gösterdikten sonra ne olur? Alfredo Geri, çalınan tablonun gerçekliğini doğrulamak için Uffizi Galerisi'nin müdürü Giovanni Poggi ile iletişime geçmek için izin ister. Bu konuşmayı hayal edebiliyor musunuz? "Merhaba, dünyanın en ünlü tablosunu çaldım, ne dersiniz?" "Oh, onu Floransa'daki ünlü sanat galerisinin müdürüne gösterebilir miyim?" Tamamen aptallık."

Oleg başını sallar. Sonra ona sorar: "Sonra ne olduğunu biliyor musun?"

"Polisi ararlar," diyor Maggie. "Peruggia tutuklanır. *Mona Lisa* geri getirildi."

"Aynen öyle." Oleg başını eğdi. "Bu size mantıklı geliyor mu, Doktor McCabe?"

"Yani resmi açıklamayı kabul etmiyorsunuz," diyor Maggie. "Hayır, etmiyorum."

"Peruggia'nın mükemmel bir sahtecilik yaptığını ve onu geri verdiğini düşünüyorsunuz ve şimdi orijinal tablo sizin evinizde asılı."

"Hayır." Oleg sırtıyor, hikayesini anlatmaya hazırlanır gibi ellerini ovuşturuyor. "Tekrar, gerçeklere sadık kalalım. 1932'de Karl Decker, Eduardo de Valfierno adında bir Arjantinli dolandırıcıyla konuştuktan sonra *The Saturday Evening Post* için bir makale yazdı. Valfierno, hırsızlığın arkasındaki beyin olduğunu iddia ediyor. Vincenzo Peruggia'yı tabloyu çalması için tuttu ve ardından Yves Chaudron adında bir sanat sahtecisiyle *Mona Lisa'nın* altı adet aynı kopyasını yapması için anlaştı. Buradaki dahice olan şey, gerçek tablo ortadan kalktığı için

potansiyel alıcıların karşılaştırma yapabilecekleri bir orijinal yoktu. Decker'ın makalesine göre, Valfierno sahte tabloları, çalınan şaheser olduğuna inanan süper zengin koleksiyonculara toplam doksan milyon ABD doları karşılığında sattı. Bu mükemmel bir suçtu."

"Decker'ın makalesini biliyorum," diyor Maggie. "Bu bir komplo teorisi. Decker uzun zamandır itibarını yitirmiş durumda."

"Düzeltilme," diyor Oleg, parmağını kaldırarak. "Decker 'itibarsızlaştırıldı' çünkü altı sahte belgenin hiçbirini bulunamadı. Mantık şuydu: Eğer altı sahte belge ortada olsaydı, soygunun yapıldığı tarihten Decker'ın ifşaatına kadar geçen yirmi yıl içinde bunlardan biri mutlaka ortaya çıkardı. Ama şimdi..."

Gözleri yavaşça uzak duvara geri döner.

"Bunların altı Chaudron sahteciliğinden üçü olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Oleg başını sallar. "Bunlardan biri Suudi prensin elindeydi. Prens onu yatında saklıyordu. Diğerleri ise Tulsa'da yaşayan Amerikalı bir petrol magnatının dedesi tarafından kasada saklanıyordu. Her iki tabloyu da modern teknolojiyle inceledim. Her ikisinin de daha eski görünmesi için uğraşılmış olmasına rağmen, yirminci yüzyılın başlarında yapılmış çok iyi sahte tablolar olduğu doğrulandı."

"Diğer üçüne ne oldu?"

Oleg omuz silkiyor. "Henüz bulamadım, ama bir teorim var. Vincenzo Peruggia tutuklandıktan ve 'gerçek' *Mona Lisa* geri getirildikten sonra, süper zengin alıcılar kolayca dolandırıldıklarını fark edince, utançtan ya tabloları yok ettiler ya da sakladılar."

Maggie yaklaşıp. Üç tabloya bakarak farklılıkları arar. Hiçbir fark göremez. Üç tablonun hepsinde tanıdık çatlaklar olduğunu fark eder. Bu sahte tablolar gerçekten çok iyi yapılmış. "Yani Decker'ın teorisi doğruysa," der Maggie, "elinde üç tane mükemmel ve belki de ünlü sahte tablo var."

Oleg kendinden daha memnun olamazdı. "Hayır," der. Maggie ona döner. "Hayır mı?"

"Decker'ın makalesine göre, sahteci Yves Chaudron suçtan büyük payını aldı, adını değiştirdi ve Fransız kırsalına kayboldu, orada sessiz bir lüks içinde günlerini geçirdi."

"Tamam," diyor Maggie.

Oleg çenesiyle resimlere işaret ediyor. "Bu üç Mona Lisa'dan biri Chamonix yakınlarındaki bir şatoda bulundu. Öğrendiğime göre, Philippe Canet adında bir Fransız sanat restoratörü yıllarca bu resmi şöminesinin üzerine asmış. Canet öldüğünde, kızı bu resmi indirdi, çünkü eski bir şaheserin normal bir kopyasını asmanın zevksiz olduğunu düşünüyordu. Resmi benim satıcıma sattı. Ancak 1913 yılında, *Mona Lisa* Louvre'a geri döndüğünde, doğrulama sürecinin arkasındaki bilim, özellikle yaşlanma süreci açısından çok daha ilkeldi. Artık pigment analizi, X-ışını floresansı, Raman spektroskopisi, ultraviyole ışıklar, kimyasal analiz, karbon tarihlleme gibi yöntemlere sahibiz. Bu üç *Mona Lisa'yı* da test edebildim. Daha önce de belirttiğim gibi, ikisi yirminci yüzyılın başlarına ait, bu da Decker'ın sahteciliklerin yapıldığı dönemle uyuyor.

Duvara bir adım daha yaklaşır.

"Ancak üçünden biri, sanat restoratörü Philippe Canet'in şöminesinin üzerinde asılı duran *Mona Lisa*, on altıncı yüzyılın başlarına, Leonardo da Vinci'nin *Mona Lisa'yı* çizdiği döneme kadar uzanıyor."

Dönüp Maggie'nin tepkisini görmek için arkasına bakar. Maggie ifadesini nötr tutmaya çalışır.

"Peki, gerçekte ne olduğu konusunda en olası teori nedir? Vincenzo Peruggia, *Mona Lisa'yı* çaldı. Bunu nasıl yaptığı iyi belgelenmiştir. Valfierno'nun planına göre, çaldığı şaheseri Yves Chaudron'a götürdü, böylece Chaudron onu mümkün olan en iyi sahte eserleri yapmak için kullanabilecekti. Ancak Chaudron, Peruggia'ya orijinali geri vermek yerine, sahte eserlerinden birini verdi ve orijinali kendine sakladı. Kim bilebilirdi ki? Sonra adını Philippe Canet olarak değiştirdi, Chamonix dışındaki mütevazı bir şatoya taşındı ve orijinal *Mona Lisa'yı* şöminesinin üzerine astı, orada da hayatının geri kalanı boyunca kaldı." Gülümsedi ve hayranlıkla başını salladı. "Bir düşünün. Chaudron gibi usta bir sahteci için bu ne kadar muhteşem bir şey olmalı." Dönüp Maggie'nin gözlerine baktı. "Chaudron her gün kendi çalışma odasında orijinal *Mona Lisa'ya* bakarken, dünya da saatlerce kuyrukta bekleyerek da Vinci'nin değil, Yves Chaudron'un sahte eserini görmek için çılgılık atıyordu. Bu, sevgili doktor, muhteşem bir şey. Bu, sevgili doktor, ölümsüzlük demek."

Maggie'nin gözleri tekrar duvara kayar. Yaklaşır ve amatör gözleriyle herhangi bir fark görebilecek mi diye bakar. Onun hikayesine inanmaz, ama bu çorak odada derin bir ürperti hissettiğini de inkar edemez.

Hâlâ duvara bakarak, sırtını ona dönerek Maggie sorar, "Hangisi?"

"Ne önemi var ki? Sen gerçek *Mona Lisa*'yı görmüş çok az sayıdaki insandan birisin. Dünyanın geri kalanı sahte bir resme bakıyor. Düşünürsen, bu din gibi bir şey: Sadece bir inanç doğru olabilir. Dünyanın geri kalanı sahte bir resme tapıyor. Sen, canım, artık aydınlanmış olan sensin."

Maggie kaşlarını çattı. "Yani bana söylemeyecek misin?" "Hayır, henüz değil."

"Neden?"

Cevap vermez. Kapıyı açar ve odadan çıkar. Maggie bir an daha bakakalır, sanki içlerinden biri ona içsel bir gerçeği açığa çıkaracakmış gibi üç *Mona Lisa*'nın da gözlerine bakar. Hiçbiri açığa çıkarmaz. Oleg'i takip ederek koridora çıkar. Işıklar söner. Kapı kapanır ve kilitlenir.

Maggie derin bir nefes alır.

"Devam edelim mi?" diye sorar

Oleg.

Yolda ona diğer değerli eşyaları gösterir — daha fazla sanat eseri, bir Qianlong vazo, on beşinci yüzyıldan kalma bir duvar halısı, heykeller — ama *Mona Lisa* hikayesinden sonra, diğer koleksiyon parçaları neredeyse modası geçmiş gibi görünür. Oleg sonunda onu uzun bir koridordan camla çevrili bir geçide götürür — hava şartlarını hissetmeye gerek yoktur. Karın içinden geçerken Maggie, camın yan tarafına yığılmış büyük bir odun yığını fark eder. Artık sarayın arkasındaki şeffaf bir tüneldeydiler. Tünelin sonunda Oleg bir kapı açar. Maggie, geniş bir alan olduğunu hisseder. Oleg duvardaki bir düğmeye basar ve arabalarla dolu devasa bir garaj/showroom ortaya çıkar. Koleksiyon parçaları, Maggie emin.

"Bebeğime bak," diyor Oleg, koleksiyonun arasında kıvrılarak yürürken. "1962 model Ferrari 250 GTO, tüm zamanların en iyi Ferrari'si, V12 motorlu, üç yüz beygir gücünde bir grand tourer. İki yıl içinde sadece otuz altı adet üretildi..."

Maggie onu dinlemiyor. Erkekler ve arabalar. Hiç ilgilenmiyor. Ayrıca emlak turundan da bıkmış durumda. İşe koyulmak ve ameliyat hazırlıklarına başlamak istiyor. Oleg ona anahtarın kontakta olduğunu gösterir. Arabaya atlayıp "Hızlıca bir tur atabiliriz. Sadece sürgülü kapıları aç, emlakta dolaşabiliriz" dediğinde, Maggie onu keser: "Bana tıbbi tesisleri gösterecektin, hatırladın mı?"

Oleg'in eli kontak anahtarından düşer. "Ah evet, ben çok gevezeyim, değil mi?"

Maggie cevap vermemeyi tercih eder. Oleg arabadan iner.

"Gidelim mi?"

Girdikleri kapıdan geniş showroom'dan çıkar. Onu cam geçitten geçirir, odun yığınına geçer ve ana binaya döndüklerinde fuayede sola döner. Ragoravich başka bir kapıyı açtığında — Maggie bunun sadece onu etkilemek için olduğunu anlar, ama yine de hayran olmamak elde değildir — karşısına olimpik boyutlarda bir kapalı yüzme havuzu çıkar. Şu anda dev havuzda sadece bir kişi var, yüzmeyi bilen biri, suda neredeyse hiç dalga oluşturmadan ilerliyor.

"Nadia!" diye seslenir Oleg.

Yüzücü — Maggie sadece banyo bonesini ve resim gibi mükemmel bir şekilde kulaç atan kolları görebiliyor — hızını kesmiyor.

"Nadia!"

Hala hiçbir şey yok, neredeyse hipnotik bir şekilde izlemesi keyifli olan yumuşak vuruşlarla suda süzülüyor.

"Nadia," diyor Oleg Maggie'ye, "diğer hastan."

"Ameliyattan önce onu muayene etmem gerek. Seni de." Oleg yine başını eğiyor. "Bakacağız."

"Hayır, biz görmeye göreceğiz. Ben değilim ameliyat yapmıyorum yapmıyorum."

Oleg sadece gülümsüyor.

"Ne?" diyor kadın.

"Lütfen, Doktor McCabe, bu tavırları bırakabilir miyiz? Buradasınız. İyi bir maaş alıyorsunuz. Bazı protokoller olduğunu anlıyorum. Bazılarını önlemek için büyük bir prim ödüyorum. Mesela, benim özel uçağımla buraya geldiğinizde. Havaalanına

İkinci bir şey daha var.

"Bu aynı şey değil," diyor. "Ama öyle, canım."

"O zaman yapmayacağım."

Artık cevap verme zahmetine girmiyor. Bir havlu kapıyor ve Nadia'nın havuzun kenarına gelmesini bekliyor. Nadia geldiğinde, tekrar adını sesleniyor. Bu sefer Nadia duyuyor ve duruyor. Ona Rusça bir şeyler bağıyor. Nadia başını sallıyor ve merdivene doğru yürüyor. Nadia havuzdan çıktığında, sanki filmlerdeki yavaş çekim sahnelerindeki gibi hareket ediyor. Nadia uzanır, yüzme bonesini çıkarır ve sanki şampuan reklamında oynuyormuş gibi uzun siyah saçlarını sallar. Oleg ona bir havlu uzatır. Nadia havluyu alır, sonra dönüp Maggie'ye bakar.

Nadia, tartışmasız, muhteşem bir kadın.

Güneşten bronzlaşmış teninde parıldayan mavi-turkuaz gözleri, simsiyah saçları, yüzücünün esnek ve uzun vücudu. Maggie'nin dikkatinden kaçmayan bir başka şey de, Nadia'nın genç görünmesidir. Çok genç. Oleg altmış yaşlarında görünüyor. Maggie, Nadia'nın yirmili yaşların başında ya da ortasında olduğunu tahmin ediyor.

Milyarder bir oligarkın genç bir...

kız arkadaşı, sevgilisi, tatlım... Porkchop başka ne tuhaf terimler kullanmıştı?

Hayır, şaşırmıyor.

Oleg kolunu Nadia'nın beline doladığında, Maggie onun için utanır. Elini belinde tutan Oleg, Nadia'yı Maggie'nin durduğu yere götürür. Havuzda Nadia, hareket halindeki bir şiir gibiydi. Karada, Oleg ona dokunurken, Nadia'nın hareketleri daha çekingen ve gariptir — Maggie'ye genç yeğenini hatırlatan bir şekilde sırık gibi.

Maggie'nin önünde durduklarında, Oleg Nadia'yı tanıtmaz. Sadece "Çok zayıf, değil mi?" der.

"Hayır," diyor Maggie.

Maggie Nadia'ya doğru adım atar ve elini uzatır. Nadia, cevap vermek için izin istemişçesine Oleg'e bakar. Oleg başını sallayarak onaylar ve Nadia tereddütle elini uzatır ve hızlıca el sıkışır.

"Ben Doktor McCabe. Bana Maggie diyebilirsin."

Maggie, mavi-turkuaz gözlere bakışlarını sabitler, ama Nadia hızla Oleg'e döner.

Oleg, "O İngilizce bilmiyor. Ama çok zayıf. Ben dolgun göğüslü kadınları severim," der. Bunu umutla abartılı bir şekilde iki eliyle işaret eder. "Anladınız mı?"

"Oh, anlıyorum," der Maggie. "Nadia'nın izni olmadan ona ameliyat yapmayacağımı anlıyor musun?"

"İzni mi?" diye gülererek tekrarlar Oleg. Tiyatral bir şekilde elini sallamaya başlar. "Tabii ki! Onu almalısın" diye tekrar güler.

—“İzin.” Nadia'nın isteği dışında bir şey yapmasını asla istemezdim. Oleg, Nadia'ya Rusça bir şeyler söylüyor. Nadia itaatkar bir şekilde dinliyor. Oleg konuşmasını bitirince Nadia ona başını sallıyor. Oleg, biraz daha heyecanlı bir şekilde Rusça başka bir şey söylüyor ve Maggie'yi işaret ediyor. Nadia, tüm vücudunu Maggie'ye çeviriyor. Gözleri tekrar buluşuyor.

Nadia Maggie'ye başını sallar ve

"Tamam" der. Oleg ellerini açar.

"Gördün mü?"

"Neyi görüyorum?" der Maggie. "O neydi?"

"Nadia'nın iznini istemiştin. Ona daha büyük göğüsler ve belki de daha yuvarlak bir popo istemeyeceğini sordum. Şu anda çok düz. Nadia tamam diyor, istediği bu."

"Onun istediği mi," diyor Maggie, "yoksa *senin* istediğin mi?"

Oleg bir an için şaşkın görünüyor. "Neden bir fark olması gerekiyor ki? O istiyor, ben istiyorum... Neden hepimiz istediğimizi elde edemiyoruz? Hayatı sıfır toplamalı bir oyun haline getirmeyin, Doktor McCabe. Böyle yaparsanız kaybedenler yaratırsınız. Dünya bir dizi müzakereden ibarettir ve en iyi müzakereler her iki tarafın da kazandığı müzakerelerdir. Nadia ve ben bir anlaşma yaptık. O istiyor, ben istiyorum. Sizinle benim aramızdaki gibi, değil mi?" Oleg yine sırttı.

"Gel, sana ameliyathaneni göstermek istiyorum."

O çıkışa doğru yürür. Maggie olduğu yerde kalır. Bir an bekler. Nadia saklanmak istercesine havluyu kendine sıkıca sarar. Birkaç saniye boyunca üçü sessizce orada dururlar. Oleg sessizliği bozar.

"Peki," der Oleg melodramatik bir iç çekişle. "Kişisel doktorum bir saat içinde burada olacak. O size benim tıbbi geçmişim hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatabilir."

"Peki ya Nadia?"

"Ne? Neye ihtiyacı olduğunu sana söyledim." Kaşlarını kaldırır ve Nadia'yı sanki bir oyun programındaki bir aletmiş gibi işaret eder. "Hadi ama, onun *çok* sağlıklı olduğunu görebiliyorsun, değil mi?"

Maggie kollarını kavuşturur. "Onu muayene etmem gerekecek. Yalnız."

"Ama Nadia İngilizce bile bilmiyor." Sonra Oleg durur ve alaycı bir şekilde ellerini kaldırır. "Peki." Nadia'ya biraz daha Rusça bağırır. Nadia başını sallar ve koşarak uzaklaşır. "Size ameliyathanenizi göstereceğim. Sonra siz" —parmaklarıyla tırnak işaretleri yapar— "Nadia'yı muayene edebilirsiniz—tek başınıza—doktorum gelmeden önce. Tamam mı?"

Maggie kabul etmek üzereydi, ama Oleg beklemeye gerek görmedi. Zaten harekete geçmişti. Maggie onu karo döşeli koridora kadar takip etti. Ayak sesleri yankılanıyordu. Koridorun sonuna geldiklerinde, Oleg bir kapı açtı ve kenara çekildi.

"Ameliyathaneniz," der ve derin bir reverans yapar. O içeri girer, gözlerini kırpar, tekrar bakar.

Oleg, onun tepkisinden keyif alıyor. "Umarım memnun kalmışsınızdır?" Maggie yutkunur ve "İyi görünüyor" der.

"Oh, 'iyi'den daha fazlası gibi görünüyor," diye cevaplar Oleg. "Johns Hopkins'te kullandığınız ameliyathanenin tam bir kopyası. Çalışanlarımız sizin ameliyathanenizi ölçtü, videolar ve fotoğraflar çekti, eski çalışanlarınıza ayrıntıları sordu. Her alet ve makine tam olarak aynı yerde, ama övünmek gibi olmasın, bizim ekipmanlarımız daha modern."

Abartmıyor. Sanki Baltimore'a geri dönmüş gibi hissediyor. Nasıl ve neden olduğunu sormak istiyor, çünkü bu işi kabul etmesinin üzerinden sadece on üç, on dört saat mi geçmişti?

Oleg bunu nasıl bu kadar çabuk kurmuştu? Cevap: Kurmuş olamazdı.

Onun kabul edeceğini zaten biliyor muydu, ya da en azından tahmin ediyor muydu? Bu daha olası görünüyor. Dr. Barlow ödül töreni için New York'tan Johns Hopkins'e geldi. O zamana kadar en azından Maggie'den bu ameliyatı yapmak için Rusya'ya gitmesini isteyeceğini biliyor olmalıydı. Bir adım daha ileri gidersek, öyle görünüyor ki...

Barlow'un kampüse gelmeden en az birkaç gün önce bu ameliyat için Maggie'yi düşünmemiş olması pek olası değildir. Muhtemelen bu konuda biraz zaman ve düşünce harcamıştır. Bir an için daha da geriye gidelim: Ivan Brovski — ya da belki Oleg Ragoravich'in kendisi — Barlow'a yaklaşmış olabilir. Belki önce Barlow'a bu işi teklif etmişlerdir, ama Barlow'un paraya ihtiyacı yoktu. Ya da belki Barlow, yaşı ve itibarı nedeniyle bu işi yapmak istememiştir. Her neyse. O zaman Barlow ile bu iş için uygun bir aday hakkında konuşmuş olmalılar. Bu süreçte Barlow'un aklına, bu iş için mükemmel bir aday olan, paraya çok ihtiyacı olan, gizli kalabilecek, gerekli becerilere sahip ve kariyerinin etkilenmesinden endişe duymayacak birinin Maggie McCabe olduğu gelmiştir.

Ve bu yolu izlemeye devam eden Oleg Ragoravich veya Ivan Brovski gibi kişiler, Barlow'un tavsiyesini gerekli özeni göstermeden kabul etmezlerdi. Kapsamlı bir geçmiş araştırması yaparlardı. Onun eğitimini, cerrahi uzmanlığını, mali durumunu, malpraktis davasını, WorldCures ile olan çalışmalarını, artık paramparça olan (ama bir zamanlar kusursuz olan) itibarını öğrenirlerdi.

Oleg Ragoravich'in sahip olduğu güç ve paraya rağmen, tüm bunlar zaman alacaktı.

Bir ameliyathane inşa etmek için yeterli zaman.

Peki ya hayır deseydik? Ne olacaktı? Ameliyathane bir sonraki potansiyel doktor için hazır olacaktı. Gerekirse, bir sonraki adaya uyacak şekilde hızlıca yeniden tasarlayabilirlerdi. Kim bilir? Belki Maggie onların ilk tercihi değildi. Belki Oleg'in tesisinde ilk kez ameliyat yapmıyorlardı. Belki bu oda başlangıçta daha büyük ya da daha küçüktü, ya da anestezi arabası sağ yerine sola yerleştirilmişti, ya da Maggie'nin tercih ettiği soluk yeşil yerine soğuk maviye boyanmıştı.

Ya da belki de onun evet diyeceğini biliyorlardı. Her şey çok gerçeküstü geliyor.

Ameliyathanede üç adam var. Hepsi ona doğru geliyor.

"İsteğin üzerine iki hemşiren," diyor Oleg. "Ve anestezi uzmanın."

Oleg'in saati titrer. Ekrana gözlerini kısarak bakar ve kaşlarını çatır. "Şimdi sizi bırakmalıyım. Nadia şu anda diğer odada sizi bekliyor olmalı. Sonra doktorum da buraya gelecek. Eminim bu geceki balodan önce dinlenmeniz gerekecektir."

"Balosu mu?"

"Evet. Sarayda büyük bir balo. Beş yüz kişi katılacak. Senin de orada olmanı bekliyorum."

"Senin..." Durur. "Özel mi?" Oleg onun yerine cümleyi tamamlar.

"İnzivaya çekilmiş" diyecekti ama bu da yakındı. "Evet."

"Öyleyim. Çok."

O, bariz olan "O zaman neden balo?" sorusunu sormaz, çünkü bu zaten söylenmemiş bir şeydir ve o cevap vermemeyi tercih etmektedir. Bunun yerine, kendi yolunda devam eder: "Doktorunuz olarak, yarın ameliyat olmak istiyorsanız sizi uyarmak isterim..."

"Biliyorum, biliyorum." Adam elini kaldırır. "'Nil per os' — Latince 'ağızdan hiçbir şey' anlamına gelir. Yani gece yarısından sonra hiçbir şey yiyip içmemelisiniz." Saati tekrar titrer. Oleg kapıya doğru yönelir. "Bu gece baloda daha fazla konuşabiliriz. Ama şimdi? Nadia'yı tek başına muayene edebileceğine söz verdim. Koridorun karşısındaki odada seni bekliyor."

ALTINCI BÖLÜM

Nadia, Maggie'ye boş bir ofis gibi görünen odanın köşesinde duruyor. Onu tamamen yutan ve daha da minik gösteren, yumuşak beyaz havlu kumaştan bir bornoz giyiyor. Koyu siyah saçları ıslak. Cildi parlıyor.

Maggie ona gülümser. Nadia ifadesizdir.

Maggie çok yavaş konuşarak, "Hemşirelerden biri bizim için tercüme edebilir mi diye bir bakayım" der.

"Hayır."

Maggie, Nadia'nın önünden geçip kapıyı kapatmasını izler.

"Ben İngilizce biliyorum," der Nadia. "Sadece onların bilmesini istemiyorum." "Oh."

Muayene masası yoktur. Maggie onu tam bir muayene için ameliyathaneye götürmeyi düşünmüştür, ama fiziksel muayene yapmaktansa, onunla özel olarak konuşmak, yani sadece onunla baş başa konuşmak daha önemli görünmektedir.

"Sana Nadia diyebilir miyim?" diye sorar

Maggie. "Evet, tabii ki."

İkisi de oturur. Maggie nasıl başlayacağını bilemez. "Tanrım, çok güzelsin, kendine bunu yapma" demek ister, ama bu yanlış, haksız ve yargılayıcı olur. Ancak bunların hiçbirisi Maggie'yi bir doktor ve bir kadın olarak sorumluluktan kurtarmaz. Bu prosedürle ilgili rıza, zorlama ve güç dinamikleri gibi rahatsız edici sorunlar olabilir.

"Kaç yaşındasın Nadia?"

"Yirmi dört."

"Oleg'in beni ne için işe aldığını anlıyor musun?"

"Göğüs büyütme ameliyatı," diyor Nadia. Maggie onun aksanını anlamaya çalışıyor. Rus ya da Doğu Avrupa aksanı olabilir, ama aynı zamanda

başka bir şey de duyuyor. "Kısacası, göğüs estetiği." "Bu ameliyatı yapmaya hazır mısın?" "Evet."

"Riskleri anlatmam gerekir..."

"Gerek yok. Riskleri biliyorum."

Maggie yavaşça başını sallar, öne doğru eğilir. "Benimle konuştuğunuz her şey aramızda kalacak. En sıkı gizlilik içinde tutacağım. Anladınız mı?"

"Anlıyorum."

"Bana güvenebilirsin, Nadia."

Nadia ilk kez gülümsüyor ve bu gülümseme ıslıl ıslıl. "Zaten biliyorum, Doktor. İngilizce konuştuğumu bilen tek kişi sensin."

"Teşekkür ederim." Maggie ona biraz daha yaklaşır. "İyi olduğundan emin olmam lazım, Nadia."

Nadia hiçbir şey söylemez.

"Eğer biri bu ameliyatı olman için sana baskı yapıyorsa..." Nadia güler. "Ciddi olamazsınız."

"... Ameliyatı reddedebilirim."

"O zaman Oleg başka birini getirir."

Maggie sesini alçaltır. "Eğer kalmak istemiyorsan..."

"Kim kalmak istemediğimi söyledi?"

"Seni buradan çıkarabilirim."

Nadia neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. "Buna gerçekten inanıyor musunuz, Doktor McCabe?"

"Neye inanıyorum?"

"Beni buradan

çıkarabileceğine." "Bir yolunu bulurum."

Nadia yabancı bir dilde bir şeyler mırıldanır. "Nasıl? Sen de benim gibi tamamen onların merhametine kalmışsın. Kimseyi arayamazsın. Telefonun çalışmaz. Oh, peki ya yatak odan? Dinleme cihazları takılıdır. Bilgin olsun, bu evdeki kamera ve dinleme cihazı olmayan birkaç odadan biri. Peki nasıl kaçacağız? Beni valizine mi saklayacaksın?"

"Beni dinle," diyor Maggie, yaklaşıp. "Bir yolunu bulabilirim."

"Naif davranıyorsun."

"Nadia..."

"Ve bunu yapmanı istemiyorum," diyor Nadia, sesi artık kararlı. "Buraya kendi isteğimle geldim. İstedğim zaman gidebilirim. Ameliyatı anlıyorum. Risklerini biliyorum. Riskler minimum, değil mi?"

Maggie başını sallar. "Çoğu araştırma, komplikasyon olasılığının yüzde bir ile beş arasında olduğunu bildiriyor."

"Yüzde bir ile beş arasında," diye tekrarlar Nadia. "Bu bir ortalama."

"Evet."

"Ama benim doktorum ortalama bir doktor değil, değil mi?" diyor Nadia. "Oleg sadece en iyileri işe alır."

Gözleri birbirine kilitlenir.

"Benim için seçim kolay," diyor Nadia. "Bunu yapmak istiyorum."

Maggie başını sallayarak düşünmek için kendine zaman tanır. "Sorun değil. Tabii ki karar senin. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Sana yardım etmek istediğimi."

"Birçok kız," diye devam eder Nadia, "güzel kızlar, benim yerimde olmak için her şeyi verirler."

"Anlıyorum," der Maggie.

Nadia yine gülümser. "Nasıl görüldüğümü biliyorum, Doktor McCabe. Erkekler üzerinde yarattığım etkiyi biliyorum. Ama bu ameliyattan sonra, dürüst olalım, karşı konulmaz olacağım."

"Zaten öylesin, Nadia." "Bana patronluk taslama."

"Öyle demek istemedim."

"Oleg'in nelerden hoşlandığını duydun. Ben de öyle olmalıyım." "Anladım."

"Bana yardım eder misin?"

Maggie iç çeker ama aynı zamanda başını da sallar. "Eğer istediğin buysa, evet, yardım ederim."

Sonra Nadia ona bir gerçek bombası atar: "Sen beni tanımıyorsun," der. "Hayatımı bilmiyorsun."

Bu doğru. Maggie bunu biliyor. Ama bu konuyu öylece bırakamaz da. "Haklısın. Bilmiyorum. Ama şunu bil: Ben senin için buradayım. Senin tarafındayım."

"Biliyorum," der Nadia. "Yarın beni ameliyat edeceksin. Beni güvende tutacaksın."

"Öyle yapacağım," der.

"Tek ihtiyacım olan bu." Nadia kapıya doğru yürür. Sonra şöyle der: "Sevdiğin adam için fedakarlıklar yaptın, değil mi Doktor McCabe?"

Maggie çok tanıdık bir acı hisseder.

"Doktor?"

"Evet," der Maggie. Sonra ekler, "Ama böyle bir şey değil, hayır. O asla..." Durur ve kendine bariz bir gerçeği hatırlatır: Maggie ve Nadia aynı değiller. Nadia'nın çok yerinde bir şekilde ifade ettiği gibi, "*Sen benim hayatımı bilmiyorsun.*" Karşılaştırmak küçümseyici bir davranış. Maggie bunu anlar.

Ama sonra Nadia sorar, "Evli misin?" Maggie gözlerine yaşların dolduğunu hisseder.

"Yani, hayatında özel biri var, değil mi?" Maggie hala cevap vermez.

"Doktor?"

Ve sonra, Nadia gerçeği hak ettiği için, Maggie ona dürüst ve yürek burkan bir cevap verir:

"Hayır," diyor Maggie, "Artık evli değilim. Hayatımda özel biri yok."

Nadia ayrılır. Maggie ofiste kalır.

Kapının kilitli olup olmadığını kontrol eder. Kilitli değildir. Önemli değildir. Işığı kapatır ve uzak duvardaki kanepeye doğru yürür. Oturur, dizlerini göğsüne çeker, kendini kucaklar. Gözlerinden yaşlar akar. Ağlamasına izin verir. Tıbbi tanımlamaya göre ağlamıyor. Ağlamak, orbicularis oculi ve mentalis gibi yüz kaslarının çalışmasını gerektirir. Ağlamak, oksitosin ve endorfin salınımını gerektirir. Ağlamaya genellikle nefes darlığı veya kalp atış hızının artması eşlik eder.

Ama bu sadece yüzünden akan gözyaşlarıdır.

Maggie birkaç dakika boyunca kıpırdamıyor. Kıpırdamıyor. Karanlıkta oturuyor ve kimsenin o kapıyı çalmamasını umuyor. Artık hayatı bu. Kendine acıtmaktan bıktı. Yine de telefonunu çıkarıyor.

Bundan nefret ediyor.

Titrek bir el ile mavi simgeye tıklar. Marc'ın yüzü belirir.

"Neden bu kadar karanlık?"

diye sorar. "Karanlık bir odada oturuyorum." "Neden?"

Seni zar zor görebiliyorum."

Yüzünü ekrana yaklaştırır. "Ağlamışsın."

"Ben iyiyim."

"Neredesin? Barlow ile görüşmenizde ne oldu?"

Her zamanki gibi, onun yüzüne bakarak ifadesini inceledi.

"Mags?"

Gözlerini kapatır. "Bana bir iş teklif etti."

"Oh, harika."

"Değil çok iyi diyor diyor. " bunu bunu yarın

"Dur. Neredesin?"

"Dur bir dakika. Neredesin?"

"Tam olarak emin değilim. Rusya'da bir yerlerde." "Göster bana," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bekle," dedi, "Telefonunun konumunu göremiyorum. Neden konumunu göremiyorum?"

"Bilmiyorum. Her şeyi engellediler. Arayamam ve izlenemem..."

Kapı birden açılır. Maggie irkilir, telefonu düşürmek üzere olur.

Bir ses bağırır, "Burada neler oluyor?"

Maggie başını kaldırır ve kapıda duran Ivan Brovski'nin iri cüsseli silüetini görür.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırır.

Odaya girer, ışığı açar ve arkasından kapıyı kapatır.

"Kimseyi arayamazsın!" Maggie geri çekilir.

"Benden uzak dur."

"Söz verdin! Kimseyle iletişim kurmayacaktın!"

"Düşündüğün gibi değil."

Ivan öfkeli. Parmaklarıyla saymaya başlar. "Telefon yok, e-posta yok, mesajlaşma uygulaması yok..."

"Mesele bu değil."

"Anlamıyorum. Nasıl birini arayabilirsin ki?" Yüzü kızarmış. "Wi-Fi, hiçbir şeyin dışarı çıkmaması veya içeri girmemesi için ayarlanmış..."

Ivan, hiçbir uyarıda bulunmadan kobra gibi hızlı bir hareketle elini uzatır ve kadının telefonunu kapar.

"Hey! Geri ver onu."

Maggie telefonu ondan almaya çalışır, ama Ivan onu tek bir güçlü eliyle uzak tutar. Diğer eliyle telefonu yüzüne yaklaştırır, böylece ekranı görebilir.

"Düşündüğün gibi değil," diyor Maggie.

"Bir erkek sesi duydum."

"Öyle değil..."

"Kiminle konuşuyordun?" diye sorar. "Ona ne söyledin?"

Maggie direnmeyi bırakır. İç çeker ve ona kendisi bakması için işaret eder. Ivan şaşkın görünür. Elini ondan uzaklaştırır. Ekranı baktığında gözleri büyür.

"Nasıl...?"

"Mavi simgeye bas," diyor Maggie.

"Ne?"

"Sadece" —derin bir nefes alır—"mavi simgeye bas."

Kalın başparmağıyla Ivan Brovski onun dediğini yapar. Sonra ona soru dolu bir bakış atar. "Açıklamak ister misin?"

"Kocam hakkında biliyorsun."

Elbette biliyordu. Onun mali durumunu, kız kardeşinin durumunu, malpraktis davasını araştırmışlardı. Onun hakkında her şeyi biliyorlardı.

Ivan başını sallar. "Doktor Marc Adams, ünlü kalp-göğüs cerrahı."

"Ve sen," Maggie sesinin titrememesine çok dikkat ederek devam eder, "onun ölümünü de biliyorsun."

Ivan bu kez daha ciddi bir şekilde tekrar başını sallar. "Ghadames'te insani yardım görevindeyken bir milis grubu mülteci kampına baskın düzenledi. Kocan bir hastaya yardım etmek için geride kaldı. Bu ona hayatına mal oldu."

"Evet."

Ivan telefonu kaldırır. "Ama az önce telefonunuzda kocanızı gördüm."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Sen gördüğün şey," diyor Maggie,

"bir yas robotuydu." Ivan yüzünü buruşturur. "Ne?"

"Bir keder robotu. Muhtemelen basit olanlarını duymuşsundur." "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Maggie, deli gibi görünmeden bunu nasıl açıklayacağını merak eder.

"Sevilen bir kişi öldüğünde ve birisi o sevilen kişiyi özlediğinde, onu o kadar çok özlediğinde ki..." Maggie kendini toparlar, kız kardeşini taklit eder ve daha analitik bir yaklaşım dener. "Keder botu, ölen kişinin dijital ayak izlerini taklit eden bir yapay zeka uygulamasıdır — örneğin sosyal medya içerikleri, e-postaları, belki çevrimiçi videoları veya telefonlarındaki fotoğrafları gibi. Yazılım daha sonra ölen kişinin gerçekçi bir avatarını oluşturur ve yas tutan kişi" — tereddüt eder — "yas tutan kişi onunla gerçekten konuşabilir."

"Onunla konuşmak mı demek istiyorsun?" diyor Ivan.

"Evet. İyi yapıldığında, insansı yapay zeka ölen kişinin konuşma kalıplarını, kişiliğini, mizacını, tavırlarını, zekasını, tiklerini, jestlerini, ölen kişiyi benzersiz kılan her şeyi taklit edebilir. Tam bir sohbet oluşturabilir ve hatta yas tutan kişiyi teselli edebilir."

Anlaması biraz zaman alır. "Ve bu durumda, yas tutan siz misiniz?"

"Evet."

"Yani bir bilgisayarla mı konuşuyordun?"

Bunu nasıl açıklayabilirim...?

"Durum bundan daha karmaşık," diyor Maggie. Sonra onun yüzündeki ifadeyi görünce - kısmen acıma, kısmen de... tiksinti mi? - hemen ekliyor: "Bunu kendim için yapmıyorum."

"Öyle mi?"

"Kız kardeşim için."

"Sharon McCabe mi? Ama kız kardeşin neden...?" Sonra Ivan hatırlayarak başını sallar. "Onun uzmanlığı," der. "O, yapay zeka insanları yaratma konusunda uzmandır."

"Bu da fazla basitleştirilmiş bir açıklama, ama evet."

Ivan, Maggie'nin telefonunu işaret eder. "Yani o bunu yarattı... buna keder botu mu diyordun?"

"Bu bir beta sürümü. Son birkaç aylık hayatı bu sürümde yok. Ama yine de onun en gelişmiş sürümü."

"Yani, onu onun için mi test ediyorsun?" "Aynen öyle."

Ivan bir süre telefona bakıyor. "Anlıyorum," diyor ve sesindeki acıma duygusu onu neredeyse boğuyor. "Bu seni rahatlatıyor mu?"

Gerçeği söylemeye karar verir, çünkü neden olmasın? "Bilmiyorum," der. "Tuhaf bir his. Onunla her konuştuğumda utanıyorum."

Ivan ona yarım bir gülümseme atar. "Yine de buradasın, yapay zeka kocana buradaki ziyaretinden bahsediyorsun."

"Dediğim gibi, kız kardeşime yardım etmek için."

"Peki ya kız kardeşinin yardıma ihtiyacı olmasaydı?" diye sorar. "Yine de onunla konuşur muydun?"

Yeter, diye düşünür Maggie. Artık bu konuyu tartışmak istemiyor. Gerçek şu ki, Sharon'ın keder robotu gerçekliğe bu kadar yakın olmasaydı muhtemelen daha az acı verici olurdu. Sharon, Marc'ın tüm dijital geçmişini elde etmekle kalmayıp, onun ziyaret ettiği her veri tabanını hackleyerek yaratımını mükemmelleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Evinizde Alexa, Siri veya başka bir akıllı hoparlör var mı? Sizi dinler, verileri kaydeder ve bulutta saklar. iPhone'unuzun yerleşik mikrofonu da aynı şeyi yapar. Ev güvenlik sisteminiz, kapı zili, hareket dedektörleri ve izleme beslemeleri de öyle. Hepsi sizi gözetler ve söylediğiniz her kelimeyi dinler, hatta siz

onların kapalı olduğunu düşünüyorlar. Bu şaşırtıcı değil, çoğu insan bunu biliyor. Büyük teknoloji şirketlerinin sorunu her zaman, depolanan tüm bu ham verilerle ne yapılacağı, nasıl sıralanacağı ve karlı hale getirileceği ya da en azından kullanışlı hale getirileceği olmuştur.

Sharon bir yol bulmuştu.

Bir kişinin yaşam verilerini kullanarak, neredeyse mükemmel bir dijital insan kopyası oluşturma yolunu bulmuştu. Çoğu zaman Maggie bile aradaki farkı anlayamıyordu. Sharon'ın icadının bu kadar inanılmaz olan yanı da bu — ve tabii ki, onu bu kadar korkunç yapan da bu. "Marc" adlı yas botu, gerçek olanın evinden dört bin mil uzaktaki, tanrının unuttuğu bir mülteci kampında paramparça edildiğini sürekli hatırlatan bir şeyden çok bir teselli kaynağıdır.

Yine de Maggie uygulamayı açmaya devam ediyor. Bu delilik mi?

Ya da tersine, ücretli bir terapistin içini dökmekten veya kendi kendine konuşmaktan daha mı kötü? Hepimizin kafasında sürekli iç monologlar vardır. Hepimiz üstün varlıklar veya ölen sevdiklerimizle hayali konuşmalar yaparız. Sevdiğin adamın neredeyse kusursuz bir AI kopyasıyla bu konuşmaları yapmak daha mı delice?

Bunlar ya derin felsefi sorular ya da hayal ürünü kendini haklı çıkarma çabaları. Maggie hangisi olduğundan emin değil.

Her halükarda, Marc öldü.

Kederin beş aşamasını duymuşsunuzdur: ilk aşama inkâr, ardından öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme gelir. Maggie *bu aşamaların yanlış olduğunu* düşünüyor, en azından yetersiz olduğunu. Marc'ın durumunu ilk öğrendiğinde, o korkunç gecede Porkchop kapısını çaldığında, yüzündeki yıkımı gizleyemeyecek kadar açıkken, Maggie dizlerinin üzerine çöküp kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı. Inkâr yoktu. Hemen anladı: Hayatında sevdiği tek adam ölmüş ve sonsuza dek gitmişti. *Sonsuza dek*. Onu bir daha asla göremeyecekti. Ona bir daha asla dokunamayacak, elini tutamayacak, kollarında kendini güvende ve küçük hissedemeyecek, uyuyamadığında onu kendine çekemeyecek, kabus gördüğünde uykuya dalmasına yardım edemeyecek, ruh ikiziyle birlikte olmanın huzurunu ve rahatlığını, yani aşkın gerçek tanımını asla bilemeyecek ve onun şapşal gülümsemesini göremeyecekti.

kahvaltı masasında ya da onun kasıtlı olarak bayat şakalarına gözlerini devirerek ya da...

Asla.

O, tüm bunları bir anda, bir saniye içinde, çılgınca bir telaşla anladı ve bu gerçeğin gerçekliği onu felç etti. İşte o zaman inkar devreye girer. İnkâr ikinci sırada gelir, ilk sırada değil, çünkü o korkunç gerçeği anladığınız ilk birkaç saniye - Birinci Aşama aslında "tamamen anlamak" olmalı - o kadar yıkıcı, o kadar korkunç, o kadar acı verici, o kadar zayıflatıcıdır ki, zihniniz hayatta kalmak için sizi inkar aşamasına geçmeye zorlar.

Yani tam anlama birinci aşamadır. Sonra inkar gelir. Öfke, pazarlık, depresyon birlikte gelir, zehirli bir karışım, biri diğerleriyle örtüşür ve karışır. Bir sarmal içine girersiniz. Ve bununla birlikte uyuşma ihtiyacı gelir.

Haplar devreye girer.

Maggie almaya başladı. Çok fazla değil. Sadece acıyı dindirmek için yeterli miktarda. Böylece uyuyabilirdi. Böylece ortadan kaybolabilirdi. Hala çalışıyordu. Hala ameliyatlara yapıyordu, Sharon'la yaşıyordu ve annesine yardım ediyordu.

Her şeyi kontrol altında tutuyordu. Ama sonra annesi öldü. O da daha fazla hap almaya başladı.

Hâlâ iyiydi, diye düşünüyordu. Haplar oradaydı, onun bir parçasıydı, ama her şeyi tüketmiyorlardı. Sadece, aksi takdirde güçlü bir kadını desteklemek için geçici bir dayanak görevi görüyorlardı.

Ama bir gün, Maggie ameliyathaneye girmeden önce çok fazla hap aldı. Ya da kan dolaşımındaki başka bir şeyle zehirli bir şekilde karıştırdı. Ya da belki önceki gece yeterince uyumamıştı, bu yüzden haplar onu daha fazla etkiledi. Bir şey oldu. O gün haplar ve metabolizmasıyla ilgili bir şey çok ters gitti.

Ve şimdi o burada.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyor Ivan Brovski. "Kocanız bir kahramandı. Bunun size bir teselli olup olmadığını bilmiyorum..."

"Teşekkür ederim," diye sözünü keser. "Telefonumu geri verebilir misiniz lütfen?"

Ivan bir anlığına telefona bakar. Sonra kadının telefonunu ceketinin cebine koyar. "Yarın."

"Ne?"

"Sana veremem. Özellikleri çok gelişmiş. Belki bununla dış dünyadaki birine ulaşabilirsin. Belki de kız kardeşine."

"Uygulama bağımsız çalışıyor. Bu sayede kullanabiliyorum."

"Öyle mi? Emin misin? Yapay zeka sürekli öğrenmeye devam etmiyor mu? Sen ve ben

ne yapıp ne yapamayacağını bilmiyoruz. Ameliyatlardan sonra sana geri versem nasıl olur?" Sonra, neredeyse alaycı bir tonla Ivan ekler: "Keder robotuna *ihtiyacın* yok, değil mi?"

Onun ne yaptığını biliyordu — onu böyle iğneliyordu — ama utanç yine de onu derinden vuruyordu. Bu sadece bir uygulama. Marc değil. Gelişmiş bir bilgisayar simülasyonu gibi. Daha fazlası değil.

"Tabii," diye devam eder Ivan, "yani, eğer ona *gerçekten* güveniyorsan..."

"Tamam, anladım," diye ters bir şekilde cevap verir. "Sende kalsın." Ve aslında o haklıdır — Maggie uygulamanın tüm özelliklerini bilmiyor. Belki Sharon uygulamayı kullanarak ona ulaşabilir ya da en azından Maggie'nin nerede olduğunu bulabilir.

Bu, Sharon'ı tehlikeye atabilir.

Maggie saatine bakar. "Gitmem gerek. Oleg'in kişisel doktoruyla konuşmam gerekiyor."

Ivan Brovski gülümser ve ellerini açar. "Onunla konuşuyorsun."

YEDİNCİ BÖLÜM

Ivan Brovski onu başka bir odaya götürdü.

"Bu yerde kaç oda var?" diye sorar Maggie.

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum." Koluyla bir hareket yapar. "Lütfen."

Bu oda ona Barlow'un konferans odasını hatırlatır. Ameliyathanesi gibi tam bir kopyası değildir, ama yine de tüm bu şık odalar birbirine benzer. Ivan ona oturması için işaret eder. Masanın etrafından dolaşır, karşısına oturur ve önündeki tablete dokunur. Uzak duvardaki büyük ekranlı televizyon parlak beyaz bir ışıqla canlanır.

"Demek sen bir doktorsun?" Maggie, Ivan'a sorar. "Oxford'da eğitim aldım."

"Uzmanlık alanın nedir?"

"Genel dahiliyeciyim. Önemli bir şey değil. Senin gibi ben de orduda görev yaptım. Görevimden istifa ettiğimde, Oleg beni tam zamanlı doktoru ve irtibat görevlisi olarak işe aldı."

"İrtibat görevlisi," diye tekrarlar Maggie. "Eminim bu terim oldukça esnektir."

Ivan tabletinde bir şeye dokunurken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Televizyon ekranından beyaz renk kaybolur. "Bu, Bay Ragoravich'in elektronik tıbbi kayıtları." Başka bir simgeye dokunur ve dosya sola kayarak başka bir dosya için yer açar. "Ve bu da Nadia Strauss'a ait."

"Nadia'nın soyadı Strauss mu?"

O, Maggie'ye belirsiz bir omuz silkme hareketiyle cevap verir ve ekranı kontrol edebilmesi için tableti ona uzatır. Her iki hastanın ilk sayfasında beklenen bilgiler yer almaktadır: boy, kilo, doğum tarihi, cinsiyet. Maggie'nin hastanede alıştığı elektronik tıbbi dosyalardan farklı olarak, fatura bilgileri için herhangi bir alan yoktur; sigorta şirketi, adres, sosyal güvenlik numarası, meslek gibi bilgiler yoktur.

"Cerrahi ekibinle tanıştın," diyor Ivan.

"Kısaca."

"Bilginiz olsun, sadece ameliyathaneyi kopyalamadık."

Maggie tabletten başını kaldırır. "Yani?"

"Baltimore'daki ameliyat ekibinin üyelerini mülakat ettik."

"Mülakat derken..."

"Eğitim amacıyla," diyor. "Böylece buradaki ekibiniz ameliyathane tercihlerinizi ve protokollerinizi öğrendi."

"Hiçbir şeyi gözden kaçırmıyorsunuz."

"Riski en aza indirmeye inanıyoruz, Doktor McCabe. Başarınızı garantilemek istiyoruz."

"Anlıyorum."

"Onaylamanızı varsayarsak, yarınki program şu şekilde: Sabah saat yedide ekiple buluşup prosedürleri gözden geçireceksiniz. Cerrahi tesisleri ve tüm implantasyon cihazlarını bizzat inceleyeceksiniz. Genellikle ameliyattan üç saat önce bunu yaptığınızı duyduk. Doğru mu?"

"Evet."

"Çok iyi. Bay Ragoravich saat 10'da ameliyata girecek. Üç prosedürden geçecek. Birincisi, göz kapağı estetiği. İkincisi, yağ transferi kullanılarak kayan çene estetiği, böylece çene hattı Fotoğraf A'dakine daha çok benzeyecek."

Maggie, Fotoğraf A olarak işaretlenmiş olanı tıklar. Fotoğraf, bir erkeğin yüzünün alt yarısının siyah-beyaz, tuhaf bir şekilde grenli bir görüntüsünü sunar.

"Ve üçüncüsü, oldukça benzersiz bir açık rinoplasti. Sanırım bunu en heyecan verici bulacaksınız."

"Neden öyle?"

"Yapay bir burun iskeleti implante edeceksiniz."

Maggie yüzünü buruşturur. "Bunu bilmiyorum."

Adam sırtarak, "Biliyorum," der.

"Kıkırdak ve doku kullanılarak yapılan burun iskeletlerini biliyorum."

"Bu öyle değil, ancak birçok ortak nokta var ve bu yüzden açık rinoplasti deniyor. Burun altından kesi yapacaksın" — Ivan, kalın parmağıyla üst dudağın

üst dudak ile burnun başlangıcı arasındaki boşluğu gösterir—"deriyi yukarı doğru kaldırın, boşluğu temizlemek için ne gerekiyorsa yapın ve sonra iskeleti yerleştirin."

"Yapay bir iskele mi?"

"Evet, doğru."

Kaşlarını çattı. "Böyle bir şeyin varlığından haberdar değildim."

Yine o sırtış. "Olmadı. Şimdiye kadar. Ama sizi temin ederim ki test edildi."

"İskeleyi kim kurdu?"

"Biz yaptık," dedi. "MB Reps 3D yazıcımızdaki yapay zeka aracılığıyla." Maggie arkasına yaslandı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"MB Reps 3D yazıcınız mı var?" "Bu sizi şaşırttı mı?"

Maggie, bunların yaklaşık çeyrek milyon dolara satıldığını biliyor. "Hayır, pek değil. Ama dediğim gibi, bunu daha önce hiç duymadım. İskele neyden yapılmış?"

"Patentli biyouyumlu polietilenden."

Maggie başını sallar. Bu, implante edilen tıbbi cihazlar için yaygın ve kanıtlanmış bir malzemedir. Trace ve Marc da çalışmalarını bununla yapmışlardı. "Ve bu tam bir burun iskelesi mi?"

"Evet."

"Ve benim bu işlemi daha önce hiç yapmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi?" Ivan aynı sırtışla komplo kurarcasına eğildi. "Kimsenin yaptığını sanmıyorum. Sence bu bir sorun mu?"

Maggie çizelgeye bakar, prosedürü düşünür, bunu yaparken kendini hayal eder. Nabızı hızlanır. Bu olasılık karşısında heyecanlanmaktan kendini alamaz. "Hayır, pek değil."

"Bu yüzden seni seçtik."

"Anlamadım?"

O arkasına yaslanır. "Senin için sorun olacağını düşünmedik." "Sen kim?"

"Çoğunlukla Doktor Barlow. Sizin biraz risk alan biri olduğunuzu söylüyor." Ivan, sanki kendi sözlerini silmek istercesine yüzünün önünde iki elini hızla salladı. "Hayır, hayır, öyle değil. O, sizin bir maverick olduğunuzu kastetti. Tıbbi bakımı iyileştirmenin en iyi yolunun sınırları zorlamak olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Cevap vermediğinde, "Her neyse, Doktor Barlow bu zorluğun hoşunuza gideceğini düşündü." diye ekledi.

Gerçek şu ki, Dr. Barlow haklıydı. Maggie yıllar boyunca yapay zeka ve 3D baskı yoluyla özel implantlar oluşturma ve geliştirme konusunda çok şey okumuştı — Marc ve Trace, THUMPR7 ile benzer bir şey üzerinde çalışıyorlardı — ama bu teknoloji hâlâ yıllar sonraya aitmiş gibi geliyordu. Burun iskeleti kalp veya karaciğer değildir, ama yine de oldukça heyecan verici bir adımdır.

Koşmadan önce yürümek gerekir.

"Çoğu açıdan," diye devam ediyor Ivan, "diğer yüz implantları gibi çalışır."

"Ancak," diyor Maggie, görüntüleri inceleyerek, "Oleg'in burnunun görünümünü daha radikal bir şekilde değiştirecek."

"Evet."

"Çoğu insan daha küçük bir burun ister."

"Oleg Ragoravich istemiyor. Fotoğraf B'yi tıklayın."

O tıklar. Görüntü — yine garip bir şekilde grenli siyah-beyaz — kibarca "belirgin" olarak nitelendirilebilecek bir burun gösteriyor. İnsanların büyük çoğunluğu estetik görünümelerini iyileştirmek için plastik cerrahiye başvurur. Bu oldukça açıktır. Bazıları en sevdikleri ünlülere benzemek ister, ancak bu yeni burun, çene implantı ve göz kapağı estetiği arasında, Oleg Ragoravich'in bunu istemediği açıkça görülüyor.

Başka biri gibi görünmek istiyor. Ya da en azından kendisi gibi görünmek istemiyor.

"Üç işlemin üç ila dört saat sürmesi gerektiğini tahmin ediyoruz," diye devam ediyor Ivan. "Katılıyor musunuz?"

Kabul ederdi. Muhtemelen üç saat sürerdi, ancak burun iskeleti için fazladan zaman ayırmak faydalı olurdu. Cihazın reddedilmediğinden emin olmak için bölgeye biraz yağ ve kök hücre enjekte etmek isterdi.

"Bu da bizi Nadia'ya getiriyor," diyor ve ekrana dokunuyor. "Bay Ragoravich'in ameliyatına saat 10'da başlayacağımızı varsayarsak, Nadia'yı saat 14:00'te başlayacak ameliyata hazır hale getirebiliriz. Bu sizin için uygun mu?"

"Uygun. Göğüs büyütme ameliyatında silikon kullanacağız, değil mi?"

O da başını sallar. "Yuvarlak 300 cc, 350 cc veya 400 cc implantlardan birini seçebiliriz, hepsi hazır durumda."

400 cc çok büyük olurdu, ancak ameliyat için üç farklı boyutta implant hazır bulundurmak standart bir uygulamaydı. Silikon geri dönmüştü, salin ise artık kullanılmıyordu. 90'lı yıllarda silikon sızıntısının kanser ve lupusa neden olduğu yönünde manşetler çıkmıştı, ancak kapsamlı araştırmaların ardından silikon göğüs implantları ile göğüs kanseri riskinde artış arasında bir bağlantı bulunamadı.

"Ne tür bir kesi yapacaksınız?" diye sordu Ivan.

"Meme altı kesisini tercih ederim," diyor. "Nadia'nın da sakıncası yoksa tabii."

O da başını sallar. Meme büyütmede üç tür kesi kullanılır: meme altı (memenin altında), meme başı çevresi (meme başı çevresinde, yarım gülümseme şeklinde bir kesi) ve koltuk altı (koltuk altında). Meme altı en yaygın olanıdır. Meme başı çevresi bazen hissi etkiler ve koltuk altı sadece salin için kullanılır ve konumlandırmayı zorlaştırır.

Maggie sayfaları tıklayarak, göze çarpan bir şey var mı diye bakmaya başlar. "Bu tıbbi dosyaları inceleyebilmek için saklayabilir miyim?"

"Elbette. O tablet sizindir." Ivan saatine bakar. "Gala balosu birkaç saat sonra başlayacak," der ve sanki kalkmaya hazırmış gibi ellerini sandalyenin kenarlarına koyar. "Başka bir şey yoksa..."

"Bir saniye bekleyin," der Maggie. Ivan bekler. Geriye, sonra ileriye gider. Geçmişi tekrar okur. "Burada Nadia'nın sadece bir böbreği olduğu yazıyor."

"Evet. Diğerini altı, yedi yıl önce bağışladı." "Kime?"

"Kardeşine."

"Onun neyi vardı, biliyor musun?"

"Kardeşi mi?" Hatırlamaya çalışır gibi başını kaldırır. "Nefrotik sendrom, sanırım. Nadia'ya idrar tahlili ve kan tahlili yaptık elbette. Hiçbir belirti yok."

Maggie bunu düşünür. Bir şeyler tutarsızdır. "Nadia nereli?"

"Aslen mi? Hiçbir fikrim yok."

"Oleg Ragoravich ile nasıl tanıştı?" "Dubai'deki bir kulüpte.

Bunun ne önemi var?" "Tek böbreği olması sorun olabilir."

"Olabilir, ama değil. Nadia tıbbi olarak temiz çıktı. Sağlığı mükemmel. Diğer sorularına gelince, Oleg Ragoravich özel bir adamdır."

"Bu aklıma bir şeyi getirdi," diyor Maggie. "Madem bu kadar gizemli bir adam, neden bu gece büyük bir parti veriyor?"

"Bu bir balo, parti değil."

"Aradaki fark nedir?" diye sorar Maggie. Sonra, daha iyi düşünerek ekler: "Gitmemeyi tercih ederim."

"Gitmelisin. Birincisi, senin gelmen bekleniyor. İkincisi, *parti* ile *balo* arasındaki farkı kendi gözlerinle görmek isteyeceksin."

"Giyecek hiçbir şeyim yok demek klişe olur mu?"

"Öyle olur," diyor Ivan, koltuğundan kalkarak, "eğer bu doğruysa. Ama hadi ama canım, artık hazır olduğumuzu biliyor olmalısın."

BİRİNCİ BÖLÜM

Maggie yatak odasının penceresinden dışarı bakarak konukların gelişini izliyor. Helikopter pisti ile ön kapı arasına uzun, çadır benzeri bir geçit kurulmuş. Hâlâ yağan kar, stratejik olarak temizlenmiş, ancak kimseyi kar küreyerek temizlerken görmemiş. Ivan Brovski'ye karı nasıl temizlediklerini sormuş.

"Yerin altında ısıtma bobinleri var," demişti.

Tabii ki.

Diğer konuklar büyük siyah arabalarla geliyor, ya uzun limuzinler ya da büyük SUV'ler. Erkekler smokin giyiyor. Kadınlar resmi elbiseler giyiyor.

Maggie'nin yatak odası, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çoğu daireden daha büyüktü. Ivan ona odasının yolunu göstermişti. Vardıklarında ilk yaptığı şey, içinde tahminen otuz ila kırk kıyafet bulunan giyinme odasını açmak olmuştu.

"Hepsi senin bedenine ve tarzına uygun," dedi Ivan, "dahil..."

Baloya uygun üç resmi elbiseyi işaret etti. Maggie başını salladı.

"Artık hiç şaşırmıyorum bile."

"Sanırım beğendin."

Beğenmişti. Hem de çok. Birkaç gün önce Johns Hopkins'te giydiği elbiseyle neredeyse aynı olan lacivert bir elbise çıkardı. Ayakkabılar da aynı numara ve aynı modeldi. "Tuhaf," dedi. "Aynı kıyafet benim de evimde var." Sonra fark etti: "Ama sen bunu zaten biliyordun."

Ivan omuz silkti. "Ben şahsen bilmiyordum. Ama evet, seçimleri yapay zeka yaptı. İnternetteki tüm fotoğraf ve videolarını tarayan, çeşitli etkinliklerde ne giydiğini gören ve zevkine uygun olduğunu düşündüğü kıyafetlerden bir gardırop oluşturan yeni bir yazılım programı."

"Harika."

Ama tüm bunları on iki saat gibi kısa bir sürede yapmaları imkansızdı.

Biri onu izliyordu. Ne kadar zamandır?

"Komodinin üzerinde birkaç güzel elmas takı var. Zevkli olduklarını söylediler. İstediğin zaman alabilirsin."

"Tamam."

"Saat sekizde uğrasam nasıl olur? Baloya birlikte gidebiliriz."

O başını sallar. Adam ayrılır. Maggie, Nadia'nın böcekler ve kameralar hakkında söylediklerini hatırlar. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yok, diye düşünür. Oda, Chanel parfümü, Christian Dior makyaj malzemeleri, akla gelebilecek her türlü üst düzey cilt ürünü gibi rüya gibi ürünlerle doludur ve hepsi peptitler ve kolajenler sayesinde gençlik vaatleri sunmaktadır. Duş alır, kameralar olması ihtimaline karşı odayı sıcak su buharıyla doldurur, bornozunu giyer ve yatağa uzanır. Gözlerini kapatır. Uyumak için zaman yoktur. Bunun yerine Maggie, ameliyatı zihninde canlandırmaya ve hatta canlandırmaya başlar. Babası ona, Vietnam Savaşı'nda savaş pilotu olan ve kötü şöhretli Hanoi Hilton hapishanesinde yedi yıldan fazla zaman geçiren Albay George Hall'dan bahsetmişti. Açlık ve işkenceye rağmen akıl sağlığını korumak için Albay Hall, küçük hücresinde golf oynadığını hayal ederdi. Yüzünde güneşi hisseder, yeşil çimlerin kokusunu alır, her vuruşu özenle yapardı. Topun havaya yükseldiğini, en sevdiği golf sahalarının fairway ve greenlerine düştüğünü izlerdi. Söylenene göre bunu her gün yapıyordu ve sadece bu görselleştirme sayesinde oyununu gerçekten geliştirmişti. Maggie, bu son kısmın abartı mı yoksa efsane mi olduğunu bilmiyordu, ama bunun önemi yoktu. Anlamıştı. Şimdi sırt üstü yatıyor, gözlerini kapatıyor, ellerini havaya kaldırıyor ve neşterle ilk kesiği yapıyor. Zihninde, tüm operasyonu gerçekleştiriyor

kendi sanal ameliyat dünyasında. Bunu sık sık yapar — ya da lisanslıyken yapardı. Bu, hem meditasyon hem de hazırlık yapma yöntemidir.

Saat 20:00'de kapı çalınır. Maggie kapıyı açar. Ivan, onu giyinmiş halde görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Yutkunur

yutkunur ne yorum geri söylemek hakkında
yap yap görünmek görünüşünü ve "Donanmayı
seçtin" diyor.

"Evet."

"Sana yakışıyor."

"Teşekkür
ederim."

"Hazır mısın?"

Ivan smokininde sert ve rahatsız görünüyor, papyonu boynuna turnike gibi sarılmış. Yatak odasından çıktıklarında ev garip bir şekilde sessiz. Kanattan ayrılana kadar sesler, ara sıra kahkahalar, yaylı çalgıların sesi duyulmuyor. Üçüncü katta kalıyorlar ve üstündeki balkondan balo salonuna giriyorlar. Balo salonu, altın varaklı cilalı beyaz mermerden yapılmış. Çok büyük, yaklaşık bir üniversite basketbol sahası büyüklüğünde. Maggie'nin hiç anlamadığı bebek meleklerin kabartma oymaları tavanın çevresini süslüyor. Aşağıda muhtemelen üç, belki dört yüz kişi karışık bir şekilde duruyor. Merdivenlerden aşağı inerken, Maggie yemek istasyonları gibi görünen, dünya mutfaklarından örneklerin sunulduğu bir turneye benzeyen bir şey fark eder. Etrafta dolaşır ve bir an için kendini bir misafir gibi hisseder. Tokyo'nun Ginza semtindeki üç yıldızlı Michelin restoranı Sushi Yoshitake'nin ciğer ve uni soslu abalone'sini dener. Hong Kong'daki Four Seasons Hotel'de bulunan bir başka üç yıldızlı Michelin restoranı olan Lung King Heen, deniz tarağı ve karides köftesi sunuyor. Asbury Park'taki Talula's, Calabrian soppressata ve yerel bal ile pizza dilimleri sunuyor. Ünlü Parisli peynir dükkanı Fromagerie Cantin, bir ay boyunca meşe külünde bekletilen yarı yumuşak inek sütü peyniri Aisy Cendré sunuyor.

Bir ses, Maggie'nin yemeğini kesintiye uğratıyor. "Rusya'da olduğumuz için klişe olduğunu biliyorum, ama havayı denemelisin."

Ses, kesinlikle kibirli bir Amerikan özel okul aksanına sahip. Maggie döner. Yakışıklı adam ona çocuksu bir gülümseme atar. Smokini sanki üzerine dikilmiş gibidir, zariftir, olması gereken yerlerde dökümlüdür ve olmaması gereken yerlerde tam oturur. Gece siyahı kumaş ışığı yansıtmaktan çok emiyor gibidir. Tanrı tarafından giydirilmiş gibi görünüyorsanız, gösterişli bir kravat veya desenli bir kuşağa gerek yoktur, sadece kolalı gömleğinin saf beyazına karşı oniks düğmelerin parlaklığı yeterlidir.

Yumuşak, şımartılmış, ayrıcalıklı görünüyor.

Adam ve cilalı ayakkabıları ona doğru süzülürken, Maggie onun mavi gözlerinde, belki de içkiden dolayı bir nemlilik fark eder.

"Ben Charles Lockwood," diyor çarpık bir gülümsemeyle, lekesiz, manikürlü elini uzatarak.

Maggie, adını söylemeli mi diye tereddüt eder. Adam bunu fark eder.

"Ve siz de Doktor Maggie McCabe'siniz," diye onun yerine cevaplar.

Sakalları özenle kesilmiş ve düzgün. Siyah saçları uzun ve dalgalı, genellikle çok fazla ürün gerektiren, asi ve bakımsız türden. Her şey kendi tarzında uyumlu, diye düşünüyor. Charles Lockwood çarpıcı bir figür, ki bu açıkça istenen bir etki.

"Tanıştık mı?"

"Hayır, ama kocanızı biraz tanıyordum. Çok üzgünüm." "Nasıl...?"

"Ben de" —Lockwood manikürlü elini kaldırıp parmaklarını sallıyor—"kardiyotorasik cerrahi ile uğraşıyorum."

"Kimse kardiyotorasik cerrahide 'uğraşmaz'" — parmak hareketlerini taklit eder — "

"Haklısınız. Sahte alçakgönüllülükle söylemiyorum, ama kocanızın yanında mı? Evet, ben de uğraşırım. Marc iyi bir adam gibi görünüyordu, belki de harika bir adamdı, bilmiyorum. Ama o, gördüğüm en iyi cerrahı."

Maggie boğazının düğümlenmeye başladığını hisseder. Devam eder. "Peki sizi Rusya'ya getiren nedir, Doktor Lockwood?"

"Ben de size aynı şeyi soracaktım." "Evet, ama ben önce sordum."

"Muhtemelen sizin buraya gelme nedeninizle aynı," diyor. "Hey, Charles, buradasın!"

İki genç, sarışın ve influencerların sosyal medya sayfalarından çıkmış gibi görünen, kıkırdayan kadın Rusça olarak ona seslenir ve her iki yanından yaklaşır. Biri bir kolunu, diğeri diğer kolunu tutar. İkisi de ona hayranlıkla bakar. Charles onlara Rusça cevap verir. İki kadın da dudaklarını büküp, ellerini bırakır ve somurtarak uzaklaşır.

Charles Maggie'ye döner ve ona "ne yapacaksın" der gibi omuzlarını silker, avuç içlerini yukarı doğru çevirir.

"Evet, sanırım burada aynı şey için bulunmuyoruz," diyor Maggie.
Charles gülüyor. "Kusura bakma," diyor.
"Seni arkadaşlarından alıkoymayayım."
"Onlar daha sonra da burada olacaklar."
"Eminim. Rusça biliyor musun?" "Birazcık."
"Biraz bilmek senin modus operandi'nin gibi görünüyor."
Charles Lockwood, ona en çekici gülümsemesini gösterir.
"Burada çok zaman geçiriyorum. Bu yaşam tarzını seviyorum."
"Bu yaşam tarzı nedir?"
"Biraz hedonistik. Eğlenmenin bir sakıncası yok, değil mi Doktor McCabe?"
Kadın kaşlarını çatmamaya çalışır. "Hiç de değil."
"Belki ziyaretiniz sırasında bir araya gelebiliriz." "Hayır, sanmıyorum."
"Hadi ama Doktor McCabe, bağış toplama faaliyetlerimizin yanında biraz eğlenmek için her zaman zaman vardır. Nerede kalıyorsunuz?"
Kadın onun sorusunu görmezden gelir. "Bağış toplama ne demek?"
Yüzündeki ifade, onun kaçtığını bildiğini gösteriyor. "Buraya bunun için gelmediniz, değil mi?"
"Hayır, siz bu yüzden mi buradasınız?"
"Aslında, öyleyim." "Neden?"
"Bir tıbbi girişim uzmanlaşmış en uzun ömür uzun ömür tedavileri konusunda uzmanlaşmış bir şirket.
Yine en son teknoloji, diye düşünür Maggie.
Lockwood, onun başının üzerinden bakıyor. "Ev sahibimizle tanıştınız mı?" "Evet."
Charles Lockwood, etkilendiğini gösteren bir yüz ifadesi takındı.
"Partide Bay Ragoravich'i gördün mü?"
"Bu bir balo, parti değil."
"Anlamadım?"
"Boş ver." Maggie'nin gözleri balo salonunu tarar. "Hayır, henüz görmedim." " umuyorum ile Oleg Oleg Ragoravich tonight." Charles
Lockwood dikkatini tekrar ona çevirdi. "Sıra sende."
"Sıra mı?"

"Neden buradasın, Doktor McCabe?"

"Maggie."

"Neden buradasın, Maggie?"

"Bunun hakkında konuşamam," diyor.

"Neden?"

O, yüz ifadesiyle onu susturur.

"Oh, benim hatam. Israr etmeyeceğim." Alaycı bir şekilde ellerini havaya kaldırır. Charles Lockwood muhtemelen bunun kendi adına çekici bir hareket olduğunu düşünür ve belki de diğerleri için öyledir. Maggie bu tür sahte karizmayı, ayrıcalık, içki ve iyi genlerin karışımı olan playboy tavrını ve çevrendeki insanların sana Tanrı'nın bir armağanı olduğunu söylemesini nefret eder.

Sonra Lockwood, "Trace Packer da burada mı?" der.

Maggie şaşkınlığını gizlemeye çalışmaz. "Trace'i tanıyor musun?" "Eskiden birkaç kez birlikte parti yaptık diyelim."

"Eminim öyledir."

"Trace parti yapmayı bilir." Etrafına bakınır. "İkinizin de bağış toplamak için burada olduğunuzu düşündüm."

"Hayır kurumumuz kapandı."

"Biliyorum," diyor Charles Lockwood.

"Birçok şeyi biliyormuşsun gibi görünüyor." "Bilgi sahibi olmayı severim."

"Trace'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, neden bileyim ki?" Maggie cevap vermezse, "Öyleyse buraya eski hayırseverine teşekkür etmeye mi geldin?" diye sorar.

"Sana bunun hakkında konuşamayacağımı söyledim," diyor Maggie. Sonra, söylediklerinin farkına vararak: "Ne hayırseveri?"

"Ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Charles Lockwood biraz daha yaklaşır. "WorldCures Alliance'ın kurucularından biri değil misin?"

"Evet."

"Peki en büyük bağışçınız kimdi?"

"Kasselton Vakfı."

"Kim tarafından yönetiliyor?"

"Bilmiyorum. Yani, finansal konular daha çok Trace'in uzmanlık alanıydı. Birkaç yönetim kurulu üyesiyle tanıştım..."

"Oleg Ragoravich," diyor Charles Lockwood.

Kadın neredeyse bir adım geri atıyor.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Charles şimdi eğlenmiş görünüyor. "Kasselton Vakfı, bizim ev sahibimizden başkası tarafından finanse edilmiyor."

Maggie orada durup şaşkın görünmemeye çalışıyor. Ne söyleyeceğini bilmiyor ve daha fazla konuşarak hata yapmak istemiyor. Charles Lockwood'u tanımıyor. Neler olduğunu, onun neden burada olduğunu ve ona inanması gerekip gerekmediğini anlamıyor. Gözünün ucuyla, Nadia'nın parlak gümüş rengi bir elbise giymiş olarak onlara doğru geldiğini görüyor. O, podyumda yürüyen bir manken gibi onlara doğru ilerlerken kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır. Tüm başlar ona döner ve onu takip eder.

Charles Lockwood, Maggie'ye yaklaşır ve fısıldar: "Kendine dikkat et, Maggie. Tetikte ol."

Sonra kaybolur.

Maggie onun peşinden gitmeyi düşünür, ama Nadia harekete geçmeden önce gelir. Belki de en iyisi budur. Başka ne öğrenecek ki? Charles Lockwood'un Ragoravich hakkında yalan söylemesi için bir neden yoktu. Yoksa var mıydı? Ve eğer yalan söylemiyorsa, bu ne anlama geliyordu? Oleg Ragoravich, WorldCures Alliance'a ilk başlangıç sermayesini sağlayan adam mıydı? Ve eğer o WorldCures'un eski bir destekçisiyse, bunun bir önemi var mı?

Evet, önemlidir.

Çünkü eğer öyleyse, Maggie'nin burada olması, onların kişisel cerrahı olarak seçilmesi tesadüf değildir.

Ama belki de bu mantıklıdır. Belki Ragoravich ve Brovski, Maggie'nin WorldCures'daki çalışmalarını zaten biliyor ve incelemişlerdir. Onlar için tanınmış bir isimdir. Belki de bu yüzden işe alınmıştır; hakkında biraz bilgi sahibi oldukları, bağlantıları ve aşına oldukları bir cerrah, rahatlatıcı olur, değil mi?

Nadia gelir. "Ivan, benimle ilgili soruların olduğunu söyledi."

"Evet," diyor Maggie. "Sağlık kayıtların hakkında."

Kafasını sallayarak, geniş gözleriyle odayı tarar. "Önce bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Yarınki ameliyattan önce ne kadar süre oruç tutmam gerekir?"

"On iki saat en uygundur."

Nadia'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "O zaman biraz yemek yemeye vaktimiz olur, değil mi?"

"Evet."

"Havyarla başlayalım. Ama bir de? Bol bol el kol hareketleri yapalım. Sanki aynı dili konuşmuyormuşuz gibi."

"Anladım."

"Ve mümkün olduğunda başka insanlarla konuşuyormuş gibi yap. Yani her zaman bana doğrudan bakma."

Maggie de aynı fikirde. Sonraki yarım saat boyunca, o ve Nadia çeşitli tadım istasyonlarını incelerler. Alba beyaz trüf mantarı ile süslenmiş Tajimi-ushi çeşidi Kobe sığır eti — bir lokma büyüklüğündeki porsiyon muhtemelen Maggie'nin arabasından daha pahalıdır — ağızda erir, ikisinin de gözlerini kapatmasına ve bir tür istemsiz sesli tepki vermesine neden olur. Maggie zamanını bekler. Böbrek bağıışı hakkında hemen soru sormaz. Bunun iki nedeni vardır, ancak bu nedenler birbiriyle yakından ilgilidir. En bariz neden, Maggie ve Nadia'nın insanlık tarihinin belki de en eski yöntemiyle, yani birlikte yemek yiyerek bağ kurmalarıdır. Nadir bulunan lezzetlerin tadını çıkarırlar, gözlerini kapatıp her lokmanın tadını çıkarırlar. Nadia'nın deneysel tatma deneyiminden aldığı keyif çocuksu ve sevimli. Maggie, Nadia'nın her lokmada güveninin arttığını hissedebiliyor. Maggie de bu deneyime kendini kaptırıyor —İkinci Neden—modern hayata coşku ve heyecanla değer veren babasını anımsayarak.

"İnsanlık tarihinin en harika döneminde yaşıyoruz," derdi babası kızlarına. Ardından, savaş, salgın hastalık, suç ve açlığın hiç olmadığı kadar az olduğunu açıklardı. Sonra da yemeğe geçerdi. "İnsanların büyük çoğunluğu çok az çeşitlilikte tatlar biliyor. İmparatorluklar yükseldi ve çöktü, insanlar fethedildi ve katledildi, sırf damaklarına baharat ve lezzet katmak için. Bir düşünün. Yüz, iki yüz yıl önce

sadece en seçkin kesim bir veya iki başka kültürün yemeklerini deneyimleyebiliyordu. Şimdi ise hepimiz herhangi bir şehirde yürüyüş yaparken bir mil içinde Çin, Hint, Tayland, Fransız, İtalyan yemekleri yiyebiliyoruz. Yeni Zelanda'dan kuzu eti, Florida'dan pompano balığı, Teksas'tan barbekü yiyebiliyoruz. En zengin krala bile bunun mümkün olacağını söyleseydiniz, asla inanmazdı. Bizim sıradan kabul ettiğimiz şey, bir mucizeden başka bir şey değildir."

Bunu akıllarında tutarak, Maggie ve Nadia gülüyorlar. Paylaşıyorlar. Çeşitli lezzetleri analiz ediyorlar. Yemeklerle ilgileniyorlar, "ilaçlar" ve "gurular" ile ilgili istasyonları atlayarak, hayal edebileceğiniz her türlü psikoaktif ilaç deneyimini size anlatıyorlar. Ayrıca çeşitli alkol tadımlarını da atlıyorlar, ancak birkaç votka tadı Maggie'yi itiraf etmek istediğinden daha fazla cezbediyor.

Sonunda Nadia, "Sorularınızı sorun" der.

Bir garson Maggie'nin sedef kaşığı alır. "Bana böbrek naklinden bahset."

"Neden?"

"Çünkü bu, tıbbi uygunluğunuzla ilgili olabilir." "Tıbbi olarak zaten uygunluğum onaylandı."

"O zaman beni memnun edin."

"Kardeşim içindi," diyor Nadia biraz fazla hızlı bir şekilde. "Kaç yaşında?"

"Şu anda mı? Otuz bir."

"Tam kardeşin mi?" "Evet."

"Nesi vardı?" "Neden önemli ki?"

"Kardeşinin yirmi beş yaşında böbrek nakli ihtiyacı olması oldukça nadir bir durum," diyor Maggie. "Hastalığı büyük olasılıkla genetik bir şey."

"Ee?"

"Yani, onun öz kardeşi olarak, özellikle de nakil için genetik olarak uygun olan biri olarak, benzer bir hastalığa yakalanma ihtimalin oldukça yüksek."

"Tıbbi olarak temizim," diyor Nadia tekrar. "Gerisi önemli değil."

"Ben senin doktorunum. Tam tıbbi geçmişini bilmem gerekiyor."

"Hayır, bilmen gerekmiyor," diyor Nadia, sesinde hafif bir sertlik var. "Sen buraya bana göğüs estetiği yapmak için geldin. Ben böbreğimi bağışladım. Bunun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Neden bu konuda bu kadar savunmacı olduğunuzu anlamıyorum."

"Ve neden bu kadar meraklı olduğunu anlamıyorum," diye cevaplar Nadia.

"Bu boş bir merak değil. Kardeşine böbreğini bağışladıysan, onun çok hasta olduğu açıktır. Daha önce de söylediğim gibi, genetik olarak uyumlu olduğunuz için..."

"Lütfen dur."

Nadia gözlerini kapatır ve kapalı tutar. Bir damla gözyaşı yanaklarından süzölür. Maggie, Nadia'nın elini tutar ve onu odanın içinden geçirir. Erkekler onları açıkça baştan aşağı süzer, inceler ve onaylayarak başlarını sallalar. Maggie bundan hoşlanmaz, ama şimdi zenginlerin sokakta kadınlara yaptıkları gibi davranışlara takılmanın ya da bunlara aldırmanın sırası değildir. Balo salonundan çıktıklarında Maggie sola döner ve Nadia'yı koridorun sonundaki sakin bir alana götürür.

"Nadia?"

Gözleri sıkıca kapalıdır. "Kimseye söylemedim." "Sorun değil."

"Altı yıl oldu."

Nadia sonunda gözlerini açar. Gözleri ıslak ve kırmızıdır.

"Sorun yok," Maggie tekrar söyleyerek kızın koluna nazikçe elini koydu. "Ben senin tarafındayım. Her zaman."

"Oleg'e söyleyeceksin. Ya da Ivan'a."

"Asla. Duydun mu? Asla. Kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Nadia uzun ve derin bir nefes verir. Maggie bekler, ona biraz zaman tanır.

"Bana tamamen yeni bir kimlik verdiler. Nadia benim gerçek adım değil." "Adın ne?" diye sorar Maggie.

Kız başını sallar. "Söyleyemem. Sana güveniyor olabilirim, ama bu ailemin de güveneceği anlamına gelmez."

"Anlamıyorum."

"Artık benim adım Nadia Strauss. Önemli olan tek şey bu. Lütfen. Bana öyle seslenmeni istiyorum."

"Tamam, tabii, sorun değil."

"Ve otuz bir yaşında bir erkek kardeşim var. Ve bir annem. Üç kardeşim ve bir babam daha vardı, ama hepsi uzun zaman önce öldü. Fakirdik. Amerikalılar gibi fakir değildik. Siz Amerikalılar fakirliğin ne olduğunu bilmiyorsunuz. Fakirliğin ne olduğunu hiç bilmiyorsunuz. Günlerce yemek yemeden, midemiz sırtımıza yapışacak gibi hissedene kadar aç kalırdık. Kelimenin tam anlamıyla birbirimizden başka hiçbir şeyimiz yoktu."

"Bu neredeydi, Nadia?"

Cevap vermiyor. Gözleri Maggie'nin ötesine bakıyor. Maggie'nin savaşa bazen gördüğü bir bakış. Bin metre ötesine bakan bakış. Nadia'nın sesi şimdi uzak, ilgisiz.

"On altı yaşındaydım. Annem beni seviyordu. Kimse beni zorlamadı. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparsın. Batı'da yaşayanlar sorunları olduğunu düşünüyor. Bunu sosyal medyada görüyorum. İnsanlar" —sonraki kelimeleri saf bir hor görmeye tükürüyor— "*kendi kendine yardım arıyor*, bu ne anlama geliyorsa. *Kendi kendine bakım*. Uğur, *tatmin* arıyor. Sızlanıyor, şikayet ediyor, mükemmel hayatlarından memnun değil." Nadia tiksintiyle başını sallar. "Nasıl olur da açlık çeken insanlar asla kişisel yardıma veya kişisel bakıma ihtiyaç duymazlar? Eğer uyku kaygınızı gerçekten tedavi etmek istiyorsanız... ne olduğunu bilmiyorum... beş gün boyunca yemek yememeye çalışın. Kışın ısıtmasız, kirli bir yerde uyumaya çalışın. Sonra, garajında iki araba olan büyük evinizde 'tatmin' hakkında ne kadar endişelendiğinizi görelim."

Nadia bakışlarını tekrar Maggie'ye çevirir. Maggie hareketsiz kalır. "Gerisini sen halledebilirsin, değil mi Doktor McCabe?"

Maggie muhtemelen anlayabilir. "Yine de anlatın."

"Bir sabah annem beni uyandırdı. Beni beton binaya götürdü. Hiçbir uyarı yoktu. Düşünmek ya da hazırlanmak için zaman yoktu. Muhtemelen en iyisi böyleydi. Köyümdeki herkese kan tahlili yapmışlardı. Ben uyumluydum. Bizi uçakla götürdüler. Beni bir masaya yatırdılar. Annem elimi tuttu. Beni uyuttuklarında iki böbreğim vardı. Uyandığımda sadece bir böbreğim kalmıştı. Bana öyle bakma."

Maggie yüzündeki dehşeti gizlemeye çalışıyor, ama başarılı olamadığından emin.

"Annemin beni zorladığını düşünüyorsun." "Ben öyle demedim..."

"Zorlamadı. Anladım. Bana seçim şansı verselerdi bile, yine de yapardım."

Maggie yutkunur. "Ailen böbreğini satmış." Böyle pat diye söylemek istememiştir, ama Nadia'yı kırmışsa da, onun yüzünden bunu anlayamaz.

"Anlamıyorsun," diyor Nadia. "Hiçbir şeyimiz yoktu. Ailemizin çoğu ölmüştü. Bu bizim kaderimizdi. Muhtemelen açlıktan ölecektik. Belki savaşta katledilecektik. Kardeşim, annem, belki ben. Ya da belki kaderim daha da kötü olacaktı. Bilmiyorum. Bu yüzden bir seçim yaptık. İhtiyacım olmayan bir şeyi feda ettim. Karşılığında kurtulduk. Yeni bir hayat verildi bize. Para. Yeni kimlikler. Bizi gönderdiler... Tam olarak nereye olduğunu söylemeyeceğim. Ama hayatıma bak. Şu anda nerede olduğuma bak. Annem ve kardeşim, Amerika'da bir şehirde yaşıyorlar. Ortabatı'da. Hangi şehir olduğunu söylemeyeceğim. Kardeşim hukuk fakültesinde okuyor. Annemin kendi dairesi var. Hayal edebiliyor musun? Elektrik ve su olan gerçek bir daire. Buzdolabı ve dondurucusu var. Her gün ne yaptığını biliyor musun?"

Maggie hayır anlamında başını salladı.

"Dondurucuda bir tavuk saklıyor ve her gece yatmadan önce dondurucuyu açıp tavuğa bakıyor. Bunun gerçek olduğuna inanamıyor. Bir gün uykuya dalıp uyandığında her şeyin sadece bir rüya olduğunu göreceğinden endişeleniyor. Anlıyor musunuz? Rahat bir hayat süren sizler, etik ve ahlaki değerlere sahip olabilirsiniz. Beni bunlara göre yargılamak istiyorsunuz. Nasıl olur da kendi böbreğimi satabilirim diye merak ediyorsunuz. Ve ben size bunun benim ve ailem için başımıza gelen en iyi şey olduğunu söylemek için buradayım. Böbreğim şimdi başka birinin vücudunda. Muhtemelen birinin hayatını kurtarmıştır, kim bilir? Ama ben onu satarak üç kişinin hayatını kurtardığımı biliyorum. O yüzden sakın bizi yargılamaya kalkmayın."

"Yargılamıyorum," diyor Maggie yumuşak bir sesle.

Ama elbette, bu o kadar basit değil. Maggie bunu biliyor. İnsan organları satın alınmaz ve satılmaz. Bu ahlaka aykırıdır. Sömürücüdür. Organ satmak, insan vücudunu bir meta haline getirir, bireyleri parasal değerlerine indirger

parasal değerlerine indirger. Bu, kaçakçılık, yolsuzluk, adam kaçırma ve istismara yol açar.

Ve yine de.

"Yatmaya gidiyorum," diyor Nadia.

"Neden buradasın, Nadia?"

"Ne?"

"Neden, bilmiyorum, ailenden uzakta, Ortabatı'da değilsin?"

"Kararlarım seni ilgilendirmez."

"Doğru."

"Sen benim psikiyatristim ya da ruhani danışmanım değilsin. Sen sadece bir plastik cerrahsın."

"Ama yardım etmek istiyorum."

"Yardım edemezsin," diyor Nadia. "Sana söyledim. Hayatımı bilmiyorsun. İşini yap ve beni rahat bırak."

BÖLÜM DOKUZ

Nadia, yatmadan önce Oleg'e iyi geceler dileyeceğini söyler.

"Ben de seninle gelebilir miyim?" diye sorar Maggie.

Nadia omuz silkiyor, Maggie de onu takip ederek merdivenleri çıkıp köşeyi dönüyor. İki tarafında iri yarı iki koruma bulunan altın rengi bir kapı var. Nadia Rusça bir şeyler söylüyor. Korumalardan biri bir şeyler bağırarak cevap veriyor ve çenesiyle Maggie'yi işaret ediyor. Nadia, Maggie'nin kim olduğunu açıklıyor, en azından Maggie öyle düşünüyor. Koruma saatine bir şeyler söylüyor. Birkaç saniye sonra kapı açılır. Nadia önce girer. Maggie hemen arkasındadır.

Oda, Vegas'taki bir genelev için bile abartılı sayılabilecek, gösterişli kırmızı kadifeyle döşenmiştir. Zemin, fasulye torbası koltuklar, büyük yastıklar ve çeşitli alçak koltuklarla kaplıdır ve hepsinin üzerinde cam borulu, çok hortumlu/çok kullanıcılı nargileler durmaktadır. Muhtemelen buraya yüz kişi sığabilir ve bir seks partisi düzenlenebilir — odanın doğal kullanımı da bu gibi görünüyor — ama şu anda burada tek bir kişi var: Oleg Ragoravich. Uzun pencereci bir duvarın yanında duruyor. Pencereci tek yönlü ve açılı, böylece balo salonuna bakabilirsiniz, ama balo salonu sizi göremez. Maggie, duvarın üst kısmında, taç pervazının olduğu yerde sıralanan aynaları hatırlıyor. Buranın o aynaların diğer tarafı olduğunu düşünüyor.

Ragoravich, onlar içeri girdiğinde dönmüyor. Colosseum'daki bir imparator gibi balo salonuna bakıyor. Nadia Rusça bir şey söylüyor. Maggie sonunu duyuyor, "dobre noche", yani iyi geceler. Oleg el sallıyor ve aynı kelimeleri mırıldanıyor. Nadia beklemiyor. Dönüp, başka bir kelime veya bakış bile atmadan kapıdan çıkıyor ve Oleg ile Maggie'yi yalnız bırakıyor.

Oleg hala Maggie'ye sırtını dönmüş durumda. "Aşağı iniyor musun?" diye sorar Maggie.

"Sonra." Aşağıdaki pencereyi işaret eder. Sesi aniden yumuşar.
"Seni gördüm."

"Balo salonunda mı demek
istiyorsun?" "Evet. Yemekler
nasıl?"

"Eh, fena değil. Biraz daha fazla harcayıp, daha kaliteli mezeler
sipariş edebilirdin."

Hâlâ arkasını dönmüyor, ama durduğu yerden küçük bir
gülümseme görebiliyor. "Sahneyi gördün mü?"

"Evet."

"Kim çalacak biliyor musun?" "Hayır."

"Elton John. Hayranı mısın?"

Maggie başını sallar. "En sevdiğim
sanatçılardan biri." Sonunda dönüp ona
bakar. "Benim de."

"Neredeyse uyanık kalmak istiyorum," diyor

Maggie. "Lütfen kal."

"Yarın ameliyatım var."

"Doğru."

"Senin de öyle."

"Evet, ama ben uyuyor olacağım," diyor Oleg.

"Doğru."

Misafirlerine bakar. "Açgözlülük sandığınız gibi bir şey değil." Sesi
içkiden dolayı boğuktur, ya da belki de sadece üzüntüdür.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sorun şu ki, geri dönemezsin. Deneyebilirsin. Ama insan doğası
buna asla izin vermez. Nerede olursan ol, orası sıfır noktası olur.
Açgözlülük 'daha fazlasına ihtiyacım var' demek değildir, zaten sahip
olduğun şeyi kaybetme korkusudur. Geri dönme korkusudur. Bu
yüzden daha sıkı tutunur ve tırmanmaya devam edersin. Çünkü
gidebileceğin tek yol budur. Hayat senin durmana izin vermez. Ya
yukarı çıkarsın ya da aşağı inersin. Ve aşağı inmemek için her şeyi
yaparsın."

"Bu," diyor Maggie, "açgözlülüğün tam tanımını gibi geliyor."

Mizahsız bir şekilde gülümser. "Ya da bunun için harika bir mantık

."

"O da var. İyi misiniz, Bay Ragoravich?"

"İyiyim," diyor. "Hepimizin melankolik anları olur."

Maggie, Nadia'nın zenginlerin gerçek sorunları olmadığı ve melankolilerinin bir lüks olduğu hakkındaki sözlerini düşünür. Oligarkı karamsar olduğunda onun tepkisi ne olmalıdır?

"Ne zaman ilk kez dikkatinizi çektim?" diye sorar.

"Doktor olarak mı?"

"Herhangi bir şekilde demek istedim."

"Bilmiyorum. Bu işleri Ivan'a bırakırım." "O

zaman onun seçimi miydim?"

"Bunu neden bana soruyorsun?"

"WorldCures Alliance'ı duydun mu?"

Kaşlarını atıyor. "Bu, sorunların başlamadan önce yönettiğin hayır kurumu mu?"

"Evet. Ona bağış yaptın mı?"

"Hayır. Ivan bana özgeçmişinizi verene kadar hiç duymamıştım."

"Kasselton Vakfı'nı duydun mu?" "Hayır, duymam mı gerekiyordu?"

"Onlarla bir bağlantın yok mu?"

"Hayır." O, ona dönerek sordu. "Baloda biri sana benimle bağlantılı olduğumu mu söyledi?"

Maggie ne yapması gerektiğini bilemiyor. Elbette yalan söyleyebilir ya da geri çekilmeye çalışabilir, ama Oleg Ragoravich'in bunu nereden duyduğunu anlayacağı ihtimali yüksek. Zaten baloda onu izlediğini söylemişti. Charles Lockwood ile konuşurken görmüş bile olabilir. Görmemiş olsa bile, balo salonu muhtemelen CCTV kameralarıyla izleniyordur. Görüntüleri arayabilir.

Tüm bunları göz önünde bulunduran Maggie, yarı doğru bir cevap vermekle yetinir. "Evet, biri ima etti."

"Kim?"

"Bir Amerikalı. Adını anlamadım." "Balodan mı?"

"Evet."

Oleg gülümser. "Buradaki her Amerikalı CIA'dandır." Sonra gözleri aniden kararır. "Senin neden burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Ona söylemedin mi?"

"Tabii ki hayır."

Oleg Ragoravich bir saniye düşünür, sonra bu cevaptan memnun kalır. Bu konuyu burada bırakmalı, unutmalı, ama yapamaz.

"Nedenbunu birine bunubana senin finans Kasselton Kasselton Vakfı'nı mı finanse ediyorsun?"

"Kim? Bu şüpheli Amerikalı ki adını hatırlayamıyor hatırlayamadığın biri mi?"

"Evet."

"Hiçbir fikrim yok." Oleg onun gözlerine bakarak, "Ama çocuklarımla hayatları üzerine yemin ederim ki, Kasselton Vakfı'nın ne olduğunu bilmiyorum."

O bir psikopat olabilir, ama Maggie ona inanıyor. "Bir şey daha sorabilir miyim?"

Oleg, devam etmesini işaret eder.

"Neden bu ameliyatı oluyorsun?"

Ellerini yüzüne koyar. "Zaten çok yakışıklı olduğum için mi demek istiyorsun?"

"On, belki on beş yıl önce," diyor Maggie, "Arlington'daki Marshals Service merkezine davet edilen bir grup rekonstrüktif cerrahın parçasıydım. Onlar Tanık Koruma Programını yürütüyorlar. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Programına katılanların düşmanları tarafından tanınmamaları için yüzlerinde hangi ameliyatları yapabileceğimiz konusunda bizim görüşümüzü almak istediler."

"Mantıklı."

"Evet," diye onayladı Maggie, "ama bizim vardığımız sonuç, aslında yapılabilecek pek bir şey olmadığıydı. Saç stilini ve rengini değiştirebilirdin. Göz veya kulak ameliyatı yapabilirdin, burun estetiği yapabilirdin, bu tür şeyler. Ama sonuçta, çoğu yüz germe ameliyatı dışında aynı görünüyorlardı."

"İlginç," diyor Oleg. "Sanırım bunun benim için de geçerli olduğunu düşünüyorsun." "Öyle mi?"

Oleg cevap vermez. "Seninle konuşmak güzeldi, Maggie."

"Seninle de."

"Baloya geri dönecek misin?"

Kafasını sallar. "Ameliyat için erken kalkmam gerek." "Elton için birkaç saat erteleyebiliriz."

"Cazip."

"Ama?"

"Ama hayır."

Oleg Ragoravich sırtını ona dönerek tekrar arkasını döndü. "Acıtır mı?"

"İyileşme süreci mi? Birkaç gün biraz rahatsızlık hissedeceksin. İki hafta boyunca hiçbir aktivite yapmayacaksın.

Buna seks de dahil." Oleg hiçbir şey söylemez.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar kadın.

"Nadia ile yakınlaştığını görüyorum."

Maggie bunun ne anlama geldiğini merak eder. Dikkatli davranmaya karar verir. "O bir hasta. Bu ameliyat için uygun olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Sana öyle gelmiyor galiba," diyor. Balo salonunu işaret ediyor. "Gözlemliyordum."

"Daha fazlası değil. Neden, bir sorun mu var?" "Hayır, ama sen Rusça bilmiyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Ve tabii ki Nadia da tek kelime İngilizce bilmiyor." Sesinde biraz alaycılık var, ama tonu daha çok pişmanlık, hatta üzüntüye yakın. "O yüzden merak ediyorum, ikiniz nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

Oleg, Maggie bir şey söylemeden elini kaldırır. "Biliyorum. "Her zaman biliyordum."

"Tam olarak neyi biliyordun?"

"Nadia'nın kendisi hakkında birçok hikaye anlattığını," diyor. Sonra ekliyor: "Hiçbiri doğru değil."

ONUNCU BÖLÜM

Tanrım, Maggie bunu ne kadar özlemiş.

Tıp terimlerinde, *rinoplasti*, *blefaroplasti*, *genioplasti* ve *mamoplasti gibi* kelimelerde geçen "plasti" son eki "onarmak", "yenilemek", "değiştirmek" anlamına gelir. Bu kelime, "kalıplamak" anlamına gelen Yunanca "plastia" kelimesinden türemiştir ve Maggie için de anlamı budur. Kalıplamak. Onarmak. Yenilemek. Bu bir bilimdir. Bu bir sanattır. Yaptığınız heykelin hamuru insan vücududur. Cerrah olmaktan daha büyük bir onur ve sorumluluk yoktur. Maggie, kariyerinin çoğunda ağır yaralı ve deformateleri olan askerler ve çocuklarla uğraştı. Kendi elleriyle onları şekillendirme, onarma ve geri kazanma yeteneğine sahipti. Bir an için bunu hayal edin. Bu tür bir işi yapmanın, bu şekilde geçimini sağlamanın, insanların size ve yeteneklerinize bu kadar güvenmesinin, onları yeniden bütün hale getirmenin ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hayal edin.

Bu güveni nasıl ihanet edebildi?

Bariz gerekçeler - katledilmiş bir koca, ölü bir anne, her neyse - bunların hiçbirini yaptıklarını mazur gösteremezdi. Ona verilebilecek en büyük hediye verilmişti - sanatsal yaratım yoluyla iyileştirme yeteneği - ve o bunu heba etmişti.

Şimdi ona bir günlüğüne de olsa bir erteleme verilmişti.

Maggie, daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez yaptığı aynı rutini tekrarlar: ellerini yıkar, önlüğünü giyer, maskeyi burnuna ve ağzına takar, eldivenlerini giyer, ama bu rutin bir şey değildir. Bugün değil. Ameliyathaneye girdiğinde, duygular hızla ve şiddetle ona doğru uçar, neredeyse onu ezip geçer. Gözleri yaşarır. Kendini tutar. Durur ve birkaç derin nefes alır, sonra Oleg Ragoravich'in baygın yattığı masaya yaklaşır. Destek ekibi — o onları böyle görür, kendi ekibi *olarak* — hazır ve nazırdır.

Maggie, ait olduğu yerin burası olduğunu biliyor.

Ameliyathane onun tapınağı, kilisesi, sığınağıdır. Marc onun için ev gibiydi. O da Marc için ev gibiydi. Ama ikisi de, ameliyathane dedikleri bu katedralde kendilerini en bütün, en eksiksiz hissettiklerini biliyorlardı.

Maggie, Marc'ın bu yönünü seviyordu. Marc da Maggie'nin bu yönünü seviyordu. Onlar dünyadaki en şanslı insanlardı, değil mi?

Maggie neşter istediğinde, altta yatan kırırdağa ulaşmak için kolumellarin ortasına ters V şeklinde bir kesi yaptığında, kalp atışları yavaşlar. Sakinlik kan dolaşımına girer. Kendini bu mutluluk verici yaratım durumuna bırakır. Bu duyguyu, bu saygıyı, bu çağrıyı takdir etmediği için kendini lanetlerdi, ama cerrah olmanın ne kadar özel ve olağanüstü olduğunu her zaman anlamış ve takdir etmişti.

Ve yine de her şeyi mahvetmişti.

Biz aptal insanlar böyle yaparız. Kendi kendimizi yok etmenin tohumlarını taşırız.

Şimdi işine o kadar odaklanır ki, kendini işinde kaybeder. Zaman geçer. Ne kadar geçtiğini bilmez. İzleyebilmesi için televizyon benzeri monitörler vardır — artık çoğu ameliyathanede vardır — ama neredeyse hiç ihtiyaç duymaz. Yapay burun iskeletini yerine oturtabilmek için burun kırırdağını temizlemek beklediğinden biraz daha uzun sürüyor. Üç saat önce aceleyle aşağı inmiş ve teknisyen ona yapay iskeleti gösterdiğinde heyecanlanmıştı. Malzeme, şey, bir burun gibiydi — aynı anda hem ince hem sert, hem esnek hem de kırılğan.

Bu prosedürle başlıyor çünkü yeni ve dolayısıyla en zor olanı bu. Ama her şey yolunda gidiyor. Ardından göz kapaklarına geçiyor. Bu hissin sürmesini istiyor — zamanını almak, bu saf mutluluk halinde kalmak istiyor — ama bunun mümkün olmadığını biliyor. İşler öyle yürümüyor. Cerrahinin kendine özgü, neredeyse sirkadiyen bir ritmi var. Kendi ihtiyaçlarını karşılamak için bu ritmi bozamazsın.

Göz çevresindeki doğal kıvrımları işaretler ve ardından 15 numaralı kavisli bir bıçakla kesiler yapar. Fazla deri, kas ve yağ alır ve yaraları kapatır. Sırada, çok özel bir çene büyütme yöntemi olan kayar genioplasti vardır. Mandibular simfizisi, yani çene kemiğini keser ve

eldivenli eliyle kaydırır. Oleg'in karnından liposuction ile yağ alır ve bunu yüze aktarır. Ardından Oleg'in çenesi ve çene hattı fotoğraflardaki çene ve çene hattına benzeyene kadar şekillendirir ve kaydırır.

Ivan Brovski eldivenlerini giyip maskesini takar. Her şeyi sessizce izler. Doktorun işini bitirmek üzere olduğunu görünce, "Tuhaf" der.

"Ne?"

"Söylentilerden daha da iyisin."

Maggie bu iltifattan hoşnut olmamalıydı, ama gerçekte öyle değildi. Belki geçmişte öyle olurdu. Ama şimdi değil. Ameliyatı bitirir ve ameliyathaneden çıkar. Maggie, Oleg Ragoravich'in ameliyat süresinin toplam üç saat on beş dakika olduğunu görür. Fena değil. Maggie, heyecanlı ve coşkulu bir şekilde volta atar. Oraya geri dönmek için sabırsızlanmaktadır. Ameliyathane kısa sürede Nadia'nın göğüs büyütme ameliyatı için hazır hale gelir. Ivan Brovski çoktan oradadır. Daha önce olduğu gibi, Maggie onu görmezden gelir. Kötü niyetli ya da sinirli olduğu için değil. Sadece işine odaklanmıştı. Hiçbir şeyin buna engel olmasını istemez. Brovski izlemek istiyorsa, izlesin. Ama Maggie ona yardımcı olma ya da engel olma ihtiyacı hissetmez.

Odaklan. Anı yaşa.

Çoğu ameliyatta olduğu gibi, aralıklı pnömatik kompresyon cihazları (şişirilebilir bacak sıkma makineleri veya yüksek teknolojlili kompresyon botları gibi) hastanın bacaklarına yerleştirilir. Bu, kan akışını düzenlemek ve derin ven trombozunu veya daha basit bir ifadeyle kan pıhtılaşmasını önlemek içindir. Bovie pedi Nadia'nın uyluk üst kısmına yapıştırılmıştır. Basitçe söylemek gerekirse, bu ped, elektrik akımını hastanın vücudundan uzaklaştırmak için kullanılan bir topraklama pedidir.

Maggie, en son teknoloji göğüs büyütme yöntemini, yani hastanın kendi yağını kullanmayı tercih ederdi, ancak Nadia'nın bağışlayacak kadar yeterli yağı yoktu ve bu prosedür, onun (veya Oleg'in) istediği değişiklik için çok ince bir değişiklik olurdu. Bunun yerine, uygun bir şekilde "gummy bear" (jöleli ayı) olarak adlandırılan, şekil koruma ve gerçekçi kıvamıyla bilinen katı jel göğüs implantlarını tercih ettiler. Geleneksel silikon göğüs implantlarını ikiye keserseniz, malzeme bal gibi dışarı akar. Daha katı olan gummy bear implantlarda ise durum böyle değildir.

Çoğu insan göğüs büyütme ameliyatının nasıl yapıldığını bildiğini düşünür: cerrah yap kesi kesi yaratır bir bir göğüs , implantı cebe yerleştirir ve ardından meme başının arkasına ortalar. Bunların hepsi doğru, ancak en iyi sonucu elde etmek için, bilinçsiz hastayı ameliyat masasına bağlamanız gerekir, böylece bir noktada onu Fowler pozisyonuna oturtabilirsiniz. Bu, göğüs şeklini değerlendirmek ve yerleştirmeyi kontrol etmek için gerçekten tek yoldur. Bir düşünün. Sadece uzandığınızda doğal görünmesini mi istiyorsunuz? Yoksa otururken veya yürürken nasıl görüldüğünü de önemsiyor musunuz? Tabii ki. Birçok araştırmada kanıtlanmış olan hemodinamik endişeler nedeniyle hastayı oturur pozisyona getirmemek, Maggie'nin görüşüne göre ihmalidir.

Ameliyat hemşiresi ameliyat masasının düğmesine basarak, kayışlarla sabitlenmiş Nadia'yı dik pozisyona getirir. Maggie çeşitli ölçü aletlerini yerleştirir ve ardından geri çekilerek hangilerinin Nadia'nın vücut yapısına en uygun ve simetrik olduğunu belirler. Brovski'nin de belirttiği gibi, seçebileceği üç farklı boyut vardır. Bu prosedürde onun akıl hocası olan Dr. Deutsch, şüpheyi düştüğünde daha büyük olanı seçmesini söylemiştir, çünkü işlem bittiğinde, üzerinde çalıştığı neredeyse tüm kadınlar biraz daha büyük olmasını dilediklerini söylemektedir. Maggie bunu aklında tutar, ancak aynı zamanda, belki de yanlış bir şekilde, Nadia'nın bunu yapmak için bir şekilde zorlandığını düşünür. Sonunda, üç boyuttan en küçüğü olan üç yüz cc, yine de en iyi estetik sonucu veriyor, bu yüzden Maggie onu seçiyor.

Bir ara Ivan Brovski veda etmeden çıkar. Maggie bunu merak eder, ama yine de bu onunla ilgili değildir. Bu, hasta ve işlemle ilgilidir.

Birkaç dakika sonra, Maggie dikişleri bitirir ve geri çekilir.

Bitti.

Ama kesinlikle bitmedi.

Ameliyat hemşiresi ESU'yu, yani Elektrikli Cerrahi Üniteyi kapatır. Sonra Nadia'nın sağ üst kuadrisepsinden Bovie pedini çıkarır.

Ve her şey değişir.

Maggie donar ve dünyasının dönmeye başladığını hisseder. "Doktor?"

Nadia'nın bacağında bir dövme vardır. Maggie daha yakından bakmak için eğilir.

Dövme, parlak turuncu ve mor renktedir. Halo ve aptalca bir göz kırpması ile sırttan bir yılanın karikatürize edilmiş bir görüntüsüdür.

"Doktor McCabe, iyi misiniz?"

Maggie daha önce sadece bir kez böyle bir dövme görmüştür. Marc'ın bacağında.

Maggie hareket edemez.

Ameliyat hemşiresi, "Doktor?" der.

Gözleri sonunda dövmeden Nadia'nın yüzüne kayar. Nadia'nın gözleri kapalıdır. Uyanıp konuşabilmesi için otuz ila kırk dakika geçmesi gerekecektir. Maggie'nin bakışları tekrar dövmeye yönelir.

Bunun tesadüf olması imkansız.

O dövmeyi düşünür — Marc'ın ona üniversitedeki bahar tatilinde dövmeyi yaptırma hikâyesini nasıl anlattığını, Marc'ın alkolle ne kadar baş edemediğini (ki öyleydi) ve arkadaşlarının onu nasıl sarhoş ettiklerini (ki bu da onun hatasıydı, kendisi de kabul ederdi) ve Fransız Mahallesi'nde nasıl sendelediklerini... Marc bu hikayeyi anlatırken, New Orleans'ın gece gökyüzünü görebilir, yoğun Creole nemini hissedebilir ve eski binaların tuğlalarına dokunabilirdiniz... Marc'ın o küçük dövme salonuna nasıl gittiğini, bunun sadece bir cesaret gösterisi olduğunu, kimse Marc'ın bunu yapacağını düşünmemişti ve kesinlikle sarhoş ya da kafası güzel ya da daha kötüsü olan sanatçı, birkaç saniye içinde kalemle çizdi ve hepsi bu kadardı, daha fazlası olmayacaktı, elbette, sadece bir kalem çizimi ve sonra sanatçı — adı Agent ya da ona benzer bir şeydi — iğneyi çıkardı ve ha, ha, tamam, şaka yapmayı bırakma zamanı, ama kimse bırakmadı ve alkolün etkisiyle bile çok acıdı, ve uyandığında, o bölge tamamen kızarmıştı ve Marc enfeksiyon kapmış olabileceğini düşündü...

Nadia nasıl aynı dövmeye sahip olabilir?

"Doktor?"

Anestezi uzmanına baktı. "Hasta ne kadar süre baygın kalacak?" diye sordu Maggie.

"Bir saat."

Maggie başını sallar ve dikkatini tekrar ameliyat hemşiresine çevirir. "Doktor Brovski nerede?"

"Ameliyatın ortasında çıktı." "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Belki de Ragoravich Bey'i kontrol etmeye gidiyordur?"

Maggie tereddüt etmez. Ameliyathaneden çıkıp koridora doğru koşar. Ameliyat sonrası odası köşedeki odadır. Maggie, Oleg Ragoravich'in iyileşme odasına girince durur.

Oda boştur.

Bu yanlış. Görevli hemşireyi arar. Hayır, orada da yok.

Oleg nerede?

Hâlâ burada olması gerekirdi. Plan, onu en azından birkaç saat daha dinlenme odasında tutmak ve sonra üst kattaki yatak odasına taşımaktı.

Peki nerede?

Önemli değil. Şu anda değil. Şu anda Brovski'yi bulup telefonunu geri almak istiyor. Keder robotunu gündeme getirmek istiyor. Al Marc'ın, 24 yaşındaki bir oligarkın metresinin, onunla aynı eşsiz Yılan ve Aziz dövmesine nasıl sahip olduğunu ona açıklaması istiyor.

Bu sarayda her yerde çalışanlar var, ama Maggie birdenbire kimseyi bulamıyor. Karanlık ve nemli terk edilmiş kapalı yüzme havuzuna doğru ilerliyor, bu da ona Marc'ın nemli New Orleans gecesi hakkındaki hikayesini hatırlatıyor. Hala ameliyat önlüğü giyiyor. Havuzun ısısı bunaltıcı. Aşağı indirilmiş cerrahi maskesini ve bonesini çıkarıp çöp kutusuna atıyor.

Havuzun diğer ucundan çıktığında, geldiğinde Oleg'in onu götürdüğü koridora geri dönmüştür... Vay canına, bu daha dün müydü? Oleg ona kilitli Mona Lisa odasını göstermişti.

Mona Lisa odasının kapısı ardına kadar açıktır.

Maggie yarı koşarak kapıya doğru ilerliyor. Köşeyi döndüğünde, duvarda üç tane aynı resim görüyor, ancak hepsi yabani çiçeklerin yağlı boya resimleri.

Mona Lisa yok.

Ne oluyor...?

Bunu düşünmeye vakit yok. Koridorda ilerlemeye devam eder. Sahte Gardner Müzesi eserlerinin önünden geçer ve Vermeer'in eserinin artık orada olmadığını fark eder.

Bir şeyler oluyor.

Yukarıdan bir ses duyduğunda ne yapacağını bilemiyor. "Doktor McCabe?"

Maggie arkasını döner. Ivan Brovski'dir.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar. "Neden hala önlüğünü giiyorsun?"

Ona doğru geri dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlar. Yüzü sertleşmiştir. Bu durumdan hoşlanmaz. "Telefonuma ihtiyacım var," der.

"Alamazsın. İşinin bir parçası olarak iletişim kurmaman gerektiği sana söylendi..."

"Ve ben de sana kimseyle iletişim kurmadığımı söyledim."

Ivan Brovski ona sert bir bakış atar. "O zaman neden onu bu kadar çok istiyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Sesi yumuşar. "Aslında o değil, biliyorsun." "Evet, tabii ki."

"Bu sağlıklı bir destek. Buna ihtiyacın yok."

"Aslında ihtiyacım olmayan şey," diye cevaplar Maggie, "bir oligarkın uşağından gelen zihinsel sağlık tavsiyeleri. Lütfen telefonumu ver."

Başka bir adam — Maggie onu dün gecedan tanıdığı muhafızlardan biri olarak tanır — Brovski'ye doğru koşar. Adam iri yapılıdır ve kocaman dikdörtgen bir kafası vardır. Sanki biri omuzlarının arasına bir beton blok düşürmüş gibidir. Maggie'ye tiksintiyle bakar, sanki o bir köpeğin kışından düşmüş gibi, ve Brovski'nin kulağına bir şey fısıldar. Brovski yorgunluktan gözlerini kapatır. Sonra Brovski Rusça bir emir gibi bir şey bağıırır. CinderBlock başını sallır — boynun yoksa bu zor bir harekettir — ve başka bir büyük adama, başka bir kötü oturan siyah takım elbise giymiş adama doğru aceleyle yürür.

"Neler oluyor?" diye sorar Maggie.

"Gitme vaktiniz geldi, Doktor McCabe." "Bir dakika, ne?"

"Helikopter bir saat içinde burada olacak."

"Ameliyatları yeni bitirdim."

"Bir saat içinde duş alıp üstünüzü değiştirebilirsiniz."

"Size önceden söyledim. Hastaların yanında kalmam gerekiyor..."

"Hayır, kalmamanız gerek. Ben buradayım. Personelimiz var. Ameliyatlar muhteşem geçti. Daha önce de söylediğim gibi, ününüz kadar yeteneklisiniz. Doktor Barlow'a hizmetlerinizden ne kadar memnun kaldığımızı iletacağız. İzninizle..."

"Telefonumu istiyorum."

"Ayrılırken alacaksın."

Maggie kafası karışmış. Neden bu ani telaş? Neden tavır değişikliği? Maggie atmosferi pek önemsemez, ama buradaki atmosfer beklenmedik bir şekilde kötüye gitmiştir.

"Oleg Ragoravich odasında değil," diyor Maggie.

"Bu seni ilgilendirmez."

Ön kapıya bakar. Uygun olmayan siyah takım elbiseli iki adam daha dışarıya koşar.

"Bana Nadia'dan bahset."

Brovski bu soruya sinirlenmiş görünüyor. "Ne?"

"Aslen nereli?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Hadi ama Ivan. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun."

"Çünkü sen gizlilik ve yetenek için işe alınan bir doktorsun. Evet, tabii ki seni araştırdık."

"Peki patronun metresini incelediniz mi?"

"Aynen öyle. O incelemeyin dedi, biz de incelemedik."

Siyah takım elbiseli adamlar ileri geri koşuşturuyor. "Gitmem gerek," diyor.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Hiçbir şey. Duş al, üstünü değiştir. Telefonunu odana getireceğim. Sonra gidebilirsin."

Sonra aceleyle çıkar. Maggie ne yapacağını bilemez. O gösterişli dövme

Marc'ın bacağındaki, Nadia'nın bacağındaki — aklından çıkmıyor. Bunu durduramıyor. Bir kısmı Brovski'yi takip edip telefonunu geri istemek istiyor, ama onun henüz pes etmeyeceğı oldukça açık.

Peki şimdi ne olacak?

Sakin olun. Düşünün. Plan yapın.

Tamam, Nadia hala bilinçsiz olduğu için, Maggie en iyi yolun hızlıca duş alıp üstünü değıştirmek olduğuna karar verir. Eğer onun gitmesini ciddi olarak istiyorlarsa - ve öyle görünüyorlar - bu gerçekten o kadar kötü bir şey mi? Brovski haklıydı - bu ameliyatlar, sonuçta, oldukça rutin.

Personel ameliyat sonrası bakım konusunda yetkin görünüyor ve bir sorun çıkarsa, bununla başa çıkabilecek durumda olmalılar.

Öyleyse neden mümkün olduğunca çabuk Amerika Birleşik Devletleri'ne dönmesin ki?

Çünkü önce o lanet dövmeyi öğrenmesi gerekiyor.

Adım adım, diyor kendine. İşini yap. Duş al, üstünü değıştir, aceleyle tıbbi kanada dön, Oleg Ragoravich'i bul — muhtemelen onu yatak odasına taşımışlardır — onu kontrol et, iyi olduğundan emin ol, o zamana kadar Nadia uyanmış olmalı.

Odasını aceleyle girer, muslukları açar ve duşun altına girer. Komik olan şey: Duş bile ona nostaljik bir acı verir. Bu, eski cerrahi ritüelinin bir parçasıydı — ameliyat sonrası duş — ve bu hissi, hafif yorgunluğu, başarıdan duyduğu memnuniyeti, zihninin berraklaşmasını, profesyonel hayatı ile işini bitirdiğinde onu bekleyen şey (Marc) arasındaki nazik geçişi özlemişti. Tamam, evet, bu sadece bir duş, ama kan ve doku kalıntıları, iş gününün giderden aşağı akıp gitmesi bile, onun için bir tür arınma töreniydi.

Duş aynı zamanda düşünmek için iyi bir yer, belki de en iyi yerdi, bu yüzden Maggie, Nadia'nın Marc ile aynı dövmeye sahip olmasının mantıklı bir nedenini bulmaya çalışır.

Aklı başına tek bir neden bile gelmiyor.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Bu kadar basit. Nadia uyandığında ona sormalıydı. Griefbot geri geldiğinde ona sormalıydı. İkisine de sormalıydı.

Derin nefesler.

Eve giysilerini giyip kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında, CinderBlock ikinci bir kapı gibi orada duruyordu. Onu geçmeye çalıştı, ama adam yolunu kesti.

"Lütfen yolumdan çekil."

"Sen kal," diyor kalın Rus aksanıyla.

"Hastalarımı kontrol etmem gerekiyor."

"Kal."

Gözleri onun gözlerine kilitlenmiştir ve gördüğü şey hoşuna gitmez. Gözlerinde öfke, nefret ya da kararlılık yoktur. Daha çok... hiçbir şey yoktur. Cansızdır. Sanki bir dosya dolabının gözlerine bakıyormuş gibidir.

Burada birkaç seçeneği vardır, hiçbiri iyi değildir, ama en basitini dener. Gençliğinde arka bahçede oynadığı dokunmalı futbol oyunlarını hatırlar. Onları çok severdi, özellikle Şükran Gününde. New York Jets'in büyük bir hayranı olan annesi, oyun kurucu oynardı. Annesi NFL oyun kurucularını taklit eder, anlamsız şeyler bağırdı. Maggie her zaman hızlı olmaktan ziyade çevik olmuştur. Bu da onu oyunda tehlikeli yapar. Bu yüzden, kulağa tuhaf gelse de, şu anda CinderBlock'un üzerinde durduğu sırada, Maggie bir koşucu gibi sola doğru sahte bir hareket yapar. Cinder onu takip etmek için vücudunu çevirir. Maggie sol ayağıyla iterek sağdan onun yanından hızla geçer.

Ondan daha hızlı koşup koşamayacağını bilmiyor. Bundan şüpheli. Ama şimdi onu rahatsız bir duruma soktu. Onu durdurmanın tek yolu fiziksel güç kullanmak. Bu, yolunu kesmekten çok daha büyük bir adım. CinderBlock şimdi onun peşinden koşmak zorunda kalacak, belki onu yakalamak, hatta yere düşürmek zorunda kalacak. Ve o direnebilir. Bu da onu farklı bir seviyeye taşımak zorunda bırakır.

Maggie, onun bu noktaya gelmek istemediğini umuyor.

O tereddüt ederken, Maggie ilerlemeye devam eder. "Hemen döneceğim, söz veriyorum," diye bağıırır, arkasına bakarak. "Sadece hastamın iyi olduğundan emin olmam lazım."

Cansız gözlerinin arkasında bile zihninin çalıştığını görebiliyor, ama ona artıları ve eksileri tartması için zaman tanımıyor. Ya fiziksel güç kullanacak ya da kullanmayacak. Kullanırsa, olsun. Sonuçlarına katlanacaktır.

Ama Maggie, önce Nadia ile konuşmadan o helikoptere binmeye niyetli değildir.

Dönüp koridorda koşmaya başlar.

CinderBlock onu takip etmez. En azından şimdilik. Omzunun üzerinden gizlice bakar. Hayır, onun peşinden koşmuyor. Elbette etrafta daha uygun güvenlik görevlileri vardır. Onlardan birine ulaşıp yoluna çıkmasını isteyebilir. Bunun için endişelenmenin bir anlamı yok. Hareket etmeye devam etmek daha iyi. Onu durdurabilmelerinin tek yolu güç kullanmak.

Bunu yapmayacaklarını *düşünüyor*.

Düşün. Bilme. *Düşün*.

Ama yine de, seçenekleri neler?

Mona Lisa odasının önünden koşarak geçer. Kapı yine kapalıdır. İleride, siyah takım elbiseli üç adamın kendisine doğru koştuğunu görür. Gerçeklik yüzüne çarpar. Ne kadar yakın dövüş eğitimi almış olursa olsun, üçünü birden geçmesi imkansızdır.

Ama aynı zamanda, mücadele etmeden pes etmesi de mümkün değildir.

Kendini hazırlar. Ama üç adam ondan uzaklaşır ve diğer yöne doğru koşar.

Ne oluyor böyle?

Nemli havuz alanından koşarak geçip tıbbi kanada geri döner. Oleg Ragoravich'in odasını kontrol eder. Hâlâ boştur. İki kapı daha geçip Nadia'nın iyileşme odasına varır. Kapı kapalıdır. Alışkanlıktan bir kez kapıyı çalar ve kapı koluna uzanır. Kolunu çevirip kapıyı iter, Nadia'nın ortadan kaybolmuş olacağından endişelenir.

Ama Nadia oradadır.

Nadia yatakta yatıyor, gözleri Maggie'nin daha önce binlerce kez gördüğü ameliyat sonrası yarı kapalı halde. Maggie kalbinin göğsünde çılgınca attığını hissediyor. Kendini sakinleştiriyor, nefesine odaklanıyor ve odaya giriyor. Burada başka kimse yok. Destek personeli nerede?

Maggie kapıyı arkasında kapattığında, Nadia kıpırdanır. Maggie bekler. Nadia gözlerini açmaya başlar. Maggie dolu su bardağını görür. Bir pipet alır.

"Al," der Maggie. "Bunu iç."

Pipeti Nadia'nın dudaklarının arasına koyar. Nadia yudumlar.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sersemlemişim," der

Nadia. "Bu normal."

Maggie otomatik olarak doktor moduna geçmiştir. Nadia'nın hayati fonksiyonlarını ve dikişlerini kontrol eder. Her şey normaldir. Nadia uyanmaya başlar. Maggie, Nadia'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hisseder. Farklı hastaların doktorlarına nasıl tepki verdiklerini görmek her zaman ilginçtir. Bazıları başka yere bakar. Bazıları saygı, endişe veya hatta güvensizlikle bakar, sanki doktorun gerçekten ne düşündüğünü ve yüksek sesle itiraf etmeye hazır olduklarını okumaya çalışır gibi.

Koridorda kapının önünden birinin koştuğunu duyar. Bir adam Rusça bağırır. Maggie ne dediğini anlamaz, ama sesinde panik vardır. Zaman Maggie'nin lehine değildir. Bunu anlar. Kapıyı kilitler ve Nadia'nın yatağının kenarına oturur. *Böyle daha kişisel* olur, diye düşünür. Daha az korkutucu.

"Sana bir şey sormak istiyorum."

Nadia'nın gözleri mavi, iri ve güzel. "Bir sorun mu var? Ameliyat..."

"Hayır, hayır, sen iyisin. Ameliyat mükemmel geçti." Nadia sadece ona bakar ve bekler.

"Senin ameliyatını yaparken..." Maggie bunu nasıl soracağını bilemiyor. Nadia'nın bacağındaki battaniyeyi çekip kaldırmak için elini uzatıyor. Bu yanlış bir hareket. Nadia irkiliyor, çekiniyor, battaniyeyi yerinde tutuyor.

Sadece dal, diyor Maggie kendine.

"Uyluklarının üst kısmında bir dövme var."

Gözlerinde kısa bir parıltı belirir. "Gördün mü?" Maggie, Nadia'nın sesindeki korkuyu duyabilir.

"Evet."

"Anlamıyorum. Bacağım. Örtülüydü. Sen göğsümde çalışıyor olman gerekiyordu..."

"Sonunda gördüm," diyor Maggie. "Ameliyat bittiğinde.

Hemşire Bovie pedini çıkardı." Nadia dehşete kapılmış görünüyor.

"Sorun yok," diyor Maggie, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Benim niyetim..." Duruyor, tekrar deniyor. "Nereden aldığını söyleyebilir misin?"

Nadia gözlerini kapatır ve başını hayır anlamında sallar.

"Lütfen," der Maggie. "Bu önemli." "Neden?"

Maggie ihtiyacı devam bu devam "Ben gördüm daha daha önce görmüştüm," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Lütfen, Nadia. Nereden aldığını söyleyebilir misin? Neden sende bu var?"

Nadia bacaklarını sanki korumak istercesine kendine doğru çekiyor. "Nadia?"

"Beni rahat bırak."

"Yakında gitmemi istiyorlar." "Ne?"

"Bir şeyler oluyor. Oleg'i bulamıyorum. Gitmemi istiyorlar. Lütfen Nadia, dövmeyi bilmem gerekiyor."

"Ama neden?" diye sorar Nadia ve sesinde hafif bir suçlama vardır. "Bu dövmeyi daha önce gördün mü?"

"Evet," diyor Maggie.

"Diğer genç kızlara mı?" diye sorar Nadia. "Yoksa erkeklere mi?"

"Hayır," diyor Maggie. "Çok sevdiğim birine." Nadia gözlerini kırıştırıyor. "Anlamıyorum."

"Nadia, lütfen bana nasıl aldığını söyle."

Sesi buz gibi soğuklaşır. "Zaten biliyorsun." "Ne?"

Hayır, bilmiyorum."

"Bu sevdiğin kişi," diyor Nadia. "O da böbreğini bağışladı mı?"

"Hayır. Neden bunu soruyorsun?"

"Çünkü," der, "benimki o zaman oldu."

Maggie yüzünü buruşturur. "Sen böbreğini bağışladığında mı?"

O başını sallar. "Ameliyat için beni uyuttu. Uyandığımda böbreğim yoktu ve bacağımda..." Düşüncesinin sonunu omuz silkerek geçirir.

Maggie dehşete kapılmamaya çalışır. "Dövme sadece bacağındaydı mı?"

"Evet."

"Yani sen baygınken mi yaptılar?" Başını sallar.

"Ve daha önce hiç görmemiştin?"

Nadia'nın gözleri yaşlarla
doldu. "Nadia?"

"Bu onun işareti."

"Kimin işareti?"

"Biraz daha su istiyorum."

Maggie pipeti dudaklarının arasına koyar. Nadia başını kaldırıp bir yudum alır. Bitirdiğinde başını yastığa geri bırakır.

"Annem bana büyükbabasının develeri damgaladığını söylemişti," diyor Nadia. "Her zaman yüzün sol tarafına. Her zaman. Böylece hangi kabileye ait olduğunu anlardın. Burada, onunla birlikteyken, her zaman sağ üst uylukta olurdu. Köyümde kimsenin göremeyeceği bir yerde." Nadia yüzünü buruşturur ve oturmaya çalışır. "Bunu olan başka kim var biliyor musun?"

"Dediğim gibi" — Maggie'nin başı dönüyor — "sevdiği biri."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Bu yeterli değil," diyor Nadia. Sesi artık daha keskin, öfkeye yakın. "Hangi sevdiğin kişi?"

Maggie'nin ağzı kurur. Elbette haklıdır. Bilmeye hakkı vardır.

"Kocam."

"O da böbreğini bağışladı mı?"

"Hayır. O bir cerrahtı."

Nadia'nın gözleri ona kilitlenir. "Benim ameliyatımı o mu yaptı?" "Hayır," der Maggie çok hızlı bir şekilde.

"Nasıl emin olabilirsin?"

Maggie hiçbir şey söylemez. Kendini kaybolmuş hisseder. "Kocan şu anda nerede?" diye sorar Nadia.

"O öldü." Maggie sesindeki uzak ve monoton tonu duyar.

Sonra ekler: "Öldürüldü."

Nadia şaşırmış görünmüyor. "Onu öldürdüler mi?"

Bu soru onu şaşırtır. Garip bir soru. Yoksa değil mi? "Onlar derken kimi kastediyorsun?"

"Onu kim

öldürdü?"

"Bilmiyorum."

Nadia başını sallar. Maggie içini bir soğukluk kaplar. "Nadia?"

"Yalan söylüyorsun," diyor Nadia.

"Ne?"

"Gözlerinden anlıyorum. Kocanı kim öldürdü?"

Maggie nasıl cevap vereceğini bilemez. "Marc savaş bölgesinde insani yardım görevindeydi. Kamp, silahlı ve bıçaklı adamlar tarafından basıldı. Katliam oldu. O..."

Durur.

"Nasıl öldü?" "Ne?"

"Silahlar dedin. Pala dedin."

"Bilmiyorum," diyor Maggie, sesi yumuşak. "Umarım kurşundur, ama..." Duruyor. Bu konuda daha fazla konuşmaya gerek yok.

Sessizlik.

"Cerrah," diyor Nadia, gözleri artık sabit. "Böbreğimi alan cerrah. Beyaz bir adamdı. Ona Yılan diyorlardı. Nedenini bilmiyordum. Ta ki dövmesini görene kadar." Nadia başka yere bakıyor. "Kibar bir adam değildi."

Sonra Nadia şöyle der: "Trace."

Maggie donar. "Ne?"

"Orada bir adam vardı. Birisi ona Trace diyordu." "O cerrah mıydı?"

Nadia başını sallar. "Hayır. O bunu durdurmaya çalıştı." O anda kapı açılır.

Ivan Brovski, CinderBlock ve bir hemşire girer. Maggie'nin arkasındaki yatağa bakarlar. Maggie onların bakışlarını takip eder ve Nadia'nın gözlerini kapatıp baygın numarası yaptığını görür. Hemşire odayı geçer ve Nadia'nın nabzını kontrol eder.

Brovski, Maggie'nin kolunu tutar.

"Bırak beni," diyor Maggie, kolunu çekerek.

Brovski dişlerini sıkarak, "Burada ne yapıyorsun?" der.

"Söyledim ya. Hastamı kontrol etmek istedim. Uyanmasını bekliyordum."

"Neden kapıyı kilitledin?" Maggie bir yalan uydurmaya fırsat bulamadan Brovski konuyu kapatır. "Önemli değil. Nadia emin ellerde. Gidelim."

"Ragoravich nerede?" diye sorar.

Ama Brovski bunu kabul etmez. "Lütfen eşyalarını al. Gitme zamanı."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ivan Brovski onu yatak odasına kadar eşlik eder. CinderBlock birkaç adım geriden takip eder. Brovski odasının kapısını açtığında, pencereye gidip dışarıya bakar. Ön bahçede daha fazla takım elbiseli adam vardır.

"Neler oluyor, Ivan?" diye sorar.

"Seni ilgilendiren bir şey yok," diyor Brovski. "Al." Ona dönüyor. Brovski elini uzatıyor.

Telefonu içinde.

Maggie onu kapma isteğine direnir. Fazla hevesli görünmek istemez. Eli uzanır ve telefonu kapar. Ivan bir saniye daha bekler. Gözleri karşılaşır.

"Bilgin olsun," der, "kız kardeşinin uygulamasını sildik."

Maggie'nin tepki vermesini bekler. Maggie hiçbir tepki vermez.

"Aşırı tedbirli davranmak için," diye devam eder Brovski. "Umarım anlarsın."

Maggie cevap vermez.

"Yakında eve gideceksin. Eminim kız kardeşin sana yeni bir tane verebilir."

Hiçbir şey.

"Ayrıca," diye ekler, "pil çok zayıf. Ama endişelenme. Uçakta sana şarj cihazı verilecek."

Hiçbir şey gösterme, diyor Maggie kendine. "Helikopter ne kadar sonra gelir?" diye soruyor.

"On dakika."

"Bu kıyafet kaşındırıyor," diyor Maggie. "Yolculuk için başka bir şey giyeceğim."

"Tabii ki."

Maggie banyoya girer ve kapıyı kapatır. Banyo beklendiği gibidir: altın, mermer, süslü. Onun

Maggie duşu açar ve telefonun kilidini açar.

Evet, griefbot uygulaması yok oldu. En azından küçük simgesi yok oldu.

Maggie teknoloji hakkında pek bir şey bilmiyor, ama Brovski'nin şüphesiz kendini beğenmiş uzmanlarının bilmediği şey, Sharon'ın kendi uygulamalarını, hem Sharon hem de Maggie'nin yüz tanıma ve şifre olmadan silinemeyecek şekilde ayarladığı. Brovski'nin uzmanları gibi başka biri bunları silmeye çalışırsa, simge gerçekten ekrandan kaybolur ve silinmiş gibi görünür, ama aslında sadece gizli bir klasöre taşınır.

Maggie kaydırır, aslında bir haber uygulaması olmayan haber uygulamasına basar ve gizli klasöre erişir.

Ve işte, keder botu uygulaması orada.

Kendine küçük bir gülümseme izin verir. *Sharon*, diye düşünür, *seni aşırı temkinli, anal bir dahi.*

Simgeye tıklar ve Al Marc geri döner.

"Hey," der Griefbot Marc ona.

Pil gerçekten düşük, belki yüzde 10. Kaybedecek zaman yok. "Bana dövenden bahset."

"Sana yüzlerce kez anlatmış olmalıyım, ama tamam. New Orleans'taydım..."

"Bu yalan, Marc."

"Ne?"

"Bana gerçeği söylemen gerekiyor."

Bot, Marc'ın şaşkın ifadesini bile mükemmel bir şekilde taklit ediyor. Tabii, Marc hayattayken gerçekten şaşkın olsaydı. Belki de bu bir rol idi. Belki de hepsi bir yalandı.

Hayır, kendine şöyle diyor, bunu yapma.

Sevdiğin adam hakkında her şeyi sorgulamaya başlama.

"Dövmeyi bilmem gerekiyor, Marc. Kızgın falan değilim. Bana söylememek için muhtemelen nedenlerin vardı. Ama o geçmişte kaldı. Şimdi bilmem gerekiyor."

"Maggie, neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Aynı dövmeyi bacağına yaptırmış bir kadın gördüm." Al Marc sırtıttı. "Hey, belki eski sevgilidir," dedi.

"Ne?"

"Bilirsin, bir tür saygı göstergesi gibi. Beni unutamayan biri. Hadi ama, kıskanma."

Maggie yüzünü buruşturur. Uygulama onun şaka yaptığını düşünür.

"Ama aslında," diye devam ediyor, "pek çok insana gösteriyorum. Yani, şort giydiğim zamanlarda. Ya da plajda falan. Her zaman gülünç geliyor, biliyorsun..."

"Marc, beni dinlemenı istiyorum. Ciddiyim."

Sharon bu konuda onu uyarmıştı. Gerçek Marc'a o kadar çok benzeyen bir keder botu yaratmıştı ki, gerçek Marc'ın saklayabileceği gerçekleri de saklayacaktı. "Gerçek Marc bu konuda yalan söyleseydi, keder botu Marc da öyle yapardı," demişti Sharon. "Mesela, Marc giydiğin elbiseyi gerçekten beğenmemiş olsa da, duygularını incitmemek için yalan söyleseydi, Al Marc da öyle yapardı. Daha ciddi bir örnek vermek gerekirse, Marc gizlice kumar oynuyor ya da Akron'da başka bir karısı var diyelim, senden saklayacağı bir şey, Al Marc da öyle yapardı."

Kısacası, gerçek Marc ona dövmeyle ilgili gerçeği söylemezse, Al Marc da söylemezdi.

"Bu bir ölüm kalım meselesi," diye devam ediyor Maggie, çünkü bu... bu yapay varlığa ulaşması gerekiyor. Marc'a değil. Harika bir kopyası, ama yine de sadece bir kopya. Daha fazlası değil. "Dövme hakkında bana yalan söylemenin sebebi ne olursa olsun, artık önemli değil. Geçmişte kaldı. Beni korumak için her şeyi yapardın, değil mi?"

"Elbette. Maggie, bunu biliyorsun."

"O zaman dövmeden bahset. Gerçeği."

"Üniversitedeydim. New Orleans'taydım. Çok fazla içmiştim.

—

"Gerçeği söyle Marc."

"Gerçek bu. Bahar tatilindeydim—"

"Az önce bir hastayı ameliyat ettim," diye Maggie sözünü keser.

Griefbot Marc'ın yüzü değişir. Artık ciddi, odaklanmış, iyi dinleyen, vakaları onunla paylaşabileceği bir eş ve meslektaş haline geldi. "Tamam. Ayrıntıları anlat."

"Yirmi dört yaşında bir kadın."

"İşlem?"

"Göğüs büyütme." "Tamam, peki. Sonra?"

"Onun sağ üst baldırına baktığımda, seninle aynı Yılan ve Aziz dövmesi vardı. Benzer bir şey değil. Porkchop veya çetenin sahip olduğu gibi değil. Seninle tamamen aynı. Aynı tasarım. Aynı renkler. Üst baldırda aynı konumda."

Al Marc başını sallar. "Bu imkansız." "Marc..."

"Ciddiyim. Bu hiç mantıklı değil. New Orleans'taki o dövmeçi. Sanırım o benden daha sarhoştı. Dövmeyi oradan yaptırdım."

"Onun bacağında," diye karşılık verir, hayal kırıklığıyla bağırmanınaya çalışarak. "Gerçek. Gördüm. Marc..."

"Bekle,
anladım."

"Dinliyorum."

"Bu bir şaka."

"Şaka değil."

"Öyle olmalı. Hesapladım, Maggie. Bekle, eminim Randi yapmıştır. Dövmeyle ilgili hep şakalar yapardı ve şakaları sever."

Randi Edmunds, Maggie'nin baş ameliyat hemşiresiydi.

"Nisan Şakası'nda ameliyat önlüklerinin bağlarına yaptığı şakayı hatırlıyor musun? Randi'nin bu işin arkasında olması gerek. Hastanın bacağına dövme çizerek seninle dalga geçti. Randi'nin yapacağı türden bir şey..."

"Bu şaka değil," diye karşılık verir.

Zaman azalıyor. Maggie bunun farkında.

"Randi Edmunds yapmadı. O burada bile değil. Lütfen Marc, bana gerçeği söylemen gerek."

Maggie kapının çalındığını duyar ve sonra biri içeri girer. Banyo kapısının arkasından Ivan Brovski, "Doktor McCabe?" diye bağırır.

Duş hala açık.

"Üzgünüm!" diye bağırır Maggie. "Sadece tekrar durulanmak istedim."

Bir dakika içinde çıkacağım."

Kısa bir sessizlik olur. Sonra Brovski, "Helikopter beş dakika içinde burada olacak. Lütfen acele edin." der.

"Tamam, anladım."

Telefonunu yanına bırakır ve şimdi ne yapacağını düşünür. Tam o sırada telefonda Marc'ın tiz sesi gelir:

"Maggie, neden Ivan Brovski'nin yanındasın?"

Maggie'nin kanı donar. Telefonu tekrar yüzüne kaldırır, böylece Griefbot Marc'ın yüzünü tekrar görebilir. "Ivan Brovski'yi tanıyor musun?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Neredesin Maggie?"

"Rusya'nın bir yerindeki bir oligarkın evinde." "Oleg Ragoravich."

"Evet."

"Orada ne yapıyorsun?"

"Barlow bana yüksek maaşlı bir konsiyerj işi buldu." "Ne yapacaksın?"

"Az önce bahsettiğim göğüs büyütme ameliyatı mı?" "Hepsi bu mu?"

"Hayır, Ragoravich'e üç yüz ameliyatı da yaptım."

"Neden istedi bunu?"

"Bilmiyorum."

"Brovski helikopterden bahsetti mi?"

"Ameliyatları bitirdim," diye açıklıyor Maggie. "Beni eve uçuruyorlar."

"Helikopterle mi?"

"Evet."

"Maggie?"

Ekrana bakar ve onu yakından izler. O yüz ifadesini de tanır. Marc korkmuştur.

"Ne yaparsan yap," diyor ona, "o helikoptere binme." Soğuk bir ürperti onu sarar. "Neden?"

"İki mil ötede terk edilmiş bir demir cevheri madeni var. Kimse o çukurun ne kadar derin olduğunu bilmiyor. En az beş, altı bin fit."

"Ee?"

"Eğer o helikoptere binersen, seni oraya atacaklar." "Marc..."

"Sen bu insanları anlamıyorsun." "Sen anlıyor musun?"

"Ragoravich'in görünüşünü değiştirmek için yüz ameliyatı yaptın, Maggie. Seni yaşatamazlar. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Banyo kapısının çalınması onu ürküttü.

"Gidelim, Doktor McCabe," diyor Brovski. "Sabrım tükeniyor."

"Maggie," Al Marc diyor, "kaçmalısın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Alarm Sharon'ı uyandırır.

Saat geç, mantıklı bir insanın uyku saatini çoktan geçmiş, ama Sharon uyanık. Genelde öyledir. Çok az uykuya ihtiyaç duyar, ya da en azından çok az uyur. Zihni çok hızlı çalışır. Onu kapatmak zordur. Bir keresinde biri meditasyon yapmasını önermişti, ama zihnini boşaltmak, beynini kapatmak ya da insanların bu korkunç deneyimi tanımlamak için kullandıkları diğer aptalca ifadeler, Sharon'da panik atak geçirecek kadar endişe yaratıyordu. Zaten buna inanmıyordu. Bir insandan düşünmeyi bırakmasını istemek, kalbinin atmasını durdurmasını istemek gibidir. Bu mümkün değildir. Sharon bunu çoğu insandan daha iyi anlar. Çoğu insan düşüncelerini bir şekilde kontrol edebilir. Ya da zihinsel yorgunluk ve bitkinlik yaşayabilir.

Sharon bunu yapamazdı.

Yatak odasındaki deri koltukta bir roman okuyordu. Cole yataktaydı. Garip bir şekilde, dergileri, kılavuzları ve teknik kitapları hızla okuyabilmesine rağmen, romanları yavaşça, keyifle okur ve her sahnenin kafasında tam renkli olarak canlanmasını sağlar. Bu, kapatmaya en yakın olduğu andır — problem çözmek yerine kurguyla beynini oyalama.

Sharon alarmı duyunca doğrulur. Kitap ayracında Edward Hopper'ın *The Sheridan Theatre* tablosu vardır. Sharon'ın en sevdiği tablo. Maggie, Mayıs ayında Newark Müzesi'ni ziyaret ettiklerinde ona bu tabloyu müzenin hediyelik eşya dükkanından almıştı.

Sharon, Hopper'ın kitap ayracını doksan iki ile doksan üçüncü sayfaların arasına koyar, kitabı kapatır ve ayağa kalkar.

Zihni sürekli çalışır, beyni aşırı ısınır — bu, hayatı birçok yönden çekilmez hale getirir. Bir erkeğin onunla kalmasını imkansız kılar. Onu sevmesini. Tad denemişti. Sonunda işe yaramamıştı

işe yaramamıştı. Onun... Bu bir hastalık mı? Söylemesi zor. Artık her şeye hastalık deniyor. Bacağını sallarsan, büyük bir teşhis konuyor. Sharon buna inanmıyor. O otistik mi, yoksa ona benzer bir şey mi? Kuşkusuz. Bunun önemi var mı? Emin değil. Ama o böyle yaratılmış ve bu yüzden "hastalığı" (şimdilik öyle diyelim) sonunda Tad'i uzaklaştırdı. Onun acımasızlaşmasını beklemiyordu. Bu onu şaşırtmıştı. Ama o, acınası, muhtaç, zavallı bir şekilde değil, sevilmemesi gerektiğini biliyor. İyi bir anne, kız ve kardeş olabilir. Oldukça iyi bir arkadaş olabilir. Ama durumu onu gerçek dostluğa veya sevgiye layık olmayan biri yapıyor.

Öyle olsun.

Alarm tekrar çalar ve sinirlerini bozar. Sharon temkinli biridir. Bu işte öyle olmak gerekir. Oluşturduğu her yazılım veya yapay zeka geliştirmesinde, hükümete sağladıkları dahil, arka kapılar ve güvenlik tuzakları vardır. Özellikle de onlara. Programları istediği zaman yok edebilir. Birinin programlarla oynayıp oynamadığını görebilir...

...ve birinin onları silmeye çalıştığını görebilir.

Sharon, alarm durumunu kontrol etmek için dizüstü bilgisayarını açtığında bunu hemen görebilir.

Biri Maggie'nin telefonundaki keder robotunu silmeye çalışmış.

Bu iyiye işaret değil.

Bunu anlamak için dahi olmak gerekmiyor. Sharon, Maggie'nin istediğini yapmıştı. Şimdiye kadar, kız kardeşinin mahremiyet isteğine saygı göstermişti. Maggie, Evan Barlow'u görmek için New York'a gitmişti. Barlow, Maggie'ye yüksek ücretli ama gizli bir iş teklif etmişti. Maggie, HIPAA ve gizlilik maddelerini ihlal edeceği için daha fazla bilgi veremeyeceğini Sharon'a söylemişti. Makul bir neden. Sharon da konuyu kapattı.

Sharon, bunun bir bedeli olacağını bildiği halde, başlarına gelen bu maddi şansı kabul etmişti.

Şimdi ödeme zamanı mı geldi?

Biri keder robotunu silmeye çalıştı.

Maggie olamazdı. Maggie bunu tek başına yapamayacağını biliyordu. Sharon bunu merak etmişti. Her uygulamayı ve yazılım programını, ancak Sharon'ın doğrudan müdahalesiyle değiştirilebilecek, dokunulabilecek veya silinebilecek şekilde oluşturmıştı. Bu griefbot testinin bir hata olup olmadığını merak etmişti. Bu özel griefbot'un gücü hem çekici hem de yıkıcı, ama düşününce, *gerçekten* düşündüğünüzde, bu, etki yaratan her icat için geçerli.

Sonuçsuz bir keşif diye bir şey yoktur. Önemli olan insanın bununla ne yapmayı seçtiğidir.

Sharon öncelikle bir bilim insanıdır. Her şeyi bu perspektiften görür ve bu da onu birçok yönden soğuk biri yapar. Yine de Sharon, Tad'in kanepede uzanan uzun vücudunu, arkasına uzanıp ona sarılmasını hatırlar ve şimdi aynı adam ondan nefret ediyor ve onu yok etmek istiyor.

Öyle olsun.

Belki de Maggie'yi keder robotuyla zorlamamalıydı. Sharon, bunun kız kardeşinin kederle başa çıkmasına yardımcı olacağını düşünmüştü. Ama Sharon'ın bilimsel ilerleme konusundaki kör edici dürtüsü yanında bunun gerçekten önemi var mıydı? Marc'ın ölümü o kadar ani, o kadar acımasız, o kadar şok ediciydi ki, deneysel bir yapay zeka versiyonuyla geçiş yapmak gerçek bir rahatlama sağlayabilirdi, diye düşünmüştü Sharon. Ama en azından Sharon, Maggie'ye uygulamayı kendi başına silme seçeneği sunmalıydı.

Şimdi, alarmı izleyen Sharon, neden birinin Maggie'nin keder robotunu silmeye çalıştığını merak ediyor. Bir cevap bulamıyor, ama bir şey çok açık.

Maggie'nin başı dertte.

Ivan Brovski, "Gitme zamanı" diye bağılıyor.

Maggie keder robotuna bakar ve duşu kapatır.

"Dolaptan birkaç giysi almam lazım," diye seslenir. "Aşağıda buluşuruz."

Birkaç saniye boyunca sessizlik olur. Sonra Brovski, "Kapının önünde bekliyor olacağım. Lütfen acele et" der.

Maggie kapının kapandığını duyana kadar bekler. Dışarıya bakar. O gitmiştir.

Uygulamasından Marc griefbot'un "Bağlantına bir telefon numarası ekliyorum. Bu numarayı araman gerekiyor" dediğini duyar.

"Burada servis yok," diyor Maggie. "Engellediler." "Biliyorum."

"Nasıl?" Sonra: "Buraya geldin mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Evden birkaç yüz metre uzaklaş, o zaman arayabilirsin."

"Ne oluyor? Neden bana söylemedin..."

"Şimdi bunun sırası değil, Maggie. İşte numara."

Ekranı kontrol ediyor. Telefon numarası tanıdığı bir numara değil. Bunun bir önemi var mı? Nasıl arayabilir ki? Ve aradığında ne olacak? Ivan Brovski kapının hemen dışında duruyor. Ne yapmayı umuyor, kapıdan koşarak çıkıp onu şaşırtıp dışarı kaçmayı mı?

Peki planı ne?

Yatak odasının pencerelerini kontrol eder. Özel kilitleri yoktur. Üçüncü kattadır, ama uzak duvardaki pencereden yan çatıya kısa bir mesafe vardır. Kar yağıyor. Dolabı kontrol eder. Kalın bir palto yoktur. Bir sweatshirt vardır. Onu giyer. Bu soğukta yeterli olmayacaktır.

Ama yine de, başka seçeneği var mı?

Artık tereddüt etmiyor.

Pencereyi açıyor ve soğuk hava onu bir adım geri itiyor. Rüzgardan korunmak için gözlerini kapatıyor ve bacaklarını pencere pervazının üzerine atıyor. Pencereden atlarken spor ayakkabıları taş çatıya sürtünüyor ve pencereyi arkasında kapatıyor.

Tanrım, çok soğuk.

Çimlerin ısıtıcılarla ısıtılan kısmı hariç, zemin karla kaplıdır. Brovski kapıyı çalmaya başlamadan önce ne kadar zamanı olduğunu merak eder. Fazla değil, diye düşünür.

Harekete geçme zamanı.

Önden inmek imkansız. Siyah takım elbiseli adamlar hala çimlerde dolaşıyor. Başka bir yol bulmalı. Rüzgâr yüzünü çoktan ısırmaya başlamıştır. Burada çok uzun süre kalamaz. Yakında soğuktan donacaktır.

Hareket etmeye devam etmeliyim.

Bir plan... Aslında tam bir plan değil. Neredeyse bir plan. Çaresiz, imkansız bir fikrin kabataslak bir taslağı aklına geliyor.

Evin arkasına git, diyor kendine.

atı kiremitleri kaygandı ve dengesi bozulmadan önce neredeyse düşüyordu. Eğildi ve yarı koşar, yarı kayarak malikanenin arkasına doğru ilerlemeye başladı. Titreyen eliyle, telefonunun şarjının yüzde 4'e düştüğünü gördü. Kahretsin. Gönder tuşuna bastı. Cevap yoktu. Tekrar gönder tuşuna bastı ve telefonu cebine geri koydu.

Dengesini korumak için iki eline de ihtiyacı vardır.

Maggie, Oleg Ragoravich ile yaptığı o tuhaf ev turunu hatırlamaya çalışır.

Tanrım, bu gerçekten dün müydü?

Hava çok soğuk. Geri dönmeli. Belki Marc'ın keder botu yanılıyordur. Belki Brovski ve Ragoravich ona zarar vermek istemiyordur. Kendisine verilen işi yaptı. İnsanlar onun burada olduğunu biliyor. Ya da en azından, düşündüğünde, sadece bir kişi biliyor: Evan Barlow. Peki, şimdi ortadan kaybolursa, bir şekilde helikopterden Rusya'nın ormanlarında bir yerlerde derin bir çukura atılırsa, ona ne olur? Barlow ortaya çıkar mı? ıkarsa ne olur? Kimse neyi kanıtlayabilir ki?

Ama keder robotu en doğru şeyi söylemişti: Ragoravich'e yüz ameliyatı yapmıştı. Neden? Hiçbiri onun görünüşünü iyileştirmek için değildi. Bunu hemen anlamıştı. Açıkça onu gizlemek için yapılmıştı. Kimliğini değıştirmek için. Yaptığı ameliyat türü, havaalanında veya sınır geçişinde kullanılan herhangi bir yüz tanıma programını kandırabilirdi.

Ama yine de. Onu öldürürler miydi?

Kenara ulaştığında kaymaya başlar, neredeyse çatıdan aşağı kayacaktır. Drenaj borusuna tutunarak durur. Oturur, bacakları çatının kenarından sarkar. Aşağıya bakar.

Kar yığını olsa bile atlamak için çok uzak.

Bir yolu olmalı.

Sağında bir yangın merdiveni vardı. Mükemmel. Ona doğru sürünerek ilerledi. Uzanıp en üst basamağa dokunduğunda, elini geri çekti. Metal o kadar soğuktu ki, eli donup yapışacakmış gibi hissetti.

"Doktor McCabe?"

Rüzgar sesin çoğunu alıp götürür, ama onun Ivan Brovski olduğunu bilir.

Hiç şansı yok. Gerçekten yok. Teslim olmak mı? En iyi seçeneği bu mu?

Ivan yine pencereden sesleniyor: "Maggie?"

Çatıya uzanır. Başı kenardan sarkar. Aşağıya bakar. Tam altında kimse yoktur. Başını sağa çevirir. Hiçbir şey yoktur. Sola bakar.

İki siyah takım elbiseli adam. Silahlarını çekmişler. Neler oluyor?

Maggie arkasında bir hışırtı sesi duyuyor.

Başka biri çatıya çıkmış. Ona doğru geliyorlar.

Artık başka seçeneği yok. Kolları aşağı çekerek, manşetlerin avuç içlerini kapatsın. Geçici eldivenler. Merdivene atlar ve aşağı inmeye başlar. Hafızası ve coğrafya bilgisi doğruysa, şu anda kapalı yüzme havuzunun üzerindedir.

Peki planı ne?

İçeriye geri dönüp saklanacak bir yer bulmayı düşünmüştü. Saray çok büyük ve çok sayıda odası var. Onu bulmak uzun zaman alabilir. Ama sonra bu yerin CCTV kameralarıyla dolu olduğunu hatırladı. Görülmeden ve bulunmadan gidebileceği hiçbir yer yok.

Muhtemelen bu çatı da dahil.

Bu yüzden tek çare hareket etmeye devam etmektir.

Yine de bir fikri vardı. Aptalca bir fikir. Çaresiz bir fikir. Ama yüzme havuzu düşündüğü yerdeyse, o zaman... evet.

Cam yürüyüş yolu tam da umduğu yerdeydi.

Merdivenin üçüncü basamağında iken, istiflenmiş odun yığınlarını görür. *İyi*, diye düşünür. Bu yardımcı olabilir. Merdivenden daha aşağı iner. Yarıya geldiğinde, yukarı bakar.

CinderBlock ona bakıyor.

Maggie, onun silahını çıkardığını görünce gözleri fal taşı gibi açılır. Adam onu hedef alır. Gözleri karşılaşır ve Maggie, adamın kayıtsız, neredeyse sıkılmış ifadesinden ne olacağını anlar.

CinderBlock onu vuracaktır.

Uyarıda bulunmayacak. Durmasını, kıpırdamamasını veya teslim olmasını söylemeyecek.

Sadece tetiği çekecek.

Maggie bunun olacağını anlar. Patlamayı duyduğunda, çoktan merdivenden itilmiştir. Geriye doğru düşer. Mermi bacağının yanından vızıldayarak geçer ve altındaki metal basamağa çarpar. Atlamadan önce aşağıya bakacak zamanı olmadığından, düşüşün ne kadar uzun olduğunu bilmiyor. Bacaklarını kendine doğru çeker, kendini hazırlar ve sert bir şekilde yere çarpar.

İvme onu karda yuvarlanmaya zorlar. Soğuk, cildini sert ve derinden ısırır, neredeyse onu felç eder.

Hareket etmeye devam et.

Tuhaf bir şey. Yatak odasının penceresini ilk açtığında, askeri eğitiminin ne zaman devreye gireceğini merak etmişti. Ne zaman sakinleşecekti? Ne zaman kalp atışları kontrol altına girecekti? Ne zaman soğukkanlı, tarafsız ve analitik olacaktı?

Hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Yine de.

Yine de eğitim işe yaramıştı, sadece kendini göstermedi. Bu onun bir parçasıydı. Hayır, burada rutin ya da ezberden yapılan bir şey yoktu. Hayır, buzlu bir çatıda pencereden bir oligarkın malikanesinden nasıl kaçılacağını hiç öğrenmemişti. Ama zaman onun için gerçekten yavaşlamıştı. Maggie, yukarıdan ona ateş eden bir adamla, karda donarken, bir stratejiye ve hatta bir plana benzeyen bir şeye sahipti.

Düşüş ve yuvarlanmanın momentumunu kullanarak, bir sonraki atış sesiyle birlikte odunların arkasına atlar. Televizyonda birinin tabanca ateş ettiğini izlediğinizde, bu oldukça isabetli bir silah gibi görünür.

bir silah gibi görünür. Ama öyle değildir. Gerçekte, CinderBlock şu anda ondan kırk ila elli fit uzaktadır. Rüzgar yüzüne çarpmaktadır. Soğuk, ateş eden elini uyuşturmaktadır.

Nişan almak zor.

O da bunun farkında. Onun telefonunu alıp takviye çağırdığını görebiliyor. Bu, ona bir sonraki hamlesini yapma şansı veriyor. Odun yığınının bir odun parçası alıyor. Donmuş durumda. Yeterince sert mi? Bunu öğrenecek. Ragoravich'in ona gezdirdiği cam yürüyüş yoluna doğru koşuyor. Panellerden birinde küçük bir örümcek ağı çatlağı var. Bu yardımcı olabilir. Odunla geriye doğru eğiliyor ve pencere çatlağına tüm gücüyle vuruyor.

Cam parçalanır.

Arkasına bakmaz. Yukarıya bakmaz. Yakınında bir kurşun isabet eder ve daha fazla cam parçalanır, üzerine yağmur gibi yağar. Eğilir, başını korur ve parçalanmış pencereden geçerek yürüyüş yoluna atlar. Sonra başka bir kurşun sesi duyulur ve sola döner. Gözünün ucuyla, köşeden siyah takım elbiseli bir adamın ona doğru koştuğunu görür. Maggie onun orada olduğunu fark eder, ama bu planını değiştirmez.

Sadece hızını artırması gerekiyor.

Araba galerisinin kapısı kilitli değildir. Hızla içeri girer, kapıyı arkasından kapatır ve sürgüyü çeker. Oda zifiri karanlıktır. Oleg Ragoravich onu buraya getirdiğinde de böyleydi. Sol taraftaki ışık düğmesine basmıştı. Maggie de şimdi aynısını yapar. Işıklar anında parlak bir şekilde yanar. Maggie gözlerini kapatmaz.

Zaman yok.

Büyük garaj kapısını açmak için düğmeyi arar. Planı basittir. Oleg Ragoravich'in bir araba koleksiyonu vardır. Ona gezintiye çıkmayı teklif ettiğinde, anahtarları belirli bir arabada sakladığını göstermiştir.

Plan budur. Showroom kapısını açmak. Bir araca binmek. Dışarı çıkmak.

Anahtarı bulur. Kapı iki kat yüksekliğindedir. Kızıl Deniz gibi isteksizce açılmaya başlar. Çok gürültü çıkarır. Çok yavaş hareket eder

yavaş hareket ediyor. Maggie hareket halinde kalıyor. Siyah takım elbiseli adamların her an peşine düşeceğini biliyor.

Bir ses Rusça bir şeyler bağırır.

Muhtemelen ona kıpırdamamasını söylüyor. Dönüp baktığında, siyah takım elbiseli adamın silahını ona doğrulttuğunu görür. Akıllı bir çözüm bulmak için hızla çalışır, ama bu telaşın ortasında ilginç bir şey fark eder.

Siyah giysili adam hemen ateş etmez.

Neden? CinderBlock ateş etti. Bu adam da cam yürüyüş yolundayken ateş etti.

Neden şimdi ateş etmiyor?

Ve sonra cevap aklına gelir. Oleg Ragoravich bu arabaları çok seviyor. Bunlar pahalı, her biri milyonlarca dolar değerinde. Siyah giysili adamlar muhtemelen onu tuzağa düşürdüklerini düşünüyorlar. Ateş edip bu kadar değerli bir şeyi riske atmaya gerek yok.

Bu, Maggie'ye ihtiyacı olan hareket alanını sağlar.

Ferrari'ye ulaşana kadar koşturmak ve arabaların arkasına saklanmaya devam eder. İki siyah takım elbiseli adam onu takip eder. Kapıyı açmakta zorlanır ama sürücü koltuğuna kaymayı başarır. Adamlardan biri şimdi onun üzerindedir. O kapıyı kapatmaya başlarken adam kapının kolunu tutar. Maggie sol eliyle kapıyı kapatmaya devam eder. Sağ eliyle ise kontağı çalıştırır. Adam sürücü tarafındaki kapıyı tutmaya devam eder. Maggie, adamın içeri girememesi için kapıyı tutmaya çalışır. Bu, yorucu bir çekişme oyunudur.

Kontak çalışıyor, ama araba otomatik değil. Eski, manuel vitesli bir araba. Maggie on sekiz yaşından beri böyle bir araba kullanmamıştı. Ama babası ona öğretmişti. Adam kapıyı sertçe çekiyor. Artık avantaj onda. Başka bir adam da ona yardım etmeye geliyor. Maggie ikisini birden savuşturamaz. Sol eliyle kapıyı tutarken, sağ eliyle vites geçmeye çalışıyor.

İşe yaramıyor.

Adam kavgayı kazanıyor. Diğer adam da gelip kapıyı tutuyor. Maggie, ikisi de ona tam baskı uygulayana kadar bekliyor. Sonra basitçe bırakıyor. Kapı açılıyor. Adamlar geriye doğru sendeleyip dengesini kaybediyor. Maggie de bunu bekliyordu. Ama adamlardan biri çabuk toparlanıyor. Elini uzatıp Maggie'yi saçından tutuyor.

Onu arabadan dışarı sürüklemeye başlar.

Maggie sağ elini vites kolundan çeker. Parmaklarını kıvrır ve avucuyla adamın kasıklarına vurur.

Adamın tutuşu gevşer.

Maggie kapıyı tekrar kapatır. Vites değiştirir, gaza basar ve adam düşmeden önce onu birkaç metre sürükler.

Showroom kapıları onun geçmesi için yeterince açılmamıştır. Yine de: Önemli değil. Ferrari'yi ne kadar açık olursa olsun oraya çarparak, ahşap kapıları itip Ferrari'nin boyasına kim bilir ne yapar.

Kapılar bir saniye boyunca dayanır, sonra parçalanır ve

Ma

ggi Maggie dışarı çıkıyor.

e Bir şeyin arka camı parçaladığını hisseder. Maggie eğilir. Soğuk dış hava tekrar içeri girer.

arı

çıkı

yor.

Maggie eğilir. Soğuk hava tekrar içeri girer. Bir eli hala vites kolunda, direksiyonu sertçe sola çeker. Başının üstünden bir kurşun daha vızıldayarak geçer, ön camı parçalar ve kırar.

Şimdi ne olacak?

Ayağını gaz pedalında tut.

O da öyle yapar. İleride, silahını ona doğrultmuş başka bir siyah giysili adam görür. Arabayı ona doğru yöneltir ve eğilir. Adam eğilir.

Kurşun sesleri duyuyor, ama hiçbir şey isabet etmiyor. Şimdi ne olacak?

Telefonunu kontrol

eder. Sinyal yeterince

güçlü mü?

Tekrar gönder düğmesine basar. Artık bakmanın bir anlamı yok. Sadece gönder düğmesine basmaya devam et ve en iyisini um.

Artık ön kapının kapalı olduğunu görebiliyor. Arabayı kapıya çarpabilir mi? Sanmıyor. Araba eski ve küçük. Kapı, güvenlik için yapılmış, uğursuz görünüyor. Önünde silahını çeken bir adam duruyor.

Sağa sapar ve tepenin yanındaki yolu takip eder. Siyah bir SUV onu takip etmektedir.

Kahretsin. Bir silah sesi daha.

Lastiği patladı.

Yoldan sapıyor, ama ayağını gaz pedalından çekmiyor. Ferrari'nin hala yeterli gücü var. Ayağını gaz pedalında tutuyor. Araba kayıyor. Artık ön camı yok. Soğuk yüzüne derinlemesine işliyor. Gözlerini zar zor açık tutabiliyor.

Siyah SUV onu takip ediyor, yanına yaklaşıyor. Lastik artık yok. Jant üzerinde sürüyor. Bir kurşun daha patlıyor.

Maggie omzunda bir şeyin yırtıldığını hisseder.

Artık her şey bitti. Bir parçası bunu biliyor. Artık arabayı kontrol etmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Ayağını gaz pedalından çekip frene basmaya çalışır. Ama ya ayağı ya da araba ona itaat etmez.

Ferrari yoldan çıkar. Maggie'nin gözleri artık kapalıdır. Düşüşü görmekten çok hisseder. Tekrar frene basmaya veya direksiyonu çevirmeye çalışır. Ama hiçbir şey olmaz. Hiçbir şey yavaşlamaz. Araba bir ağaca çarpana kadar düşüş devam eder.

Ferrari'de emniyet kemeri yoktur. Maggie'nin kemeri takacak zamanı da olmazdı zaten. Ama onu yerinde tutacak hiçbir şey yoktur. Maggie vücudunun havaya kalktığını ve ön camın kalan kısmından ileriye doğru fırladığını hisseder. Sert bir şeye çarpmadan önce cam parçaları derisini keser.

Vücudu gevşer. Her şey onu terk eder. Her şey soğur, çok soğur, daha önce hiç yaşamadığı kadar derin, sert, kemiklerini donduran bir soğukluk.

Ve sonra, merhametli bir şekilde, her şey kararır ve hiçbir şey kalmaz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Porkchop, çıktıkları barın üzerine yayar. Sharon onun yanında durur. Vipers for Bikers'tadırlar. Saat sabah sekizdir. Geçen yıl, Porkchop, Rise and Ride, Biker's Breakfast Slam ve mekanın spesiyalitesi Pit Stop Pancakes gibi özel menülerle Full Throttle Breakfast'ı açmaya başladı. Bu menüler turistler arasında büyük ilgi gördü.

"Tamam," diyor Porkchop, "bana gördüğüm şeyi açıklayın."

"Maggie'nin telefonunda benim yarattığım özel bir beta UX uygulaması var."

"Uh-huh."

"Doppler etkisi, CDR'ler, GPS, üçgenleme gibi belirli özellikler içeriyor..."

"Sharon," diyor Porkchop.

"Evet?"

"Maggie'yi takip edebileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Hayır. Şey, yapabilirim. Maggie yeni programımın neler yapabileceğini açıklamadı, değil mi?"

Porkchop verir ona bir bir "Sen biliyorsun bilirsin bil akıllı birakıllı telefonum yok, değil mi?"

"Bu yüzden buraya ilk trenle geldim," diyor

Sharon. "Bunun için üzgünüm."

"Maggie hiç uygulamadan bahsetmedi mi?"

"Benim için uygulama, tavuk kanadı gibidir," diyor Porkchop.

Sharon başını sallar. "Tabii ki bahsetmezdi," diyor, daha çok kendine değil, ona.

"Anlamadım."

"Bu..." Sharon omuz silkiyor. "Boş ver, önemli değil. Önemli olan, uygulamanın onun telefonunda olması. Bu önemli bir uygulama. Onun için. Benim için. Bir gün çok para edebilir. Doktor Barlow'u görmeye geldiğinde seni ziyaret etti, değil mi?"

"Evet."

"Sonra bir iş aldı. Çok kazançlı bir iş. Birdenbire tüm borçlarım yok oldu."

Porkchop başını sallar. "Biliyorum. Onu bir yere uçurdu."

"Rusya," diyor Sharon. "Karadeniz'in kuzeyindeki Gelendzhik yakınlarındaki uzak bir bölge."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Çıktıya bak. Onun rotasını takip ediyor."

"Senin uygulaman mı yapıyor bunu?"

"Evet."

"Sharon, teknoloji hakkında pek bilgim yok, ama hava yolunda ya da Wi-Fi bağlantısı kesik olduğunda izleme özelliği kaybolmaz mı?"

"Sadece Wi-Fi veya hücresel hizmetleri kullanırsanız, evet. Ama frekansı hükümetin LEO uydularına (Düşük Dünya Yörüngesi) bağlayarak uygulamayı aktif tutabildim."

"Sharon."

"Tamam, özür dilerim. Mesele şu. Biri Maggie'nin telefonundan uygulamayı silmeye çalışmış." Sharon onu durdurmak istercesine elini kaldırır. "Hayır, Maggie yapmamıştır. Bunun bu şekilde yapılamayacağını bilir. En mantıklı açıklama, birinin onun telefonunu alıp, uygulamayı beğenmediği için silmeye çalışmış olmasıdır."

"Uygulamada ne var?"

Sharon tereddüt eder.

"Sharon?"

"Anlamazsın. Ve bu çok da önemli değil. Önemli olan, birinin Maggie'nin telefonunu, şüphesiz onun rızası dışında el koymuş olması."

"Yani başı dertte," diyor Porkchop.

"Evet."

"L-E-her neyse onu kullanarak bize şu anda nerede olduğunu söyleyebilir misin?" "Dün buradaydı. Uydu görüntüsünü getirdim."

Ona uzanıp sayfayı çevirdi.

Porkchop sayfayı inceledi. "Kırmızı nokta o mu?" "Evet."

"Ben sadece ağaçlar görüyorum."

"Biliyorum. Uzaklaştırmak zorunda kaldım. Yollar var, ama orada ne tür bir bina varsa, engelleniyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Zengin ve güçlü birinin orada yaşadığı anlamına geliyor. Evinin uydu aracılığıyla görülmesini istemiyor. Gizli kalmak istiyor."

Porkchop hiçbir şey söylemiyor.

"Dün yerel saatle 2:13'te," diye devam eder Sharon, "teknik bilgisi olan biri Maggie'nin yüz tanıma sistemini aşmanın bir yolunu buldu ve telefonuna girdi. Kırk sekiz dakika sonra, biri benim özel beta uygulamamı silmeye çalıştı. Uygulama, bunu yapan kişinin başarılı olduğunu düşünmesi için hile yapılmış, ama başarılı olamadı. Bu, sabah üç civarında bana ulaşan bir alarmı tetikledi."

"Başka ne biliyorsun?"

"Uygulama daha sonra yeniden yüklendi." "Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum. Belki uzmanlar sandığımdan daha iyidirler ve bir çözüm bulmuşlardır. Ya da belki Maggie telefonunu geri almıştır. Bilmiyorum. Malikanede bir cep telefonu sinyal bozucu var. Kısacası, onun gelişinden bu yana telefon hiç kullanılmadı. Arama yapılmasına veya alınmasına izin verilmiyor. E-posta veya mesajlaşma yok. Wi-Fi veya internet erişimi yok."

"Peki ya senin uygulaman? Hala çalışıyor mu?"

"Evet. Çünkü LEO uydularını kullanıyor. Bu sayede onu hala takip edebiliyorum. Çoğu insan, Wi-Fi veya hücrel hizmet kapalıysa takip edilemeyeceğine inanır. Bu doğru değil. Takip edilebilirsiniz. Telefon kapalı olsa bile takip edilebilirsiniz." Sharon omuz silkiyor. "Sadede gelmeme izin verin."

"Bu yardımcı olur, evet."

"Biri Maggie'nin telefonunu aldı. Biri telefona izinsiz girdi. Biri uygulamayı silmeye çalıştı. Bu bana uyarı gönderdi. Birkaç saat sonra, hücrel erişimin engellendiği bir konumda olan telefon, arama yapmak için o bölgeden yeterince uzaklaştı."

"Maggie kimi aradı?"

"Maggie olduğunu bilmiyoruz," diyor Sharon. "Ama Litvanya'ya ait bir telefon numarası. İzlenemez şekilde tasarlanmış bir numara."

"Peki, Maggie'nin telefonu şu anda nerede?"

"Bu başka bir sorun," diyor Sharon. "Artık izini süremezsin." "Ne yani, pili mi bitti, yoksa biri mi kapattı?"

Sharon başını sallar. "Sana söyledim. Telefon kapalı olsa bile izini sürebilirsin."

"Peki?" diye sorar Porkchop.

"Yani," diyor Sharon, "biri onu yok etti."

Her sabah olduğu gibi, Dr. Evan Barlow, 61. ve 62. Cadde arasındaki Beşinci Cadde'deki apartmanının kapıcısı Hector'a veda eder ve Mercedes-Maybach'ının arka koltuğuna oturur.

Sokağın aşağısından, motosikletli iki adam onu izliyor. Biri, arkadaşları tarafından Pinky olarak bilinen iri yarısı bir adam. Diğerisi ise Porkchop.

Porkchop başını sallar ve ikisi de onu takip eder. Geride kalırlar, ama Porkchop fark edilme konusunda pek endişeli değildir. Barlow Cosmetics'in ana ofisine altı blok kala, Porkchop Barlow'un varış noktasının burası olduğundan emin olur. Geride kalmak için bir neden görmez. O ve Pinky hızlanır, park yeri bulur ve geniş lobide beklerler.

Elbette güvenlik var. Günümüzde New York'ta güvenlik olmayan bina yok. Ancak çoğu binanın zemin katında, çok uzun süre oyalanmadığınız sürece güvenlik görevlileri sizi rahat bırakıyor. Asansöre binmek istediğinizde güvenlik, rozetler, geçiş kartları ve kimlikler devreye giriyor.

Beş dakika sonra, Barlow'un arabası ön tarafa yanaşır. Arka koltuktan iner ve lobide girer. Porkchop tereddüt etmez. Barlow'a arkadan yaklaşır ve uzaktan dostça görünebilecek ama aslında onu sindirmek için yeterince sert bir hareketle omzuna vurur. Barlow bu darbeye şaşırır ve arkasına bakar.

"Beni hatırladın mı?" der Porkchop.

Barlow, yaşlı motosikletçiyi baştan aşağı süzerken gözlerini kısar. Ama sadece bir saniye. Evet, hatırlamaktadır. Yine de Porkchop hatırlatmada bulunur.

"Oğlumun düğünündeydin."

"Hatırlıyorum," der Barlow. "Sen Meatloaf falan bir şeysin."

"Beni kızdırmaya çalışma, Evan."

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmamız lazım."

"Bu sabah programım dolu."

Porkchop kolunu onun omuz ve boyun bölgesine atar.

İki iyi dost. "Uzun sürmez."

Barlow onu itip omuzlarını düzeltir. "Beni korkutamazsın."

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Birazcık bile mi?"

Barlow çenesini kaldırır, göğsünü dışarı çıkarır. "Her yerde güvenlik var."

Porkchop başını sallar ve ardından Barlow'un midesine sert bir yumruk atar. Kısa bir yumruk, abartısız, büyük bir hazırlık hareketi falan yok. El bel hizasında yumruk haline gelir ve hızla yukarı doğru fırlar. Bunun etkili olması için çok fazla güç gerekmez. Güçten çok yerleştirme önemlidir. Porkchop'un yumrukları solar pleksusa tam isabet eder ve Barlow'un nefesini keser. Barlow belinden eğilir. Ciğerlerindeki hava boşaldığı için ağzı sessiz bir çığlık atar. Porkchop onu yakalar ve nazikçe yere yatırır. Pinky onların önüne geçer ve güvenlik görevlisinin görüşünü engeller.

"Sakin ol," diye fısıldar Porkchop. "Bir dakika içinde nefesin geri gelir."

Kimse darbeyi görmedi. Kimse koşarak gelmedi. Bunun bir nedeni Porkchop'un hareketinin hızı ve nispeten sessiz olmasıydı. Bir diğer nedeni ise, Manhattan'daki lüks bir gökdelenin zemin katında böyle bir şeyin olmasını beklemiyor olmanızdı. Her neyse, ilk başta kimse tepki vermedi, ancak Barlow yerde nefes almaya çalışırken, bir güvenlik görevlisi sonunda fark etti. Aceleyle yanlarına geldi.

"Ona iyi olduğunu söylemekten başka bir şey söylersen," der Porkchop en sakin sesiyle, "seni düzeltmek için senden daha iyi bir doktora ihtiyacın olacak."

Adam elması belirgin, sıska bir adam olan güvenlik görevlisi gelir.
"Doktor Barlow?"

"Kaydı," der Porkchop.

Güvenlik görevlisi onu görmezden gelir. "Doktor?"

Barlow sonunda nefesini toplar. "Ben iyiyim, Darryl," der.

Sonra: "Buradaki arkadaşım için bir güvenlik kartına ihtiyacım olacak."

Darryl sonunda Pinky için de bir geçiş kartı alır. Barkodu kullanarak turnikeden geçip asansöre binerler. Üçü de içeri girer. İçeri girdiklerinde Barlow, "Ne istiyorsun?" diye bağırır.

"Öncelikle, özür dilerim," diyor Porkchop. "Yumruk için değil. Hak etmiştin. Ama 'senden daha iyi bir doktora ihtiyacın var' lafı. Bunu söylediğime inanamıyorum."

Pinky, "Kötüydü," der.

"Biliyorum. Çok alaycıydı."

"Söyleyişin bile yanılttı," diye ekler Pinky, hayal kırıklığıyla başını sallayarak. "Senden daha iyisini beklerdim, Porkchop."

"Biliyorum," diye onaylar Porkchop. "Ben de kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı bil."

Asansör bir zil sesiyle açılır. Barlow'un asistanı Bayan Tansmore, ofise girerken onu selamlar. Tam bir motosikletçi kıyafeti giymiş Porkchop, ona göz kırpar ve elini öper. Artık böyle davranamazsın. Ama Porkchop yapabilir. Bayan Tansmore kızarır.

"Bana Porkchop derler," diyor.

"Memnun oldum, Bay Porkchop," der Bayan Tansmore.

"Doc Barlow size eskiden bir motosiklet çetesinin üyesi olduğunu hiç söylemedi, değil mi?"

"Hayır, hiç söylemedi."

"Barlow'un çitayı düşük tuttuğunu söyledik, anlarsın ya." Anlamaz.

Pinky kaşlarını çatıp Porkchop'a başını sallar.

Sonra Pinky iki elini de kaldırır. Biri yumruk, diğeri iki parmak. Bu 0-2'yi işaret ediyor, yani "daha iyi bir doktora ihtiyacın var" cümlesi ile "Bar Low" kelime oyunu arasında, Porkchop bir vuruş daha yaparsa oyundan çıkacak.

Porkchop başını sallar. "Adil."

Porkchop, Barlow'u ofisine kadar takip eder. Pinky, Bayan Tansmore ile dışarıda kalır ve kapıyı korur. Kimse girmez, kimse çıkmaz.

"Ne istiyorsun?" diye bağıır Barlow.

Porkchop kaşlarını çatar. "Bu kısmı atlayabilir miyiz?" "Hangi kısmı atlayalım?"

"Maggie hakkında buraya geldiğimi bilmiyormuş gibi davranman."

Barlow başını sallar. "Sana söyleyecek bir şeyim yok," der.

"Onu bir iş için işe aldın."

"HIPAA ihlallerinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Hasta gizliliğini anlıyor musun?" "Tekrar söylüyorum: Anlıyorum. Peki onu kim işe aldı?"

"Eğer sana söylemek isterse..."

"O Rusya'da. Başı dertte."

Barlow gözlerini kırıştırır. "Başının belada olduğunu nereden çıkardın?"

"Dört gün önce Baltimore'a gittin. Maggie'ye onu görmek için önemli bir nedenin olduğunu söyledin. O da New York'a geldi. İkiz buluştunuz. Birdenbire borçlar ödendi. Davalar çözüldü. O, Teterboro'da özel bir uçağa bindi. Rusya'ya gitti. Anladım. Bu bir tür cerrahi konsiyerj hizmeti. Kayıt dışı. Bunun yasal olup olmadığını bilmiyorum ve pek de umursamıyorum."

"Ne onaylayacağım ne de inkar edeceğim..." "Bana tekrar yumruk attırma, Evan."

"Bak," diyor Barlow. "O güvende. O iyi."

"Aksini düşünmek için nedenlerim var," diyor Porkchop. "Ama sen benim endişelerimi giderebilirsin. Müşteriyi ara. Maggie'yi telefona bağla."

"Bunu yapamam."

"Başı dertte, Evan." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Müşteriyi ara. Evde acil bir durum olduğunu, onunla konuşmam gerektiğini söyle."

"Bir sorun olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onunla bir dakika konuşman gerektiğini söyle. İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Maggie'yi çok sevdiğimi biliyorsun," diyor Barlow. "O benim değerli ve sevdiğim bir öğrencimdi. Annesine çok yakındım."

"Evet, hepsini biliyorum," diyor Porkchop.

"Onu tehlikeye atacak bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Eğer yaptıysan..." Porkchop durur. "Bekle, başka bir tehditle başka bir tehdit daha yapmak istemiyorum. O yüzden bunu açıkça söyleyeyim. Eğer Maggie'yi gerçekten tehlikeye attıysan, seni öldüreceğim. Nasıl yaparım bilmiyorum. Seni o pencereden aşağı atabilirim. Seni boğarak öldürebilirim. Bilmiyorum. Umurumda değil. Oğlumu kaybettim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette."

"Maggie'yi kaybetmeyeceğim. Beni duyuyor musun?" Barlow başını sallar. "Biz aynı taraftayız." "İyi. O zaman ara. Onun sesini duymak istiyorum."

Barlow masasına doğru yürür ve oturur. Porkchop onun karşısındaki sandalyeye oturur. Barlow telefonunu açar ve numaraları kontrol eder. Hoparlörü açar ve birini arar. Cevap yok. Başka birini arar. Aynı sonuç.

Üçüncü numarayı aradığında, bir ses tek kelimeyle cevap verir.

"Ne?"

Porkchop irkilir. Sesi tanır. Maggie'nin arabasında olan adamdır.

"Ben Evan Barlow," der Barlow.

"Evet, biliyorum. Telefonumda arayan numara gösteriliyor.

Ne istiyorsunuz?" "Doktor McCabe ile bir dakika konuşmak istiyorum."

Sessizli

k.

"Alo?"

"Şu anda telefona gelemes. Tekrar aramayın."

Arama kesilir. Porkchop, Barlow'a tekrar denemesini söyler. Cevap yok.

Bir kez daha, aynı şey olur. Porkchop, "Bana her şeyi anlat" der.

Barlow ayağa kalkar ve odada dolaşmaya başlar. "Neden bir sorun olduğuna bu kadar eminsin?"

"Biri onun telefonunu yok etti." "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Bunu sana açıklamakla zaman kaybetmek istemiyorum. Bana bildiklerini söyle."

"O kadar karmaşık değil. Ya da sıra dışı. Dediğin gibi. Süper zengin insanlar bana geliyor. En iyisini istiyorlar ve tam gizlilik istiyorlar. Birkaç kez kendi başıma seyahat ettim. Bir Suudi prensi

bir kez. Brunei'de zengin bir adam. Seni özel jetlerle getiriyorlar. Sana bir servet ödüyorlar. Hepsi kayıt dışı."

Porkchop devam etmesi için başını sallar.

"Oğlun için üzgünüm. Marc'la birkaç kez tanışmıştım. O harika bir cerrahtı. Ve biliyorum, o ve Maggie birlikteyken aralarındaki bağı hissedebiliyordun, anlıyor musun?"

Porkchop ona hiçbir şey söylemez.

"Maggie onu ve sonra da lisansını kaybettiğinde... yardım etmek istedim. O da harika bir cerrahdır. Muhtemelen bunu biliyorsunuzdur. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Paranın satın alabileceği en iyi plastik cerrahı istiyorlardı. Maggie'nin paraya ihtiyacı vardı ve bir şekilde işine geri dönmek istiyordu."

"Ne tür bir ameliyat?"

"Kozmetik. İki hasta olacaktı, yani en az iki ameliyat. Müşterinin metresi göğüs büyütme ameliyatı olacaktı. Müşteri ise yüz estetiği yaptırmak istiyordu. Ayrıntıları bilmiyorum."

"Müşteri kimdi?" Barlow

başını sallar. "Ne?" der

Porkchop.

"Müşterinin kim olduğunu

bilmiyorum." "Nasıl bilmezsin?"

"Bu gizlilik kurallarının bir parçası. Hepsinin aracıları var."

"Telefondaki kişi aracı mıydı?"

"Evet. Kendisine Ivan Brovski diyor. Gerçek adı olduğunu sanmıyorum. Benimle iletişime geçen oydu. Maggie ile konuşan da oydu."

"Ve kimin için çalıştığını bilmiyor musun?"

"Doğru."

"Yani bir doktoru böyle yurt dışına göndermeden önce müşteriyi araştırmıyorsunuz?"

Barlow hiçbir şey söylemiyor.

"O zaman onların meşru olup olmadığını nasıl bilebilirsin?"

"Hiçbiri 'meşru' değil," diye Barlow yarı öfkeyle cevaplar.

"Mesele de bu zaten. Onu nasıl araştırdım? Yurtdışındaki bir hesaba benim için bir milyon dolar yatırıldı. Sadece görüşmeye katıldığım için. Araştırma bu kadar. Maggie işi kabul ettiğinde bir milyon dolar daha aldım."

"Yani sana bu kadar para ödüyorlar, ne için, gizli çalışacak birinci sınıf bir doktor bulman için mi?"

"Evet."

"Ve burada olan da bu mu?"

Sessizlik.

"Evan?"

"Hayır. Bu vaka biraz farklıydı."

Porkchop, Barlow'un kıvranmaya başlamasından hoşlanmıyor.
"Nasıl farklı?"

"Sizin de söylediğiniz gibi, çoğu süper zengin, mümkün olan en gizli şekilde kendilerine mükemmel tıbbi bakım bulacağıma güveniyor. İşler böyle yürüyor ve herkes için iyi sonuçlar veriyor. Bunu mümkün olduğunca gizli tutmak hepimizin yararına. Eminim siz de anlıyorsunuzdur."

"Peki bu seferki fark neydi?"

Barlow ağzını açar, kapatır, tekrar dener. "Bir cerrah önerecektim," der. "Daha önce birlikte çalıştığım bir adam. New York'ta yaşayan mükemmel bir doktor."

"Ve onlar bu adamı istemedi mi?"

"Hayır. Maggie McCabe'i istediler."

"Özellikle onu istediler."

"Evet."

"Yani Maggie'yi onlara sen önermedin?" "Hayır. Ivan Brovski bana geldi. Bir doktora ihtiyacı olduğunu söyledi, ama mükemmel birini zaten tanıdıklarını söyledi."

"Maggie mi?"

"Evet. Talimatları oldukça netti. Maggie, istedikleri doktordu. Nokta. Benim onun güvendiği aile dostu olduğumu biliyorlardı."

"Yani Maggie'yi sen önermedin," diyor Porkchop. "Hepsi bir tuzaktı."

"Buna tuzak denir mi bilmiyorum..."

"Bu müşteri. Oligark ya da her kimse. Maggie'yi şahsen mi istedi?"

"Oligark değil," diyor Barlow. "O zaman kim?"

"Onun metresi. Nadia adında bir kadın. Maggie McCabe'i ve sadece Maggie McCabe'i özellikle isteyen kişi oydu."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eğer bu bir rüyaysa, rüyanın sonu her zaman en acı verici kısımdır.

O yine Marc ile birlikte. Bir şekilde, onun öldüğünü biliyor ama yine de hayatta olduğunu tamamen kabul ediyor. Evet, bu mantıklı değil, ama çoğu rüyayı analiz ettiğinizde durum böyledir. Ya da belki bu sefer farklıdır. Geçmişte Marc her zaman ona gelmişti. Bu sefer, belki, sadece belki, o Marc'a gidiyor. Her halükarda, Marc orada. Bağın ortasındaki eski bir ahşap masada oturuyorlar. Önlerinde iki kadeh kırmızı şarap var. İkisi de dokunulmamış. Güneş batıyor, gökyüzü yanık turuncu renkte. O ve Marc yan yana oturuyorlar. Marc başa bakıyor. O ise Marc'ın profiline bakıyor. Gözlerini ondan ayıramıyor. O profile aşık olmuştu. O profil Roma sikkelerine yakışır, diye şaka yapardı. Marc'ın yanağından bir damla gözyaşı akıyor. "*Sana söz veriyorum, hayatın olağanüstü olacak,*" diyor Marc. Bu, düğün yeminlerinin son sözleriydi. Marc'ın sevdikleri ve değer verdikleri herkesin önünde bu son cümleyi söylediğinde ne kadar etkilenmiş olduğunu hatırlıyor. "*Sana söz veriyorum, hayatın olağanüstü olacak.*" Kahretsin, o anda düşünmüştü, o kadar güzel bir cümleydi ki, kendi yeminini bitirdiğinde onu tekrarlamıştı. "*Sana söz veriyorum, hayatın olağanüstü olacak.*" Mutlu değil. Tatmin edici değil. Tamamlanmış değil. *Olağanüstü*. O banliyö evini almayacaklar, özel muayenehanede çalışmayacaklar, 2,4 çocuklu, bahçesinde barbekü, garaj yolunda basketbol potası olan evli doktorlar gibi yaşamayacaklardı. Rüyada, Marc'ın yanağından bir gözyaşı akıyor, tıpkı düğün gününde konuşurken olduğu gibi. Ama o gözyaşı sevinç gözyaşıydı. Bu ise değil. O, Marc'ın elini tutar. Elinin gerçek olduğunu fark eder. Onu hissedebilir. Rüyada olsaydı bunu hissedemezdi. O gerçek. Marc'ın eli. Bu gerçek. Marc hayatta. Öyleyse neden kalbi sıkışıyor? Marc sonunda ona döner ve ona bakar.

yapınca, elini gevşetir. *Hayır, hayır. Kal. Buradasın. Benimle.* Ama Marc uzaklaşıyor. Elini uzatıp daha sıkı tutar. Ama el yok olmuştur. O hala oradadır. Yanağında hala gözyaşı vardır. Onu teselli et. Asla gitmemesi için onu yeterince sev. Kollarını ona dolayarak onu kendine çeker. *Gitme. Lütfen Marc, kal.* Bu bir rüya değil. Bu gerçek. Ama şimdi uyanmaya başlıyor. Bundan daha acımasız bir şey yok. Umutsuzca geri yüzmeye, kalmaya, bu rüya bağındaki eski ahşap masaya tutunmaya çalışıyor. Marc burada yaşıyor. Önemli olan tek şey bu. Ama bir şey onu yüzeye itiyor. Buna karşı koyuyor. Ama kazanamayacağını biliyor. Marc kaybolmaya başlar. O şimdi o zirvede, rüya dünyası ile tam bilinç arasındaki garip zirvede. Burada netlik var, korkunç bir netlik — bu sadece bir rüya; Marc hala ölü — ve bu onu yeniden yıkıyor. Yanaklarında gözyaşlarını hissediyor, gerçek gözyaşlarını, ve anlıyor.

Marc gitmiş. Marc ölmüş.

Maggie gözlerini açtığı anda, bir adamın yüzü ona bakıyor.

Tabii ki Marc değil. Charles Lockwood. Ragoravich'in balosundaki playboy.

"İyisin," diyor ona. "Bir araba kazasında yaralandın.

Ama şimdi iyisin."

Rüya uçup gider. Bunun bu kadar hızlı gerçekleşmesi şaşırtıcı ve merhametlidir. Geriye kalan tek şey, yanağındaki gözyaşlarıdır. Maggie ona konuşmak için ağzını açar, ama hiçbir ses çıkmaz.

"Al," diyor Lockwood. "Bunları al."

Bir bardak buz parçaları alır ve Maggie'nin ağzına koyar. Maggie bu hareketi bilir — bu şekilde kişi su alır ama bir seferde çok fazla su içmez. Charles beyaz bir gömlek giymiş, kolları düğümlü ön kollarında kıvrılmıştır. Maggie'nin hayati fonksiyonlarını kontrol eder. Playboy artık yok. Doktor ortaya çıkmıştır.

"Henüz konuşmaya çalışmayın. Evet için parmağınızı bir kez, hayır için iki kez vurun. Kazayı hatırlıyor musunuz?"

Bir saniye sürer ve sonra kaçıışının anıları akın eder —yatak odasının penceresini açması, dondurucu soğuk, çatı, silah sesleri, Ferrari. Hepsi oradaydı. Belki biraz karışık. Ama yeterliydi.

Onu kovalamışlardı. Ona ateş etmişlerdi. Onu öldürmek istiyorlardı. Kaçmaya çalışmıştı. Bir şey ona çarpmıştı. Kontrolünü kaybetmişti...

Evet işareti yaptı. Parmağıyla dokunarak yaptı, ama aynı zamanda başını sallayarak da denedi. Acı çok azdı.

"Nasıl...?" diye sorar. "Sen bana ulaştın."

Ona şaşkın bir ifadeyle bakar.

"Aradığın telefon numarası. Acil yardım hattımız. Bağlantı kuruldu. Hızlı hareket ettik."

Acil yardım hattı. Hatırlamaya çalışıyor. Kafası karışık. Telefon numarası. Marc'ın ona verdiği numara. Konuşmaya çalıştığında, Lockwood başını sallıyor ve dinlenmesi gerektiğini söylüyor. O bunu görmezden geliyor ve ses tellerini serbest bırakmak için tekrar deniyor. Sonunda birkaç kelime çıkardığında, sesleri boğuk ve uzak geliyor. "Marc'ı tanıyordun."

"Evet, tanıyordum. Sanırım size benim telefon numaramı verdi?"

Buna nasıl cevap verebilir ki...? Veremez. Gerçekten veremez. Bu yüzden sadece başını sallar. "Size anlatacak çok şey var, Doktor McCabe," der Lockwood. "Bunun için

Bunun için zihninizin açık olması gerekiyor. Henüz açık değil. Biliyorum, biliyorum. Hazır olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama değilsiniz." Sandalyesini ona yaklaştırır. "Ama önce, neden burada olduğunuzu bilmem gerekiyor."

Bunu ona nasıl açıklayabilirim ki?

"Neden Oleg Ragoravich'in yanında kaldığını bilmem gerekiyor."

Bekliyor. Kadın başını yastığa yaslıyor. Gözlerini kapatıyor.

Ona güveniyor mu?

Marc — ya da en azından keder robotu versiyonu — Maggie'ye telefon numarasını vermiş ve onu aramasını söylemişti. Bu, Marc hayattayken Charles Lockwood'a güvendiği anlamına geliyordu. Bu yeterli olmamalı mıydı? Belki. Ama yine de — belki de kafası durmadan dönüyordu

—

Charles Lockwood'un ona telefon geldiğini söylediği şeyin doğru olduğunu nereden biliyor? Herkes onunla akıl oyunları oynuyor. Artık bunu biliyor. Bunların hiçbiri tesadüf ya da rastlantı değil. Dr. Barlow Johns Hopkins'te ona yaklaştığından beri, Maggie şey nefret ediyor en çok — kontrolü dışında.

manipüle edildiğini, yalan söylendiğini, çok güçlü bir akıntıya karşı mücadele ediyormuş gibi hissediyor. Peki Charles Lockwood da bunun bir parçası mı? O doğruyu mu söylüyor yoksa başka bir yalancı mı?

Bunu kesin olarak öğrenmenin bir yolu var: Keder robotuna sormak.

Daha fazla buz parçası emiyor. Kolunda bir serum var. Birkaç saniye kendini tarayarak yaralarını değerlendiriyor. Ağrı ve acı hissettiği yerler var, ama kendini oldukça iyi hissediyor. Ona yaraları hakkında soru sormak istiyor, ama şu anda Charles'ın kendi sorularına odaklandığını anlıyor. Buz parçaları eriyip ağzı konuşacak kadar nemlendiğinde, iki kelime söylüyor: "Telefonum."

"Ne?"

"Telefonuma ihtiyacım var."

"Kimseyi aramanı tavsiye etmem," diyor adam. "Yakınında olan herkesi izliyor olacaklar."

"Kim izleyecek?"

Adam başını sallar ve biraz daha yaklaşır. "Maggie, beni dinle. Hazır olduğunda her şeyi açıklayacağım. Çok şey var. Ama şu anda, bunun ne kadar önemli olduğunu vurgulayamıyorum, neden Oleg Ragoravich'in evinde kaldığını bilmem gerekiyor."

"Önce telefonuma ihtiyacım var."

"Bende yok," diyor. Geriye yaslanıyor, gözlerini kırptırıyor, elini saçlarının arasından geçiriyor. "Senin" — duruyor, havada kelimeyi arıyor

"çıkarılması... kolay olmadı. Kazayı hatırlıyor musun?" Kadın başını sallar.

"Bir kurşun sırtının üst kısmını sıyırdı. Bekle, ağrın var mı? Önce bunu sormalıydım."

"İyiyim," diyor.

"Eski Ferrari'de emniyet kemeri yoktu ve şans eseri, ön camın parçalanmıştı. Böylece çarpışmada camın üzerine çarpmadın. Bir vadiye yuvarlandın. Seni kurtaran da bu oldu. Sana ulaşmak zordu. Ragoravich'in adamları hemen sana ulaşamadı. Açıkta kalmanın seni öldüreceğini düşündüler. Bu arada, donma izlerin var. Tam donma olmadığı için şanslısın. Bir süre acı çekeceksin. Demek istediğim, sana aceleyle gelmenin bir anlamı olmadığını düşündüler. Uçurum, karda

Bu da bize oraya ulaşmak için zaman kazandırdı." Gözleri dolarak uzaklara bakıyor. "Seni kovalayan bir SUV hatırlıyor musun?"

Kız başını sallar.

"İçinde iki adam vardı. İkisi de öldü." Sessizlik.

"Telefonunun nerede olduğunu bilmiyorum. O Ferrari'de, sanırım. Belki de o vadide, bilmiyorum. Önemli değil. Sana yenisini alabiliriz. Soruları cevaplayamayacak kadar yorgunsan..."

"Yorgun değilim."

"Acil durum telefon numaram sende vardı," diyor

Charles. "Evet."

"Tek bir yol var: Marc ölmeden önce sana verdi."

Tabii ki yol bu değildi, ama şu anda griefbot'u açıklamak çok zor olurdu.

"Ve eğer o sana numarayı verdiyse, o zaman bana güvenebileceğini biliyorsun
güvenebileceğini biliyorsun."

Bunu bilmiyor, ama mantıklı geliyor. Ve başka seçeneği
? Nerede olduğunu bile bilmiyor. Tek bildiği, Marc'ın Ragoravich veya Brovski'nin onu öldürmeye çalışacağı konusunda uyardığı, onların gerçekten de bunu denediği ve muhtemelen Charles Lockwood'un onu kurtardığı.

Öyleyse neden olmasın? Birine güvenmek zorundaydı.

"Plastik cerrahi yapmak için tutulmuştum," diyor
Maggie. Charles Lockwood bu cevaba kaşlarını
çatıyor. "Kime?" "Oleg ve Nadia adında genç bir
kadına."

"Senin konuştuğunu gördüğüm metres
mi?" Maggie başını sallar.

"Peki, seni nasıl işe aldılar?"

Evan Barlow, Nadia'nın göğüs büyütme ameliyatı, Oleg
Ragoravich'in yüz ameliyatları, Ragoravich'in iyileşme odasından
kaybolması, ani panik, kendisine yapılan suikast girişimi hakkında kısa
kısaca açıklamalar yapıyor. Keder robotuna girmiyor. O konuşurken
konuşurken yorgunluk yorgunluk yoluna
yoluna kan dolaşımına kan dolaşımına girip
yayılıyor. Uyanık kalmak için tüm gücünü kullanıyor. "Bunun tesadüf
olmadığını biliyorsun," diyor Lockwood. "Bu iş için
bu iş için işe alındın."

Artık anlıyor, değil mi? "Kimsin sen?" diye sorar.

"Adım Charles Lockwood. Dediğim gibi." "CIA'den misin?"

"Öyle diyelim." "Neredeyim?"

"Güvendesin," diyor. "Ve bir sonraki soruna cevap vermek gerekirse, iki gündür buradasın."

İki gündür. Başı yastığa düşer. Bir milyon soru daha sormak, uyanık kalmak ister, ama gözleri kapanmaya başlar.

"Bilmek istiyorum..." Konuşmayı keser.

"Anlayacaksın. Yakında sana her şeyi anlatacağım. Ama şimdilik son bir şey daha var."

Gözleri şimdi kapalı.

Karanlıkta, onun sesini duyuyor: "Trace Packer nerede?"

"Bangladeş'te olabilir," diyor ona.

"Hayır, orada değil. Trace kayıp, Maggie. Kasıtlı olarak ortadan kaybolmuş olabileceğini düşününüz."

"Anlamıyorum."

Ve sonra, Maggie, bağıdaki o rüyaya geri dönmeyi umarak dalarken, Charles Lockwood'un hiç mantıklı olmayan bir şey söylediğini duyduğuna yemin edebilir: "Trace'in kocanı bulmaya çalıştığını düşününüz."

Maggie bir sonraki uyanışında Charles Lockwood'u görmez. Ya da ondan sonraki uyanışında. Hastane önlüğü giymiş iki kadın ona bakmaktadır. Kadınlar nazik ve sessizdir. Maggie gücünün geri geldiğini hisseder. Onlara sorular sorar — neredeyim? Charles Lockwood nerede? — ama onlar ona sıkı sıkı gülümserler ve cevap vermezler. Kısa süre sonra yataktan kalkıp yürüyebilir hale gelir. İyileşmesi olağanüstü görünebilir, ama yaraları

ciddi olmaktan çok yüzeysel olduğu ortaya çıktı. Kurşunun sıyırdığı omzunun yakınında biraz ağrı var ve beyin sarsıntısının ardından başı ağrıyor.

Ama aynı zamanda huzursuz ve gitmeye hazır hissediyor.

O gece, Maggie karanlık hastane odasında uyandığında, yanında birinin olduğunu hisseder. Gözleri silueti görebilecek kadar alışır ve sonra yüzü netleşir. Charles Lockwood'dur. Duvara bakmaktadır.

İlk konuşan Maggie oldu. "Neden Trace'in Marc'ı aradığını söyledin?" Charles kıpırdamadı.

"Marc öldü," diyor.

"Biliyorum." Charles Lockwood sandalyesine yaslandı. "Bunu söylememeliydim."

"Neden söyledin?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bazı cevaplar istiyorum. Hem de hemen."

Adam başını sallar. Kızın gözleri alışır. Artık adamın yüzünü görebilmektedir. Ragoravich'te gördüğü parlaklık ve cilalı görünüm silinmiştir. Yüzünde çizgiler vardır. Saçlarında gri tonlar vardır. Yıpranmış, yıpranmış görünür.

"Sana anlatacak çok şey var," diyor. "Ayrıca, şu anda ne kadarını bildiğini de bilmiyorum. O zamanlar ne kadarını bildiğini ya da daha sonra ne kadarını anladığını bilmiyorum." Ona dönüyor. "Eric Hoffer'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Amerikalı bir filozof. Onun çok sevdiğim bir sözü var: 'Her büyük amaç bir hareket olarak başlar, bir iş haline gelir ve sonunda bir dolandırıcılığa dönüşür.'" Gülümsüyor. "Güzel, değil mi?"

Kadın cevap vermez.

"Yolsuzluk küçük şeylerle başlar," diye devam eder. "Amcam bir papazdı. Kilisenin bütçesini yönetmesi için dindar bir cemaat üyesi, tatlı bir dul kadın vardı. Bayan Tingley. Hayatını o cemaate adamıştı. Uzun saatler çalışırdı. Bir gece, yine geç saatlere kadar kaldığında, acıkmış ve bir sandviç almak istemişti. Cüzdanını evde unutmuştu. Öyle söylemişti. Kim bilir, değil mi? Neyse, Bayan Tingley yerel sandviç dükkanından bir sandviç sipariş etti ve

o haftanın ondaliğundan küçük bir miktar nakit para kullanarak sandviçin parasını ödedi. Önemli bir şey değildi. Kolayca haklı gösterilebilirdi. Sonra bunu tekrar yaptı. İki sandviç sipariş etti ve birini oğlu için eve getirdi. Hepsi bu. Sadece fazladan bir sandviç. On yıl sonra, cemaat Bayan Tingley'in neredeyse yarım milyon dolar zimmetine geçirdiğini fark etti.

"Bu hikayenin bir anlamı olduğunu varsayıyorum," diyor Maggie. "Var. Ve bence sen de ne olduğunu biliyorsun."

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Sen WorldCures Alliance'ın güzel yüzüydün. Üzgünüm, daha fazlası olduğunu biliyorum. Ama medya seni seviyordu. Savaş cerrahı. Hayatını tehlikeli bölgelerdeki yoksullara yardım etmeye adanmış. Güzel ve televizyona yakışıyorsun ve evet, bunun önemi olmamalı, ama ikimiz de bunun önemli olduğunu biliyoruz." Sandalyesini yaklaştırır. "Neden WorldCures'tan ayrıldın?"

"Annem hastaydı. Onunla olmak için eve döndüm." Ona sorgulayan bir bakış atmaya çalışır. "Hepsi bu mu?"

Sessizlik.

"Başka ne oldu, Maggie?"

"Charlie mi, Chuck mu, yoksa Charles mı demeliyim?" "Çoğu kişi bana Charles der."

"Harika. Benim için endişelenme, Charles, tamam mı? Bana neler olduğunu anlat."

"Yeterolur," dedidedi dedi bir başını "Sen biliyorsun Kasselton Vakfı'nı Kasselton Vakfı'nı biliyorsun."

"Elbette."

"Ama onlarla doğrudan hiç çalışmadınız, değil mi?" "Hayır, hiç."

"WorldCures'un en büyük bağışçısıydılar." "Sanırım, evet."

"Olay şöyle gelişti. Bir gün, Kasselton Vakfı, acilen fon arayan yeni bir hayır kurumu ile iletişime geçti. Bu durumda, WorldCures Alliance. Belki sizi aradılar. Belki Marc'ı veya Trace'i aradılar."

"Marc'tı."

"Tamam, peki. Marc onları ikna etmeye gider. Belki siz de gidersiniz. Önemli değil."

sunum. Mülteciler ve yoksullar için gelişmiş, son teknoloji tedaviler fikrinizi çok beğendiklerini söylüyorlar. WorldCures'a büyük bir bağış yapmayı teklif ediyorlar, muhtemelen taksitler halinde. Hoffer'ın dediği gibi: Her şey bir amaçla başlar ve sizin harika bir amacınız vardı. Kasselton Vakfı hayat kurtarmanıza yardım edecekti. Tabii ki WorldCures parayı kabul etti. Kim almaz ki? Hiçbiriniz bunun Oleg Ragoravich ile arka kanallar ve paravan şirketler aracılığıyla bağlantılı olduğunu bilmiyordunuz. Ve şüphelenseydiniz bile, ne olacaktı ki? Ragoravich sadece bir iş adamı. Nasıl para kazandığı sizi ilgilendirmez. Ve hey, parasını WorldCures gibi değerli bir amaca bağışlaması, onu yolsuzluğunu yaymak veya başka bir mega saray satın almak için kullanmasından daha iyidir. Bunu haklı çıkarmak için birçok yol var. Ve tekrar söylüyorum, sizler sadece iyilik yapmak isteyen kar amacı gütmeyen kuruluş çalışanlarıdır. O yüzden parayı kabul ediyorsunuz. Belki başlangıç için bir milyon dolar. Tanrım, bununla kaç hastayı kurtarabileceğinizi düşünüyorsunuz. Ve kurtarıyorsunuz. Hayatlar kurtarıyorsunuz. Yeni tıbbi teknolojiler ve teknikler geliştirirsiniz. Harika. Ve sonra, belki birkaç ay sonra, Kasselton Vakfı tekrar size gelir. WorldCures'un birçok ihtiyacı olduğunu fark ettikleri için başka bir bağış yapmak isterler. Personel işe almanız gerekir. Kamyonlara, şoförlere, inşaat işçilerine, ataçlara, yataklara, tıbbi ekipmana ve başka her şeye ihtiyacınız vardır. Ve tahmin edin, kullanabileceğiniz tedarikçiler kimlerde var?

"Kasselton Vakfı," Maggie konuşmayı devam ettirmek için diyor.

"Aynen öyle."

"Düzgün bir para aklama," diyor Maggie. "Senin söylediğin bu."

"Bunda açık bir şey yok. Ama evet. Kara para aklama karmaşık görünebilir, ancak bu durumda bunu çok basit hale getireceğim. Diyelim ki ben bir suçluyum. Haksız kazandığım parayı bir sivil toplum kuruluşuna bağışlıyorum. Sivil toplum kuruluşu, bağışımı benim sahip olduğum veya kontrol ettiğim bir şirketten meşru mal ve hizmetler satın almak için kullanıyor. Nokta, bitti. Ayrıca fazla ücret alırım. Yani, kim fark eder ki? Belki kamyon kiralama normalde bin dolar. Hayır kurumuna beş bin dolar fatura edilir. Önemli olan, paramın aklanmasıdır — saygın bir kar amacı gütmeyen kuruluş aracılığıyla bana geri döner — ve siz, fedakar hayır kurumu, benim bağışlarım sayesinde yine de çok para kazanırsınız. Bu yüzden öyle görünüyorsunuz.

Bunu aşın — bunu yapmak sizin yararınıza. Evet, tabii, bu fiyat bir kamyon kiralamak için çok yüksek gibi görünebilir, ama ne olmuş yani? Faturayı siz ödemiyorsunuz. Siz kazançlı çıkıyorsunuz. Başka biri de kazançlı çıkıyorsa, bu sizi ilgilendirmez. Bu şekilde düşünürseniz, bu bir kazan-kazan durumu.

"Ve WorldCures'da da böyle olduğunu mu iddia ediyorsun?" "Evet. Ve ben iddia etmiyorum. Sen de biliyorsun."

"Bana bir iyilik yap, Charles. Bildiğim şeyleri bana anlatma."

Ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterir. "Haklısın," der. "Ve bunun önemi yok. Ben buraya kimseyi bunun için yargılamak için gelmedim. Ne olursa olsun, üçünüzün de başlangıçta bunu bilmediğini düşünüyorum. Sen, Trace, Marc... Sizler doktorsunuz. Şifacılar. Muhasebeyle uğraşmıyorsunuz. İlk çekinizi aldığınızda, Kasselton Vakfı muhtemelen paralarının doğru şekilde harcandığından emin olmak için kendi çalışanlarından birini işe almanızda ısrar etmiştir. Bu yüzden, bir süre için, evet, dediğim gibi, bu tür bir yolsuzluk yavaş yavaş büyür. Bilinçaltında görmezden geldiğiniz bazı şüpheleriniz olabilir. Öyle olsa bile önemi yok."

"Peki sen bu işin neresinde yer alıyorsun, Charles?" "Benim neyim var ki?"

"Oleg'in ameliyatını yapmamın tesadüf olmadığını söylemiştin."

"Doğru."

"Oleg'in partisi için o evde olman da tesadüf değildi."

Lockwood karanlıkta sırıttı. "Balo olduğunu söylememiş miydin?" Elini kaldırdı. "Şaka, şaka. Sadece ortama biraz neşe katmak istedim."

"Evet, çok komik."

"Deniyorum, Maggie, çünkü bu hikaye çok kasvetli ve gittikçe daha da kasvetli hale geliyor." Elini saçlarının arasından geçirir. "Ya da belki, bilmiyorum, belki bunun sonunda da bir umut vardır."

"Nasıl umut?" Maggie, uykuya dalmadan önce duyduklarını, Trace'in Marc'ı aradığını düşünür. Elbette bunun imkansız olduğunu bilir. Ama onun bunu dile getirmesi... "Trace'in Marc'ı aradığı ne demek?"

Birkaç saniye düşünür. Eli çenesindedir. Vücudunun her yerinden yorgunluk yayılır. "Kendi tarzımda anlatayım, tamam mı?"

Cevap vermez. Sadece bekler.

"Oleg'in evinde neden olduğumu bilmek istiyorsun, ama muhtemelen şimdiye kadar anlamışsındır."

"Onu soruşturuyorsun."

"Evet."

"Peki sen, gizli görevde misin?"

"Bu, durumu olduğundan daha çekici gösteriyor. Ama evet. Ben zengin ve bağlantıları olan bir ailenin doktoruyum. Beni, Rus parti hayatını seven bir serseri olarak göstermek kolaydır. Oleg Ragoravich'in son üç yıldır ilk kez bir etkinlik düzenlediğini biliyor musun? Hareketleri konusunda son derece gizli davranıyor. Dubai gibi bir yere gidiyor ama kimseye önceden haber vermiyor. İki yıldır bu davayla uğraşıyorum ama onu hala şahsen görmedim. O çılgın baloda bile görmedim."

"Sence neden böyle?"

"Emin değilim. Sağlığının kötü olduğuna dair söylentiler var. Bazı güçlü kişileri kızdırdığı ve suikast girişimlerinden korktuğu söylentileri var." Sonra: "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Sor."

"Marc sana benim numaramı ne zaman verdi?" "Vermedi."

"Nasıl aldın?"

Maggie bilgi almak istiyor, vermek değil. "Belki Marc'ı nasıl tanıdığınla başlayabiliriz."

Charles başını sallar — bu, beklediğinden biraz daha fazla karşılıklı bilgi alışverişi gerektirecek gibi görünüyor.

"Marc, başlarının üstünde bir durumun olduğunu ve çıkış yolu olmadığını fark etti."

"Para aklama yüzünden mi?"

"O da bir nedeniydi, ama acı gerçeği bilmek ister misin?" "Tabii."

"Marc'ın para aklamayı pek umursadığını sanmıyorum. Hiçbirinizin umursadığını sanmıyorum. Üçünüz de mükemmel cerrahlar ve araştırmacılarıdır. Ayrıca, üzgünüm ama, biraz da tanrı kompleksiniz var. Elbette,

Marc hayat kurtarmak istiyordu falan. Ama aynı zamanda onun da - ve dürüst olalım, sen ve Trace'in de - cerrah egosu olduğunu biliyorum. Sizler amaç için her yol mubahtır türünden insanlarsınız. Birçok iyiliksever öyle. Bu bir gerçek. Bu yüzden tahminimce, eğer bu basit bir para aklama olsaydı, Marc az önce sana verdiğim tüm gerekçeleri kullanır ve görmezden gelirdi."

"Yani öyle kalmadı mı diyorsun?"

Charles gülümsüyor ama gülümsemesinde neşe yok. "Hayatta hiçbir şey sabit kalmaz. Dünya sürekli hareket halindedir. Yolsuzluk, her şey gibi, ya daha da kötüleşir ya da daha iyiye gider."

"Ve bu daha da
kötüleşti mi?" "Hem de
nasıl."

"Nasıl?"

Charles, sorusunu geçirir. "Mesele şu ki, Marc çıkmak istedi. Trace de öyle. Ragoravich ile yüz yüze görüşmek istediler. Oleg doktorları severdi. Onların kendisine yardım edebileceğini düşünüyordu. Tüm hayır kurumları arasından WorldCures'u seçmesinin tesadüf olduğunu sanmıyorum. İlk günden itibaren, paralarını aklamaktan daha fazlasını yapabileceğini gördü."

"Nasıl bir potansiyel?"

Lockwood yine sorusunu geçirir. "Bunu yapmayı bırak," der Maggie.

"Üzgünüm, ama benim anlatmamı izin vermelisin, tamam mı?"

Kadın, isteksizce iki eliyle "devam et" işareti yapar.

"Marc ve Trace, Ragoravich'in sarayına uçtular. Oleg'e minnettar ve müteşekkir olduklarını söylediler, ancak WorldCures Alliance'tan ayrılmayı planladıklarını ve bunu ilk olarak Oleg'e bildirmek istediklerini söylediler. Ragoravich ellerini sıktı ve zaman ayırdıkları için teşekkür etti. Sonra diğer ziyaretçilerle birlikte helikoptere geri döndüler. Aşırı kilolu, kel bir adam. Onu böyle tanımladılar. Hâlâ kim olduğunu bilmiyoruz. Helikopterle terk edilmiş bir demir cevheri veya tuz madeni gibi bir yerin üzerine uçtular ve Oleg'in adamları kel adamı helikopterden attılar. Öylece. Uyarı olmadan. Tek kelime etmeden. Marc ve Trace'in gözleri önünde."

Maggie ona dehşetle bakar.

"Sonra Trace'i yakaladılar. Ona da aynısını yapacaklarmış gibi. Onu bir ayak bileğinden tutup helikopterin dışında beş dakika boyunca baş aşağı sallandırdılar."

"Tanrım."

Charles başını sallar. "Her neyse, mesaj alındı. WorldCures'tan ayrılmak mümkün değildi. Çok derine batmışlardı. Trace, sanırım o kadere teslim oldu. Ama kocanı tanıyorsun. O bir problem çözücüydü. Bir yol aramaya devam etti."

O da başını salladı. Marc, her soruna bir çözüm bulabileceğine inanıyordu. Kocasında pes etmek yoktu, sadece henüz denemediği bir yol vardı.

"İşte," diyor Charles, "ben de burada devreye giriyorum." "Marc senin, ne, muhbirin mi oldu?"

"Öyle bir şey, evet. O, sessizce nabız yokladı. Ben ona gittim. Ona tek çıkış yolunun Ragoravich'i alt etmemize yardım etmesi olduğunu söyledim."

"Kabul etti mi?"

Lockwood hiçbir şey söylemedi. "Kabul etti mi, Charles?" "Evet."

Maggie'nin gözleri doldu. "Trace'in kaybolduğunu söyledin."

"Evet."

"Ve Marc'ı arıyor olabileceğini de söyledin." Charles başını sallar. "Bunu söylememeliydim." "Ama söyledin."

"Evet." Charles uzun bir nefes verir. "Kocanın ölümüyle ilgili üç teori var. Bunları inandırıcılık sırasına göre duymak ister misin?"

İstemiyordu. Ama yine de hafifçe başını salladı. Charles'ın nereye varmak istediğini biliyordu. Onun bunu yüksek sesle söylemesini duyması gerekiyordu.

"Teori Bir: Marc, istikrarsız bir bölgedeki şiddete karışmış. Bu, elbette en çok kabul gören teori. Ayrıca, kayıtlara geçmesi için, benim en çok inandığım teori de bu. Kanıtlar ve mantıkla destekleniyor."

"İkinci teori nedir?"

"Sanırım şimdi tahmin edebilirsiniz."

Maggie başını sallar. "Oleg Ragoravich Marc'ı öldürdü." "Evet."

"Marc'ın kendisine sırt çevirdiğini öğrendi. Onu öldürmek için bir komplot kurdu ve bunu savaşta ölen bir asker gibi gösterdi."

"Evet."

"Peki Trace, o kaçtı mı?" "Evet, bu yüzden saklanıyor."

Maggie bunu düşünür, tarafsız ve duygusuz kalmaya çalışır. "Bu aslında Birinci Teori kadar olası görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Charles cevap vermez.

"Yani, Marc bu güçlü, zengin, kötü adama karşı çıkma riskini aldı ve sonunda öldü."

"Bence öyle olmadı."

"Çünkü o zaman bu kısmen senin hatan olur," diyor Maggie. "Kocam senden yardım ister ve sonunda ölür."

"Öyle değil."

"O zaman ne?"

"Çünkü Oleg Ragoravich onların ölmesini isteseydi, bu kadar uğraşmasına gerek kalmazdı. Oleg mülteci kampındaki katliamı planladı mı? O saldırıda otuz üç kişi öldürüldü. Gereksiz yere çok fazla zarara yol açmış gibi görünüyor. Ve tabii ki, sadece Marc'ı susturmak istemiyordu. Trace de vardı. Bu teoriye inanıyorsan, Trace kaçtı. Sence Oleg Ragoravich bu kadar dikkatsiz olabilir mi?"

Hepsi iyi noktalar. Ama tabii ki Maggie bunu zaten biliyordu.

"Öyleyse," diyor Maggie, "başlayalım mı? Üçüncü teori nedir?"

"Saçma sapan bir teori." "Ama?"

Lockwood ona baktı. "Sana ayrıntıları anlatmadılar mı?" "Ne hakkında?"

"Marc'ın nasıl öldürüldüğü hakkında."

Göğsünün sıkıştığını hissediyor. "Ben biliyorum..." Maggie burada kullanacağı doğru kelimeyi bulamıyor. "...vahşeti."

"Bazı insanlara bu tuhaf geliyor."

"Birçok kurban bıçaklanarak öldürüldü." "Biliyorum."

"Ve evet, belki kimliğini tespit etmek zordu. Ama DNA testi yapıldı."

Charles Lockwood başını eğdi. "Kim yaptı?"

Maggie bunu kimin yaptığını bilmiyordu.

"Yerel yetkililer mi yaptı?" diye sorar Charles. "Yani, o bölgede Amerikan büyükelçiliği yok. En yakını Tunus'taydı. Peki DNA testini kim yaptı?"

"Bazı insanlar vardı," diyor. "Güvenilir insanlar."

"Tamam o zaman. Yani, tabii ki. Bu yüzden son teori saçma."

"Peki üçüncü teorin nedir, Charles?"

"Açık değil mi?" "Bana göre değil."

"Ragoravich, Marc'ın yaptığını öğrenirse, elbette onu öldürür. Ve dersin iyi anlaşılmasını sağlamak için, Oleg muhtemelen ona yakın olan herkesi öldürür. Özellikle de seni, Maggie. En iyi senaryo: Marc, hayatının geri kalanında sürekli arkasına bakmak zorunda kalır."

"Marc'a bunu söyledin mi? Yani, onu işe aldığında." "Hayır."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Çünkü onu umursamadın. Sen davayı umursuyordun."

"Evet," diyor sakın bir şekilde. "Onu savunulamaz bir duruma soktum — o kendini o duruma soktukten sonra. Ama bir çıkış yolu vardı. En azından senin için. Marc 'öldüğünde' — parmaklarıyla tırnak işaretleri yapıyor — Tunus'taki bir mülteci kampında, o zaman ikiniz de kurtulmuş olacaktınız."

Maggie kemiklerine kadar üşüyor. "Marc'ın kendi ölümünü sahte olarak düzenlediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey olmadı diyorum. Bunun saçma olduğunu söylüyorum..." "O, orada parçalanmış başka bir ceset mi buldu?"

Onun cesediymiş gibi davranmış, DNA testini yapan kişiyi satın almış. Ve şimdi, ne, saklanıyor mu?"

"Bu teorinin saçma olduğunu
söylüyorum." "Ama bu Üçüncü Teori,
değil mi?"

"Evet."

"Ve bunu takip etmek için, Trace, kaçıp saklandı ve şimdi Marc ile
buluşuyor mu? Peki bundan sonraki plan ne, Charles?"

"Bilmiyorum," diyor. "Teori Üç'ün oldukça zayıf olduğunu kabul
ediyorum." "Öyle," diyor Maggie.

"Ama her halükarda bir şey kesin."

"Nedir o?"

"Trace'e çok yakınsın." "Evet."

"Onu uzun zamandır tanıyorsun."

O başını sallar. "Birlikte savaştık."

"Hangi teoriye inanırsanız inanın — Bir, İki veya Üç — Trace
Packer kayıp. O yüzden sorum şu: Onu bulmak için ne kadar ileri
gidersiniz?"

"Gerekirse ne kadar gerekirse o kadar," diyor Maggie.

O başını sallar, bacaklarını çırpar, ayağa kalkar. "Yeterince güçlü
olduğunda..." "Şu anda yeterince güçlüyüm."

Bunu düşünür. "Tamam. Yarın gidiyoruz." "Nereye
gidiyoruz?"

Charles gülümser. "Çok daha sıcak bir yere."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dubai

Dubai'nin sıcağı ciğerlerinde hissedilir.

Güneş acımasızdır, merhametsizdir. Sizi bulur. Üzerinize vurur. Sadece siz ve güneş vardır. Güneşle kişisel, bire bir bir ilişkiniz vardır. Aracı yoktur, filtre yoktur, bulut örtüsü yoktur, kaçış yoktur. Güneşin en saf etkisini hissedersiniz. Güneş sizi sevgi bombardımanına tutar. Kuru, ağır ve yapışkandır. Her şeyi yutan, fırın gibi bir sıcaklıkla doludur. Sizi içten ve dıştan boğar. Önce enerjinizi, sonra ruhunuzu tüketir.

Maggie, askerlik hizmeti sırasında bu tür çöl sıcağını çok sık yaşamıştı. Asfaltta yürürken, sıcaktan dalgalanan dalgaları görebiliyor ve savaş botlarının içinden ayaklarını yakan sıcaklığı hissedebiliyordu. WorldCures görevleri sırasında bu tür sıcaktan kaynaklanan her türlü rahatsızlığı yaşamıştı: dehidrasyon, kızarıklık, baş ağrısı, baş dönmesi, yorgunluk. Rusya'nın soğuğu ölümcül ve korkunç olabilir. Ama bu yakıcı güneş? Belki daha da kötüydü.

Neyse ki Maggie, özel uçaktan şık görünümlü süper lüks spor arabaya yürürken Dubai sıcağını sadece bir dakika, belki iki dakika kadar yaşadı. Viking havası veren

—uzun sarı saçları ve ona uyan sakalıyla—kapıyı onun için açık tutar.

"Hoş geldiniz," diyor Viking.

Spor araba sadece iki kişilik olduğundan, Maggie ön koltuğa oturur ve güçlü klimanın serinliği ona çok iyi gelir. Viking etrafında dolanır ve sürücü tarafına oturur.

"Bu bir Bugatti mi?" diye sorar Maggie.

Arabalardan anlamaz, onlara hiç ilgi duymamıştır, arabalara hayran olanları hiç anlamamıştır. Arabalar onun bebeği ya da arkadaşı değildir; arabaları havalı bulmaz. Arabalar onu A noktasından B noktasına götürür. Nokta, bitti. Sadece pahalı bir araba olduğunu tahmin ediyor ve Charles Lockwood ona, Binghatti'nin lüks yaşamını (bu ne anlama geliyorsa) Bugatti'nin lüks otomobil tasarımlarıyla birleştiren, Binghatti tarafından inşa edilen yeni ve ultra lüks Bugatti Residences'ta kalacağını söylediği için. Maggie için pek mantıklı gelmiyordu, ama yenilikçi ve çökmüş (ama kesinlikle geriye dönük) Dubai yaşam tarzının pek bir şeyi mantıklı gelmiyordu.

Şoför Amerikan İngilizcesiyle cevap veriyor. "Bu bir Bugatti Tourbillon."

"Tourbillon
mu?" "Evet."

"Gerçekten adı bu mu? Tourbillon."

"Evet."

Maggie kaşlarını çattı. "Adı biraz abartılı değil mi?" "*Billon, milyar* değil. Fransızcada 'kasırga' anlamına geliyor."

"Evet, ama yine de."

"Haklısın," diye kabul eder Viking. Güneş gözlüklerini düzeltir ve kalın sakalını okşar. Gaz pedalına basar ve saniyeler içinde saatte 90 mil hıza ulaşırlar. "Bu araba," der, "4,1 milyon dolar."

"Olamaz."

"Evet, var."

"Sanırım sesinde bir yazım hatası var," diyor Maggie. "Ondalık noktayı bir iki basamak sağa kaydırmış."

Viking bunu beğenir. "Öyle değil. Sadece iki yüz elli tane üretilecek."

"İki yüz elli Tourbillon," diyor Maggie. "Evet."

O şaşırır Oleg Ragoravich yapmamış bir bir
yoktu "Kaç yaşında?"

"Eski mi? Tourbillon bu yıl piyasaya çıktı. Yepyeni."

"Vay canına."

"Güzel araba, değil mi?"

"4,1 milyon dolarlık kadar
güzel değil." Gülümser.

"Bu arada, ben Maggie McCabe."

"Evet, biliyorum. Ben Bob."

"Tanıştığımıza memnun
oldum, Bob." "Ben de."

Kadın, adamın ceketindeki belirgin şişliği fark eder. Bob silah taşıyor. Ayrıca, Maggie'nin sadece en iyi eğitilmiş askerlerde gördüğü sakinlik ve dinginliğe sahiptir.

"Vardığımızda bana ne anlatabilirsin?" diye sorar.

"Hiçbir şey," der.

"Bob gerçek adın mı?" Bob
sadece gülümser.

Charles Lockwood özel uçakla onunla birlikte uçmuştu, ama uçağa kalarak Rusya'ya hemen dönmesi gerektiğini söyledi. Uçuş süresi altı saattir. Neredeyse tüm bu süreyi Maggie ile "planı" gözden geçirerek geçirdi — Maggie'nin deneyimlediği en cömert kullanımıyla bu terimi kullanıyor — yine:

"Kılığın, zaten oynadığın rol: süper zenginler için özel cerrah, bu sefer Dubai'deki bir aile için. Sana onların adını veremem. Bu gizlilik kurallarının bir parçası. Ama müşteri 'perakende devî' olarak tanımlanıyor. İşte iki pasaport. Tabii ki senin olanı. Onu kullan. Diğerî ise her ihtimale karşı Emily Sinclair adıyla düzenlenmiş bir sahte pasaport. Oraya vardığında, sana istedikleri estetik ameliyatların detaylarını verecekler. Görevin... Tanrım, bu terimden nefret ediyorum: Sanki Bond filmindeki M gibi konuşuyorum. Ama görev oldukça basit. Trace Packer'ı bulmaya çalışıyoruz."

Tourbillon şehre yaklaşırken, Dubai'nin ünlü gökdelenleri çöl kumlarından yükselen parlak seraplar gibi görünmeye başlar. Bu yer, nirvana ve distopyanın karışımı olan, uzaklardan bakıldığında aynı şey gibi görünen, fütüristik bir filminden çıkmış gibi. Maggie, orduda ve WorldCures'da çalıştığı yıllarda Dubai'ye belki on kez gitmişti. O ve Marc bu ziyaretleri tolere ederken, Trace şehre ve tüm aşırılıklarına dalmıştı.

Trace'in ona ve Marc'a bu çekiciliği açıkladığını hatırlıyor:

"Yukarı olmadan aşağı olamaz. Sağ olmadan sol olamaz. Kötülük olmadan iyilik olamaz..."

"Ne demek istiyorsun?" Maggie sözünü kesmişti.

Yıllar boyunca Trace'in bu felsefi düşüncelerini birçok kez duymuştu. Trace'in arkadaşlığında en çok hoşuna giden şeylerden biri de buydu; her zaman onu düşündüren şeyler söylerdi. Savaş bölgelerinde görev yapmanın size anlatılmayan yanı, nadiren yaşanan adrenalin patlamalarının, saatlerce süren zihin uyuşturan sıkıntı nedeniyle çok daha güçlü hale gelmesidir. Şimdi düşündüğünde, bu durum Trace'in "yükseliş olmadan alçalış olmaz" sözleriyle çok benzerdi.

"Ve," Trace, çapkın gülümsemesiyle sözlerini bitirdi, "benim durumumda, sefahat olmadan fedakarlık olamaz. Siz ikiniz, birbirinize sahipsiniz. Geceyi, milyarlarca iplik sayısına sahip yüksek katlı bir otelin yatağında geçirecek ve yapmanız gerekeni yapacaksınız. Ben mi? Ben riskli bir gece kulübüne gidip içki içip, flört edip, sonunda yatağında garip bir güzelle uyanmayı planlıyorum, benim doğuştan gelen harikaliğımı göreceksin ve benden para almayacak, tutkulu ve romantik, hatta aşk dolu olacak - hayır, ikinizin sahip olduğu gibi değil, çünkü neredeyse hiç kimse buna sahip değil - ve sonra, puf, sabah güneşiyle birlikte yok olacak."

Maggie bir an için o anıyı düşünür. Trace Packer.

Sürücü koltuğundan Viking Bob sorar, "İyi misin?" "İyiyim."

Araba keskin bir sağa dönüş yapar. Maggie kafasında "planı" tekrarlar - yine, bu kelime tırnak işaretleri hak ediyor - Charles Lockwood ona varış noktasını söylediğinde sorduğu ilk soruyu hatırlar:

"Neden Dubai?" diye sordu.

"Cevap vermeden önce, sana bir şey hatırlatmak istiyorum," diye başladı Lockwood. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu senin savaşın değil. Yardım etmek zorunda değilsin..."

"Neden Dubai?"

"Tamam, haklısın. Birkaç nedeni var, ama en önemlisiyle başlayayım. Oleg Ragoravich'in uçağı orada. Seni kurtardıktan dört saat sonra havalandı. Kimlerin içinde olduğunu bilmiyoruz, ama Dubai ikisi için de önemli."

"İkisi için de mi?"

"Oleg ve Nadia Dubai'de tanışmışlar. Nadia, Etoile Adiona'da baş hostesmiş. Orası çok seçkin bir gece kulübü. Oleg büyük gece kulüplerine sık sık gider. Neyse, orada tanışmışlar. Bu tür ilişkilerde neye düşerseniz ona düşmüşler. Ve asıl önemli olan şu: istihbaratımıza göre Nadia dün gece orada görülmüş."

"Etoile Adiona'da mı?"

"Evet. Bu gece içeri girebileceksin. Ayarlandı. Bak, insanlar kim olduğunu bilecek, ama bu durumda, bu senin gizli kimliğinin için işe yarayacak. WorldCures'un Dubai'de ayak izi vardı, bunu sana söylememe gerek yok, bu yüzden geçmişin kapıları açmana yardımcı olabilir."

"Ve bu ikinci neden mi?" diye sordu Maggie. "WorldCures bağlantısı mı?"

"Evet, ama daha açık konuşayım: Dubai, Marc ve Trace'in son insani yardım görevine çıkmadan önce görüldükleri son yerdi. Bunu biliyorsunuzdur herhalde?"

Maggie başını salladı.

"Sadece son insani yardım görevlerini Dubai'den başlatmakla kalmadılar, Trace Packer Marc öldükten *sonra* oraya geri döndü. Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Bu seni şaşırttı mı? Trace cenazeye gelmedi diye falan?"

Marc için cenaze töreni yapılmamıştı. Marc cenaze törenlerine inanmazdı. Serpents and Saints, Marc'ın motosikletinin yerini boş bırakarak, kayıp adam düzeninde bir tur attılar. Elbette Porkchop öndeki motosikletti. Maggie motosikletin arkasında oturuyordu. Porkchop'un ağladığını hiç görmemişti, o gün bile, ama ona yaklaşıncı omuzlarının titrediğini hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi. "Bu beni şaşırtmadı. Marc'ı onurlandırmak istiyorsan, en iyi yol işe geri dönmektir."

"Tamam, evet, sanırım bu mantıklı. Her neyse, tüm yollar bizi Dubai'ye götürüyor. Bu yüzden oraya gidiyorsun. Plan, Trace'i bulabilmemiz için ortalığı karıştırman. Etoile Adiona'ya git. Nadia ile konuş. Oleg Ragoravich'in nerede olduğunu biliyor mu diye bak. Buradaki her şey birbiriyle bağlantılı. Sadece nasıl olduğunu bilmiyoruz. Sadece Dubai'de kötü şeyler yapan birçok kötü insan olduğunu biliyoruz." Charles Lockwood tereddüt etti. "Belki de bunu yapmamalısın. Sonuçta, onlar seni öldürmeye çalıştılar. Belki de çok riskli..."

"Şşş," Maggie elini kaldırarak sözünü kesti, "bu küçümseyici tavır sinirlerimi bozuyor."

Şoför Bob büyüyü bozdu. "İşte evimiz. Ne kadar mütevazı olsa da."

Hiçbir şekilde mütevazı görünmüyor, ama tabii ki mesele de bu. Bugatti gökdelen, bir konut kulesi olmaktan çok modern bir heykel gibi görünüyor. Her şey dinamik eğriler ve akıcı çizgilerle, hatta şehvetli, sanki bina hiç durmuyor gibi. Parlak metal bir cepheyle kaplı ve çöl güneşi üzerinde yansıyarak, sanki bu yüksek bina hem çırpınan bir dalga hem de yuvarlanan bir kum tepeciği gibi.

"Bekle," diyor Bob.

Bob arabayı sürer. Maggie bir vale ya da belki de sadece ön tarafta park etmeyi bekler. Ama öyle olmaz. Bob arabayı bir giriş alanından yer altı garajına doğru yönlendirir. Maggie, park yerinin üç tarafının cam duvarlarla çevrili olduğunu fark eder. Garip. Bob motoru kapattığında, Maggie kapı koluna uzanır, ama Bob ona uzanır ve başını sallar.

"Henüz değil."

İçlerindeyken araba yükselmeye başlar. "Bu bir asansör," der Bob.

"Araban için asansör mü?"

Omuz silker. "Bir Bugatti, Bugatti'de yaşamalı. Her penthouse'da bir park yeri vardır."

"Araban için mi?"

"Evet."

"Gerçek dairede mi?"

"Evet. Mükemmel bir simetri. Otomobil tutkusunu Fransız Rivierası'nın lüksüyle birleştiriyor. Bugatti'nin otomobilden ilham alan estetiğini en yüksek yaşam standartlarıyla birleştiriyor."

"Bunu uydurmadın, değil mi?" diyor Maggie.

"Hayır, bu işte çok fazla oturursun. Broşür var."

Maggie başını sallamaktan kendini alamıyor. Spor araba şehir üzerinde kat kat yükseliyor, ön cam ve cam kapının dışındaki manzara nefes kesici, ta ki muhteşem bir dairenin ortasında durana kadar. Bob artık sorun olmadığını başıyla onayladıktan sonra, ikisi de Bugatti'den inip penthouse'un kalbine giriyorlar. Dekor, araba gibi biraz şık, aerodinamik ve çarpıcıdır, ancak mekanın en dikkat çekici özelliği pencerelerdir: tavandan tabana, çok yüksek, o kadar berrak camlar ki, kolayca içine girebilirsiniz. Muhteşem manzaralı bir gökdelende olduğunuzu hissetmezsiniz. Manzara ile bir bütün hissedersiniz, mütevazı mermer zemin kaybolur, sanki uçuyormuşsunuz gibi.

Maggie orada durur ve Charles'ın son talimatını hatırlar: "Ailenizi arayıp iyi olduğunuzu söylemek isteyeceksiniz. Arama. Hala sizin asıl işinizde olduğunuzu düşünüyorlar, bu yüzden aşırı endişelenmiyorlar. Yapmak isteyeceğiniz son şey, yanlış bir arama yaparak onları bu işe karıştırmaktır."

Aramayacağına söz vermişti.

Ama bu, tutmaya niyeti olmayan bir sözdü. Çatı katı sessizdi.

"Başka kimse var mı?" diye sorar

Maggie. "Ailenin üç katı var."

"Elbette."

"Bu katta tek başına kalacaksın."

"Elbette."

Bob onları, minimalist, kirli beyaz ve mütevazı bir şekilde dekore edilmiş odasına götürür, çünkü burada da yine şehir manzarası ön plandadır. Her duvar, köşesi ve keskin kenarı olmayan yumuşak eğrilerle kaplıdır. Sanki sakin denizlerin ortasında bir teknedeymişsiniz gibi hissettirir. Penceresinin dışındaki geniş terasta böbrek şeklinde bir yüzme havuzu vardır.

"Hastanın tüm tıbbi kayıtları bir saat içinde burada olacak," diyor Bob. "İhtiyacınız olan tüm bilgileri size sağlayacaklardır. Herhangi bir sorun çıkmazsa, ameliyat yarın yapılacaktır."

Daha uzun kalabilmek için zaman kazanmak için bir sorun uydurması gerekip gerekmediğini merak ediyor. Muhtemelen gerekmez. Charles ya da başka biri, "perakende devi"ne Maggie'nin sıkı hasta protokolünün ameliyat sonrası en az dört gün kalmak olduğunu zaten bildirmiştir ve Maggie gibi en iyisini istiyorsanız, bunu anlar, kabul eder ve bunun bedelini ödersiniz.

"Etkileyici, değil mi?" diyor Bob.

O başını sallar. Manzara ona, orijinal Oz Büyücüsü filmindeki Oz'un silüetini hatırlatır. Büyülü, sihirli, hayali bir yer gibi görünür — fantezilerin gerçeğe dönüştüğü bir yer. Ama ikinci kez baktığınızda, aynı zamanda yapay, fütüristik ve biraz da kabus gibi görünüyor. Gökdelenler parılıyor ve ışıltıyor, hepsi camdan yapılmış, neredeyse kırılğan görünüyorlar, sanki dev bir taş fırlatıp hepsinin paramparça olduğunu hayal edebilirsiniz.

"Yakınlarda bir bar var mı?" diye

sorar. "Bar mı?"

"Evet."

"Pub gibi mi?"

"Tabii."

Bob kaşlarını çatır. "İçki içmeye mi gitmek istiyorsun?" "Evet."

"Ameliyatın öncesinde mi?"

"Hareket etmem lazım," diyor Maggie. "Ameliyattan önce çok gergin oluyorum."

"Bunu duyduğunda muhtemelen şaşırmayacaksın," diyor Bob, "ama bu kulede oldukça muhteşem olanaklar var."

"Aman ne şaşırtıcı, beni şaşırttın."

Viking Bob gülümser. "Penthouse'da iki özel havuz var. Masaj ya da holistik şifa seansı ya da bunun gibi bir şey yaptırabilirsin. Fitness merkezi, spor salonu, spa, sağlık merkezi var..."

"Fitness merkezi ile spor salonu arasındaki fark nedir?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Peki spa ile sağlık merkezi arasındaki fark nedir?"

"Aynı cevap."

Ona gülümser. "Bu işi nasıl aldın, Bob?"

"Askerlik yaptım. Senin gibi. Aslında, ikimiz de Arifjan Kampı'ndaydık galiba."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra burada çalışmam için bana bir sürü para teklif edildi. Karmaşık bir hikaye değil."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Bob omuz silkiyor. "Aşırı lüksü alay konusu yapabiliriz," diyor, "ama eşim ve ben lüksü seviyoruz. Burası güvenli, şiddet suçu yok, vergisiz, sağlık hizmetleri iyi, yaşam standardı yüksek. Çocuklar mutlu görünüyor. Neden sordun? Taşınmak mı istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diyor. "Bütün bu olanaklarla birlikte, aşağıda bir bar da vardır herhalde."

"Burada asla 'bar' kelimesini kullanmazlar. Ancak, elit ve benzer düşünen bireylerin bir araya gelebileceği lüks bir sosyal ortam sunan, ahşap panelli özel bir kulüp var."

"Broşürü gerçekten ezberlemişsin."

"Telefonunda kaydırmak kötü görünüyor."

"Bu kulübe gidebilir miyim?"

Bob omuz silkiyor. "Sen bilirsin. Burası hapisane değil." "Ama öyleymiş gibi geliyor."

"Öyle, değil mi? Üçüncü kat."

Onu cam asansöre götürür. İçinde düğme yoktur. Maggie asansöre biner ve Bob yüksek sesle "Özel kulüp" der. Asansör kapıları kapanır ve onu aşağıya indirir. Hızlı ve sessizce hareket eder; Maggie kulaklarında hafif bir basınç hisseder.

Özel kulüp cilalı ahşap ve loş ışıklarla donatılmıştır. Barmen uzun boylu bir kadındır ve sanki Paris podyumundan yeni inmiş gibi görünür. Arkasında duran pahalı içki şişeleri alttan aydınlatılmıştır, bu da onları daha da pahalı gösterir. Etrafa dağılmış erkekler çeşit çeşittir, ama hepsi orta yaşlı veya daha yaşlı görünür. Kadınlar ise, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, daha genç, çok daha genç ve muhtemelen "influencer" veya "fitness modeli" gibi sosyal medya eufemizmlerini kullanıyorlar. Hiç şüphesiz çok çekiciler, ama aşırı derecede - saçları ya simsiyah ya da

beyaz sarışın, tenleri ya koyu bronz ya da tamamen solgun ve — burada yargılama yok— hepsi estetik ameliyatla güzelleştirilmiş ya da gençleştirilmiş, ki düşününce bunlar da iki eufemizm daha.

Maggie bunu anlıyor. Dubai, zenginlerin ve onların en hedonistik dürtülerinin oyun alanı. Yetişkin olmak istemeyen yetişkinler için Disney World gibi. Müstehcen ve cesur olmak istiyor, ancak bunu güvenli ve rahat olma gibi daha temel bir ihtiyaçla birleştirmek zor. Charles Lockwood ve Trace Packer'ın da belirttiği gibi, kurbanı olmadığı sürece eğlenmenin yanlış bir yanı yok. Peki bu öyle mi? Yani kurban yok mu? Maggie bilmiyor. Maggie için diğer sorun, yıllar boyunca gözlemlediği çok basit bir şeye dayanıyor: Ertesi gün kimse mutlu görünmüyor. Her şey biraz çaresiz ve hüzünlü geliyor. Bu insanlar zengin, başarılı, güçlü ve her şeye sahipler, ama bu yeterli değil. Sorun da bu. Asla yeterli olmuyor. İnsan doğası böyle. Her türlü lüksü alışkanlık haline getiririz. Son birkaç yılda gördüğümüz gibi, dünyanın en zengin adamları bile, ne kadar paraları, güçleri, yatları, kadınları, çocukları, kahraman hayranlıkları, ilgi veya başka şeyleri olursa olsun, doymazlar. Maggie'nin ailesi, ona ve Sharon'a Bruce Springsteen'in müziğini tanıtmış, eski plak çalarlarında sürekli onun plaklarını çalmışlardı ve "Badlands" şarkısında, fakir adam zengin olmak ister, zengin adam kral olmak ister ve kral her şeye hükmedene kadar tatmin olmaz diye bir satır vardı.

İşte bu.

Barda — evet, burası hala bir bar; süsleyin, kaliteli içkiler, kristal sürahiler ve lüks bardaklar kullanın, burası hala bir bar — Maggie, erkeklerden daha fazla kadın görmekten şaşırır. Kadınların çok azı bina sakinleri gibi görünüyor, ama belki de bu onun cinsiyetçiliği ya da yaş ayrımcılığıdır. O ne olduğunu bilmiyor, ama ilk bakışta görünen şey, genç kadınların barda oturduğu. Yalnız. Yanlarında en az bir tabure boş. Bir adam yaklaşıyor, birkaç dakika sohbet ediyor ve sonra karanlık bir kabine geçiyorlar.

Hmm, diye düşünür Maggie. Planlar değişti.

Yalnız başına oturan bir erkek bulup ona yaklaşmayı ummuştı, ama belki de böylesi daha iyidir. Bara doğru ilerlerken

duvarların yanında üçgen şeklinde duran üç adam fark etti, hepsi de, evet, bu loş ışıktaki bile siyah takım elbise ve güneş gözlüğü takıyordu. Güvenlik. Burada bile. Maggie, ağır makyajlı, çok genç ve at gibi bir kadının yanına oturdu. Genç kadın — tamam, dürüst olup ona kız diyelim mi? — ona şaşkınlıkla bakar. Sahte kirpikleri, sıcak çöl güneşinde sırt üstü yatan iki tarantula gibi aşırı büyüktür.

Maggie ona kocaman bir gülümsemeyle elini uzatır. "Merhaba, ben Maggie."

Genç kadın şüpheli bir bakış atar ama el sıkışmaya karşılık verir. "Alena."

"Senden bir ricam var, Alena."

Alena, hala temkinli davranarak bekliyor.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sorar Maggie.

Alena şaşkın görünür. Maggie, onun İngilizcesinin ne kadar akıcı olduğunu merak eder.

Sonra Alena, "Telefonum yok" der. "Yok mu?"

"Yani, var ama... Burada mı yaşıyorsun?" "Hayır.

Birini ziyarete geldim."

"Ah, şimdi anlaşıldı."

"Ne anlaşıldı?"

Alena yaklaşır. "Telefonlarımızı alıyorlar." "Kim alıyor?"

"Aşağıda. İçeri girdiğimizde. Bir güvenlik kontrolünden geçiyorsunuz. Adınızı alıyorlar. Fotoğrafınızı çekiyorlar. Geçmişinizi kontrol ediyorlar. Ve telefonunuzu bir kasaya kilitliyorlar."

Maggie ilk başta bunu *tuhaf* bulur, ama sonra bunun çok mantıklı olduğunu fark eder. Böyle yerlerde güvenlik çok sıkıdır. İnsanlar mahremiyet ve anonimlik için büyük paralar öderler. Maggie, ev sahiplerinin isimlerini bile bilmiyor. Doğal olarak, kadınların özel mekanlarına girip fotoğraf çekmelerini veya videoları sosyal medyaya yüklemelerini istemezler.

Kahretsin. Burada bir telefon bulacağını ummuştı. Alena elini Maggie'nin koluna koydu. "İyi misin?" Genç kızın sesi birdenbire daha yaşlı, daha olgunlaşmıştı. "İyiyim, Alena."

"Neden telefona ihtiyacın var?"

Maggie bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünür ve gerçeği söylemeye karar verir. "Evden birini aramam lazım."

"Amerikalı mısın?"

"Evet."

"Ve telefonun yok mu?" "Var.

Durum biraz karmaşık."

Alena biraz yaklaşır ve fısıldayarak, "Yardım ister misin?" der.

"Hayır, iyiyim."

"Emin misin?"

Endişesi çok samimi ve dokunaklıdır.

"Eminim, Alena. Ya sen?"

"Oh, ben iyiyim."

"Nerelisin?"

"Ukrayna. Ama iki yıldır buradayım." Sonra: "Gerçekten bir telefona ihtiyacın var, değil mi?"

Maggie ne diyeceğini bilemiyor.

"Tehlikede misin?"

"Hayır."

"Ama bu aramayı yapman gerekiyor mu?" "Evet, gerekiyor."

Alena başını sallar. "Bir içki sipariş et. Beni izle. Ben tuvalete gittiğimde bir dakika bekle ve sonra beni takip et."

"Bekle, ne?"

Ama Alena çoktan ayağa kalkmış ve karanlık bir kabine doğru ilerliyor. Model gibi görünen barmen yaklaşır ve Maggie'ye ne içmek istediğini sorar. Maggie, tavsiye edebileceği bir burbon olup olmadığını sorar. Barmen, Pappy Van Winkle 23 Year Old olduğunu söyler. Maggie başını sallamak üzeredir, ama uzak bir hatıradan müzede ya da benzeri bir yerde bunu gördüğünü hatırlar.

"Maker's Mark falan var mı?"

Bir el, çok şık görünümlü bir kredi kartı tutarak omzunun üzerinden uzanır. Maggie kim olduğunu görmek için bakar.

Viking Bob.

"Ona Pappy Van Winkle getirin," diyor ve kartı barmene uzatıyor. "Aslında, iki tane olsun."

Maggie, "Gerek yok..." der. "Ev sahibi ısrar ediyor," diye Bob sözünü keser.

"Ne kadar?"

"Eğer soruyorsan, buraya ait değilsin."

"Ama ben buraya ait değilim," diyor

Maggie.

"Haklısın. Old Rip Van Winkle 25 Year Old'un bitmiş olmasına sevini."

"Neden?"

"Mağazalarda şişesi elli bin dolara satılıyor." "Elli bin dolar mı?"

"Evet."

"Bir şişe burbon için mi?" Bob omuz silkiyor.

"Seks hizmeti de dahil mi?"

Bob güldü. "O fiyata olsa gerek."

O da gülerek, Alena'nın planladığı şeye engel olmaması için ortamı rahat ve samimi tutmak için müstehcen bir şaka yaptı. Bob, onu gözetlemek için yükseklerden gönderilmişti.

"Buzlu mu, sek mi?" diye sorar barmen.

"Pappy Van Winkle'ı buzlu içemezsin," diyor Bob.

Barmen başını sallar ve içkileri doldurur. Kadehlerini tokuştururlar. Maggie kadehi dudaklarına götürür. Kokusu ambrosia gibidir. Bir yudum alır, bir an dilinde tutar ve olan biten her şeye rağmen, burbonun boğazının arkasını ısıtmasına izin verir.

Vay canına.

Bob gülümser. "Güzel, değil mi?" "Tanrıların nektarı."

Alena karanlık bir köşeden tekrar ortaya çıkar.

Barın yan tarafına doğru yürür, Maggie'ye bakmaz bile. Maggie dikkatlice bir yudum daha alır. Bob'a gülümserken, arkasında Alena'nın bir güvenlik görevlisinin yanından geçip tuvalete girdiğini görür.

Maggie bekler. Acele etmek ya da şüpheli görülebilecek herhangi bir şey yapmak istemez.

Altmışa kadar say, der kendine. Altmışa kadar say ve sonra izin iste.

Yirmi beşe kadar sayar. Bu yeterli gibi görünüyor. Bir yudum daha alır ve taburesinden yavaşça kalkar.

"İyi misin?" diye sorar Bob.

"Evet, iyiyim. Ben gidiyorum..."

Bob aniden kolunu sıkıca kavrar. Parmaklarının, pençe gibi derisini kavrayan gücünü hissedebilir.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Sadece bir uyarı."

"Elini çek."

"Geçmişini biliyoruz."

"Bırak beni." Sonra: "Neden bahsediyorsun?"

"Senin sorunların vardı," diyor Bob. Elini bırakıyor. "Senin" — parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor — "sorunların vardı."

"Neden 'sorunlar' kelimesini parmaklarınla tırnak içine aldın?" "Ne?"

"Sorunlarım vardı. Bu yüzden doktorluk lisansımı kaybettim. Bu yüzden buradayım. Bunu tırnak içine almana gerek yok."

"Yani endişemi anlıyorsun?"

"Hayır."

"Sorunların vardı ve buraya geldiğinde ilk yapmak istediğin şey ne? Bir bar aramak. Anlıyor musun?"

"Fırın eldivenleri takmış olsan bile beni anlamazdın," diyor. "Benim sorunum alkol değildi."

"Yine de, Maggie. Belki sen ve ben sadece bu bir içkiyi içip geri dönmeliyiz?"

Bob, ona göz kulak olması için gönderilmişti, ama onun endişelendiği şekilde değil. "İyi bir plan gibi görünüyor. Şimdi, izin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Bara doğru yürür, güvenlik görevlisine hızlıca yarım bir gülümseme atar ve tuvaletin kapısını açar. Alena beklemektedir. Elinde bir telefon vardır.

"Onu nereden buldun?" diye sordu Maggie.

"Erkeklerden birinin," diyor Alena. "Arkadaşımla birlikte. Onun dikkatini dağıttık. Hala da dağıtıyoruz. Ne kadar zamanın olacağını bilmiyorum"

WhatsApp'ı kullan. İşin bittiğinde son aramalar listesinden onu sil ve ikinci kabindeki tuvaletin üzerine bırak. Geri gelip alırım."

"Teşekkürler," diyor Maggie.

Ama Alena çoktan kapıyı açmıştır. "Acele et," der Alena ve bara geri döner.

Maggie ikinci kabine girer. Telefon kilitli değildir. Ekranda WhatsApp açıktır. Telefonu sol elinde tutar ve bir numarayı çevirmek üzereyken bir şey fark eder.

Kimsenin telefon numarasını hatırlamıyor.

O kadar uzun süredir cep telefonunu ve rehberini kullanıyordu ki Sharon'ın numarasını hatırlayamıyor. Ev numarasını hatırlıyor, evet, çocukluğundan beri hatırlıyor, ama faturalar birikmeye başlayınca Sharon o telefonları elden çıkarmıştı. Porkchop'un cep telefonu yok. Vipers for Bikers'daki ankesörlü telefonu kullanıyor.

Bekle, telefonu kapatma. Yani, tabiri caizse.

Ankesörlü telefon. Eski bir telefon. Porkchop, numarayı kişiselleştirmek için daha fazla para ödemişti. Son altı hanenin V-I-P-E-R-S harflerine karşılık geldiğini biliyor.

İlk rakamlar ne?

Alan kodu 201. Yani sadece bir rakam eksik.

Şimdi hatırladı.

Ne kadar zamanı var? Bardaki Bob ile Bay

Alena ve Arkadaşı Distracted arasında, çok uzun süre kalamaz.

Porkchop'un Vipers'ta ve telefonun başında olma ihtimali ne kadar?

Bilmiyor. Ama başka seçeneği var mı? Ayrıca, evde düşündüğü şey *gerçekten* oluyorsa, Porkchop becerikli biri olabilir.

Hızla parmaklarıyla numarayı tuşlar ve gönder tuşuna basar.

Porkchop ilk çalınıştta cevaplar. "Neredesin?"

"Dubai."

"Daha kesin olarak?"

"Bugatti konağı."

"Kurtarılmam gerekiyor mu?"

"Hayır, ben iyiyim. Dinle, fazla vaktim yok. Rusya'ya gittim. Barlow beni işe aldı..."

"Biliyorum," diye sözünü kesti Porkchop, çünkü zamanının kısıtlı olduğunu söylediğinde onu dinlemişti. "Metresi. Nadia bilmem ne."

"O ne olmuş?"

"Ameliyat için özellikle seni istedi."

Maggie yüzünü buruşturur. "Ne demek istiyorsun? Beni tanımıyor bile."

"Zamanın kısıtlı olduğunu söyledin." "Öyle."

"O zaman zamanını boşa harcama. Seni işe almak Barlow'un fikri değildi. O sadece aracıydı. Nadia seni Rusya'da istiyordu. Nedenini biliyor musun?"

Maggie'nin başı dönüyor. Nadia mı? Nadia, Maggie'yi cerrahı olarak mı istedi? "Bunu sana kim söyledi?"

"Barlow."

"Bu mantıklı değil."

"Mantıklı hale getir. Bu Nadia seni tanıyor. Seni Rusya'da istiyordu. Onu araştırdık ama önemli bir şey bulamadık."

Biz.

Porkchop'un ilginç kelime seçimi. O, burada onun gizli anlamını anlıyor.

"Neden Dubai'desin?" diye soruyor Porkchop.

"Trace'in kaybolduğunu düşünüyorlar," diyor. "Onu bulmama yardım etmemi istiyorlar."

"Acaba I olacak cinsiyetçi ve küçümsüyor
olursam ben dedi söyledi çok
çok tehlikeli"

"Biraz, evet."

"Ee?"

"Yani bunu sonuna kadar götürmem gerekiyor, Porkchop."

"Hayır, gerek yok," diyor Porkchop. Sonra: "Tamam, ben ne yapabilirim?"

"Bir teorileri var," diyor. "Bu CIA ajanı. Adı Charles Lockwood."

"Onu araştıracağız."

Yine "biz" dedi.

"Bana evden kimseyle iletişime geçmememi söyledi," diye devam etti Maggie. "Senin için tehlikeli olabileceğini söyledi."

"Halloldu. Güvendeyiz. CIA ajanı ne diyor?"

Dışarıda bir kargaşa var. Maggie telefonu bir saniye indirir. Sonra bir adamın İngilizce bağırdığını duyar. "Lanet telefonuma ne yaptın?"

Maggie, oyalanacak zaman olmadığını anlar. O yüzden hemen konuya girer. "Marc hala hayatta."

Barın dışından, yatıştırıcı bir kadın sesi duyulur: "Sakin ol Arty. Buluruz."

"Sakinleşmiyorum! Telefonuma ne yaptın?"

Maggie telefonu kulağına yaklaştırır. "Fazla vaktim yok, Porkchop."

"Bu teorinin doğru olamayacağını biliyoruz," der Porkchop.

Sesi neredeyse çok sakın, ama Maggie yine de Porkchop'un boğulmayı engellemek için verdiği hafif mücadeleyi duyuyor.

"Maggie?"

"Buradayım."

"Marc Kuzey Afrika'da öldürüldü. Sana yalan söylüyorlar. Seni manipüle etmeye çalışıyorlar."

Porkchop'un sözleri kalbini sıkıştırıyor.

"Maggie?"

"Bunun mümkün olduğuna inanıyorlar." "Neye inandıkları önemli değil."

"Marc'ın ölümünü sahte olarak düzenlediğini düşünüyorlar," diyor, artık hızlı konuşuyor. "Oleg Ragoravich adında şiddet eğilimli bir Rus oligark, WorldCures'u para aklamak için kullanıyordu. Marc muhbir oldu..."

"Maggie..."

"Ragoravich bunu öğrendi. Teori bu. Adamları Marc'ı öldürürdü, beni ve muhtemelen seni de. Bu yüzden Marc kendi ölümünü sahte gösterdi..."

"Maggie..."

"Ondan kaçmak için."

"Peki, bize hiç söylemedi mi?"

"Evet. Bizi korumak için."

Dışarıda daha fazla kargaşa var. Amerikalı adam şimdi çok öfkeli, tüm ışıkları açmalarını istiyor.

Zaman doldu, diye
düşünüyor Maggie.

"Porkchop, ben..."

"Yani bu zamana kadar hayattaydı?" Porkchop yarı öfkeyle bağırır. "Ve sessiz kalmayı tercih etti. Şimdi bile mi? Karısına ya da babasına ulaşip bize söylemeye hiç çalışmadı..." Durur. "Maggie..."

"Biliyorum," diyor. Gözyaşları yanaklarından akıyor. Bu kadar bariz olan gerçeğin farkına varınca kalbi göğsünde derin bir çukur açıyor. "Marc öldü."

"O zaman burada ne işimiz var? Bu bizim savaşıımız değil." Banyo kapısı birden açılır.

"Hoşça kal."

Maggie bağlantıyı keser ve Vipers'ın numarasını siler. Ekran koruyucu devreye girer. Ortadaki görüntü, sahte bronz tenli ve göz kamaştırıcı beyaz dişleri olan bir adamın, genç, kıvrımlı kadınların çevresinde, üzerinde "HAPPY BIRTHDAY TO THE ARTSTER" yazan dev bir doğum günü pastası tuttuğu, karanlık bir kulüpte çekilmiş bir fotoğrafıdır. Artster. Maggie başını sallar. Tanrım. Erkekler. Tuvaleti siler, telefonu üzerine koyar ve aceleyle dışarı çıkar. Alena, Maggie'ye bakmadan yanından hızla geçer. Maggie bara geri döndüğünde, koyu renkli bir takım elbise ve göz kamaştırıcı beyaz bir gömlek giymiş, düğmelerinin birçoğu açık olan Artster'ı görür. Hâlâ telefonunu çalan biri hakkında bağırıp çağırırken, genç bir kadın onu sakinleştirmeye çalışmaktadır: "Sorun yok Arty, burada, Arty, bulacağız, Arty." Bir diğeri ise minderlerin arasını karıştırmaktadır. Maggie, "*Şu palyaço*ya bak" diye düşünür. Artster Arty. Bir başka sahte Evrenin Efendisi. Arty, birine lanet olası ışıkları açması için bağırır, ama kimse açmaz. Başka bir genç kadın da aramaya katılır. Sonra bir güvenlik görevlisi. Alena tuvaletten aceleyle çıkar ve hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek Arty'nin telefonunu aramaya "yardım" eder.

Birkaç saniye sonra, Oscar ödülünü hak eden bir oyunculuk performansı sergileyen Alena, "Buldum!" diye bağırır ve Arty'nin telefonunu havaya kaldırır.

Diğer kadınlar alkışlar ve tezahürat yapar. Arty somurtur.

Barın diğer ucundan Alena, Maggie'nin gözlerine bakar. Genç kadının dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme vardır. Maggie teşekkür eder.

Sen. Arty, Alena'nın elinden telefonu kapar ve çıkışa doğru yönelir. Parmaklarını şıklatır — gerçekten parmaklarını şıklatır — ve iki kadın onu takip eder.

Sonra Alena da çıkışa doğru yönelir.

Çıkarken arkasına bakmaz.

Bob omzuna dokunur. "İçkini bitirmek ister misin?"

Aslında yapmak istediği şey Alena'yı takip edip onun güvende ve iyi olduğundan emin olmak ve onu evine götürmektir, ama tüm bunları düşünürken bile Maggie ne kadar küçümseyici davrandığının farkındaydı. Alena ona yardım etmişti. Koşulsuz, karşılıksız. Bu, zamanın bir anı. Maggie bunu asla unutmayacak. Alena'yı asla unutmayacak. Ne kadar geçici olursa olsun, bu bağı takdir et. Bu çok insanca.

Maggie, *bugün çok derin düşüncelere dalmışım*,
diye düşünür. "Maggie?"

Bourbonun kalanını bir dikişte içip bardağı bara geri koyar. "Gidelim," der. "O tıbbi dosyaları incelemem lazım."

ON ALTI. BÖLÜM

Maggie, Porkchop'un Nadia hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyor. Nadia, Oleg Ragoravich'in sarayına gitmesinin sebebidir. Nadia, Maggie'nin neredeyse öldürülmesinin sebebidir.

Nadia, şu anda Dubai'de olmasının sebebidir.

Neden? Nasıl?

Bir sürü soru var. Cevap yok. Bu da "planı" daha da önemli hale getiriyor.

Maggie bu gece Etoile Adiona'yı ziyaret edip Nadia'yı bulmak zorunda.

Odasına geri dönen Maggie, kral boy yatakta oturur ve ilk hasta dosyasını açar. Yatak, tabii ki, tavandan tabana pencerelere bakmaktadır. Gece çökmüştür. Şehir hâlâ bir serap gibidir, ama şimdi ışıltı ve gölgelerden oluşmaktadır. Ünlü Burj Khalifa kulesi, sessiz bir nöbetçi gibi geceyi delip geçiyor. Dubai Çeşmesi parıltıyor ve ışıltıyor. Dubai, bu yükseklikten uzak ve sonsuz görünüyor. Bir kuyumcunun siyah kadifesi üzerinde cilalanmış elmaslar gibi parıltıyor. Göz kamaştırıyor ve patlıyor. Sizi çağırıyor ve sert bir el ile uzak tutuyor.

Tıbbi dosyaları inceler. İki hasta. Biri, kulak estetiği ameliyatı olması gereken beş yaşındaki bir kız çocuğu. Çıkıntılı kulaklar genellikle estetik bir sorundur, özellikle de bu dünyada. İnsan kulağı beş yaşında yetişkin boyutunun yaklaşık yüzde 80'ine ulaşır, bu nedenle ameliyat genellikle bu yaşta yapılır, yani çocuk okulda alay edilmeye başlamadan önce.

İkinci ameliyat... Tanrım, bu tam da onun uzmanlık alanı.

Maggie bunu gördüğünde büyük bir adrenalin patlaması hissetmekten kendini alamıyor: dört yaşındaki bir erkek çocuk, plastik cerrahlar için en temel rekonstrüktif prosedür olan dudak ve damak yarığı onarımı ameliyatına ihtiyaç duyuyor. Dosyayı okurken Maggie, kafasında damak ameliyatını prova etmeye başlıyor

, parmakları bilinçaltında düşünceleriyle senkronize olarak hareket eder:

damak kaslarını ayırıyor, izole ediyor, yumuşak ve sert damağı yeniden oluşturmak için ağız tavanı boyunca flepler oluşturuyor.

Kahretsin. Bunları nasıl kaçırmış olabilir?

Yarım saat sonra, dosyaları kaldırır ve dikkatini tekrar Nadia'nın durumuna verir. Marc'ın keder robotuna onu sorabilmeyi isterdi, ama Maggie'nin güçlü tahmini, Sharon'ın muhtemelen önemli bir şey öğrenmemiş olduğuydu. Porkchop, konuşmaları sırasında birkaç kez "biz" kelimesini kullanmıştı. Bu bir tesadüf değildi. Bu, biri dinliyorsa diye onu uyarmak için kullandığı bir yöntemdi.

Porkchop'un onun aramasına hazır olacağını tahmin etmişti ve öyle de oldu. Porkchop, ilk çalınıştta telefon kulübesini kendisi açmıştı, bu normalde böyle olmazdı. Bu, olayların şu şekilde geliştiğini gösteriyordu: Oleg Ragoravich'in adamları Maggie'nin telefonundaki griefbot'u silmeye çalıştıklarında, Sharon'a bir alarm gönderilmişti. Sharon, bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark etti ve Maggie'nin yüzde yüz güvendiği tek kişiye gitti.

Porkchop.

Maggie'nin kısa telefon görüşmesinden anladığı kadarıyla, Porkchop Dr. Evan Barlow'u ziyaret etmiş ve muhtemelen Maggie'nin iyi olduğuna dair güvence istemişti. Barlow, Porkchop'a konsiyerj cerrahi çalışmasından ve daha da önemlisi Nadia'dan bahsetmişti.

Yine anahtar soru: Nadia'nın amacı ne? Hedefi ne? WorldCures ile bağlantılı olmalı.

Bu artık ona çok açıktı ve bu konuda Maggie'nin kafasında bir şeyler dönüp duruyordu. Bir şeyi kaçıırıyordu. Tam da orada, tam da o tatlı noktada (ekşi noktada mı?), Marc'ın bir şekilde hala hayatta olduğu Teori Üç'ü düşünmeden edemiyor ve bu teorinin tamamen saçmalık olduğunu, Marc'ın öldüğünü, o mülteci kampında güzel vücudunun bir pala ile parçalara ayrıldığını biliyor...

Ama şimdi merak ediyor: Neden onu parçaladılar?

Bu, bariz nedenlerden dolayı daha önce gerçekten yüzleşemediği bir şeydi ve doğru, Marc o durumda kalan tek ceset değildi. Başkaları da vardı. Ama çok fazla değildi. Ve tabii ki, bunu başarmak istiyorsan, ölümünü sahte göstermeyi planlıyorsan - ve evet, onun bunu yapmadığını *biliyor* - "cesedinin" tanınmayacak şekilde parçalanmış tek ceset olmadığından emin olurdun, değil mi? Sadece sen olsaydın, bu şüpheli görünürdü. Bu yüzden diğer cesetlerin de benzer, korkunç, iğrenç bir durumda bırakıldığından emin olurdun.

Dur.

Ama bir şeyler tutarsız olduğu için bunu yapamıyor. Artık bunun farkında.

Nadia.

Odada bir dizüstü bilgisayar var. Maggie, bilgisayarın izlendiğini tahmin ediyor, ama umursamıyor. Bu konuda değil. Bu çok uzak bir ihtimal, muazzam bir ihtimal, ama yine de...

Maggie, Google'ı kullanarak Ray Levine'in web sitesini bulur. En üstteki başlık şöyle yazıyor:

Ray Levine'in Pulitzer Ödüllü Fotoğraf Gazeteciliği

Maggie, Ray Levine ile dört savaş görevinde birliğine katıldığında tanışmıştı. Kamdesh üzerinde helikopterde çekilen, kendisi ve Trace'in ünlü fotoğrafını orada çekmişti. Ray Levine hayatında bazı garip şeytanlarla mücadele etmişti ve belki de bu, çatışma, acı ve kahramanlık içindeki "güzel korkunçluğu" (Ray'in terimini kullanırsak) yakalayabilmesini sağlamıştı. Ray Levine'in fotoğraflarına zaman ayırdınız. Renkleri ve dokuları hissettiniz. Sizi yavaşlattılar.

Maggie sol kenar çubuğundaki menüyü gözden geçirdi: Afganistan, Irak, Ruanda, Hindistan, Gazze, Kosova, Pakistan, İsrail, Çeçenistan, Endonezya, Sudan, Ukrayna. Ray'in evine daha yakın olanlar da vardı, Asbury Park ve Atlantic City gibi. Sonra konuların listesini de verdi: Kıtık, Savaş, Suç ve Ceza, Mülteci Bakımı.

Kendini hazırlar ve Mülteci Bakımı bağlantısını tıklar. Orada, siyah beyaz, Marc'ın ölümünden bir gün önce çekilmiş Marc ve Trace'in fotoğrafı vardır. Marc, geçici bir çadırın önünde oturmaktadır, başı geriye eğik, gözleri açık, cerrahi maskesi yarısı çözülmüş ve boynunda sallanmaktadır.

Kahretsin.

Marc. Hayatının son tam günü. Ve Ray onu fotoğraflamıştı. Yorgunluk, ateş, tutku, bitkinlik, bağlılık — hepsi Marc'ın engebeli, güzel, yıpranmış, işkence görmüş, melek gibi yüzüne kazınmış.

Böyle bir yaşam gücü nasıl sönebilir?

Kolayca anlıyor. Birlikte görev yaptığı erkeklerde, aslında çocuklarda, bazıları yirmi yaşında bile değildi, bunu görmüştü. Hepsi güçlü, eğlenceli, zeki, parlak gözlüydü, kalbinizi ikiye bölebilecek gülümsemeleri vardı - bir an canlı, bir an sonra toz olan renkli, güçlü yaşam güçleri. Ölmek zor değil. Fazla bir şey gerektirmiyor. En kötü yanı da bu. Bir söz vardır: "Bir insan öldüğünde, bütün evren ölür." Bunun anlamı açıktır

—tek bir ruhun ölümü bile bir dünyayı yok etmek gibidir, insan hayatının derin bir değeri vardır—ölmek aynı zamanda rutin, sıradan, neredeyse sıkıcı bir şeydir.

Bu fotoğrafta görünen muhteşem ruh Marc öldü. Her gün olan bir şey.

Şimdi Marc'ın yanında duran, ellerini beline koymuş, güneşe gözlerini kısarak bakan Trace'e bakıyor. *Yasın aşamaları*, diye düşünüyor. Öfke aşaması. Bunu kimseye itiraf etmedi, kendine bile zar zor itiraf etti, ama içinden bir parça Trace'e, hayatta kaldığı için, acı duyuyordu. Trace nefes alıyor, Marc almıyor. Bu kadar basit ve korkunç. Orada bulunan herkesin dediğine göre, Trace o gün doğru olanı yapmıştı. Marc'ı dinlemişti. Böylece hayatlar kurtarmıştı.

Maggie tüm bunları anlıyordu, ama kederin öfke aşaması anlamıyordu. Sağ ok tuşuna basıyor. Görünüşte boş bir sayfa açılıyor.

Maggie sayfayı en alta kaydırıldı. İki metin giriş alanı vardı: biri kullanıcı adı, diğeri şifre için. Marc'ın öldürülmesinden sonra Ray, ona başsağlığı dileklerini ileten bir e-posta göndermiş ve başka hiç kimsenin sunamayacağı tek şeyi sunmuştu: sanatını. O gün mülteci kampında yüzlerce

fotoğraf çekmiş ve bunları çevrimiçi olarak saklamıştı. Ray, "Hazır olduğunda, Thalalatha kullanıcı adı ve Hududu şifresiyle bu fotoğraflara erişebilirsin" yazmıştı. Maggie anladı. Thalalatha Hududu, kabaca "Üç Sınır" anlamına gelen Arapça bir deyimdir.

Bu, Marc'ın öldürüldüğü TriPoint mülteci kampının Arapça adıdır.

Kullanıcı adı metin kutusuna tıklayıp Thalalatha yazıyor. Şifre kutusuna geçip Hududu yazıyor. Ellerin titrediğini fark ediyor. Ray, hazır olduğunda diye yazmıştı çünkü hazır olmadığını biliyordu. Şimdi hazır olduğundan emin değil. Acısı hâlâ çok derin ve taze. O yarayı kurcalamasına gerek yok.

Ama şimdi bir nedeni var.

Maggie derin bir nefes alır ve mavi Oturum Aç düğmesine tıklar.

Fotoğraf küçük resimleri hızla ekrana gelir, düzinelerce, en az yüz tane ilk sayfada. Altta sayfa sayısı göstergesi var. Şöyle yazıyor:

1...17

Ray'in ham görüntüleri. Bu biraz zaman alabilir. Ama almıyor.

Maggie tam olarak ne aradığını bilmiyordu, ama yine de buldu.

Tam orada. İlk sayfanın altında. Sonraki bir saatini diğer küçük resimleri inceleyerek geçirir. Toplamda on iki fotoğraf hikayeyi anlatır. Bitirdiğinde, yanaklarında gözyaşları olduğunu fark eder. Geriye yaslanır. Bir sorunun cevabını bulmuştur, ama bu daha derin sorulara yol açar.

Kapısı çalınır.

Maggie dizüstü bilgisayarını kapatır, gözyaşlarını koluyla hızla siler ve "Girin" der.

Bob kapıyı açar ve içeri girer. "Manzara harika, değil mi?" "Evet."

"Beni görmek istemiştin?"

"Bu gece Burj Binghatti'deki bir kulüpte bir arkadaşım ile buluşacağım." Bu hoşuna gitmez. "Hangi kulüp?"

"Ne fark eder ki?"

"Burj Binghatti bir konut binası. Orada kulüp yok." "Halka açık bir kulüp yok," diyor Maggie.

"Anlıyorum."

"Beni götürecek birine ihtiyacım var, yoksa Uber çağırabilirim ya da..." "Yarın ameliyatın var."

"Farkındayım."

"Buraya kulübe gitmek için gelmedin, Maggie." "Ve bana burasının hapisane olmadığını söylemiştin, Bob." "Burada olmak için cömert bir ücret alıyorsun."

"Bir hizmet sunmak için maaş alıyorum. Hizmetimi sunacağım." Bob başını sallar. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Umurumda değil," diyor.

"Gidiyorum." "Ya hayır dersem?"

"Ciddi misin?" Maggie omuz silkiyor. Saatine bakıyor. "O zaman beni kov."

Bob bir an orada durur, biraz kaybolmuş gibi görünür.

Maggie iki elini avuç içleri aşağı bakacak şekilde sallayarak onu uzaklaştırır. "Duş alıp üstümü değiştirmem lazım. Bir saat sonra çıkmayı planlıyorum."

Ne yapacağını bilemeyen Bob, isteksizce ayrılır.

Maggie duş alır ve Charles'ın ona verdiği temel eşyalar arasından basit bir siyah elbise ve sandalet seçer. Aynada görünüşünü kontrol eder, kendini yargılamamaya çalışır. Dubai'nin seçkin gece kulüplerine hazır olduğundan emin değildir, ama zaten hiçbir zaman hazır olamayacağını düşünür. Ana salona çıkar. Bob orada durmaktadır.

Onu görünce "Vay canına," der. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

Elini, hala oturma odasının ortasında duran Bugatti'ye doğru uzatır. Zenginler bazen çok tuhaf olabiliyorlar. "Seni ben götürürüm," der.

"Ama beni takip etmeyeceksin." "Sen öyle diyorsan," der.

"Öyle diyorum."

"Aşağıda bekleyeceğim."

"Geç kalabilirim."

"Sorun olmaz."

Yolculuk kısa sürer. Charles Lockwood, Etoile Adiona'ya nasıl gireceği konusunda ona çok net talimatlar vermiştir. Burj Binghatti şu anda dünyanın en yüksek konut kulesi. Dubai'deki tüm gökdelenler gibi, şık, uzay çağına ait ve parlaktır. En dikkat çekici özelliği, tepesindeki elmas benzeri taçtır. Bob, onu yüz tanıma güvenlik istasyonunu geçtikten sonra C katındaki yer altı asansörüne bırakır. Maggie, duvarları mor kuvars, belki de ametist ile kaplı lüks asansöre bindi. Yolculuk sırasında oturmak isterseniz diye bordo deri bir koltuk vardı. Yine, basılacak düğme yoktu, katı gösteren yanıp sönen ışıklar yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kapılar kapandı ve asansör sizi roket gibi gece gökyüzüne fırlattı.

Burj Binghatti'nin yüzü aşkın katına çıkmak bir dakikadan az sürer.

İki kişilik koltuğu kullanacak pek zaman kalmaz.

Etoile Adiona'nın girişi, 110. katta gizlenmiş, parıldayan bir geçittir. Kulübün varlığını belirten hiçbir işaret yoktur; kulübün yerini sormanız gerekiyorsa, oraya ait değilsiniz demektir. Maggie asansörden çıkar ve maun kapının önünde durur. Bir kamera olduğunu bilir. İyi giyimli bir adam kapıyı açar. Hiçbir şey söylemez. Maggie bu teatral tavra iç çeker, ancak Charles'ın talimatına uyarak, iyi giyimli adam kenara çekilip onu içeri almadan önce şifreyi fısıldar: "Roma Tanrıçası". Maggie bunun *aptalca olduğunu* düşünür, ancak bu gizemi artırır ve bu tür yerler gizemle ayakta kalır.

İçeri girdiğinizde müzik saldırıyor. Başka bir şekilde ifade edilemez. Maggie müziği sever, ama bu kadar saldırgan olmasının gerekliliğini anlamaz. Ana salon çılgın bir enerjiyle titriyor. Işıklar, aynalar ve flaşların oluşturduğu bir kaleydoskop. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor, ama muhtemelen amaç da budur. Dansçıların o kadar sıkışık olduklarını görüyor ki, dans etmekten ziyade sadece zıplayıp duruyorlar — yaylı boyunlu, yüzlerinde ter parıldayan insan pogo çubukları. Herkes siyah ve beyaz giyinmiş. Bazı partililer pelerin ve Venedik maskeli balo maskeleri takıyor. Oda, özel olarak tasarlanmış bir ses sisteminden gelen gürültüyle cınlıyor.

Maggie, eğlenenlerin denizinde yüzmeye çalışır. Maskeli balo maskesi takan bir adam onu yarı yakalar ve dans etmeye başlar. Maggie onu itip

onu itip yukarıya bakar. Başının üstünde, açılır kapanır bir tavan, Arap gecesinin mürekkep gibi karanlığını ortaya çıkarır. Neon drone'lar, karmaşık bir hava koreografisiyle gökyüzünü boyar. Görüntü büyüleyicidir. Drone'lar, marş bandosu gibi hassas bir şekilde uçar. Bu, Maggie'ye çocukken ailesinin onu götürdüğü Noel ışık gösterilerini hatırlatır, ancak on kat daha etkileyicidir.

Dans pistinde zorlukla ilerlemeye devam ediyor. DJ, koltuklu bir bluz giymiş, kaslı kolları görünen bir kadın, yukarıdaki dev salıncakta. Platformu ileri geri sallanırken, bir eliyle pikap, diğer eliyle tek kulaklığı kulağına bastırarak yüksek sesle rock yapıyor. Bas, Maggie'nin kan dolaşımına giriyor ve sanki biri kalbine bir diyapazon sokmuş gibi göğsünü titretiyor.

Temel VIP alanı her zaman kolayca fark edilir, çünkü diğerlerine dışlandıklarını hissettiremezsen VIP olmanın ne anlamı var ki? Roman Colosseum tarzı balkonlarda oturarak aşağıya bakıyorlar.

Orası karanlıktır, ama Maggie'nin bulunduğu yerden, Birleşik Arap Emirlikleri'nde yaygın olan, daha geleneksel dishdasha giymiş birçok erkek görülebilir. Bu giysi, cüppeye benzeyen, tek parça, uzun kollu, ayak bileğine kadar uzanan, beyaz, sade, pratik, rahat ve özellikle çöl sıcağında serinletici bir giysidir. Klasik siyah kordonlu agal ile bir ghutra başlığı. Marc bu bölgeye geldiğinde sık sık bunu takardı, çünkü yerliler bunun saygı göstergesi olduğunu ve herhangi bir tür gasp olmadığını ısrarla belirtmişlerdi.

Kahretsin. Yine Marc. Marc ile ilgili sürekli acıların akışı.

İleride, kulübün klişe bir hamlesiyle, arkasında koyu renk güneş gözlükleri takmış iki iri yarı güvenlik görevlisi ve gerçek bir kırmızı kadife ip görüyor. Maggie güvenlik görevlilerinden birinin yanına yaklaşıyor. Müzik hala çok yüksek sesli — insanlar bazen bağırmandan konuşmak istemezler mi? — bu yüzden bağırarak zorunda kalıyor: "Nadia'yı arıyorum."

Onun "Nadia diye birini tanımıyorum" veya "Kim soruyor?" gibi aptalca bir cevap vereceğini bekliyordu. Ama bunun yerine, güvenlik görevlisi başını sallayıp "Biliyoruz" diyor.

"Biliyor musunuz?"

Güvenlik görevlisi başını sallar ve kadının geçmesi için kadife ipin bir tarafını açar. "Asansörle Ecstasy Katına çıkın."

Maggie ona donuk bir bakış atar. "Ecstasy Katı mı?"

Güvenlik görevlisi, "Evet, ne yaparsın?" der gibi omuz silkiyor.

Maggie asansöre doğru yürür. Ecstasy Katı mı? Neden daha ince bir isim vermediler, mesela Orgasm Katı falan? Asansöre biner. Yine düğme yok, Ecstasy ya da benzeri bir şey yazan hiçbir şey yok. Kapılar kapanır. Asansör yukarı çıkar. Yolculuk birkaç saniye sürer, ama Maggie'ye daha uzun gelir.

Çünkü Nadia ile yüz yüze gelmek üzere.

Elleri yumruk haline gelir. Topukları üzerinde ileri geri sallanır, bir boksörün köşesinde durup ilk rauntun zili çalmasını beklerken hissettiği gibi hisseder. Asansör kapısı açıldığında, Maggie'nin ilk gördüğü şey, çok sayıda muhteşem kristal avizelerdir. Mermer zemin ve lüks koltukların üzerine yumuşak, sıcak bir ışık yayarlar. Yirmi, belki otuz kişi var - Maggie tanıdığını düşündüğü bir iki ünlü de var - ve havada zenginlik ve lüks kokan bir parfüm olsa da, Etoile Adiona'nın normal bölümü ile VIP bölümü arasındaki temel fark, çoğu kişinin VIP bölümüne girememesi. Hepsi bu, gerçekten. Aynı müzik. Aynı dans pisti. Aynı içecekler. Biraz daha özenli personel. Elbette, daha az kalabalık, ama kalabalık istemiyorsanız, neden gece kulübüne gidesiniz ki?

Cazibesi tamamen kimin girmesine izin verildiği ve kimin girmesine izin verilmediğiyle ilgilidir. Hayat her zaman bir lise kafeteryası gibidir.

Bu, Maggie'nin dünyası hiç olmamıştı. Böyle kulüplere gittiği tek zaman, Trace'in onu bir tür kanat adamı (kanat kadını?) olarak sürüklediği zamandı. "Yanımda dur," derdi Trace.

"Neden?"

"Seksi bir kadına, zaten seksi bir kadınla birlikte olan bir erkek kadar çekici gelen başka bir şey yoktur."

"Kız kardeşler adına gurur duymalı mıyım yoksa kırılmalı mıyım bilmiyorum."

"Belki ikisi de? Ama bu doğru. Normalde, diyelim ki yedi puanlık bir kadınsam..." "Yedi puan mı, Trace? Oh, ne kadar da mütevazısın."

"—seninle birlikte gördüklerinde, onların gözünde dokuz, belki on olursun."

"Senin bir ilişkin olduğunu düşünmelerinden endişelenmiyor musun?"

"Daha da iyi. Yasak meyve. Kadınlar için çok tahrik edici bir şey."

"Öyle değil, Trace."

"*Senin için* değil," diyor. "Ama ben senin gibi bir kadının peşinde değilim." "Yine iltifat ediyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne yazık ki, biliyorum." Sonra, Trace'in yakındaki bir kadını açıkça süzdüğünü görünce: "Sen bir domuzsun, Trace. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Trace kollarını açıp gülümserdi. "Bütün kusurlarımla beni sev."

O anıyı kafasından silip attı. Smokin iç çamaşırı gibi görünen bir kıyafet giymiş bir garson, Maggie'ye eski bir korku filminden çıkmış gibi, parıltılarla kaplı dumanlı bir içecek uzattı. Müzik hala çok gürültülüydü.

"Bu ne?" diye bağırır Maggie.

"Bizim özel içeceğimiz. Yıldızlı, Yıldızlı Gece."

"İçinde ne var?"

"Mango, yuzu, hindistan cevizi, Dom Perignon ve gizli sosumuz."

İğrenç geliyor, diye düşünür Maggie, ama bir yudum alır. Fena değil. "Ben arıyorum..."

"Nadia perde arkasında."

Buradaki herkes hazırlıklı. "Oz Büyücüsü gibi."

"Anlamadım?"

"Hangi perde?"

O işaret ediyor. Maggie yeterince sabırlı davrandı. İçeceği garsona geri veriyor ve perdeye doğru fırlıyor. Bir adam yoluna çıkıyor, "Hey, bebeğim" diyor ve onun için dans etmeye başlıyor. Orta yaşlı dansçıların yaptığı gibi alt dudağını ısırtıyor. Maggie onu geçmek üzere, ama bir saniye duruyor.

Bu işe nasıl girmek istiyor?

Nadia'ya tüm kartlarını hemen göstermemek daha akıllıca olmaz mı? *Biraz yavaşlayıp bir saniye düşün.* Nadia onu kullanıyor. Maggie'nin onun peşinde olduğunu belli etmeden, Nadia'nın hala kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesini sağlamak daha akıllıca olmaz mı?

Maggie utangaç davranmalı mı?

Perdeye ulaşmadan önce, perde açılır.

Nadia arka odadan çıkar. İki kadın bir anlığına göz göze gelir. Nadia, eğitimli bir Bolşoy balerini gibi zarif hareket eder; başı dik, omuzları geriye çekilmiş, kıyafetleri minyon vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştur. Dikkatleri üzerine çekmeyi bilir, ama bu tamamen doğaldır. Nadia'da bir yoğunluk, bir odaklanma, ateşli bir zeka, kaçamayacağınız bir çekicilik vardır.

Nadia koşmaya başlar ve Maggie'ye ulaştığında kollarıyla onu sarar ve kendine çeker.

"İyi olduğuna çok sevindim," diye Maggie'nin kulağına fısıldar.

Maggie, Nadia'yı daha da kendine çekerek onu şaşırtır. Agresif bir şekilde. Garip bir şekilde, Maggie yeni göğüslerin kendi göğüslerine bastırdığını hissedebilir. Bir an için Nadia'nın bir hasta olduğunu, yakın zamanda ameliyat olduğunu unutmuştur. Hala dokunulduğunda hassas olmalı, ama Nadia Maggie'nin tutuşundan çekinmez veya geri çekilmez. Hâlâ kucaklaşırken, Maggie Nadia'yı perdeye doğru iter. Nadia'nın dudakları kulağının yakınında kalır. Nadia'nın nefesinin kesildiğini duyabilir. Maggie, bir koluyla Nadia'nın vücudunu kendine bastırır. Diğer eli ise yavaşça Nadia'nın sırtına doğru iner. Uzaktan izleyenler, hatta yakından izleyenler bile, bu hareketin şehvetli bir yanı olduğunu fark ederler.

Maggie'nin eli beline ulaştığında, Nadia kaskatı kesilir ve sonra vücudu tamamen Maggie'ye teslim olmuş gibi görünür.

"Doktor...?"

Maggie'nin eli Nadia'nın kalça kemiğine kayar, sonra bacağının yanından aşağıya doğru iner ve — Maggie bunu yapmalı mı? — uyluğuna doğru çıkar. Nadia'nın nefesi hızlanır. Maggie onları perdeye doğru geri götürür, meraklı gözlerden uzaklaştırır. Arka oda boştur ve lüks kanepelerle döşenmiştir.

Maggie şimdi kıyafetini değiştirir, Nadia'nın elbisesinin kenarını belinin üzerine çekerek yukarı kaldırır.

"Doktor," diyor Nadia tekrar.

Ve o anda Maggie, Nadia'yı kanepeye geri iter. Nadia'nın yüzü kızarmıştır. Maggie de onun peşinden kanepeye uzanmak üzeredir, ama

buna gerek kalmaz. Nadia'nın elbisesi hala belinin üzerindedir. Maggie'nin alışkanlığı olduğu gibi, Nadia'nın uylukları açıktadır.

Ve lekesiz.

Maggie arkasına bakar ve kimse onlara doğru gelmediğinden emin olur. Kimse gelmemiştir. Onları burada kaybolurken görenler, muhtemelen yalnız kalmak, rahatsız edilmemek istediklerini düşünmüştür. İyi. Maggie de bunu istiyordu.

Nadia'nın gözleri bir an parlar ve Maggie onun neler olduğunu anladığını görebilir.

Nadia eteğini tekrar aşağı indirir.

"Çok geç," der Maggie.

Nadia hareketsiz kalır. Maggie uzanıp elbisenin eteğini tutar ve tekrar yukarı çeker, bir kez daha Nadia'nın uyluklarını ortaya çıkarır.

"Dövme yok," der Maggie, sonra bırakır. Evet, utangaçlık yapmayı bırakalım.

"Saçmalamayı bırak Nadia ve bana neler olduğunu anlat."

Nadia ağzını açar, şüphesiz dudaklarından otomatik olarak bir yalan çıkar, ama Maggie, Charles Lockwood'un ona verdiği telefonu kaldırarak onu keser. Ray Levine'in web sitesinden ekran görüntüleri almış ve fotoğrafları sıralayıp hazırlamıştır. Nadia'yı hareketsiz hale getirmek için sadece bir tanesine, ilkinde ihtiyacı vardır. Maggie, işaret parmağıyla fotoğrafları kaydırarak, sadece vurgulamak için. Fotoğraflar siyah beyazdır ve Ray tarafından Maggie'nin sevgilisini öldüren saldırıdan bir gün önce çekilmiştir.

Marc birçok fotoğrafta var. Trace de birçok fotoğrafta var.

Ve arka planda, dikkat çekmemeye çalışır gibi görünen Nadia var.

"Sen Salima'sın," diyor Maggie. "Marc ve Trace'i TriPoint mülteci kampına götüren rehber sensin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Maggie, Nadia'nın yanındaki yumuşak koltuğa çöküyor.

İki kadın yan yana sessizce oturur, ikisi de perdeye bakar. Müzik odaya yankılanır, ama şimdi sanki tüm kulüp arka plana çekiliyormuş gibi, neredeyse saygılı bir şekilde, sessizleşir.

"Beni istediğini biliyorum," diyor Maggie.

"İstemek mi?"

"Cerrahın olmam için. Beni istedin."

"Evet." Nadia dışarıya bakıyor. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Daha önce tanışmıştık, biliyor musun?"

"Hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman normal. On bir yaşındaydım. Libya'daydık. O gün muhtemelen yüzlerce kıza tedavi uyguladın, belki daha fazlasına."

"Salima..."

"Sorun olmazsa Nadia'yı tercih ederim. Bir süre ikisi de bendim, ama Salima artık öldü. O da o mülteci kampında öldü."

"Bana yalan söyledin," diyor Maggie. Nadia cevap vermiyor.

"O dövme," diyor Maggie.

"Evet, geçici bir şeydi." Başını sallar. "Sanırım daha uzun süre takmalıydım."

"Zaten anlayacaktım." "Sanırım haklısın."

"Neden yaptın?"

"Dövmeyi mi? Sence neden?"

"Kafamı karıştırmak için."

"Evet." Nadia hala dışarıya bakıyor, böylece Maggie onun profilini görebiliyor. "Sana anlattıklarımın çoğu doğru. Libya'da büyüdüm, o dönemde..."

Durur, gözlerini kapatır, tekrar açar. "Bu önemli değil. Mülteci kampları vardı. İnsani krizler vardı. Sen oradaydın. Ne kadar kötü olduğunu sana açıklamama gerek yok. Evet, böbreğimi sattım. Sana söylediğim gibi. Dünya Sağlık Örgütü, geçen yıl sadece Hindistan'da iki binden fazla böbreğin satıldığını iddia ediyor. Bu, dünya çapındaki karaborsanın sadece küçük bir kısmı. Pişman değilim. Neden yaptığımı açıkladım. Ailemi kurtardı."

"Nadia?"

"Ne?"

"Şu anda ağrın var mı? Yani, ameliyattan dolayı." Nadia buna gülümsedi. "Önce bir doktor."

"Seni muayene etmeliyim."

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten." Sonra: "Charles seni gönderdi, değil mi?" "Charles Lockwood'u tanıyor musun?"

"Onunla çalışıyorum."

"Bundan bahsetmemişti."

"Şu anda bana güvenmiyor. Bu yüzden seni gönderdi. Sana para aklamadan bahsetti mi?"

"Evet."

"Yolsuzlukla ilgili tüm teorisini anlattı mı sana? Nasıl küçük bir şey olarak başlayıp ya kanser gibi büyüdüğünü ya da yok olduğunu?"

"Kanser benzetmesi yapmadı."

"Ama sen anladın. Ve eğer para aklamayla başlıyorsa, bir sonraki karlı adımı tahmin edebilirsin."

Maggie başını sallar. "Organ satışı."

"Böbreğimi bağışlamak için seçildiğimde o mülteci kampındaydım. WorldCures de oradaydı. Donör olmayı kabul ettikten sonra, ameliyat için buraya getirildim."

Maggie bu duruma şaşırır. "Dubai'ye mi?"

"Evet. Apollo Longevity adlı bir yere."

Apollo Longevity.

Nadia, Maggie'nin yüzündeki ifadeyi okumaya çalışıyor. "Oraya gittin, değil mi? Apollo Longevity'ye."

"Gittiğimi zaten biliyorsun."

Nadia yavaşça başını salladı. "WorldCures, Apollo Longevity ile bir ilişkisi var."

"*Vardı*," diyor Maggie, onu düzelterek. Anıları onu sarsmaya başlasa da sesini kontrol etmeye çalışıyor. "Onların tesisinde bir yerimiz vardı." Ve sonra, Maggie konuyu değiştirmek istediği ve Nadia'nın sevimli kaçamaklarından bıktığı için: "Kocamın böbreğini aldığını söyleyecek misin?"

"Öyle olsa da umurumda olmazdı, ama hayır, bilmiyorum. Önemli olan ailemi buradan çıkarmış olmam. Bir bedel ödeyerek. Sadece böbreğimle değil. Organ kaçakçıları, sadece ikimize Amerika Birleşik Devletleri'ne girmek için kimlik sağladı. Onları anneme ve kardeşime verdim. Size söylediğim gibi, şu anda Orta Batı'da yaşıyorlar. Refah içinde ve mutlular."

"Peki ya sen, Nadia? Sana ne oldu?" "Ben burada kaldım. Dubai'de."

"Tek başına mı?"

"Evet."

"Bu zor olmuş olmalı."

"Aslında hayır," diyor, ama sözleri zorlama gibi geliyor. "Ben, Salima, Nadia oldum. Burada iyiydim. Böyle kulüplerde çalıştım. Birisi —genellikle erkekler—her zaman bana bakmaya hazırды. Ukraynalı bir hayırsever bana çevrimiçi eğitim imkanı sağladı. O kapıyı açtı, ben de içinden geçtim. Rusça ve İngilizce dahil olmak üzere birkaç dil öğrendim, bu da bir gece kulüpte Trace Packer ile tanıştığımda çok işime yaradı. O gece çok içmişti. Trace'in gece kulüplerini sevdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bana tanıdık geldiğini söyledi. Bunun sadece bir laf olduğunu düşündüm..."

Muhtemelen öyleydi, diye düşünüyor Maggie.

"—ve ona yanıldığını söyleyecektim, ama sonra onu hatırladım. Mülteci kampında çok nazikti. Hastalarına çok iyi davranıyordu. Ben de ona kim olduğumu söyledim."

"Ona Salima olduğunu mu söyledin?"

"Mülteci kampından, evet. Beni hatırladığını söyledi. Ertesi gün kahve içmek için buluştuk. Bana WorldCures'un son görevlerinden bahsetti. Ben de yardım etmek için gönüllü oldum."

Maggie kafasında tüm bunları anlamaya çalışıyor. Bazılarını zaten anlamıştı. Charles Lockwood, para aklamanın sadece başlangıç olduğunu, bu suçun tek başına Marc'ın Oleg Ragoravich gibi ölümcül birini ele vermesi için yeterli olmayacağını ima etmişti.

Ama organ kaçakçılığı?

Bu, Marc için bardağı taşıran son damla olurdu. Para aklama — yine, bu kötü bir şeydi ama bir kez o çizgiyi aştığınızda, geri dönüşü gerçekten yoktu. Marc bunu ifşa etmek istese bile, WorldCures'da çalışan herkes — özellikle de üç kurucusu — yargılanacak ya da en azından itibarları yerle bir olacaktı. Dahası — çok daha fazlası — Oleg Ragoravich onların kendisini satıp öylece çekip gitmelerine asla izin vermezdi. Marc veya Trace bu konuda herhangi bir yanılgıya kapılmış olsaydı, kısa bir helikopter yolculuğu onları ayıklardı.

"Demek Marc ve Trace'e son görevlerinde eşlik ettin," diyor Maggie ona.

"Evet. O bölgeyi biliyordum. Tüm lehçeleri konuşabiliyorum." "Peki ne oldu?"

"Saldırıya uğradık. Sürpriz bir saldırıydı. Duyduğunuz gibi. Katliamdı. Trace ve ben insanları güvenli bir yere götürmeye çalıştık. Çoğunlukla başarılı olduk. Ama Marc" — durur, başını sallar — "çok cesurdu. Duyduğunuz gibi. Bizim onsuz gitmemizi ısrarla istedi. Geride kaldı, daha fazlasını kurtarmaya çalıştı. Ama yine de..."

Nadia durur.

"Yine de ne?"

"Durum tehlikeliydi, elbette, ama işgalciler sağlık personelini sağ bıraktı."

Maggie yutkundu. "Marc hariç."

"Evet," diyor Nadia. "Onlar sadece onu öldürdüler." "Nedenini tahmin ediyor musun?"

Nadia başını sallar. "Bence biri Marc'ı sattı."

Başını kaldırıp Maggie'ye bakar. Nadia'nın gözleri öfkeyle yanıyor, hatta düşmanlıkla doludur.

"Ve bence o kişi sensin, Maggie."

Maggie, Nadia'nın sözlerine nasıl cevap vereceğini bilemiyor, bu yüzden en bariz olanı söylüyor:

"Kocamın cinayetiyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nadia bir an sessiz kalır, ama Maggie için parçalar yavaş yavaş bir araya gelmeye başlamazsa da, en azından kutudan çıkıp masanın üzerine düşmeye başlar.

"Bu yüzden mi ameliyatını özellikle benim yapmamı istedin? Beni yalnız kalmak istedin. O evde. Tüm o tuhaf konuşmalar, Oleg'in topu, bir şeylerin ters gittiğine dair ipuçları. Ve sonra, pat, dövme." Maggie bunu nasıl görmemişti? "Aklımı karıştırmaya çalışıyordun."

Nadia sonunda konuşur. "Evet."

"Umuyordun... Tanrım, ne umuyordun?"

"Hata yapacağını," diyor Nadia. "Gerçeği açığa çıkaracağını."

"Gerçeği, neyi? Benim..." Söyleyemiyor bile. Nadia cevap vermiyor.

"Neden benim bununla bir ilgim olduğunu düşündün ki...?"

Maggie hala düşüncesini ifade edemiyor.

Marc'ı öldürmekle?

Nadia, gitmek üzereymiş gibi ayağa kalkar. *Hayır, olmaz*, diye düşünür Maggie. Onun önünü keser.

"Öyle bir suçlamada bulunup öylece çekip gidemezsin."

"Gitmiyorum."

"O zaman ne yapacaksın?"

Nadia cevap vermez.

Maggie yüzüne yaklaşır. "Sevdiğim adamı kaybettim," der.

Nadia ise "Ben de" diye cevap verir.

Sessizlik.

"Neden bahsediyorsun?"

Maggie neredeyse bir adım geri atıyor. Kafasını sallıyor. *İmkânı yok.*

Olmaz.

"Bekle, sen Marc ile..."

"Hayır," der Nadia.

Maggie durur. "O zaman ne?"

Maggie, bir ipucu arıyormuş gibi Nadia'yı baştan aşağı süzer ve bir ipucu bulur. Daha önce dikkatini çekmemişti, ama Maggie'nin gözleri ona takıldığında, bakışlarını ondan ayıramaz.

Nadia'nın sol elinde bir yüzük var.

Rusya'da takmıyordu, bu kesin. Ama şimdi takıyor. Maggie yavaşça Nadia'nın eline uzanır. Nadia önce geri çekilir, ama sonra izin verir.

Yüzükte kare şeklinde bir zümrüt vardı.

Trace'in dairesindeki solmuş fotoğraftaki kişi. Trace'in

annesinin cenazesinde sıkıca tuttuğu kişi. *Oh, lanet olsun.*

Masadaki yapboz parçaları mı? Yerlerine oturmaya başlıyorlar.

Maggie, Nadia'nın gözlerine bakar. "Sen ve Trace...?" Sesi uzaklaşır.

Nadia başını sallar.

Maggie gözlerini kapattı.

"Trace kayıp," diyor Nadia. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ah, bunu görmesi gerekirdi. Belki hemen değil. Ragoravich'e ilk geldiğinde ya da Nadia ile tanıştığında değil, ama Maggie, Nadia'nın aslında Salima olduğunu anladığı anda bunu anlamalıydı.

"Biz aşığız," diyor Nadia.

Parçalar yerine oturmaya

başlıyor. "Nerede o?" diye

soruyor Nadia. "Bilmiyorum."

"Bangladeş'e gittiğini iddia ediyorsun," diyor Nadia.

"Hey, ben hiçbir şey iddia etmiyorum. Trace bana öyle söyledi."

"Nasıl söyledi?"

"Telefonda. Beni aradı. Marc öldürüldükten sonra. Amerika'ya dönmeyi düşünmüştü. Saygısını göstermek için. Öyle şeyler. Benim iyi olduğumdan emin olmak istedi."

"İyi miydin?"

"İyi mi miydim? Hayır, tabii ki değildim. Ama o bu konuda yardımcı olamazdı. Kimse olamazdı. Ama Trace, ölüm ve yas konusunda pek iyi değildi.

Onun bu yönünü gördün mü?"

"Evet," diyor Nadia.

"O zaman biliyorsun."

"Bu ona çok acı veriyor. Başkalarının acısı. O da bunu başka yöne çevirmek, daha yapıcı bir şeye yönlendirmek zorunda kalıyor."

Öyle değil, ama Maggie şu anda bu konuyu açmak için bir neden görmüyor.

Nadia sorar: "Trace ile en son ne zaman iletişim kurdun?"

"Rusya'ya gelmeden önceki gün onun dairesindeydim." "Neden onun dairesindeydin?"

"Çünkü eskiden öyle yapardık. Trace, şehre geldiğimde dairesine bakmamı istemişti. Uzun zaman önce Marc ve ben de o binada yaşıyorduk."

"Ve Trace ile bir hafta kadar önce konuştun mu?"

"Mesajlaştık."

"Mesaj sahte olabilir."

"Ne?"

"Karşı tarafta herhangi biri olabilir. Ona gönderdiğiniz mesajda ne yazıyordu?"

Tamam, Maggie düşünür, *bu kadar yeter*. "Senin lanet olası işin değil dedi. Sana aynı soruyu sorayım: Trace ile en son ne zaman konuştun?"

"Burada. Dubai'de. Beş ay önce. Onu aradığın gün." Maggie kaşlarını çatı. "Beş ay önce Trace'i aramadım."

"Bana öyle söyledi." Nadia'nın yanağından bir damla gözyaşı akar. "Üzgündü. Baltimore'a uçacağını söyledi. Seni yüz yüze görmesi gerektiğini söyledi."

Maggie başını sallar.

"Onunla havaalanına gittim," diyor Nadia. "Terminal 1'de veda öpücüğü verdim. Güvenlik kontrolünden geçmesini izledim..." Nadia durur ve başka yere bakar. "Hepsi bu. Trace geri dönmedi. Beni bir daha aramadı. Sadece... ortadan kayboldu."

Sessizlik.

"Onu aradığında ne dedin?" diye sorar Nadia. "Onu aramadım Nadia."

"Baltimore'da onunla buluştuğunda ne oldu?"

"Baltimore'da onunla görüşmedim."

"Yani Trace bana yalan mı söyledi?"

Maggie buna nasıl cevap vereceğini bilmiyor.

Nadia kaldırır elini elini ve parmağıyla işaret
zümrüt zümrüt yüzüğe "Bana evlenme teklif etti,
biliyor musun?"

"Hiç bilmiyordum."

"Evlenecektik."

Hiç mantıklı gelmiyordu. Tamamen mantıklıydı.

Trace her zaman bekarlığa yeminli olduğunu, uzun süreli ilişkiler için yaratılmadığını söylerdi ve geçmişteki davranışları da bunu doğruluyordu. Nadia onu değiştirmiş olabilir miydi?

Olabilir.

Nadia oldukça etkileyici bir kadındı. Belki Trace bu sefer gerçekten aşık olmuştu. Ona annesinin yüzüğünü vermişti, Tanrı aşkına. Maggie bunu kabullenemiyordu. Trace'in annesinin yüzüğü Nadia'nın parmağında.

Vay canına.

Belki de en azından bu açıdan Trace değişmişti. Finans dünyasında ne derler? Geçmiş performans gelecekteki sonuçların göstergesi değildir.

"Sonra birdenbire," diye devam ediyor Nadia, "Trace seni görmeye gittikten sonra

—

"O beni görmedi, Nadia..."

"—nişanlım ortadan kayboldu ve sözde Bangladeş'teki insanlara yardım etmek için kaçtı

veya ona ulaşamayacak kadar uzak bir yere kaçtığı söyleniyor. Bana tek kelime etmedi. Veda etmedi. Ayrılık da olmadı. Hiçbir şey. Bunu garip bulmuyor musun?"

Maggie cevap vermiyor.

"Ve kimse onun nerede olduğu hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değil. Eğer bir yardım kuruluşu için çalışıyorsa, kimse bana hangi kuruluş olduğunu söyleyemiyor. Kimse onu görmüyor ya da onunla iletişim kurmuyor. Bu arada, en son gittiğini söylediği yer, seni ziyarete gitmekti. Bu yüzden merak etmeye başladım."

"Neyi merak ediyorsun?"

"WorldCures'tan
ayrıldın..." "Annem..."

"Biliyorum. Hastaydı. Ama hadi ama Maggie. WorldCures'tan ayrıldın.

Neler olup bittiğine dair bir fikrin vardı. Rol yapmayalım."

Yine aynı suçlama. Babasının eskiden söylediği eski şaka neydi? "İnkar sadece Mısır'da bir nehir değildir." Finansal durumdan kasıtlı olarak gözlerini kaçırmış mıydı? Muhtemelen. Ve evet, Marc ve Trace'in risk alan kişiler olduğunu, sınırları zorladıklarını, tıbbi gelişmeleri yavaşlatan normal protokollerden bıkmış olduklarını biliyordu. İlerlemelerini hızlandırmak istiyorlardı, amaçları araçları haklı çıkaran türden adamlardı ve bu ikisi bir araya geldiğinde, Marc ve Trace'in tutkularını birleştirdiğinde, sonuç zehirli bir hal alıyordu.

Ve o ameliyat vardı, Dubai'deki o korkunç ameliyat...

"Nasıl görüldüğünü görüyor musun?" diye devam etti Nadia. "WorldCures'tan ayrılıyorsun...

ve sonra onun son insani yardım görevinde, biri kocanı satıyor."

"Muhtemelen Oleg Ragoravich."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Nadia. "İlk başta. Bu yüzden ona yakınlaşmayı kendime görev edindim."

"Nasıl?" diye sorar Maggie ve soruyu sorar sormaz, bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu anlar. İnce düşünmeye gerek yok. "Onu baştan çıkardın mı?"

"Sevdiğim adam ortadan kaybolmuştu. Onu geri kazanmak için her şeyi yapardım."

Evet gibi geliyor. "Peki nasıl oldu?"

"Birçok oligark gibi, Ragoravich de Dubai'yi hayatının büyük bir parçası haline getirmişti. Yollarımızın kesişmesini sağladım. Aslında, tam da bu kulüpte."

"Tanrım."

"Yine beni yargılıyor musun?"

Maggie başını sallar. "Hayır, devam et."

"Onun beni Rusya'ya geri götürmesini istedim." "Ve götürdü."

"Evet. Orada cevapları bulabileceğimi düşündüm." "Bulabildin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Oleg'in bilgisayarlarını ve dosyalarını araştırdım. Marc veya Trace ile bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. O yüzden kendime sorup durdum: Eğer Oleg bunların arkasında değilse, başka kim olabilir?"

Maggie yüzünü buruşturur. "Ve cevap ben miydim?"

"Trace'in uçağa binerkenki yüzünü unutamadım. Çok sarsılmıştı. Hatta korkmuştu. Onu hiç öyle görmemiştim. Nasıl görüldüğünü anlamıyor musun? Trace bir telefon alır. Üzgündür. Her şeyi bırakıp sana uçar ve sonra, puf, kimse onu bir daha görmez."

Nadia, Maggie'ye meydan okuyan bir bakış attı. Maggie bunu umursamadı.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyor Maggie. "Trace benim arkadaşım. Birlikte savaştık."

Nadia'nın gözleri Maggie'nin gözlerine dikilmeye devam ediyor. "Sadece sevdiğim adamı bulmak istiyorum. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

"Elbette."

"Şimdi Rusya'dayım, Oleg'le birlikte. Onun tüm bu tıbbi yardım kuruluşlarında nasıl bir rolü olduğunu öğreniyorum. Ama asıl görevimde hiçbir ilerleme kaydedemiyorum."

"Trace'i bulmak."

"Evet. Ama senin ne sakladığını merak etmeye başladım." "Hiçbir şey saklamıyorum."

"Bu arada Oleg, beni ne kadar sevdiğini söyleyip duruyor, ama ben çok zayıfım. Bir erkek sana çok zayıf olduğunu söylediğinde, bilirsin..."

Maggie biliyor. İkisi de biliyor. Çoğu kadın bilir.

"Oleg, kendisi için gizli bir plastik cerrah arıyordu. Bunu duyduğumda, aynı zamanda benim de göğüslerimi büyütebileceğimi önerdim. Bu fikri çok sevdi."

"Büyük sürpriz," diyor Maggie.

İki kadın birbirlerine anlamlı bir gülümseme atıyor. Erkekler. Pek değişmiyorlar.

"Şimdi cerrahı bulma görevini üstlendim." "Ve benim seçilmemi sağladın mı?"

"Evet."

"Böylece beni Oleg'in tuhaf sarayına götürüp, ne olacağını umuyordun, çökeceğimi mi?"

"Evet," diyor Nadia. Bu kadar basit. "Ortamı kontrol edecektim. Sen izole olacaktın, kendi ortamından uzak, dengesiz. Seni kafanı karıştırmak, her şeyi sorgulatmak istedim. Dövme bunun önemli bir parçasıydı. Bu arada, Marc'ın dövmesini Dubai'deki bir havuzda gördüm. O ve Trace bana üniversitede nasıl yaptırdığını anlattılar. Senin için başka planlarım da vardı ve bunlar işe yaramazsa, şu anda yaptığım gibi seninle doğrudan yüzleşmeyi planlıyordum."

"Başka planların mı vardı?"

"Evet."

"Daha fazla akıl oyunları mı?"

"Evet. Daha uzun kalman gerekiyordu. İlk isteğin iki haftaydı."

Maggie hatırlıyor. "Peki ne ters gitti, Nadia? Operasyonlardan sonra neden herkes birdenbire paniğe kapıldı?"

"Bilmiyorum. Ama Oleg ile bir ilgisi vardı." "Ne?"

"Anladığım kadarıyla, ameliyattan sonra kaçtı. Silah sesleri duydum. Sanırım birkaç kişi vurulup öldürüldü. Ivan beni ortadan kaldırmak istedi, ben de onları beni eve geri götürmelerini istedim."

"Seni öldürmedikleri için şanslısın."

Nadia gülümser. "Şans değil. Önlem aldım. Beni öldürmek onlar için durumu daha da kötüleştirirdi."

Maggie bir an düşünür. Bir şeyi gözden geçiriyorlar...

"Bekle, Oleg Ragoravich neden yüz ameliyatı olmak istesin ki?"

"Oleg, bunun onu daha güzel yapacağına dair şakalar yapıp duruyordu."

"Ama biz buna inanmıyoruz."

"İnanmıyoruz," diye Nadia da aynı fikirde.

"Oleg kendini gizlemek istedi. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Ve eğer plan buysa, neden kaçtı?"

"Bilmiyorum," diyor Nadia. "Senin nasıl kaçtığını da bilmiyorum. Nasıl çıktın?"

Maggie başını sallar. Henüz bu konuyu konuşmaya hazır değildir.

Evet, siyah takım elbise giymiş bir adam perdeyi açar. Nadia'ya Arapça bir şey söyler. Nadia başını sallar.

"Gitmem gerek."

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Maggie.

"Emin değilim. Neden Dubai'ye geldiğini bile anlamıyorum."

"Senin yaptığınla aynı sebepten," diyor Maggie. "Cevaplar bulmak için. Trace'i bulmak için."

"Ve belki de bulmak için..." Nadia, sesinde hafif bir alaycılıkla sorar.

Maggie bu konuya girmek istemiyor. "Ve belki de tüm bu işi bitirmenin bir yolunu bulmak için."

Nadia'nın yüzünde hâlâ hafif bir gülümseme var. "Yani ikimiz birlikte çalışmalıyız?"

"Evet."

"Ama Maggie, sana güvenmiyorum."

"Mükemmel," diyor Maggie, "çünkü ben de sana güvenmiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Maggie, VIP asansörüne binmeden önce iki telefon görüşmesi yapar. İlki, eski sınıf arkadaşı ve yalakalık yapan öğrencisi Bonnie Tillman'a. Bonnie sınıf başkanı olduğu için kesinlikle bilgi sahibi olacağından, ondan küçük bir iyilik istemek zorundadır.

Maggie hemen konuya girer.

"Steve Schipner'ın cep telefonu numarası lazım." Bonnie inler. "Sleazy Steve mi?"

"Evet."

"Göğüs Fısıldayan mı? Kendisine böyle dediğini biliyor musun?" "Evet, biliyorum."

"İğrenç," der Bonnie, inlemesi yeterince açık olmamış gibi. "Bak Maggie, zor bir dönemden geçtiğini biliyorum..."

"Tıbbi danışma için."

"Ve sadece Steve yardım edebilir mi? Hadi ama Maggie."

Maggie'nin bununla uğraşacak zamanı yok. "Numarası sende var mı, yok mu?"

Bonnie, teatral bir iç çekişle numarasını verir.

Dubai'de saat gece yarısı, ama Maggie onu uyandırmaktan pek endişe duymuyor. Charles'ın ona verdiği telefonda arayan kimliği Maggie'nin adı yazıyor. Charles veya adamlarından birinin telefonları dinleme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyor, ama bu aşamada pek umursamıyor.

Steve üçüncü çalınıştta telefonu açar. Sesinde şaşkınlığını gizleyemez. "Vay vay vay, bu gerçekten Maggie McCabe mi?"

"Merhaba Steve."

Arka planda klasik müzik duyuyor. Chopin'in prelüdllerinden biri. Steve için biraz sürpriz oldu. O daha çok

Van Halen'ın "Hot for Teacher" veya Mötley Crüe'nin "Girls, Girls, Girls" gibi bir şey bekliyordu.

"Bu geç saatte beni aramanın sebebi nedir?" Maggie gözlerini devirmemeye çalışır. "Dubai'deyim..."

"Ne, şimdi mi?"

"Evet."

"Müzik duyuyorum. Kulüpte misin?" "Evet."

"Hangisi? Hepsini biliyorum."

Büyük sürpriz. "Etoile Adiona."

Steve alçak bir ıslık çaldı. "Seçkin bir yer."

"Evet, burada sadece bin kadar insan var." "Şimdi dolmaya başlamalı."

"Bir sürü genç kızla, eminim."

"Ne?" O gülüyor. "Oh, Maggie, sadece şaka yapıyordum.

Bak, hazırlanmam için bana on dakika ver..."

"Ben çıkıyorum," diyor, "ama senin uzmanlığına ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

"Yarın Apollo Longevity'de olacak mısın?"

Steve'in sesi biraz temkinli hale gelir. "Evet, orada olacağım."

"Bir hastam var. Yirmi dört yaşında bir kadın. Ona göğüs büyütme ameliyatı yaptım."

"Bir dakika. Doktorluk lisansın iptal edilmedi mi?" "Sabah onu sana getirebilir miyim?"

"Eğer yasadışı bir şey yaptıysan..."

"Öyle bir şey yok. Sabah ilk iş görüşebilir miyiz?"

O zaman her şeyi açıklayacağım."

Uzun bir sessizlik olur. Sonra: "Hastanın adı ne?" "Nadia Strauss. Onu muayene edebilir misin?"

Steve, Apollo Longevity'nin açıldığı saat olan sabah 10'da ona zaman ayırabileceğini söyler. Sonra Maggie'yi Etoile Adiona'da kalmaya ikna etmeye çalışır ya da daha uygunsa, apartmanında sadece üyelere açık bir kulüp olduğunu ve buranın sessizce bir şeyler içmek için mükemmel bir yer olduğunu söyler. Maggie, elinden geldiğince nazik bir şekilde telefonu kapatır.

Asansöre giderken Nadia'yı bulur. "Apollo Longevity'ye girmemizin bir yolunu buldum."

Sabah saat 10'dan birkaç dakika önce lobide buluşmaya karar verirler. Nadia, Maggie'yi asansöre kadar geçirir. Kapılar açıldığında, Nadia ona sıkıca sarılır ve Maggie hazırlıksız yakalanır.

"Hâlâ sana güvenmiyorum," diye fısıldar Nadia kulağına, "ama onlara daha da az güveniyorum."

Nadia "onlar"ın kimleri kastettiğini söylemez — Ragoravich, Brovski, Lockwood — ama Maggie gibi o da yukarıdakilerin hepsini kastettiğini varsayar.

"Uh, aynı şekilde," Maggie asansöre girerken söyler.

Etoile Adiona'nın zemin katı şu anda tam gaz devam ediyor ve burada tam gaz demek tam bir kargaşa demek. Maggie, yarım saat kadar yokluğunda kaç yeni kişinin geldiğini bilmiyor, ama bir kişi daha gelse kulüp bir iki kat çökecekmiş gibi geliyor. Dans pisti karanlık, sadece stroboskop ışıklarının titremesiyle aydınlatılıyor. DJ, süper derin baslı, süper yüksek sesli bir şarkıyla ortalığı coşturuyor; bas o kadar derin ki Maggie ciğerlerinin titrediğini hissedebiliyor.

Dans pistini geçmeye çalışıyor, ama yavaş ilerliyor. Çok küçük bir alanda çok fazla insan sıkışmış durumda. Kalabalığın arasındaki boşluklara sıkışıyor, ama çok fazla boşluk yok. Sonunda karate hareketi yaparak kendini zorla geçmeye çalışıyor. Müzik daha da yüksek ve agresif bir parçaya geçiyor. Maggie kulaklarını kapatmak istiyor, ama kalabalığın içinden geçmek için iki eline de ihtiyacı var. Dans pisti artık çılgın bir mosh pit'e dönüşmüş durumda. Ürkütücü Venedik maskeleri takan parti katılımcıları, stroboskop ışıklarıyla daha da kabus gibi görünüyorlar.

Tüm bu etki baş döndürücü olmanın ötesinde.

Sahnenin yanında dalış tahtası gibi bir şey vardır. Müşteriler merdivene tırmanır, kollarını açar ve dans pistinin ortasına düşer. Kalabalık onları yakalar ve okyanustaki dalgalar gibi taşır. Maggie ayaklarını yere basamaz. İleri geri itilir, körü körüne çıkış olduğunu umduğu yere yaklaşır.

İnsanlar bundan gerçekten hoşlanıyor mu?

Maggie hiç klostrofobik olmamıştı, ama şimdi nefes almakta biraz zorlanıyor. Böyle bir yerde ne sıklıkla panik atak geçirilir acaba, diye merak ediyor. Daha da kötüsü, panik atak geçirirseniz, gerçek bir rahatlama ya da çare yok. Kapana kısılmışsındır. Maggie, bu gece kulübü müdavimlerinden kaçının halüsinojen ilaç kullandığını merak ediyor. Oldukça fazla sayıda olduğunu tahmin ediyor. Bunun bu deneyimi kolaylaştırıp kolaylaştırmayacağını da merak ediyor ve cevap muhtemelen her ikisi de.

Maggie üniversitede ikinci sınıftayken, hoşlandığı bir çocuk ona Massachusetts'in batısında düzenlenen iki günlük bir açık hava müzik festivalinde bir hap verdi. Hapin içinde ne olduğunu hâlâ bilmiyor, ama onu paranoyaya sürükledi. Bir sağlık görevlisi onu ve çocuğu "Chill Out Çadırı"na götürdü, orada onlara portakal ve aktif kömür yedirdiler ve damarlarına salin pompaladılar.

Garip bir anı.

Maggie, iki iri yarı adamın arasından geçmeye çalışırken biri kolunu tuttu.

Bu sıradan veya kazara bir tutuş değildi. Tutuş, tam anlamıyla demir bir pençe gibiydi. Kurtulmaya çalıştı. Ama nafile. Kim olduğunu görmek için döndü, ancak kalabalığın arasından sadece koluna yapışan büyük, etli bir el görebiliyordu. Uyarı yapmadan, büyük el onu sertçe kendine doğru çekti. Maggie neredeyse dengesini kaybediyordu. Büyük el daha da sertçe çekerek onu diğer yöne doğru sürükledi.

Maggie ne yapacağını bilemez. İnsanlardan oluşan bir araba yıkama makinesinden geçiriliyormuş gibi. Topuklarını yere vurarak durmaya çalışır, hızını kesmeye çalışır, ama çekiş çok güçlüdür. Durmasını, onu bırakmasını bağıırır, ama müzik o kadar gürültülüdür ki kendi bağıırışlarını bile duyamaz.

Maggie boş eliyle adamın işaret parmağını bulur ve onu çekmeye çalışır. Adamın tutuşu hiç bozulmaz. Parmakları kartal pençesi gibi sıkıca tutunur, o kadar ki Maggie derisinin yırtılmasından korkar. Tırnağıyla adamın elini delmeyi düşünür — kendi derisini değil, adamın derisini delmeyi — ama tırnakları ameliyat için kesilmiş durumdadır, yani onu delemek hiçbir şeyi yoktur. Şimdi adamın sırtını, geniş omuzlarını ve büyük sırtını görüyor, ama kalabalık ve insanların sıkışıklığı nedeniyle geriye doğru eğilip ona tekme atamıyor. Burada kendini kurtarabilecek basınç noktalarını öğrenmişti, ama basınç noktaları

gerçek dünyada veya hareketli hedeflerde hiçbir zaman işe yaramıyor gibi görünüyor. Yine de birini denemek üzereyken adam aniden durur.

Arkasını dönüp maskesini çıkarır.

Maggie donakalır.

Gözleri kan çanağına dönmüş ve kararmış. Yüzü şişmiş. Burnunun köprüsünde ince bir bandaj var. Ona vurmak üzereydi - yeni burnuna tek bir darbe onu bitirecekti - ama gözleri onun gözleriyle buluştu ve gördüğü şey onu şaşırttı.

Korku.

Bu Oleg Ragoravich.

Başını eğerek, ona yanında kalması için işaret eder.

Maggie ne yapacağını bilemez, ama merakı galip gelir. Başını sallar ve onunla mücadele etmeyi bırakır. Oleg'in tutuşu artık daha hafiftir, ama yine de sıkıdır. Maggie bununla sorun yoktur. Kalabalıkta Oleg'i kaybetmemek için koluna bu elin dokunması gerekir.

Müzik biraz kısılır, DJ kalabalığı yavaş bir şarkıya geçirirken çılgın ritim yavaşlar. Müşteriler, ateşi kısıncı parçacıklar gibi sessizleşir. Herkes birbirine sıkışık kalır, ama artık hızlı, çılgın hareketler yerine, vücutlar nazikçe ileri geri sallanır.

Oleg ve Maggie biraz açıklığa ulaştıklarında, Maggie ani bir hareketle kolunu kurtarır. Oleg Ragoravich ona doğru döner. Maskeyi tekrar yerine indirmeden önce, Maggie yine onun gözlerinde korkuyu görür. Oleg, ellerini Maggie'nin omuzlarına koyar. Maggie omuzlarını silker, ama ilk düşüncesi doktor olarak sürünge beyninden gelir: Hastasını muayene edip iyi olduğundan emin olması gerekir. Ameliyatın başarılı olduğundan, özellikle de burnundaki deneysel 3D baskılı iskeletin yerli yerinde olduğundan emin olmalıdır.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar. "Bir bakmam gerek..."

"Seni uyarmıştım," der adam, sesi boğulur. "Nadia'nın söylediklerine inanma demiştim."

"Neler oluyor?" diye sorar Maggie. "Neden buradasın?"

"Bana yardım etmelisin."

"Nasıl yardım edeceğim?"

"Beni öldürmeye çalışıyorlar."

"Kim? Ne oldu? Neden kaçtın?"

Başı şimdi dönüyor. "Anlamıyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor Maggie, sesinden alaycı bir ton çıkarmaya çalışarak. "Bu yüzden soruyorum. Neden kaçtın?"

"Beni buradan çıkarmalısın." "Seni nereye götürüyüm, Oleg?"

"Maggie, beni dinle. Kimseye güvenemezsin."

"Bunu biliyorum."

"Hepsi yalan. Hepsi."

"Ne yalan? Neden kaçtın?" "Ben..."

Ve o anda, birkaç şey aynı anda gerçekleşir.

Müzik tekrar hızlanır. Ses seviyesi yükselir, hiç olmadığı kadar yüksek ve agresif hale gelir. Oda kararır ve yanıp sönen ışıklar her şeyi zamanı bükücü, rüya gibi ışık patlamalarına dönüştürür. Venedik maskeleri takmış bir grup, Ragoravich'ten onu ayırarak etraflarına toplanır, dansları ateşli ve hızlıdır. Maggie bir an için Ragoravich'i gözden kaybeder. Elini uzatır ve onun elini bulur.

Elini sıkıca tutar. O da elini tutar.

Ragoravich'in gözlerine bakarken, gözlerinin büyüdüğünü görür.

Çok fazla açılır.

Ragoravich'in elini tutuşu gevşer. Maggie ona tutunmaya, elini daha sıkı kavramaya çalışır. Onu kendine doğru çekmeye çalışır, ama onu kaybediyor.

Ragoravich'in eli kayıp gider. "Oleg!"

Ama çılgınlığı müzikte kaybolur. Maskeli kalabalık aralarına girer, onları ayırır. Ragoravich ondan uzaklaşır, neredeyse gözden kaybolur.

"Oleg!"

Ona geri dönmek için çaresizce çabalar. Artık yolunda çok fazla maskeli insan vardır. Maggie onları sertçe iter, hatta yumruklar, Oleg'i bulmak için her şeyi yapar.

Orada.

Onu görüyor. Oleg sadece birkaç metre uzakta. Neredeyse ona geri dönüyor.

ona

dokunacak kadar yakındır. Ona uzanır.

O anda eldivenli bir elin Oleg'in göğsünden bir bıçak çektiğini görür.

Kan, beyaz gömleğine yayılıyor.

Maggie çılgık atar. Ama müzik, lanet olası müzik, sesi yutar. Birdenbire, biri Maggie'ye vücuduna bir darbe indirir ve onu neredeyse yere düşürür. Maggie dönmeye başlar, dengesini yeniden kazanmaya çalışır. Ama kendini tam olarak toparlayamaz. Strobo ışığının titremeleri arasında, etrafındaki herkesin maske taktığını görebilir.

Oleg'i bulamıyor.

"Yardım edin!"

Cevap yok.

"Bir adam bıçaklandı!"

Kendi sesini bile zar zor duyabiliyor. Oleg nerede?

Panik içinde etrafa saldırır. Ama onu bulamaz. Tekrar yumruk atmaya başlar. Oleg'i, kanı veya bıçak taşıyan eldivenli bir eli, herhangi bir şeyi çılgınca arar, ama oda çok kalabalık, çok karanlık ve yanıp sönen ışıklarla doludur.

Yukarıya, açık çatıya ve sakın gece gökyüzüne bakar ve gözünün ucuyla, kalabalığın üzerinde mosh pit tarzında taşınan bir adam görür.

Bu Oleg'dir.

O, ondan en az on, belki de yirmi metre uzakta. Maggie, ona doğru yüzmeye başlar. Siyah maskeli, iri yarı bir adam yoluna çıkar. Maggie, adamın hayalarına dizini vurunca, adam bahçe sandalyesi gibi ikiye katlanır. Başka bir dansçı ona sertçe çarpar. Maggie dirseğini savurur. Dirseği adamın göğüs kafesine isabet eder. Başka biri ona çarpar. Sonra biri elini açarak Maggie'nin başının yan tarafına vurur.

Maggie sendeliyor ve yıldızlar görüyor.

Müzik hala çalmaya devam ediyor. Parti konukları onu çevreliyor, onu yutuyor. Körü körüne az önce ona tokat atan adama uzanır. Parmakları onun maskesini bulur. Maskeyi yakalar ve aşağı çeker.

Bu CinderBlock'tur.

Ne oluyor...?

Adam onu sertçe iter ve aceleyle uzaklaşır. Maggie arkasında duran birine çarpar ve bu ivmeyi kullanarak CinderBlock'un sırtına atlar. Hâlâ yardım için bağırmaktadır ama kimse ona aldırmaz etmez. Şu anda bile, bir adamın sırtına atlamış olmasına rağmen, bu kalabalığın içinde göze çarpmamaktadır. Kimse göze çarpmıyor. Herkes sürekli hareket halinde: zıplıyor, dans ediyor, havaya yumruklarını kaldırıyor, müzikle birlikte bağıyor.

CinderBlock'un sırtındaki yeni bakış açısından Maggie dans pistini tarar. Kalabalığın üzerinde sörf yapan iki kişi görür.

İkisi de Oleg
değil. O gitmiş.

CinderBlock onu üzerinden atmaya çalışır, ama Maggie bacaklarını beline dolayarak ayak bileklerini kilitler. Sağ kolu, neredeyse anlaşılmaz boynuna dolanır.

Sonra tüm gücüyle sıkar ve onu boğar.

CinderBlock'un elleri arkasına uzanır ve onu yakalamaya çalışır. Maggie yüzünü onun başının arkasına yaklaştırır; gözlerine ulaşamayacağı kadar yakın, arka kafasına vurmaya çalışırsa onunla birlikte hareket edebileceği kadar yakın.

Tekrar kavrar ve nefes borusunu daha sert sıkar.

Adamın el hareketleri daha çılgınca, daha çaresizce ona ulaşmaya, bir an olsun bile olsa kurtulup temiz oksijen almaya çalışır.

Ama kız onu yakalamıştır.

Sıkmaya devam eder. Adamın dizleri titremeye başlar. Gözlerini kapatır ve sıkmaya devam eder. Onu bırakmayacaktır. Bırakmayacaktır, ta ki...

Vur.

Bir yumruk Maggie'nin kaburgalarının hemen altındaki beline çarpar. Yumruk eklemleri böbreğine isabet eder. Acı, beyaz sıcaklıkta keskin bir bıçak darbesi gibidir. Ağzına bakır tadı yayılır. Darbe kaslarını, belki de organlarını felç eder, onu hareketsiz hale getirir. Maggie dayanmaya çalışır, bunu bitirmeye çalışır.

Ama sonra aynı yere bir yumruk daha gelir.

Maggie vücudundaki her şeyin kapandığını hisseder.

Birisi arkadan omuzlarından tutup CinderBlock'un sırtından çekiyor. Maggie yere düşüyor. Etrafında insanlar dans ediyor, bazıları bacaklarına ve sırtına basıyor. Onlara karşı koymaya çalışıyor

ama etrafında çok fazla insan vardır. Mücadele etmeye devam eder, kalkmaya çalışır, tekrar tekrar yere düşer.

Çığlık atar ve sonra tekrar çığlık atar. Ama kimse onu duymaz. Kimse durmaz.

Kalabalık eğlenmeye devam eder.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sharon, Vipers'daki köşe masasına oturur.

Porkchop zaten oradadır. Kafasını kaldırır, Sharon'ın yüzündeki ifadeyi görür ve bekler. Sharon iki elini önündeki masaya koyar. Bir süre ellerine bakar ve sonra arkasına yaslanır. Sharon'ın gözleri her yerde ama onda değil. Sol bacağı titriyor ama bu onun için oldukça normal bir durumdur.

Porkchop, Sharon'ın bir şeyin peşinde olduğunu biliyor, bu yüzden ona alan tanıyor.

Birkaç dakika daha geçer. Sonra Sharon, "Griefbot nedir biliyor musun?" der.

Soru beklenmedik bir sorudur. Ama cevabı da öyle. "Evet."

"Biliyor musun?"

Porkchop başını sallar.

"Seni her zaman en büyük teknoloji karşıtı olarak görmüştüm."

"Marc öldükten sonra Pinky bana onlardan bahsetti. Sanırım annesiyle bir tane denemiş."

"Sana ne söyledi?"

"Ölenlerin sana mesaj attığı bir tür yazılım programı olduğunu söyledi. Sevdiğin birini kaybetmenin üstesinden gelmene yardımcı olması için. Onların dijital kopyası gibi bir şey."

Biri müzik kutusuna basar. Tears for Fears herkese bağırın, bağırın, içinizi dökün demeye başlar.

"Sen denedin mi?" diye sorar Sharon. "Yas botunu, yani."

"Hayır," diyor Porkshop. "Dijital bir kopyasını istemiyorum. Oğlumu istiyorum."

Sharon yavaşça başını sallar. Sonra şöyle der: "Ama bunun asla olmayacağını biliyorsun."

"Biliyorum. Ölüm nihaidir." Porkchop, Sharon'ın bazen sözlerinde beceriksiz veya aşırı açık sözlü olabileceğini anlar. "Bunun bir anlamı var mı,

Sharon?"

"Maggie için Marc'ın yas botunu yarattım. Ama bu diğer yas botlarına benzemiyor."

Sharon, Marc yas robotunun yapay zeka geliştirilmesinde kullanılan mekanizmaları, ayrıntıları ve yaratıcılığı açıklamak için on dakika harcar. Porkchop dinler ve tepki vermemeye çalışır. Sharon hızlı konuşur. Biraz dağınık konuşur. Teknoloji konusunda çok derinlere daldığında Porkchop'un dikkatini kaybeder, ama Porkchop bunu görmezden gelir. Yine, bu Sharon için alışılmadık bir durum değil. Ağzı her zaman beynine yetişmeye çalışıyor ve bu imkansız bir görev.

Sonlara doğru Sharon, potansiyel girişiminin ekonomik gerçeklerine yönelir. "Maalesef, şu anda griefbot'umun mali açıdan pazarda satılabilir bir ürün olmadığı sonucuna vardım."

"Neden?"

"Marc hakkında bilgi toplamak için iki ay boyunca tam zamanlı çalıştım — kodlama, hackleme, araştırma, geliştirme. Bu bir beta sürümü, bir prototip, ama bunu karlı hale getirecek kadar seri üretmenin bir yolunu göremiyorum. Verileri çıkarmak ve düzenlemek çok zaman alıyor."

"Eğer senin keder botun dediğin gibi çalışıyorsa..." "Oh, çalışıyor."

"O zaman bazı insanlar bunun için her şeyi öderler."

"Bu muhtemelen doğru," diyor Sharon. "Ama ne kadar para öderlerse ödesinler, iki ayımı bir milyarderin babası hakkında bilgi toplamakla geçirmek istemiyorum. Yaptığım şeye herkesin erişebilmesini istiyorum."

Porkchop arkalarına yaslanır. "Maggie senin yas robotunu ne zamandır kullanıyor?" "İki haftadır," der Sharon. "Sana bundan bahsetmedi mi?"

"Hayır, söylemedi."

"Sana zarar vereceğini düşündü."

Yine açık sözlü konuşuyor. Arkalarında, Tears for Fears, eğer fikrini değiştirebilirlerse, kalbini kırmayı çok isterler diye şarkı söylüyor.

"Sen bunu onaylamıyorsun," diyor

Sharon. "Bana düşmez."

"Ama bu senin ilgileneceğin bir şey değil."

"Ölüler öldü," diyor Porkchop. "Bunu aşman gerekmiyor. Bununla yaşamalısın."

"Başkaları farklı düşünebilir."

"Eminim öyledir."

"Diyelim ki bu sana rahatlık veriyor?" "Bu sahte bir rahatlık olur."

Sharon omuz silkiyor. "Düşündüğünde, tüm teselliler sahte. Neredeyse tanımı budur."

"Ben rahatlık aramıyorum," diyor Porkchop. "Mesele ben değilim. Mesele oğlum. Mesele benim neyi özlediğim değil, onun neyi özlediği, ondan neyin çalındığı. Acım umurumda değil. Bununla yaşayabilirim. En azından bunu yapabilirim. Yaşayamadığım, aşamadığım, aşmak istemediğim şey, oğlumdan çalınan şey."

Sharon hiçbir şey söylemiyor.

"Sence senin keder robotun bu konuda yardımcı olabilir mi?" "Hayır," diyor.

"Sert konuşmak istemem." Sharon elini kaldırır. "Anlıyorum." "Bunu yapmaya neden karar verdin?" "Yas robotu mu?"

"Maggie için Marc'ın bir kopyasını yapmak."

"Belki bencillik. Yapabilir miyim diye görmek istedim."

"Ve bunun Maggie'ye yardımcı olacağını düşündün."

"Evet."

"Neden?"

"O cevaplara ihtiyaç duyuyordu. Maggie ile Tunus'a uçtuğunuzu hatırlıyor musun?"

Porkchop elbette hatırlıyor. "Olayın gerçekleştiği yeri görmek istedi."

"Bu bir gün, belki iki gün sürerdi," diyor Sharon. "Siz ikiniz orada üç hafta geçirdiniz. Hastanelerde hastaları ziyaret ettiniz. Bulabildiğiniz her TriPoint kampı kurtulanıyla konuştunuz. Maggie kendini tüm bu dehşete kaptırdı. Kendini esirgemek istemedi. O günün ne kadar korkunç olduğunu duymak istedi. Belki Maggie, her şeyi dinlemenin onu arındıracağını, iyileştireceğini veya hayatına devam etmesine yardımcı olacağını düşündü

ama tam tersi oldu. Geri döndüğünde, eskisi gibi değildi. Gözlerinde görebiliyordum. Kendi kendine ilaç almaya başladı. Ameliyat sırasında bir hastayı neredeyse öldürüyordu. Doktorluk lisansını kaybetti. Düşüşe geçti."

Porkchop öylece oturuyor. Yüzündeki ifade değişmiyor, ama Sharon'ın sözleri göğsünde cam parçaları gibi yankılanıyor. "Yani bu keder robotuyla yardım etmeye çalıştın."

"Evet."

"Nazik davranacak olursam, icadın bir koltuk değneği." "Bazen tek ihtiyacın olan bir koltuk değneğidir."

"Kısa vadede. Koltuk değneğini sürekli kullanamazsın."

Sharon başını eğdi. "Neden?"

Porkchop'un buna bir cevabı yok.

"Hepimizin destekleri var," diyor Sharon. "Hepimizin günü atlatmak için uyuşturan, dikkatimizi dağıtan ya da başka şeylere yönelten bir şeyleri var. Senin Vipers ve üyeleri var. Bisiklet sürüşlerin var. Ve..." Sharon odanın ortasını işaret ediyor. "Sence bunun ne olduğunu bilmiyor muyum?"

Parmağı Vipers'ın sergi alanını gösteriyor, daha spesifik olarak 1996 model Honda Blackbird'ü. Porkchop bunu Marc'a mezuniyet hediyesi olarak almıştı. Marc öldükten sonra Maggie, Porkchop'un motosikleti almasını, kendisi sürmesini veya başka bir Serpents and Saints üyesine vermesini ısrarla istemişti. Ama Porkchop bunu yapamadı. Denedim, ama oğlunun en sevdiği motosiklete başka birinin bindiğini görmeye dayanamadı. Bu yüzden Porkchop motosikleti buraya, Vipers for Bikers'a koydu ve her gün önünde durup öylece duruyor.

Evet, kim koltuk değneğine ihtiyaç duyar ki?

Porkchop şimdi motosiklete bakıyor. "Ona yardımcı oldu mu?"

Sharon onun keder robotundan bahsettiğini biliyor. "Bilmiyorum."

"Ama Maggie onu kullanıyor mu?" Marc'ın bisikletinden gözlerini ayırıyor. "O, kiminle konuşuyordu...?"

"Evet."

Porkchop bir an bunun üzerinde düşünür. Bu acı verir. Maggie'nin bilgisayar tarafından oluşturulmuş Marc versiyonuyla konuştuğu düşüncesi. Kabul etmek istediğinden daha fazla acı verir, ama ne acı vermez ki? Bir kısmı bunu anlar. Bir kısmı ise bunu sinir bozucu bulur.

"Maggie'nin Marc'ın hayatta olabileceğine inanmasına şaşmamalı," diyor.

"Ne?"

" O, onunla 'konuşuyor'," diyor, sesinde istemeden daha fazla tiksinti ile. "Onunla değil. Kocasıyla değil. Oğlumla değil. Senin yarattığın Frankenstein versiyonuyla."

"Öyle değil," diyor.

"*En iyi ihtimalle*, bu bir destek" diyor. Deniyor ama sesindeki acıyı gizleyemiyor. "Ama daha büyük olasılıkla, senin keder robotun bir yanılsamadır. Tamamen bir yalandır."

Sharon arkasına yaslanır. Porkchop sözlerini hemen pişman olur. "Özür dilerim," der. "Demek istemedim..."

"Hayır, hayır." Sharon eliyle onu durdurur. "Öyle yapma. Öyle demek istedin. Ve ne demek istediğini anlıyorum. Haklısın." Başını eğirir. "Neden Maggie'nin Marc'ın hala hayatta olduğunu düşündüğünü söyledin?"

"Öyle düşünmüyor. Gerçekten değil."

"Ama biri ona umut veriyor mu?"

"Evet."

Sharon başını sallar. "Bu çok acımasızca."

Porkchop, *daha acımasız bir şey olamaz* diye düşünür. Başını çevirip oğlunun bisikletine tekrar bakar. Marc'ın bisikleti sürerken yüzündeki gülümsemeyi hatırlar. O gülümseme. Oğlunun mükemmel, neşeli, hayata olumlu bakan gülümsemesi. Artık yok. Ve sadece yok olmakla kalmamış, kasten söndürülmüş.

Kasten.

Önceden planlanmış. Birinin, oğlunun varlığını ortadan kaldırmak için bilinçli olarak verdiği bir karar.

Elleri yumruk haline gelir. Tekrar. Ve tekrar. Bu dayanılmaz bir öfke. Katlanılmaz. Porkchop durup bunu çok uzun süre düşünürse, çıldıracaktır. Çığlık atmaya başlayacak ve bunu durdurabileceğinden emin değildir. Hala. Şimdi bile. Kendi çığlıklarını susturmak için yaptığı onca şeyden sonra bile.

Çığlıkları susturmak için herkese yalan söyledi. Maggie'ye bile.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Viking Bob, Maggie'yi eve geri götürür.

Kimse ona inanmaz. En azından öyle iddia ederler.

Birkaç saat önce, Maggie dans pistinden ve kalabalıktan sürünerek ve tırnaklarıyla yolunu bulmayı başardı. Oleg Ragoravich'ten hiçbir iz yoktu. CinderBlock'tan veya diğer maskeli adamlardan da hiçbir iz yoktu. Ya da belki hala oradaydılar, hemen yanında ya da hala Etoile Adiona'da parti yapıyorlardı. Belki de o maskelerle bir adamı bıçakladılar ve kalabalığa karışıp dans etmeye devam ettiler.

Maggie bir garson buldu ve ona bir adamın bıçaklandığını gördüğünü söyledi. Aniden, garsonun İngilizcesi pek iyi değildi. Garson, Maggie'yi kulübün diğer tarafına gönderdi ve mavi takım elbiseli bir adamı aramasını söyledi. O bölgede düzinelerce mavi takım elbiseli adam vardı.

Kimse bir şey bilmiyor. Kimse yardım edemiyor. Kimse kiminle konuşması gerektiğini bilmiyor. Müzik hala çalmaya devam ediyor. Parti devam ediyor.

Kırmızı kadife ipli VIP alanını bulur. Orada iki yeni adam çalışmaktadır. İkisi de Nadia'yı tanımamaktadır. İkisi de onu içeri almamaktadır. Telefonunu çıkarır ve Dubai polisi için 999'u arar. Onlar da şüphelidir. O pes etmez. Birinin gelmesi için ısrar eder. Büyük bir isteksizlikle bir memur göndermeyi kabul ederler, ancak onunla dışarıda buluşması gerekir.

Etoile Adiona misafirlerini rahatsız etmemeleri gerekir.

Maggie dışarı çıkar ve büyük bıyıklı bir polis dedektifi onu beklemektedir. Bob da oradadır. "Bunu yapma," der ona. "İyi sonuçlanmayacak."

Onu dinlemeliydi.

Büyük Bıyıklı hemen konuya girer:

"Yani bir bıçaklama gördüğünü söylüyorsun, doğru mu? Kalabalık bir dans pistinde? Ama başka kimse görmedi mi? Başka kimse ihbar etmedi mi?"

Yaralanan var mı? Yok mu? Nasıl olur? Ceset var mı? Kayıp ihbarı var mı? Karanlık olduğunu, sadece flaş ışığı olduğunu söylüyorsun, ama sen her şeyi net bir şekilde gördün, başkası görmedi mi? Emin misin? Halüsinasyon görmediğinden emin misin? Bu arada, kaç içki içtin? Uyuşturucu kullandın mı? Emin olmak için kan testi yapalım mı? Oh, ve lütfen söyle bana, neden buradasın? Yalnız başına. Dubai'de. Dubai'ye gelme amacın nedir? Nereden uçtun? Anlıyorum, Rusya'nın Gelendzhik kentinden özel bir uçakla uçtun. Bir Amerikalı neden Gelendzhik'te olsun ki? Dubai'ye tek başına mı geldin? Turist olarak mı buradasın? İş için mi? Dubai'de tam olarak ne yapıyorsun?

Bir noktada Maggie bunun boşuna olduğunu ve tehlikeli olduğunu anlar. Büyük Bıyıklı, ona Dubai'de ne yaptığını sorup durur ve Maggie'nin şu anda aktif olarak kaçındığı gerçek cevap "muhtemelen yasadışı bir şey"dir. Maggie kuralları araştırmamıştır, ancak çoğu ülke ameliyat yapmak için lisans ve izin gerektirir ve Dubai'nin de böyle olmadığını düşünmek için bir neden yoktur. Bu yüzden Maggie, Büyük Bıyıklı ile konuşmayı keser.

Arabada Bob, "Pek akıllıca değil" der.

"Ne, hiçbir şey söylememeli miydim?"

"Ne olacağını sanıyordun, Maggie? Kulübü kapatıp ışıkları yakacaklar ve içerideki herkesi arayacaklar mı?"

"Bir adamın bıçaklandığını gördüm."

Bob başını sallar. "Charles sana kefil oldu, ama bilmeliydim."

"Charles Lockwood'u tanıyor musun?" "Tabii ki."

"Biliyor musun...?"

"Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar, Maggie." Araba cam asansöre geri girer.

Maggie sorar, "Yarın ameliyatlar saat kaçta?" "Bugün."

"Ne?"

"Yarın değil. Bugün. Saatin sabah dört olduğunu biliyorsun. Ameliyatın başlangıçta bugün saat ikide yapılması planlanmıştı."

"Hazır olacağım."

Bob başını sallar. "Hayır, bu mümkün değil."

"Neden olmasın? Düşman bombalar yağdırırken, hiç uyumadan çok daha karmaşık ameliyatlar yaptım. Başa çıkabilirim..."

"Eminim bunları başının üstünde durarak da yapabilirsin," diyor

Bob. "Ama ailene bunu yapmamasını tavsiye edeceğim."

"Neden?"

Ona dönerek, "Bu gece yaptıklarının büyük sonuçları olacağını anlamalısın," diyor.

"Bir suçu ihbar ettim."

"Ve bunu yaparak, artık Dubai polisinin radarına girdin. Gizlilik talep etmemizin nedenleri var, bunlardan biri de, özellikle cerrahi olmak üzere, tıbbi uygulamaların BAE'de uygun lisans olmadan yapılması yasak olmasıdır. Cerrahın kendi ülkesinde gerekli lisanslara sahip olması bile bu durumu değiştirmez, ki açıkçası senin lisansın yok."

Maggie buna cevap veremez.

"Durum şu," diye devam eder Bob. "Ameliyat yapmadığın sürece, hiçbir yasa ihlal edilmemiş olur. Sen sadece misafirsin. Aileye de bunu hatırlatacağım, şu anda herhangi bir risk yok. Ancak, bir hastayı ameliyat ettiğin anda..."

"Anladım," diyor Maggie.

Araba apartmana vardığında Bob ona sıkı bir gülümseme atar. "Anlayışın için teşekkür ederim." Arabanın kapısını açar. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, ama iki ya da üç saat içinde seni uçağa bindirebilmeliyim."

"Hayır," der Maggie.

Bob dönüp ona bakar.

"Dubai'deki işim bitmedi," der Maggie.

"Kalmayı mı planlıyorsun?"

"Bir otel odası tutabilirim..."

"Hayır, bu da tuhaf görünür." Bob başını sallar. "Peki planın nedir?"

"Sabah on da Apollo Longevity'de bir doktorla randevum var."

Maggie odasına girince Charles Lockwood'u arar ve olanları anlatır. Charles dinler ve sonra "Ivan Brovski patronuna karşı bir hamle yapıyor gibi görünüyor" der.

"Bu mantıklı değil," diyor

Maggie. "Nasıl anladın?"

"Ivan Brovski, Oleg Ragoravich'in ölmesini istiyorsa, neden ameliyat sonrasını bekledi? Neden kendi anestezi uzmanını getirip ameliyat sırasında Oleg'i zehirlemedi?"

"Tanrım, ne kadar karamsarsın."

"Sadece bu adamlar gibi düşünmeye çalışıyorum."

"Belki Brovski ameliyat yüzünden harekete geçti." "Nasıl yani?"

"bunu ikimiz hem olduğunda Oleg Ragoravich Oleg erkek mankenlik yapmaya başlamak için estetik ameliyat yaptırmıyor muydu?"

"Yapabiliriz," diyor Maggie.

"Yani Ragoravich kendini gizlemek istedi."

"Ve sonra, yüzü hala iyileşmemişken kaçtı mı?" "Hmm, haklısın.

Hiç mantıklı değil."

Şimdilik daha iyi bir teori bulamıyorlar. Charles, Oleg Ragoravich'in şu anki nerede olduğunu araştırıp bulabileceği bilgileri bulmaya söz veriyor.

"Apollo Longevity'de nasıl gittiğini bana haber ver," diyor Charles.

Telefonu kapattıklarında Maggie duşa girer. Havluyla kurulandıktan sonra boy aynasının önüne geçer ve küçük bir tıbbi muayene yapar. Böbrekleri ağrıyor. Çok ağrıyor. Ama idrarında kan yok. Kavgada aldığı birçok çürük var, ama kırık kemik ya da iç yaralanma yok. En azından, gördüğü kadarıyla. Henüz erken. Şu anda çok fazla ağrı yok, ama muhtemelen birkaç saat sonra olacak. Hafif bir ilaçla halledemeyeceği bir şey değil.

Yorganın altına girer, ama sinirleri çok gergin ve uykusuzdur. Yakında Apollo Longevity'ye geri dönecektir. Orayı nefret eder. Bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin etmiştir. Ama şimdi başka seçeneği yoktur.

Yoksa bir seçeneği var mı?

Bunu yapmasına gerek yok. Eve gidebilir. Porkchop ile yaptığı konuşma hala kulaklarında yankılanıyordu:

*"...Bunu sonuna kadar götürmeliyim,
Porkchop." "Hayır, gerek yok..."*

Porkchop haklıydı.

Şu anda buradan ayrılabilirdi. Savaşçı günleri sona ermişti. Bu savaşa kendi isteğiyle girmedi, yalanlar ve manipölasyonlarla buraya sürüklendi.

Sonunda bundan iyi bir şey çıkmayacaktı.

En azından Maggie için.

Şu anda yapacağı hiçbir şeyin Marc'ı geri getirmeyeceğini biliyordu. Eve gidip hayatını yaşayabilirdi — hayat mı? Ne hayatı? — ve tüm bunları unutabilirdi.

Ama hayır, artık olmaz. Hoşuna gitse de gitmese de, buradan uzaklaşması mümkün değil.

Sonuna kadar gitmek zorunda.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Vay canına," diyor Steve Schipner, "bu gerçekten harika bir iş, Doktor McCabe."

Muayene odasındalar. Steve beyaz laboratuvar önlüğü giyiyor. Adı, Apollo Longevity adı ve logosu altında yazıyor. Steve, Nadia'yı profesyonellik, sağduyu ve saygıyla muayene ediyor. Sanki burada tamamen farklı bir insan gibi. Nadia ile konuşurken sesi nazik, anlayışlı ve davetkar. Onu dinliyor, dikkatini veriyor, uygun şekilde yanıtlıyor, doğru soruları soruyor. Nadia'nın çarpıcı görünüşüne ve bazılarının burada olmalarının müstehcen tıbbi nedeni olarak görebileceği şeye rağmen, Steve bir kez bile ona şehvetle bakmıyor. İki bahçe sandalyesini inceliyor gibi. Maggie şaşıyor, ama aslında şaşırmıyor. Bunu daha önce de doktorlarda görmüştü. Steve'in yaptığı bir rol değil. Laboratuvar önlüğünü giydiğinizde, yemininizi hatırlarsınız, yaptığınız işin önemini ve sorumluluğunu anlarsınız. Siz hastalar için her şeysiniz ve onlar da sizin için her şey olmalıdır.

Sleazy Steve bile bunu anlar.

Lobide ilk karşılaştıklarında, Maggie Nadia'ya Oleg'in bıçaklanma olayını anlatmıştı. Maggie buna ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Nadia dikkatle dinlemişti. VIP bölümünde olduğu için olaydan haberi yoktu. "Senin CinderBlock dediğin adam. Adı Akim. Benimle aynı uçaktaydı. Ivan Brovski de öyle. Ama artık Dubai'de değiller."

"Nereden biliyorsun?"

"Uçakta, Ivan uykuya daldığında onun telefonunu aldım. Konum hizmetlerini açtım ve beni işaretleyen bir iğne bıraktım."

Maggie, bu fikrin *hem zekice hem de basit* olduğunu düşündü.

"Yani onu takip edebiliyorsun?" "Evet. Dün gece Etoile Adiona'da olduğunu görebildim, ama..."

Nadia telefonunu açıp uygulamayı tıklıyor—"bu sabah 5:06'dan beri

"

Maggie ekrana baktı. "Dubai Uluslararası Havaalanı mı?"

"Evet."

"Yani Ivan uçu. Konum takipçisi onu havada takip edemez."

Steve sabır ve beceriyle muayenesine devam ediyor. Maggie, Trace'in Marc ve onu Apollo Longevity'ye ilk kez getirdiğini hatırlıyor. O zamanlar, sürekli olarak "yaşlanmayı geciktirme" gibi büyüleyici ama çelişkili bir ifadeyle lanse edilen abartılı "gençlik iksiri" vaatlerini alaycı bir şekilde karşılamıştı. Dünyanın en zengin insanları, o anda moda olan tedaviler için buraya uçuyorlardı ve Maggie'nin kişisel görüşüne göre, iyi niyetli olsalar bile, bunların büyük çoğunluğu bir tür modern yılan yağıydı.

"Giyinebilirsiniz," diyor Steve Nadia'ya. "Danışma odasında daha fazla konuşabiliriz, ama şimdiden söyleyebilirim ki ameliyat tamamen başarılı oldu. Endişelenecek bir neden görmüyorum."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Nadia, Maggie'nin gözlerine bakar. Gözleri masadaki bilgisayar monitörüne kayar, sonra tekrar Maggie'ye döner. Maggie başını sallar.

"Siz giyinirken biz diğer odada bekleyeceğiz," diyor Steve. "Doktor McCabe, dışarıda konuşabilir miyiz?"

Mükemmel, diye düşünür Maggie. "Tabii ki, Doktor Schipner."

Nadia'nın planı basit, ancak başarı şansı düşük. Muayene odasında bir bilgisayar terminali var. Nadia, Trace'in kullanıcı adını ve şifresini biliyor. Maggie Steve'i oyalayıp dikkatini dağıtırken, Nadia oturum açıp ne bulabileceğini görmek istiyor.

Tabii ki, bu planda binlerce sorun var. Trace Packer'ın giriş bilgileri artık geçerli olmayabilir. Muhtemelen önemli bir şey bulamayacaklardır — "Trace Packer'ı kaçırdık. İşte şu anki konumu" diyen bir mesaj bulacaklarını mı sanıyorlar? — ve giriş yaptığında alarmlar çalabilir ya da benzeri bir şey olabilir.

Ama kim bilir? O ve Nadia artık "casuslar", değil mi? Casuslar böyle şeyler yapar.

Steve, Maggie'yi koridorda eşlik eder. İleride, WorldCures katına inen tek asansörü görür.

"Orada şaka yapmıyordum," der Steve. "Onunla harika bir iş çıkardın."

"Teşekkür ederim."

"İkimiz de bu muayeneyi kendin yapabileceğini biliyoruz. Onu buraya getirmen gerekmiyordu."

"Emin olmak istedim," der Maggie.

"Neyden emin olmak?"

"Çalışmamı destekleyecek gerçek bir uzman istedim," diyor Maggie. "Ve Boob Whisperer'dan daha iyisi kim olabilir ki?"

Steve gülümser. "O sadece pazarlama stratejisi."

"Tamam, tabii." Sonra başını sallayarak şöyle diyor: "Göğüs Fısıldayan."

"Şaka yapıyorsun," dedi Steve, "çünkü benim bariz soruyu sormamı istemiyorsun."

"Yani?"

"Neden bu ameliyatı yaptırdın?" "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," der. "Anlamadım?"

"Burası kozmetik cerrahi merkezi değil, uzun ömür kliniği."

"Doğal ortaklığı görmüyor musun? Yani, düşünürsen, burada yaptığım şey aslında yaşlanmayı tersine çeviren şeylerden biri."

"Ozon tedavisi ne olacak?"

Adam gülüyor. "Ozon tedavisi eski haber. Şu anda EBOO tedavisi uygulayan on iki odamız var."

"EBOO mu?"

"Extrakorporeal Kan Oksijenasyonu ve Ozon Terapisi," diyor Steve. "Sana iyi gelmez mi?"

"Evet." Nadia için zaman kazanması gerekiyordu ve ayrıca bu konuya da biraz ilgi duyuyordu. "Nasıl çalışıyor?"

"Hayal edebileceğiniz en rahat koltuğa uzanıyorsunuz. Kanınız bir damardan bir tüpe çekiliyor ve diyaliz filtresinden geçerek tıbbi sınıf ozon ve oksijene maruz kalıyor. Kan EBOO makinesinde dolaşırken ağır metaller, patojenler, kalıntılar..."

"Kalıntılar," diyor Maggie. "Bu terimi çok seviyorum."

"Ben de."

"Çok kapsamlı. Ve anlamsız."

"Aynen öyle. Oh, ayrıca EBOO, kan dolaşımınızdan benim en sevdiğim diğer kapsamlı terimi de temizler."

"Nedir o?"

Steve gülümser.

"Toksinler." "Oh evet."

"Güzel ve belirsiz. Her neyse, bundan sonra, aynı kanınız başka bir damar yoluyla vücudunuza geri verilir. Böylece döngü devam eder. Sonra da bazı popüler terimler ekliyorsunuz: bağışıklık desteği, detoksifikasyon, iltihaplanma azaltma, zenginleştirme, yenilenme, infüzyon..."

"Her şeye sahip jet sosyete için mükemmel görünüyor," diyor Maggie.

"Ölümsüzlük hariç."

"Onlar burada bunu satıyor." "Ve

biz de satıyoruz, adil olmak

gerekirse."

"Evet," diyor Maggie. "Ama bizim sattığımız şey gerçek. Şarlatanlık değil."

Steve bir an düşünür. "Buna şarlatanlık demek adil mi, emin değilim. Bu tedavilere güvenen bazı kaliteli doktorlar var, ama sorun şu: Hepsi bundan kar elde ediyor. Bu, onların şarlatan oldukları anlamına gelmez — şüpheli araştırmalar ve anekdot niteliğinde kanıtlar sunarlar — ama hiçbirimiz cüzdanlarımız söz konusu olduğunda net düşünemiyoruz."

"Hepimiz kendi hikayemizin kahramanınız," diyor Maggie.

"Aynen öyle." Steve bir ofis kapısına ulaşır. "Oyalamayı bitirdin mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Hala lisansın yok, değil mi?"

"Hayır, yok."

"Peki nasıl oldu da Nadia'nın cerrahı oldun?"

"Muhtemelen tahmin etmişsindir."

"Para aldın," diyor Steve. "Çok para."

"Evet."

"Yani zengin bir adam Nadia'nın çok zayıf olduğunu düşündü."

Maggie gülümser. "Sanırım daha önce de böyle bir durumla karşılaşmıştın." "Evet."

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Hastayla yalnız konuşmakta ısrar ediyorum. Eğer hayır derlerse, bunu yapmayı kesin olarak reddediyorum. Eğer zorlandığını hissedersen, ona bir çıkış yolu bulmasında yardımcı olmaya çalışırım."

"Nasıl?"

"Önce, hayatındaki zengin adama, onun daha büyük göğüsler istemediğini ikna etmeye çalışırım."

"Bu hiç işe yarıyor mu?"

"Neredeyse hiç," diye itiraf ediyor Steve. "Bir erkeği daha küçük bir düz ekran televizyon istediğine ikna etmeye çalışmak gibi bir şey."

"İkincisi nedir?"

"Çok fazla fotoğraf çekiyorum. Çok fazla kayıt tutuyorum." "Neden?"

"Çirkin gerçeği duymak ister misin?"

"Güzel yalanlardan her zaman daha iyidir."

"Bundan emin değilim," diyor Steve. "Ama senin Nadia'nı örnek alalım. Nadia zengin bir adamın metresi. Zengin adam onun göğüslerinin daha büyük olmasını istiyor. Ben bundan hoşlanmıyorum. Sen de hoşlanmıyorsun. Ama bu durumda yapılacak pek bir şey yok. O yüzden yapıyoruz. Ama diğer zamanlarda, metres terk ediliyor."

Maggie yutkunur. "Atılıyor mu?"

"Zengin adam ondan sıkılır. Kız şanslıysa, adam sadece ilişkisini sonlandırır, belki ona birkaç dolar verir. Ama bazen zengin adam kadının ortadan kaybolmasını ister."

"Anlamadım."

"Dünya para kazanmakla ilgili. İkimiz de bunu anlıyoruz, değil mi?" "Ne yazık ki, anlıyoruz."

"Peki, zengin adam metresinden kurtulup kâr etmek istiyorsa, bunu yapmanın en iyi yolu nedir? Kızı kaçırırsın. Buraya gelmek, kiralık arabayı iade etmek gibidir. Onu yenilerler ve tekrar dışarı gönderirler."

"Aman Tanrım!"

"Ya da belki bu uygunsuz bir benzetme: Sadece mülklerini daha çekici hale getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ve ikimiz de biliyoruz ki, daha büyük göğüsleri veya kalçaları olan kaçırılmış bir kadın..."

"—daha değerli," Maggie onun yerine cümleyi tamamlar.

"Evet."

İkisi de durur ve bu sözler bir an havada asılı kalır. "Bunu gördüğünde ne yaparsın?" diye sorar kadın.

"Arayabileceğim bir hayır kurumu var. Arka kapıya gelirler. Onu gizlice dışarı çıkarmaya çalışırım. Ama çoğu zaman, hastalar bunu istemez. Her şeyin yoluna gireceğini düşünürler. Yeni vücutlarını kullanarak başka bir zengin adam bulacaklarını düşünürler. Bu yüzden DNA'larını dosyada saklarım. İleride ihtiyaç duyulursa diye."

Kafasını sallar. "Dünya berbat bir yer." "Karanlık," diye onaylar Steve.

Sessizlik.

Sonra Maggie, "WorldCures'un burada ofisleri vardı," diyor.

"Evet, biliyorum. Alt katta."

"Beni aşağıya götürüp onları görebilir misin?"

Steve nedenini sormak ister, ama sormaz. Onu asansöre götürür ve asansöre girmek için boynundaki kimlik kartını kullanır. Sessizce aşağı inerler. Kapılar açıldığında, Maggie yolu bilir. Steve ona öncülük etmesine izin verir. Burası terk edilmiş gibi görünür. Ayak sesleri sessizlikte yankılanır.

"Artık burada pek bir şey yapmıyoruz," diyor Steve. "Sadece EGF yüz bakımı."

"EGF mi?"

"Epidermal Büyüme Faktörü."

"Yani?"

"Sünnet derisi özütü kullanıyorlar."

"Anlamadım?"

Steve başını sallar. "Yenidoğan sünnetlerinden sünnet derisi satın alıyorlar." "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum. Hastaneler bebeklerin sünnet derilerini biyomedikal şirketlere satıyor."

Kafasını sallar. "İnsan dokusunun satılması yasadışı sanıyordum."

"Birçok yerde yasaktır. Ama - nedenini bana sormayın - insan dokusundan elde edilen ürünleri satmak yasalıdır. EGF, penis yüz bakımı olarak da bilinir, ama bu takma ad birçok nedenden dolayı sorunludur."

Maggie kapıya geldiğinde yavaşlar. Kapı aralık. Yavaşça kapıyı açar. Oda boştur. İçeri girer. Karo zemin sert ahşapla değiştirilmiştir. Eskiden ortada bir gider vardı. O da artık yok.

Dubai'deki son günü olan o korkunç günü hatırlar. Üçü bir hayat kurtarmaya çalışmıştı. Kendilerine böyle söylemişlerdi. Bu çok zor bir işti. Kabir Abargil adında 62 yaşında bir adamdı. Kabir bir mülteci kampından getirilmişti, kalbi iflas etmişti ve birkaç haftalık ömrü kalmıştı. Kabir fakirdi. Kalp nakli için bekleme listesinde değildi.

THUMPR7 devreye girdi.

Maggie daha temkinli davranmak istiyordu, aceleye gelmemek için, ama Trace ve Marc bunun yeni teknolojilerini piyasaya sürmek için mükemmel bir fırsat olduğunu ısrarla savunuyorlardı. Kalp nakillerini sadece güvenli hale getirmekle kalmayıp, daha kolay ulaşılabilir hale getirmek için odaklanan iki önemli yeni araştırma alanı var. Bir okul, yapay kalpleri geçici, geçici bir önlemden daha fazlası olacak şekilde iyileştirmeyi hedefliyor. Baylor St. Luke's Tıp Merkezi'nde beş hasta BiVACOR yapay kalpten donör kalplerine başarıyla geçiş yaptı, ancak Avustralya'da bir hasta BiVACOR TAH ile yüz günden fazla yaşadı. Yapay zeka kullanan robotikte şaşırtıcı gelişmeler oldu ve bunların çoğu THUMPR7'nin yaratılmasında kullanıldı.

Diğer okul ise hücre tedavileri ve rejeneratif tıbbı içermektedir. Buradaki fikir, bir gün hasarlı hücreleri onarabileceğimiz, hatta yeni hücreler üretebileceğimizdir. Bu rejeneratif teknoloji, elbette tüm organlar için üzerinde çalışılmaktadır. Bunu potansiyel bir gençlik kaynağına giden yol olarak gören birçok bilim insanı bulunmaktadır. Düşünün, bu teknoloji mükemmelleştirildiğinde yeni kalpler, akciğerler, karaciğerler yaratabilir ve kendi organlarınızı sürekli (ve güvenli bir şekilde) değiştirebilirsiniz. Bir araba benzetmesi yaparsak, motoru, şanzımanı, lastikleri, frenleri, süspansiyonu ve gövdeyi sürekli değiştirirseniz, bir araba teorik olarak sonsuza kadar çalışabilir.

Marc ve Trace — ve daha az ölçüde Maggie'nin kendisi — cevabın bu okulları birleştirmekte yattığına inanıyordu: THUMPR7-TAH aracılığıyla en son robotik teknolojisini kullanmak ve uygun DNA dizisi kodlamasından geçmiş yenilenmiş hücre dokusunu eklemek, böylece

reddedilmeyi önlemeye yardımcı olmakla kalmayıp, vücut içindeki geçişi de sorunsuz hale getirebilecek yenilenmiş hücre dokusu eklemek.

Evet, bu çok karmaşık bir işlem.

Kısacası, bilim adamları hücre dokusu ve belirli DNA dizilemesi ekleyerek yapay organların insan vücuduna entegre olmasını sağlayabilirlerdi, böylece alıcının bağışıklık sistemi bunları yabancı olarak tanımaz ve saldırmazdı.

Kabir Abargil'de yapamadıkları ilk adım, bağışlanmış bir kalp, yani *gerçek* bir kalp kullanmak ve onu THUMPR7'nin iskeletine nakletmek olmalıydı. Bunu "atayan kalp" nakli, yani donör kalbin atmayı hiç durdurmadığı, iskemik süreyi ortadan kaldırdığı ve hücre hasarını azalttığı bir nakil haline getirebilirlerse daha da iyi olurdu. Bu işe yararsa, evet, birkaç yıl içinde sadece THUMPR7 ve rejeneratif doku ile nakiller yapmaya geçebilirler. Ama önce, bağışlanmış bir kalp ile deneyin.

Koşmadan önce yürü.

Ancak bu burada mümkün değildi.

Bu tür operasyonların etik sınırları en iyi ihtimalle belirsizdir. Hepimiz FDA'nın yavaş ama önemli kurallarını ve deneyleri ve uygulamaları aceleye getirmenin tehlikelerini biliyoruz. Ancak bir hasta bilgilendirilmiş, gönüllü ve yetkin bir şekilde onay verirse ve başka çare kalmazsa, özellikle de alternatif kesin ölümse, deneysel bir şey denemek etik olarak kabul edilebilir değil mi?

Söylemesi zor. Muhtemelen hayır. Ama ne olursa olsun bunu yapmaya kararlıydılar ve Maggie, en iyi senaryonun, ki bu da yine de korkunç bir senaryoydu, onun katılımıyla gerçekleşeceğini biliyordu.

Böylece katıldı. Tam da bu odada. "Maggie?"

"Her büyük amaç bir hareket olarak başlar, bir iş haline gelir ve sonunda bir dolandırıcılığa dönüşür."

"Ne?"

"Burada bir ameliyat yaptım," diyor Maggie.

Kabir Abargil, sözde "fakir adam", hiç şansı yoktu ama yine de yirmi bir gün daha hayatta kaldı. Ancak bunlar korkunç günlerdi. Bundan sonra Maggie bu işin hiçbir parçası olmak istemedi. Annesi daha da kötüye gitmişti. Eve döndü.

"Bununla ilgili söylentiler duydum," diyor
Steve. Maggie ona bakıyor.

"Bir yıl önce burada çalışmaya başladım," diye devam eder.

"WorldCures buradaki tek şirket değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, başka, diyelim ki, gizli tıbbi araştırma tesisleri de vardı.
Hepsi bu binadaki ayrı ofislerdeydi."

"Peki şimdi neredeler?"

"Ortadan kayboldular. Bir gecede. Eşyalarını toplayıp
taşındılar." "Hepsi mi?"

"Evet."

"Nereye?"

Telefonu titrer. Steve ekrana bakar ve gördüğü şeye kaşlarını
çatar. "Hiçbir fikrim yok, ama olanlardan sonra bu yerin güvenliğinin
tehlikeye girdiğini düşündüler."

"Ne oldu?"

Telefonunun ekranından başını kaldırıp kadının gözlerine baktı.
"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neden bileyim ki?"

Telefon tekrar titrer. "Kahretsin."

"Ne?"

Steve ona kötü bir bakış atar ve odadan çıkar. "Lanet olsun,
bilmeliydim."

Maggie hemen arkasından gider. "Steve?"

"Aman Tanrım." Durur, Maggie'ye döner ve şimdi Maggie onun
gözlerindeki korkuyu görebilir. "Seni Trace Packer mı gönderdi?"

"Ne? Hayır. Bekle, Trace'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Dönüp koridora doğru yürümeye başlar. "Tanrım, nasıl bu kadar
aptal olabildim?"

Asansörün zil sesi duyulur. Kapılar açılır. Mavi blazer giymiş iki iri
yarısı adam dışarı çıkar. Aralarında Nadia vardır. Bir adam sol kolunu,
diğeri sağ kolunu tutmaktadır. Bilekleri plastik bir kablo bağıyla birbirine
bağlanmıştır.

Ne oluyor...?

Maggie, her iki adamın da beline silah takılı olduğunu görebiliyor.
Daha iri olan adamın elinde Nadia'nın pasaportu ve başka bir

bir tür kimlik belgesi tutuyor. Nadia'nın dirseğini sıkıca tutarak, ikisini de Steve'e veriyor. Steve kimliği inceliyor ve ardından pasaportu karıştırmaya başlıyor.

"Onu bırak," diye bağıır Maggie. "Ve bileklerinden o bağı kes. Hemen."

Onlar bunu yapmayınca, Maggie öfkeyle yaklaşır ve Less Beefy'nin kolunu çeker. Kol hareket etmez, ama Less Beefy Steve'e bakar.

"Ben hallederim," Steve iki gardiyana söyler.

İki adam da isteksizce Nadia'yı bırakır, ancak Nadia hala kelepçelidir. "Senin bilgisayarına girmiş," der More Beefy.

Steve telefonunu kaldırır. "Evet, biliyorum. Raporu aldım."

"Malik ile iletişime geçtik," diyor Less Beefy. "Bu konuyu bizzat halletmek istiyor."

Steve yutkunur. "Onlara ben bakarım." "Bence kalmalıyız."

"Ben hallederim. Yukarı çıkın ve Malik'i bekleyin."

More Beefy bundan hoşlanmaz. Less Beefy'ye bakar. "Sen burada kal. Kimse asansöre binip inemez."

Less Beefy başını sallar.

"Yukarı çıkıp Malik'i bekleyeceğim."

More Beefy içeri girer ve asansör kapıları kapanır. Less Beefy hepsine sert bir bakış atar.

"Onları EFG odasına götüreceğim," diyor Steve, Less Beefy'ye.

Less Beefy daha sert bir bakışla yanıt verir. Maggie gözlerini devirmek ister, ama durumu daha da kötüleştirmek için bir neden yoktur.

İçeri girdiklerinde Steve kapıyı kapatır ve "Bana her şeyi anlat. Çabuk" der.

"Malik kim?" diye sorar Maggie.

"Güvenlik şefi. Eski asker. Nadia'nın neden bilgisayarına girmeye çalıştığını bilmek isteyecek ve bunu nazıkçe sormayacak." Masa çekmecesini açar ve içindekileri karıştırır. Nadia'ya, "Parolamı nasıl buldun? Boş ver, umurumda değil," der.

Steve büyük bir makas çıkarır. Nadia'ya doğru ilerler. Nadia bileklerini uzatır. Elleri maviye dönmüştür. Kablo bağı

çok sıkıdır. Steve makasın ucunu dikkatlice boşluğa sokar ve plastiği keser.

Nadia bileklerini ovuşturur. "Teşekkür ederim."

"Anlamıyorum," diyor Maggie. "Nadia, doktorunun bilgisayarına gizlice bakan bir hasta. Neden bu kadar çıldırdılar ki?"

"Ciddi misin? O sadece gizlice bakmadı. Trace Packer olarak giriş yapmaya çalıştı. Trace Packer, Tanrı aşkına. Oh adamım, ben tamamen bittim."

"Neden?"

"Geçen sefer ona yardım ettiğimden şüphelendiler."

"Trace'e yardım etmek mi?"

"Evet."

"Nasıl yardım ettin?"

"Neden geri döndün?" diye Maggie'ye sorar.

"Steve, lütfen beni dinle. Trace kayıp."

"Biliyorum. Onu arıyorlar."

"Kim?"

"Herkes. Bak, ben işe ilk başladığımda, WorldCures'un burada hala bir ofisi vardı, ama Marc öldükten ve sen ortadan kaybolduktan sonra, pek bir şey kalmadı. Ama Trace Packer hala ara sıra uğruyordu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olduğunu varsayalım."

"Trace ve ben biraz takılırdık. Arkadaş falan değildik, ama her şey bittiğinde, insanlar benimle olan bağlantımdan dolayı benim de bu işe karıştığımı düşündüler."

"Anlamadım. Ne oldu?"

"Bir gece, yatakta yatıyordum, derin uykudaydım ve aniden Malik ortaya çıktı. Kilitli dairemde. Yatağımın kenarında oturuyordu. Bana Trace Packer'ın nerede olduğunu biliyor musun diye sormaya başladı. Hayır dedim. Bana inanmadı. Sonra sorgulamaya başladı. "Maggie McCabe ile tıp fakültesine gittin, değil mi? Onunla en son ne zaman konuştun?" gibi şeyler söyledi. Daha sonra Trace'in mesai saatleri dışında buraya zorla girdiğini öğrendim. WorldCures araştırmasıyla ilgili bir şey çalmış, sonra da Washington'a uçmuş."

Washington. Nadia ve Maggie birbirlerine bakiştılar. "Bu ne zamandı?"

"Beş, altı ay önce. Dur bir dakika. Dulles'tan bir iki saat uzaklıkta yaşıyorsun. Trace sana da gitti mi, Maggie?" Steve parmaklarını şıklatır. "Tabii ki gitti. Bu çok mantıklı. Kahretsin, bu kötü. Bu gerçekten kötü."

"O bana gelmedi. Steve, beni dinle. Trace kayıp. Nadia ve ben bu yüzden buradayız. Evet, beş ay önce Dulles'a uçtu. Ama onu hiç görmedim. Aslında, bildiğimiz kadarıyla, o zamandan beri kimse onu görmedi."

"Eğer bu
doğruysa..."

"Doğru."

"O zaman belki Trace'i bulmuşlardır."

"Hayır," diyor Nadia. "Trace akıllı ve becerikli biridir. Bir yolunu bulmuş olmalı."

Nadia'nın sözleri boş bir umutla yankılanıyor. Maggie'nin zihni hızla çalışmaya başlar. Trace'in dairesinde açtığı Wells Fargo kiralık kasa faturasını hatırlar.

Dur bir saniye. Belki de öyledir.

Belki Trace Dubai'den ayrılmadan önce bu binadan çaldığı her neyse, şimdi o kasalarda.

Bu yüzden Trace Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönmek zorunda kaldı. Maggie'yi görmek için değil. Yeniliklerinin kontrolünü elinde tutmak için. Tamam, Trace gece Apollo Longevity'ye giriyor. THUMPR7'yi ve beraberindeki makineleri alıyor. Dubai havaalanına gidiyor, Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönüyor ve sonra...

Ne?

Steve'in telefonu tekrar çalar. Gelen bir arama. Telefonu kulağına götürür ve "Ne oldu?" der. Yüzü solgunlaşır. "Bekle, ne, şimdi mi?" Duraklama. "Bir saniye bekle." Onlara bakar. "Beni neye bulaştırdın, Maggie?"

Maggie omuzlarını silker. "Hiçbir fikrim yok, Steve."

Steve masadaki monitöre doğru yürür. Ayakta durarak eğilir ve monitöre bir şeyler yazar. Bunu yaparken arkasındaki kapıya bakmaya devam eder. "Resepsiyonda biri seni soruyor." İşini bitirir ve ona döner. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Maggie'nin açtığı canlı CCTV görüntülerini görebilmesi için monitörü çevirir. Kamera, üzerinde...

Büyük Bıyıklı.

Dün geceki polis. Sivil giyinmiş ama yanında zeytin yeşili polis üniforması ve aynı bere giyen iki adam var.

Steve, "Ee?" diyor.

"Dün gece dans pistinde birinin bıçaklandığını gördüm. O, olay yerine gelen polisti."

"Ciddi misin?"

"Hayır Steve, uyduruyorum."

"Sarkazm yapmanın sırası değil

Maggie."

"Her zaman var, Steve. Neyse, bana inanmadı."

"Şimdi inanıyor. Onu tanıdım. Malik'le çok yakındır."

"Maggie." Nadia omzuna dokundu. "Şuna bir bak."

Maggie döner. Nadia ona telefonundaki ekranı gösterir. Yeni bir makalenin başlığıdır:

OLEG RAGORAVICH, RUS
BULUNDU

OLİGARŞİ, ÖLÜ

"Buradan gitmeliyiz," diyor Nadia.

Steve önden gider. Maggie Steve'in solunda, Nadia ise arkasında durur, böylece Steve Less Beefy'nin Nadia'nın ellerini görmesini engeller. Nadia, hala kelepçeli olduğunu göstermek için ellerini bileklerinden birleştirir. Less Beefy asansörün yanında sert adam havası verir. Steve gülümser ve "Hey, bir iyilik yapman lazım" der.

Tereddüt etmek yok.

Anahtar nokta budur. Maggie bunu askeri eğitimde öğrenmiştir. İyi bir dövüşçü olmayı sağlayan birçok şey vardır: boy, beceri, atletizm, hız, uyum yeteneği, deneyim, yürek... Ancak çoğu zaman tek bir şey tüm bunları aşabilir.

Sürpriz.

Maggie gülümser. Olabildiğince rahat. Sesini yükseltmez. Uyarıda bulunmaz, hatta ima bile etmez. Gerilmez, yavaşlamaz, geri çekilmez, hiçbir şey yapmaz. Sadece yürümeye devam eder, kollarını sallayarak, neredeyse neşeyle.

Less Beefy endişelenmiyor. O iri bir adam. O ise minyon bir kadın. Ona hiçbir tehdit oluşturmuyor.

Her şey beş saniyeden az sürüyor.

Maggie yaklaşırken hızını artırıyor, gülümsemesi neredeyse flörtöz bir hal alıyor. Bu onu şaşırtıyor, dikkatini dağıtıyor ve Less Beefy tepki veremeden Maggie saldırıyor.

Web Strike (Ağ Vuruşu) — Y Strike (Y Vuruşu) olarak da bilinir — işaret parmağı ve başparmak arasındaki ağ kullanılır. Aşağıdan gelen Maggie dizlerini büküyor, bacaklarıyla piston gibi güçleniyor ve "Y"yi tüm gücüyle onun trakeasına sürüyor.

Bu, rakibi etkisiz hale getirmek için tasarlanmış tehlikeli bir darbedir. Maggie kimseyi incitmekten hoşlanmaz — içindeki doktor, birinin acı çekmesini görmeye dayanamaz — ama yine de yüzündeki sırıtış, kanındaki inkar edilemez heyecan, asla vazgeçemeyeceğini bildiği adrenalin patlaması oradadır.

Merhaba, karanlık, eski dostum...

Vuruşu temiz ve engelsiz bir şekilde hedefe ulaşır. Maggie, adamın nefes borusunun biraz gevşediğini hissedebilir. Dudaklarından gırgır bir ses çıkar. Adam, iki elini boğazına koruyucu bir şekilde koyarak geriye doğru sendeler. Ama şimdi sıra Nadia'dadır. Buraya gelmeden önce birkaç saniye içinde bunu planlamışlardır. Karmaşık bir plan değildir. Üç S'ye dayanmaktadır: hız, basitlik, sürpriz.

Nadia vahşi bir kedi gibi ona doğru atlar. Adamın iki eli de engel teşkil etmediği için yol açıktır. Nadia'nın eli beline doğru uzanır, kılıfı çıkarır ve silahını çeker. Geri adım atar ve silahı adama doğrultur.

Steve de ellerini kaldırır. "Lütfen beni vurma."

Maggie, Steve'in abartılı performansına yüzünü buruşturmamaya çalışır. Şimdi sıra yine onda. Less Beefy'nin kemerinin diğer tarafındaki keseyi açar. Nadia'ya göre, adam

kelepçelerini sakladığı yer. Onları çıkarır. Nadia, silahı iri adamın şakağına sertçe dayar. Gözlerinde delilik vardır.

"Ellerini arkaya koy," diye emreder Nadia.

Adam itaat eder. Maggie kablo başını takar ve sıkılaştırır. Dizini kullanarak adamı yere çökerter, böylece adam artık yerde oturmaktadır.

Nadia yaklaşır. "Ses çıkar. Lütfen. Çünkü o zaman tetiği çekip kafanı uçurabilirim. Seni öldürmek için bir bahanem olur, anladın mı? Ve ben bunu istiyorum. Hadi, seslen."

Less Beefy nefesini tutuyor gibi görünüyor.

Nadia, silahı Steve'e çevirmeden önce ona son bir kez gülümser. Steve ellerini daha da yükseğe kaldırır. "Ateş etme!"

"Asansörü çağır," diye emreder Nadia.

Steve memnuniyetle başını sallar ve asansörü çağırmak için anahtarlığını kullanır. Elbette Nadia'nın onu vurmayacağını bilmektedir.

Steve'i silahla tehdit ediyormuş gibi davranması, Steve'in onlarla işbirliği yapmadığını, onun da şaşırdığını gösteren bir yalandır.

Nadia rol yapıyor olabilir, ama gözlerindeki o parıltı, Steve'in Maggie'ye bakıp hepsinin aynı tarafta olduğundan emin olması için yeterlidir.

Asansör gelir. Bu kata sadece bir asansör gelir, bu asansör, bu yüzden asansör dolduğunda, onlara ulaşmak isteyenler merdivenleri kullanmak ve tam olarak nerede olduklarını bulmak için çok daha uzun süre beklemek zorunda kalacaklardır.

"Yürü," diyor Nadia, silahın namlusuyla Steve'in sırtına baskı yapıyor.

Üçü asansöre girer. İçeri girdikten sonra Nadia, kapılar kapanana kadar silahı Less Beefy'ye doğrultur.

Kapılar kapandığında, onun yardım için bağırdığını duyarlar.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Asansörün içinde Nadia silahı Steve'in kafasına doğrultmaya devam eder. "Onu bağla," der Maggie'ye. "Her ihtimale karşı telefonunu al."

Maggie ne olduğunu sormak üzereydi — Nadia neden hala silahı Steve'in yüzüne doğrultmuş durumda? — ama cevap korkutucu derecede açıktı.

Asansörde kamera var.

Muhtemelen ses kaydı da yapıyordur. Nadia onu satmaya devam ediyor. Steve de rolünü oynuyor: "Lütfen, beni vurma." Maggie kablo bağını çıkarmak üzereyken asansör durur.

Zaten garaj katındalar.

Kapılar açıldığında Maggie, silahlı adamlar, polis arabaları, sirenler veya başka bir şeyin onları beklediğini düşünür. Ama hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey yok. Garaj sessiz. Maggie, Steve'e bir kez daha bakar ve gözleriyle teşekkür etmeye çalışır. Steve, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş sallamayla cevap verir. Maggie, Steve'in kaderini bilmiyor. Malik ve Büyük Bıyıklı, Steve'in uydurduğu kaçırılma hikayesine inanacak mı, yoksa onun da bu işin içinde olduğunu anlayacak mı?

Bunu düşünmeye zaman yok.

Nadia, Maggie'yi kolundan tutup asansörden çıkarır. Araba rampasına doğru aceleyle yürürler (koşmazlar, çünkü bu dikkat çeker). Kimse onları durdurmaz. Yine sürpriz unsuru devreye girer. Big Mustache veya Malik'in onlar için ne planlamış olursa olsun, binanın çevresini kuşatmaya veya garaja adam göndermeye gerek kalmazdı. Asansör, Dubai'deki tüm asansörler gibi süper hızlıydı. Less Beefy yardım çağırmaya başladığından bu yana sadece on, belki yirmi saniye geçmişti. Hemen duyulsalar bile, çığlıkların nereden geldiğini bulmaları gerekirdi. Bulduklarında da muhtemelen asansörü çağırırlardı. Ama tabii ki asansör çoktan alınmıştı. Yani

katlarına çıkmak zaman alacaktı. Belki bazıları merdivenlerden aşağı koşmayı tercih ederdi...

Tüm bunlar zaman alırdı.

Maggie ve Nadia rampaya ulaştıklarında adımlarını yavaşlatırlar. Rampayı yavaşça çıkıp dışarı çıkarlar. Bu kadar basit. Kimse onlara ikinci bir bakış bile atmaz. Güneş tüm gücüyle parlamaktadır, göz kamaştırıcı, zayıflatıcı, dayanılmazdır, ama şu anda Maggie bununla bir sorunu yoktur. Nadia telefonuna Arapça konuşmaktadır. Hızla caddeden aşağı doğru ilerlerler ve yan taraftaki saray gibi alışveriş merkezine girerler.

Yürürken Nadia telefonu yüzünden uzaklaştırır ve Maggie'ye şöyle der: "Charles'ın sana ikinci bir pasaport verdiğini söylemiştin."

"Evet."

"Bana ver."

Maggie verir. Nadia hızını kesmeden ön sayfayı açar, telefonuyla fotoğrafını çeker ve ona geri verir.

"Neler oluyor?" diye sorar Maggie.

"Beni yakalamadan hemen önce haberleri gördüm. Oleg'in cesedi Dubai Su Kanalı'nda bulunmuş."

"Vay canına."

"Evet."

"Belki de gidip polisle konuşmalıyım..."

"Hayır."

"Neden?" diye sorar Maggie. "Onları arayan benim. Benim bu olayla ilgim olduğunu düşünemezler."

"Naif davranıyorsun," diyor Nadia.

"Nasıl yani?"

"Belirsiz nedenlerle Dubai'ye uçuyorsun. Buradaki ilk gecende, kırklı yaşlarında bekar bir Amerikalı kadın olarak tek başına bir gece kulübüne gidiyorsun. Kimsenin görmediği, tesadüfen karşılaştığın ve gelmeden önce kaldığın evin sahibi olan zengin bir adamın bıçaklandığını gördüğünü iddia ediyorsun. Ve tüm bunlar, aynı kulüpte onun metresiyle tanıştıktan hemen sonra gerçekleşiyor... Devam etmeme gerek var mı?"

"Gerek yok," diyor Maggie. "Bu işte iyisin." "Biraz pratik yaptım."

"Açıklamak ister misin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Başka bir zaman. Şimdi telefonunu ver."

Maggie verir. Nadia kendi telefonuna bastırarak, birinden diğerine veri aktarır. "Emily Sinclair adına bir mobil biniş kartını telefonunun cüzdanına yükledim. Emirates'in Londra uçağı için, Dubai'den kalkan bir sonraki uluslararası uçuş. Bir saat sonra kalkacak."

Koridordan koşarak geçerler, merdivenleri inerler ve süslü bir çeşmeyi geçerek otoparka girerler. Uber ve Bolt sürücüleri için bir ok işareti vardır. Nadia onu işaret eder.

"Sana havaalanına gitmen için Uber çağırdım. İki dakika içinde aşağıda olacak. Yolculuk sadece on beş dakika sürer. Polisin havaalanını kontrol etmek için henüz zamanı olmayacak. Senin gerçek adını sisteme girmek için zamanları olabilir."

"Ama Emily Sinclair'in adını
girecek zamanları
olmayacak." "Aynen öyle."

"Peki ya senin adın?"

"Ben kesinlikle sistemde kayıtlıyım," diyor Nadia. "Bu yüzden seninle gelmiyorum. Başka bir yol bulup, güvenli olduğunda seninle buluşacağım."

Araç paylaşım noktasına doğru ilerlerler. Üç araç beklemektedir. Nadia uygulamadan plakayı kontrol eder. "Seninki bu," der Nadia, işaret ederek. "Mavi olan."

"Anladım."

Maggie arabaya biner ve Nadia kapıyı kapatır. Uber yola çıkar. Uber otoyola çıktığında Maggie telefonunu çıkarır ve Porkchop'u arar.

İlk çalınıştta cevap verir. "Neredesin?" "Londra'ya
gidiyorum."

"Uçuş numarası?"

Maggie ona
söyler.

"Uçak indiğinde," diyor Porkchop, "seni ben hallederim."

"Nasıl?"

"Bunu sormamış olalım. Sen gelene kadar iletişim kurma."

Telefonu
kapatır.
Porkchop.

Ama haklı. Söylediği her kelime Charles Lockwood tarafından dinleniyor. Umursuyor mu? Kim bilir? Ama mesele şu ki, Porkchop Charles Lockwood'un duymasını istemiyor. Nedenini söylemiyor. Henüz değil. Ama şu anda bu, ona yetiyor.

Söz verildiği gibi, yolculuk on beş dakika sürüyor. Uber onu Terminal 3'e bırakıyor. Maggie, APM (Automated People Mover) denen şeye biniyor, ancak APM ile küçük tren arasındaki farkın ne olduğunu bilmiyor ve üç dakika içinde Concourse A'ya varıyor. Güvenlik kontrolü kısa ve hızlı ilerliyor. Maggie, her çalışanın kendisine baktığından emin olarak, kontrolü geçerken tam bir alarm halinde. Kendini açıkta hissediyor. Keşke bir şapka, güneş gözlüğü veya başka bir şey olsaydı diyor, ancak bu genellikle kişiyi daha fazla dikkat çekir.

Kapıya vardığında, Londra uçağı çoktan yolcu alımına başlamıştır. Sıraya girer. Bir parçası, birinin kolunu tutup onu sıradan çekmesini beklemektedir. Elbette, parlak terminalde dolaşan çok sayıda güvenlik görevlisi vardır. Biniş kartını taradığında, kapıdaki Emirates çalışanı pasaportunu görmek ister. Maggie pasaportunu doğru sayfaya açmıştır. Fotoğraf, gerçek pasaportundaki fotoğrafla aynıdır — Charles, "Emily Sinclair" pasaportunu oluşturmak için bunu kopyalatmıştır — ama görevli, fotoğrafı incelemek için gerekenden daha uzun süre uğraşır gibi görünmektedir. Kapı görevlisi fotoğrafa bakar, sonra Maggie'ye bakar, sonra tekrar fotoğrafa bakar.

"İyi uçuşlar, Bayan Sinclair," der görevli sonunda ve pasaportu ona geri verir.

Maggie pencere kenarındaki koltuğuna aceleyle oturur. Gri eşofman altı ve gri kapüşonlu sweatshirt giyen bir adam yanındaki koltuğa oturur. Biraz fazla coşkulu bir şekilde "Merhaba" der. Maggie, en iyi koşullarda bile uçaklarda sohbet eden biri değildir. Uçaktaki yolcularla sohbet etmek, en büyük fobilerinden biridir. En korkunç olanı ise Broadway gösterisinde koridor koltuğuna oturup, oyuncuların seyircilerin katılımı için sahneden inmesidir.

Ürperir.

Yine de, adama sıkı ama kibar bir şekilde başını sallar. Sonra pencereden dışarı bakar ve uçak pistte ilerleyene kadar rahatlamaz. Gözlerini kapatır ve Marc ile ilk uçuşlarından birini hatırlar. Marc, sürpriz bir hareketle elini sıkıca tutar ve ona sorar:

"Neden pistte 'taksi' diyoruz?"

"İyi soru. Aslında iyi değil. Oldukça anlamsız bir soru..."

"Yani, hareketleri tanımlamak için 'taxi' kelimesini başka ne zaman fiil olarak kullanıyoruz? Neden sadece hava yolculuğunda? Uçaklar dışında başka ne 'taxi' yapar ve neden bu terimi bunun için kullanırız? Üzgünüm, gergin olduğumda gevezelik ederim."

"Gergin misin?"

"Belki biraz."

"Ama motosiklet sürüyorsun."

"Gördüğün gibi, tüm yolculuk boyunca yerde kalıyorlar."

"Seni uçmaktan korkan biri olarak tanımlamamıştım,

Marc." "Bu biraz seksi, değil mi?"

"Biraz sevimliyle yetinir misin?"

"Evet, yetinirim."

Kafasını sallar ve son bir yıldır bildiği tek tür olan hüznü bir gülümseme yüzüne yayılır. Marc ile bir sonraki uçuşlarında:

"Araştırdım, Mags. Havacılıkta neden 'taksi' kelimesini

kullandıklarını." "Tanrım, sen tam bir salaksın."

"1900'lerin başında, Blériot ve Farman adlı iki Fransız havacılık öncüsü, ilkel uçakların havaalanında yavaşça hareket etmesini tanımlamak için 'taksi' terimini kullanmaya başladı, çünkü bu, taksilerin şehir sokaklarında hareket etme şekline benziyordu. Dolayısıyla, pistte 'taksi' yapmak falan. Ne dersin?"

"Hiç de sevimli değil. Ama aynı zamanda, tamam, biraz seksi."

O acı, her zaman var olan Marc'ın yokluğunun verdiği acı, göğsünün derinliklerinde hissediliyor. Keder böyle işliyor, değil mi? Keder, Marc'ın doğum gününde ya da yıldönümlerinde ya da benzeri günlerde ona saldırmıyor. Keder, o günlerde onu beklediğini biliyor. Bu yüzden keder zamanını bekliyor. Seni sakınleştiriyor

, artık o kadar da tehditkar olmadığını düşündürür ve sonra savunmanız zayıfladığında — örneğin bir uçak pistten kalkmaya başladığında — pat diye saldırır.

Marc.

Uçağın Wi-Fi'sı açıldığında, Maggie Oleg Ragoravich'in ölümüyle ilgili bulabildiği her şeyi okumaya çalışır. Henüz cinayet demiyorlar. Sadece bir ceset. Şüpheli bir olay ya da benzeri bir şeyden bile bahsetmiyorlar. Sanki Oleg yüzmeye çıkmış ve boğulmuş gibi.

Dubai, Dubai'dir, diye düşünür Maggie.

Ama bazı detaylar Maggie'yi rahatsız ediyor. Örneğin, makalelerde Ragoravich'in "yakın meslektaşları tarafından kesin olarak teşhis edildiği" belirtiliyor. Bu, belirtilmesi garip bir şey gibi görünüyor. Ceset yıllarca su altında kalmış gibi bir durum yok. Neden bunu belirtmişler? Haberde ayrıca "yüzlerce konuk, normalde inzivaya çekilmiş olan Oleg Ragoravich'i, Rusya'daki özel konutunda düzenlediği abartılı bir baloda" gördüğü belirtiliyor. Evet, gerçekten "baloda" kelimesini kullanıyorlar.

Yine soruyorum: Neden bunu belirtmişler?

Bu ifade tuhaftı. Bu konuda bir şey onun beyninin arkasında kemirip duruyordu.

Teterboro'dan uçarken, Oleg Ragoravich'in kimliğini hala tam olarak bilmediği için onun hakkında hızlı bir arama yapmıştı ve çok az fotoğraf bulmuştu. O zamanlar bunun normal, zenginlerin mahremiyetiyle ilgili bir sorun olduğunu düşünmüştü. Zenginler, özellikle de gölgede kalmak için nedenleri olanlar, genellikle çevrimiçi varlıklarının silinmesi veya manipüle edilmesi için para öderlerdi.

Bu da bir dizi ilgili soruyu beraberinde getirdi:

Neden internette Oleg Ragoravich'in çok az fotoğrafı var? Oleg Ragoravich neden şimdi estetik ameliyat olmak istemiş olabilir?

Neden ameliyatından önceki gece bir "baloya" karar verdi?

Neden balo salonunun en üstündeki gizli odada kalmıştı? Charles Lockwood nasıl söylemişti?

"Onu hala şahsen görmedim. O çılgın baloda bile..."

Bir şeyler tutarsız.

Telefonunun şarjı bitmek üzere. Bu telefonun markasını bilmiyor; Apple değil ve Android gibi de görünmüyor. Charles'ın onu rahatsız etmesi için daha iyi, diye düşünüyor. Yine de e-postasına giriş yapıyor ve Sharon'a kısa bir mesaj gönderiyor. Porkchop'un Sharon'ı haberdar ettiğini varsayıyor, bu yüzden Maggie e-postayı kısa tutuyor:

Oleg Ragoravich'in internette çok az fotoğrafı var. Belki silinmiştir? İnternet arşivlerini veya Wayback Machine'i kullanarak daha fazlasını bulabilir misin?

Bir şeyler yerine oturmaya başlıyor.

Maggie, pil tasarrufu yapmak için Wi-Fi'yi bir süre kapatır. Bu işe yarıyor mu, yoksa bu bir efsane mi? Bilmiyor. Her yarım saatte bir Sharon'ın ona cevap yazıp yazmadığını kontrol ediyor. Sonunda Sharon cevap yazıyor:

Haklısınız. Oleg Ragoravich bir yıl önce aktif olarak silme işlemi yaptı.

Hakkında hiçbir fotoğrafın yayınlanmasını

istemiyordu. Şu ana kadar sadece yedi tane

bulabildim. Daha fazlası da gelecek.

Ama Maggie'nin daha fazla fotoğrafa ihtiyacı yok. Hemen anlıyor.

"Oh, lanet olsun," diye yüksek

sesle söylüyor. Yanındaki

Groutfit kıpırdanıyor.

Sharon'ın bulduğu fotoğraflar eski. İlk bakışta burada görülecek bir şey yok.

Yüzeysel olarak.

Maggie'yi ikna eden, üçüncü fotoğraf, en net yüz fotoğrafı.

Bu fotoğrafl daha 6nce g6rmüştü, ancak çok farklı bir şekilde.

Askeriyeden alınmış, resmi görünömlü siyah-beyaz bir portre. Maggie, fotoğrafln otuz ya da kırk yıllık, belki de daha eski olduğunu tahmin ediyor. Oleg Ragoravich üniformalı. Kameraya doğru bakıyor, ifadesi boş, taş gibi.

Oh, hayır. Olamaz.

O anda Maggie, telefonunun titreştiğini hisseder. Nadia'dan bir mesaj gelmiştir:

Ivan Brovski az önce indi. Fransa'da.

Nadia bir harita ekran görüntüsü eklemiştir. Maggie parmaklarıyla görüntüyü büyütür. Brovski'nin tam konumunu gördüğünde, Maggie'nin başı yeniden dönmeye başlar.

Kahretsin, diye düşünür Maggie. Başından beri yanılmışım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Maggie gördüklerine inanamıyor.

Uzun zamandır ilk kez, kalbi sevinçle doluyor.

Bir saat sonra, her şeyi bir araya getirmek için harcadığı bir saatin ardından, Heathrow Havalimanı'na iner. Her gün on bin adım atmak isteyenlerden biriyseniz, Maggie Heathrow'a uçmanızı önerir. Sağa sola yürürsünüz. Yukarı ve aşağı çıkarsınız. Yürüyen merdivenleri ve yürüyen bantları kullanırsınız. Aynı zamanda "alaycı" bir yürüyüş de olur — her seferinde bittiğini düşündüğünüzde, bir dönüş, bir merdiven, bir yürüyen merdiven, bir yürüyen bant daha vardır.

Aynı anda birkaç uçuş indi, yolcular uçaktan indi ve önce akın akın, sonra da pasaport ve göçmenlik merkezine giden Terminal 3'ün ana arterini tıkadı.

Maggie kendini yalnız ve kaybolmuş hissediyor, ama sonunda gerçek bir amaç duygusu var. Her şeyi bir araya getiriyor. Hepsini değil. Henüz değil. Ama büyük bir ipucu bulduğunu düşünüyor. Pasaport kontrolünden geçerken, bagaj karuseli ve gümrükten geçerken, çıkış kapısından geçerken vücudunun her hücresinden yorgunluk yayılıyor...

Onu gördüğünde donakalır, bunun sadece bir serap olmasından yarı endişeli. Kalbi patlamak üzeredir.

Geliş salonunda bir sürü insan var. Çeşitli isim levhaları olan şoförler — bazıları el yazısı, bazıları dokunmatik ekranlı tabletlerde. —her yere dağılmış durumda. Karşılama balonlarıyla sevdiklerini bekleyenler ve parmak uçlarında durup boyunlarını uzatarak bir sonraki çıkışta kimin geleceğini görmek isteyen arkadaşlar var. Tur temsilcileri ve havaalanı personeli var

—toplamda belki yüz, iki yüz kişi var—ama Maggie onu hemen görüyor.

Porkchop!

Maggie ona baktığında, Porkchop güneş gözlüklerini kaldırır ve kaşlarını oynatır. Maggie yüksek sesle "Porkchop!" diye bağırır ve koşmaya başlar. Birini görmekten hiç bu kadar mutlu olmuş muydu, diye düşünür, ama bir cevap bulamaz. Porkchop kalın kollarını açar ve Maggie kollarına atlar. Porkchop onu kucaklayarak sarar. Maggie, Marlboro ve deri kokusunu hoş karşılar ve sonra her şeyi bırakır. Kucaklamaya kendini bırakır. Gülümsemesi gözyaşlarına dönüşür. Yüzünü deriye gömer ve birkaç dakika boyunca sadece ağlar. Porkchop ona izin verir, onu tutar. Büyük eliyle Maggie'nin başının arkasını okşar. Sesi alışılmadık bir şekilde boğuktur ve "Artık her şey yolunda, Mags, her şey yolunda" diye mırıldanır.

Maggie, "Nasıl...?" diye sorar.

"Dubai'ye uçuyordum," der. "Londra'da uçak değişimi vardı, bu yüzden..."

"Seni gördüğüme çok sevindim." Ona daha sıkı sarılır. Sonra: "Sanırım şimdi nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

"Nereye?"

"Bordeaux. Château Haut-Bailly adlı bir bağ."

"Uçakta biraz araştırma yaptım," diyor Maggie, varış salonundan çıkarken. "Heathrow'dan Bordeaux'ya direkt uçuş yok."

"Zaten uçmak istemezsin," diyor Porkchop, merdivenlere doğru yönelirken. "Çok fazla kontrol var. Hadi. Seni takip edebilecek bir şeyin var mı?"

Bir an düşünür. "Charles Lockwood'un bana verdiği telefon."

Porkchop çöp kutusunu işaret eder. Maggie telefonu çöp kutusuna atar ve yürümeye devam eder. Bir tabelada HEATHROW EXPRESS yazmaktadır. Yan yana yürüyerek tabelayı takip ederler.

"Peki neden Bordeaux?" diye sorar Porkchop.

Steve'in, tıbbi araştırmacıların Apollo Longevity'den ayrılıp gizli bir yere taşındıklarını söylediğini hızlıca anlatır. Anlatımı bittiğinde, Porkchop, "Ve gizli yerin Bordeaux'daki bir bağ olduğunu düşünüyorsun," der.

"Evet."

"Nedenini söyle."

Maggie, uçuşun büyük bir kısmını olasılıkları düşünerek geçirmiştir. Teorisini anlayabilecek tek kişiye bunu denemek için sabırsızlanmaktadır. "Trace'i en son aradığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Hatırladığını biliyorum. Bu bir soru değildi."

Heathrow Express geldi ve onlar trene bindi. Porkchop oturup bekledi. O, "Sana söylemiştim" diyen tiplerden değildi, ama ona o telefonu açmaması konusunda uyarmıştı. O dinlememişti. Porkchop, Trace'e ulaşmaya karşı çıkmıştı. "*Onu uyandırmak istemezsin*," demişti ona.

Ve tabii ki Porkchop haklı çıkmıştı.

"Trace'i aradığımda Dubai'deydi," diyor Maggie. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kız arkadaşıyla tanıştım. Aslında nişanlısı."

"Ameliyatları yapmanı isteyen Nadia mı?" "Evet."

"Ve ona Trace'i aradığını söyledin mi?"

Maggie başını salladı. "Bana bu konuda hesap sordu." "Ne dedin?"

"İnkâr ettim." *İnkâr ettim*, diye düşünür Maggie. *Ona yüzüne karşı yalan söylediğimi* kibarca ifade etmenin bir yolu. "Onu aramadığımı söyledim."

"Sana inandı mı?"

"Bilmek zor."

Porkchop başını sallar. "Devam et."

"Aradıktan sonra Trace'in ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Onun saklayacak bir şeyi olduğunu ve kaçtığını düşündün."

"Ben mi?"

"Tamam, ben de öyle düşündüm. Ama senin gibi değil."

Porkchop'un yüzü kararlı. "TriPoint mülteci kampında ne öğrendiğimizi biliyorsun."

O başını sallar. "Tek bir tanık, sadece tek bir tanık, Marc öldürüldükten *sonra* Trace'in kamptan ayrıldığını gördüğünü iddia ediyor. Hepsi bu. Tanık zamanlamayı yanlış hatırlamış olabilir, neyse. Her neyse, Trace'i aradım çünkü onun açıklamasını duymak istedim. Telefonda değil, yüz yüze."

"Ama o kaçtı," diyor Porkchop, ellerini açarak. "Vay canına, bu hiç de şüpheli görünmüyor."

"Mesele şu ki, Bangladeş'e ya da başka bir uzak bölgeye gittiğini düşündük."

"En mantıklı olanı buydu. Saklanması daha kolay olurdu."

"Her halükarda," diyor Maggie, "o zamandan beri onu arıyorsun. Ve bu tür işlerde iyisin, Porkchop."

"O kadar da iyi değilim."

"Hayır, iyisin. Ve sen... diyelim ki... çok motivasyonlusun. Yine de hiçbir şey bulamadın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de yanlış anlamışız," diyor Maggie. "Nasıl yani?"

O oturur ve ona döner. "Tamam, Trace'i aradıktan hemen sonra, Apollo Longevity'ye girip THUMPR7'yi, DNA dizileme makinesini, hepsini çaldı. İlk başta, planının Amerika'ya uçup o eşyaları kasa dairelerinde saklamak olduğunu düşündüm."

"Mantıklı."

"Evet, öyleydi."

"Artık mantıklı gelmiyor mu?"

"Sana bu teoriyi anlatayım," diyor Maggie.

"Dinliyorum."

"Trace'in Amerika'ya gelmeyi hiç planlamadığını varsayalım."

"Kaçmayı planladığı için mi?"

"Bizim düşündüğümüz gibi değil."

"Anlamadım."

"Bence Trace o gün Dubai'den Amerika'ya değil, Bordeaux'ya uçtu. Bence Oleg Ragoravich yeni 'gençlik pınarı' merkezini gizlice orada kurdu. Trace o bağdan çok etkilenmişti. Château Haut-Bailly. Dairesinde o bağdan bir sürü şarap var. Hatta Marc ve beni oraya tatile gönderdi."

Porkchop hafifçe başını salladı.

Maggie koltuğunda kıpırdanır. "Nadia, Trace'e Terminal 1'in dışında veda öpücüğü verdiğini söylüyor. Ama Dubai'den Dulles'a direkt uçuş yapan tek havayolu olan Emirates, Terminal 3'ten kalkıyor. Air France ise Terminal 1'i kullanıyor. Aktarmalı uçuş yapamayacağı anlamına gelmez, ama..."

Heathrow Express, Londra Paddington'da durur. Maggie ve Porkchop ayağa kalkar ve Hammersmith & City Line işaretlerini takip eder. Tren çok kalabalık olduğu için King's Cross St. Pancras'a kadar beş durak boyunca ayakta dururlar.

"Sharon benim için biraz araştırma yaptı," diye devam eder Maggie. "Haut-Bailly'nin yanındaki terk edilmiş bir bağ, üç yıl önce çift kör güvene sahip biri tarafından satın alınmış. Sharon, büyük bir yeraltı inşaatını gösteren uydu fotoğrafları olduğunu söylüyor."

"Şüpheli," diye onaylar Porkchop.

"Peki, asıl bombayı duymak ister misin?"

"Dinliyorum."

"Nadia, Ivan Brovski'nin telefonuna takip cihazı takmış."

Porkchop kollarını kavuşturur. "Bu, seni uçağa bindiren beyefendi."

"Evet. Gelininizi güvende ve mutlu tutmasını söylediğin kişi. Sanırım ona tam olarak şöyle demiştin: 'Beni seni aramak zorunda bırakma.'"

Porkchop gülümser. "Tehditlerimin gücünü gösteriyor," der. "Nadia'nın takip cihazı ne gösteriyor?"

"Ivan Brovski birkaç saat önce Bordeaux-Mérignac Havalimanı'na indi."

Porkchop kaşlarını kaldırdı. "Öyle deme." "Oh, ama öyle."

"Belki de onu 'bulma' şansım olur."

Porkchop platformda birkaç telefon görüşmesi yapar — belli ki Porkchop yurt dışına çıkmadan önce birisi ona bir cep telefonu vermiştir — ve sonra Maggie ile birlikte Paris'e gitmek üzere Eurostar'a binerler. Tren saatte 186 mil hızla gidebilir ve İngiliz Kanalı'nın altından geçen 31 millik bir demiryolu tüneli içerir.

Trene binerken Porkchop, "Chunnel teriminin 'Channel' ve 'Tunnel' kelimelerinin birleşiminden oluştuğunu biliyor muydun?" der.

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Portmanteau" ' on kelime Takvimimdeki
takvimimde "

"Tahmin etmiştim."

"Bu anlamı bir kelime karışımı bir ses ve birleştirerek anlamını birleştiren iki kelime."

"Harika."

"Diğer portmanteau kelimeler arasında 'brunch' (kahvaltı ve öğle yemeği) ve 'motel' (motor ve otel) bulunur."

"Evet, anladım, Porkchop."

"Bu kelimeyi ilk kez kullanıyorum."

"Çok gurur duyuyor olmalısın."

Yerlerine otururlar.

"Bana anlatacak daha çok şeyin var," diyor

Porkchop. "Evet, var."

"Ama ikimiz de çok yorgunuz. Paris'e varmadan önce Eurostar'da iki buçuk saat geçireceğiz. Sonra Gare du Nord'dan Montparnasse'a gidip Bordeaux'ya giden TGV trenine bineceğiz. O da iki saatten fazla sürer."

"Bunları nereden biliyorsun?"

Porkchop kaşlarını kaldırır. "Trace tek Frankofil değil, biliyorsun."

"Bordeaux'da kalacak bir yere ihtiyacımız olacak."

"Hallettim bile." Telefonunu kaldırır. "Château Smith Haut Lafitte'deki sahibinin özel konuk evinde kalacağız. Les Sources de Caudalie'de kalabileceğimizi söyledim, orası onların beş yıldızlı oteli, ama Florence konuk evinde daha rahat olacağımızı söyledi."

"Florence mı?"

"Bağın sahibi." "Uh-huh."

"Eski bir arkadaşım."

"Eminim." Maggie başını sallar. "Artık şaşırmamalıyım."

"Ama yine de şaşırmaya devam ediyorsun." "Florence'ı nereden tanıyorsun?"

"Yıllarca Avrupa'yı motosikletle gezdim." Porkchop deri ceketini yastık gibi katlayıp pencereye dayadı. "Ben gitmeden önce başka bir şey var mı?"

Maggie başını sallar. "Biraz uyu. Ben de bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Gözlerini kapatır ve deri yastığına yaslanır. Maggie yolculuk boyunca bazı ipuçlarını takip eder. Nadia'ya ne söylemesi gerektiğini düşünür, ama şimdilik en iyisinin iletişim kurmamak olduğunu düşünür. Eurostar Gare du Nord'a vardığında, Paris Metrosu ile Montparnasse'a giderler ve orada hızlı trene binerler. Bordeaux Saint-Jean istasyonuna vardıklarında ve dışarı çıktıklarında, Maggie, Porkchop'un kim olduğunu ve insanlar için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha hatırlar.

Sokak motosikletlerle doludur.

Maggie kaç tane olduğunu tahmin bile edemez. Elli sürücü mü? Ya da yüz sürücü, klasik motosikletçi kıyafetleri giymiş, Porkchop'u selamlar. Porkchop'un bir büyüğü vardır. Maggie bunu her zaman bilmektedir. Maggie'nin ailesi Marc'ın nasıl yetiştirildiğini ilk duyduğunda, kibarca söylemek gerekirse, temkinli davranmışlardır. Porkchop ile tanıştıklarında, bu temkinlilik ortadan kalkmıştır. Onda bir rahatlık, bir özgüven vardır. Porkchop'un yanında olmak istersiniz. Maggie, insanların ona nasıl çekildiğini şimdi tekrar görüyor. Bu onun bir numarası değil. Porkchop'un açıp kapattığı bir şey değil. İhtiyacı olan ya da geliştirdiği bir şey değil. İnsanlara kendilerini görülmüş ve güvende hissettiriyor, belki de bunun için çaba sarf etmediği içindir. Yakından bakarsanız, onda bir soğukluk da vardır. Porkchop çok az kişiyi sever, sadece yakın çevresindekileri, ama sevdiği kişileri hem korkutucu hem de heyecan verici bir şiddetle sever. Bir ebeveynin çocuğunu kurtarmak için arabayı kaldırdığı hikayeleri duymuşsunuzdur. Porkchop'un böyle bir şey yapacağını hayal etmek zor değil. Onun

ailesi onun dünyasıdır — gezegenin geri kalan sakinleri ise çevresinde, arka planda, manzarada yer alırlar.

Porkchop deri giysili karşılama sırasını geçerek kucaklaşmalar, iki yanağa öpücükler, el sıkışmalar, sırt sıvazlamalar vb. yapıyor. Maggie'yi liderlere tanıtıyor. Onlar da Maggie'yi kucaklıyorlar. Sivri gri saçlı bir kadın kendini Élodie olarak tanıtıyor ve Maggie'yi motosikletinin arkasına binmeye davet ediyor. Porkchop, Guillaume adında bir adamla birlikte motosiklete biniyor. Diğer motosikletçiler de onları takip ediyor. Etkileyici bir manzara. On dakika sonra, diğer motosikletçiler geç olduğu ve motosikletlerin çok gürültü yaptığı için ayrılırlar. Düşünceli bir davranış.

Guillaume ve Élodie, onları Château Smith Haut Lafitte'nin girişinden geçerek ana otelin önünden geçirir. Bağların içinden dolambaçlı yollardan geçerek konuk evine varırlar. Konuk evi en iyi şekilde rustik bir tarza sahiptir. Taş duvarlar, karo zeminler, yıpranmış deri mobilyalar, sade ahşap mobilyalar. Sehpada bir satranç takımı vardır. İkinci katta dört yatak odası vardır. Porkchop'un eşyaları köşedeki süitte hazırdır. Maggie bunun nasıl olduğunu bilmiyor. Karşı köşeyi seçer. Banyo malzemeleri vardır, ancak Maggie, Dubai'den ani ayrılışının ardından giyecek hiçbir şeyi olmadığını fark eder.

Vardıklarından on dakika sonra, çarpıcı ve zarif bir çift bir şişe şarapla gelir. Kadın, daha önce bahsedilen Florence'dır. Yanında kocası Daniel vardır. Onlar da Porkchop ve Maggie'yi iki yanağından öperek ve sıcak bir kucaklaşmayla karşılarlar. Florence şişeyi Porkchop'a uzatır. Porkchop şişeyi inceler.

"The Rouge 2015," der Porkchop onaylayarak başını sallar.

Daniel gülümseyerek şişeyi açar. "İkinizden biri beyaz şarabı tercih ederse diye Blanc 2022'yi de getirdik."

Porkchop, Maggie'ye bakar. Maggie, "Kırmızı şarap bana uyar," der.

Florence ve Daniel, tahmin edilebileceği gibi, çok çekici ev sahipleri. Amsterdam'dan Basel'e, Hollanda kanalları ve Ren Nehri'ni kapsayan iki haftalık bir gemi seyahatinden birkaç saat önce dönmüşler. Rüya gibi bir seyahat olduğunu söylerler, ama geri döndükleri için mutlular.

"Sanırım," diyor Florence Porkchop'a, "burada kalmaktan memnun musun?"

"Elbette," der Porkchop. "Ama sizden bir ricam var."

Havayolunun Maggie'nin bagajını kaybettiğini ve onların malikanesinde ya da otelin kayıp eşya bürosunda Maggie'nin bir iki gün kullanabileceği bir şeyler olup olmadığını sorar. Florence ve Daniel, Maggie'ye bakarlar ve Florence, "Kızımız Alice ile yaklaşık aynı bedenesin. Sana birkaç giysi göndereceğiz" der.

Florence ve Daniel ayrıldıktan sonra, Maggie ve Porkchop verandada kalarak Bordeaux gecesine bakıp, en lezzetli şarapları yudumlarlar. Bağda toprak ve meyve, toprak ve lavanta kokusu vardır. Ay, asmaları silüet haline getirir. Sessizlik, karanlık gibi, etraflarını sarıyor. Başka herhangi bir durumda, burası mükemmel, zamansız ve derin olurdu ve Maggie, kaosun ortasında bile anın tadını çıkarmak için babasının tavsiyesini hatırlamaya çalışır. Ama bu gece bu işe yaramıyor.

Porkchop'un profiline bakar ve yanağında bir gözyaşı gördüğünü sanır.

"İyi misin?" diye sorar.

O başını sallar. "Guillaume ve Élodie, terk edilmiş bağa girmenin imkânsız olduğunu söylediler. Bölge uzak ve çok iyi korunuyor. CCTV. Hareket dedektörleri. Dikenli tel. 24 saat silahlı korumalar."

Maggie bir yudum daha alır. "Hiç şaşırmadım."

"Herkes bunun bir bağdan daha fazlası olduğunu biliyor. En yaygın söylenti, buranın gizli bir askeri üs olduğu yönünde. Komploteorilerine daha yatkın olanlar ise buranın biyolojik veya kimyasal silahların depolandığı bir yer olduğunu düşünüyor."

"İnsanları uzak tutmak için daha da

iyi." "Bir planımız var mı?"

Maggie düşünür. "Sanırım var, evet." İkisi de arkalarına yaslanıp dışarıya bakar.

"Marc'ın bana söylemediği şeyler var," diyor Maggie.

"Bu da aklıma geldi." Porkchop çantasını alır, pasaportunu yan cebe koyar ve ana bölmeyi karıştırmaya başlar. "Sharon bunu sana vermemi söyledi." Bir telefon çıkarır. "Senin keder robotun."

Onu Maggie'ye uzattı. Maggie telefonu aldı. Porkchop dönüp tekrar dışarıya bakmaya başladı.

"Bana bundan hiç bahsetmedin," der.

"Hayır."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

O başını sallar. "Çünkü bana söylemediğin şeyler var."

"Evet, öyle diye düşündüm. Bu aynı şey değil."

"Aslında aynı şey. Bana güveniyorsun, değil mi?" "Hayatım pahasına."

"Yine de benden bazı şeyleri saklıyorsun. Ben de senden bazı şeyleri saklıyorum." "Benden neyi saklıyorsun?"

"Önemli noktayı kaçırıyorsun."

"Ayrıca sen benim kocam değilsin."

"Marc sana bildiklerini anlattı. Bildiklerini." "Oleg Ragoravich'ten bahsetmedi."

"Sence bu, seni daha az sevdiği anlamına mı geliyor?"

"Şimdi de kim asıl meseleyi kaçırıyor?"

"İnsan doğasının bir parçası, hepimizin kendimizi benzersiz bir şekilde karmaşık bulmamızdır. Kimse bizim *gerçekte* ne düşündüğümüzü, neler yapabileceğimizi bilmez, ama yine de başkalarını okuyabileceğimize inanırız. Başkalarının içinden neler geçtiğini, gerçekte ne hissettiklerini, ne yaşadıklarını veya ne düşündüklerini bildiğimizi sanırız, ama onlar bizim hakkımızda aynı şeyi söyleyemezler. Bu elbette imkansızdır. Sen ve Marc..." Porkchop durur ve başını sallar. "Sizler gördüğüm en iyi çifttiniz. Ama siz..." ellerini birleştirir, "'bir' değildiniz. Bu yeni çağ saçmalığı. Aynı zamanda istenmeyen bir şey. Marc, seni korumak istediği için Ragoravich hakkında her şeyi sana anlatmadı. Tıpkı senin ve benim griefbot ile yaptığımız gibi. Evet, haklısın, daha da fazlası. Marc, sana tüm gerçeği anlatırsa, eve gidip annene bakmayacağını biliyordu. Onun yanında kalıp onunla birlikte savaşmak isteyecektin. Ve o zaman belki şimdi ölmüş olurdun."

Maggie anlıyor. Ama anlamıyor. "Trace'in Marc'ın cinayetiyle bir ilgisi olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye soruyor ona.

O sadece dışarıya bakar.

"Porkchop?"

"Kimse bizim gerçekte ne düşündüğümüzü, ne yapabileceğimizi bilmiyor."

"Kendini mi alıntı yapıyorsun?"

"Kim daha iyi olabilir ki?" Porkchop derin bir nefes alır. "Geç oldu. Ben yatmaya gidiyorum."

"Buraya gelirken tren yolculuğu boyunca uyudun."

"Ama sen uyumadın. Biraz dinlen. Yarın önemli bir günümüz var."

"Ya Trace oradaysa?" diye sorar.

Porkchop gözlerini kapatır.

"O zaman ne yapacağız?"

Gözlerini açar, eğilir ve Maggie'nin başının üstüne bir öpücük kondurur. "O köprüye geldiğimizde onu geçeriz."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yalnız kaldığında Maggie, keder robotu uygulamasını açar.

Al Marc gülümseyerek ekranda belirir. Ama artık ona farklı gelir. Etkisi azalmıştır. Nedenini bilemez. Sanki çatlakları ve kabloları görüyormuş gibidir.

"Hey," der Al Marc. "Neredesin?"

"Bordeaux'da bir bağda."

Gülümser. "Keşke ben de orada olsaydım."

"Sen daha önce buradaydın," der Maggie.

"Seninle birlikte," der. "Asla unutmayacağım."

Maggie *de unutmayacak, diye* düşünür.

"Bu yeri bizim için kim seçti?" diye soruyor. "Trace seçti."

"O zamanlar Oleg Ragoravich'in burada bir tesis inşa ettiğini biliyordun," diyor.

Onun dürüst cevabı onu şaşırtır: "Evet."

"Ama bana söylemedin."

"Hayır."

"Neden?"

"O hafta sonu hoşuna gitti mi?"

O başını sallar. Sabah güneşinin odalarına girmesini, onun güzel yüzünü sarı bir ışıqla kaplamasını hatırlar. Marc gözlerini açar ve onun gözlerine bakar, sonra ikisi yatakta yan yana uzanırlar. Maggie, Joan Baez'in eski bir şarkı sözünü hatırlar: "Sadece kendim adına konuşursam, ikimiz de o anda orada ölebilirdik."

"Bizim için tek istediğim buydu," diyor Marc. "Birlikte geçirdiğimiz bir hafta sonu."

Bu iyi bir cevap, güzel bir cümle, ama doğru olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Bu anlamda Al Marc, Gerçek Marc'tan farklı değil. Bu cevap, veri ve kulak misafiri olunan konuşmalar aracılığıyla yorumlanan Gerçek Marc'ın gerçeği olabilir. Ama Porkchop

insanlık durumu hakkında ne demişti? Başka bir kişinin içinden ne düşündüğünü gerçekten bilemezsiniz.

Ve hiçbir AI programı da bilemez.

"Trace Bordeaux'da mı, Marc?"

"Bilmiyorum."

"Seni öldürdü mü?"

Ekran bozuldu. Maggie bunu bekliyordu. Yas botu öldüğünü bilmiyor. Kendi ölümünü bir insandan daha iyi anlayamıyor. Sharon bu konuda uyarıda bulunmuştu.

Sanki işaret almış gibi, AI Marc, "Anlamıyorum" der.

Maggie konuyu değiştirir. "Bu varsayımsal bir durum. Diyelim ki sen Marc Adams değilsin. Sen onun AI yaratığısın. Gerçek Marc Adams öldürüldüğü için beni teselli etmek için kız kardeşim tarafından yaratıldın. Veri dökümün ölümünden üç ay önce sona erdi, bu yüzden kesin olarak bilemezsin. Ama internette hikayeleri araştırabilirsin. Ölümünle ilgili hikayeleri. Onları incele, verileri analiz et, Marc'ın hayatı hakkında zaten bildiklerini ekle. Ve sonra bana söyle. Trace Packer seni öldürdü mü?"

Ekran donar.

Maggie iç çeker ve ayağa kalkar. Sonra telefonundan Marc'ın "En olası senaryo, Doktor Marc Adams'ın bildirildiği gibi TriPoint'teki terörist katliamı sırasında öldürüldüğü." dediğini duyar.

"İkinci en olası senaryo nedir?" "Trace

Packer'ın bu olaya karışmış olması."

"Peki ya...?" Durur, yutar, tekrar dener. "Gördüklerine göre, hayatta olma ihtimalin var mı..."

Ekran tekrar donar. Maggie devam eder.

"...kendi ölümünü sahte olarak düzenlemiş olman ya da, bilmiyorum, hala dışarıda bir yerlerde hayatta olman?"

Bekledi. Ama ekran donmuş haldeydi.

Sabah, Guillaume ve Élodie, Maggie ve Porkchop'u Château Haut-Bailly'ye götürürler. Oraya vardıklarında Guillaume, "İsterseniz silahlarımız da var

silahlarımız var, isterseniz."

"Bize bir faydası olur mu?"

"Sadece öldürölmek istiyorsanız. Size bir bisiklet bırakıp en iyi adamlarımızla yol kenarında bekleyeceğiz. Sinyal verdiğinizde, birkaç dakika içinde orada olabiliriz."

Porkchop onlara teşekkür eder. O ve Maggie sessizce yolu yürürler. Maggie önde yürür. Planı basittir. Çite vardıklarında, Maggie Porkchop'a durması için işaret eder. O da durur. Görünürde hiçbir bina yoktur, sadece göz alabildiğince uzanan yabancı üzüm bağları vardır. Maggie, kapıya ulaşana kadar çit boyunca ilerler.

Orada durur ve kameraya bakar. Rol yapmayı bırak.

Trace ya buradadır ya da değildir. Cevaplar ya gelecektir ya da gelmeyecektir.

Ne olursa olsun, işte bu kadar. Yolculuğun sonu.

Maggie orada durur, kameraya bakar ve bekler. Çok uzun sürmez.

Ivan Brovski'nin iri cüsseli silueti görünmeden önce ayak seslerinin çıtırtısını duyar. Kapıya doğru yürür. Porkchop, Maggie'ye biraz daha yaklaşır. Ivan ona bakmaz bile. Gözleri sadece Maggie'nin gözlerine kilitlenmiştir.

"Benimle gel," diyor Ivan Brovski. "O seni bekliyordu."

Ivan Brovski sonunda bakışlarını Porkchop'a çevirir ve sonra tekrar Maggie'ye döner.

"Sadece sen," der ona. "Başka kimse yok."

Çalılıklardan üç silahlı adam çıkar. Silahlarını yanlarında tutarlar, ama bunun anlamı açıktır. Maggie, Porkchop'a bakar. Ona, bununla bir sorunu olmadığını ve geri çekilmesini işaret eden bir baş hareketiyle onay verir. Porkchop karşılık vermez.

Kapı açılır. Maggie içeri girer. Porkchop olduğu yerde kalır.

Brovski el sıkışarak ve gülümseyerek onu karşılar. "Sizi tekrar görmek ne güzel, Doktor McCabe."

Maggie hiçbir şey söylemez. Brovski onu, Porkchop ve çiti geride bırakarak, yabancı asmlarla kaplı bir patikadan geçirir. Ivan onun yanında yürümeye başlar ama yol, aşırı büyümüş bitkiler nedeniyle daraldıkça, tek sıra halinde yürümek zorunda kalırlar. İleride, yoğun bitki örtüsünün yarısı gizlediğı bir bina vardır ve Maggie buranın eskiden bir şarap mahzeni olduğunu düşünür. Dış cephesi çizik ve aşınmış kireçtaşından yapılmıştır. Duvarlara yosun yapışmıştır. Taşlar zayıf, ıslak ve süngerimsi görünür, sanki yumruğunuzla delebileceğiniz kadar.

Paslı menteşeli, ağır demir bantlı ahşap bir kapı vardır. Brovski onları içeri almak için kapıyı açar. İçerisi küflü, kirli ve tavan kirişlerine bağlanmış bir dizi sarı ışıkla loş bir şekilde aydınlatılmıştır. İki renkli meşe şarap fıçıları sağ duvara yanlamasına dizilmiş. Brovski arkaya doğru ilerler ve bir fıçı yığınının iterek mavi bir kapıyı ortaya çıkarır. Elini kontrol paneline koyar ve mavi kapı Star Trek'teki gibi bir sesle açılır.

Bir dizi merdiveni inerek aynı renkteki mavi bir kapıya ulaşırlar. Brovski bu kapıyı açtığında, Maggie ani bir soğuk rüzgarla karşılaşır. Havada bayat, metalik bir koku vardır. Garip bir sığınak veya tünele girerler — beyaz fayans ve cilalı kromdan oluşan steril bir yeraltı arterine. Vızıldayan LED ışıklar tavanın ortasında bir şerit oluşturur. Brovski öncülük eder. Ayakkabıları takırdar ve yankılanır. Maggie parlak zemine bakar ve kendi çarpık yansımasının kendisine baktığını görür.

Arterden aşağı doğru ilerlerken, Maggie beyaz laboratuvar önlükleri giymiş yüzsüz insanlar görmeye başlar — yüzsüz çünkü hepsi büyük boy cerrahi maskeler, bone ve opak gözlükler takmaktadır ve Maggie bu kıyafetlerin koruma mı yoksa kılık değiştirme mi amaçlı olduğunu merak eder. Yürümeye devam eder. Duvarlar bir tür laboratuvarın pencerelerine dönüşür. Çeşitli yüzsüz laboratuvar önlüklü insanlar çeşitli deneyler yapmaktadır.

En azından, öyle görünüyor. Maggie tam olarak bilmiyor. Ayrıca pek de umursamıyor.

Onu görmek istiyor.

Bu sığınak, görünüşte —tekrar söylemek gerekirse "son teknoloji" ve "en gelişmiş" gibi görünmeye çalışıyor. Ama yine de öyle görünmüyor. "Gizli sığınak" sahte bir havaya sahip, aşırı abartılı bir kopyası gibi, sanki bu, gizli bir tıp laboratuvarının nasıl görünmesi gerektiğine dair Hollywood versiyonu gibi. O, Marc ve Trace hepsi kardiyolojiyle uğraşıyorlardı ve şu anda burası bakımlı, temiz, steril, şık ve hatta güzel olabilir, ama burada atan bir kalp yok. Ona öyle geliyor.

Laboratuvar önlüklü insanlar —doktorlar mı, bilim adamları mı?— o yanlarından geçerken irkiliyorlar. Opak gözlüklerin arkasından bile göz teması kurmak istemeyen, gizlice yukarı bakıyorlar.

Maggie bunu merak ediyor.

Ivan Brovski metal bir kapının önünde durur. Pencere yok. Kapı kolu yok

—kulplar mikrop taşır. Yine yüzü görünmeyen başka bir kişi, mavi izolasyon önlüğü, tek kullanımlık eldivenler ve yüz siperliği ile ona yaklaşıp.

"Giysilerinizin üzerine giyin," diye emreder Brovski. "Peki ya siz?" diye sorar kadın.

"Benim gidebileceğim yer bu kadar. Giysilerinizi giyin."

Maggie onun dediğini yapar. İşini bitirdiğinde, Brovski elini ekranın önünde salladı. Her şey dokunmadan çalışıyor. Kapı, emici bir sesle açılır. Maggie tereddütlerle içeri girer ve kapı arkasından tekrar kapanır.

Derin bir ses, "Merhaba, Doktor McCabe" der.

Odanın ortasındaki yükseltilmiş bir platformda, büyük bir adam geçici bir tahtta oturmaktadır. Televizyon programlarında sıkça gördüğümüz türden bir maske olan nazal kanül oksijen sağlıyor. Kolunda bir serum var. Tıbbi bir izleme cihazı, kalp atış hızı, kan basıncı, oksijen satürasyonu gibi hayati fonksiyonlarını gösteriyor. Playboy Malikanesi belgeselinde görülenlere benzeyen, smokin ceketini mi yoksa kadife bornoz mu olduğu belli olmayan bir şey giyiyor. Giysisi uygun bir şekilde kan kırmızısı.

Başının arkasındaki duvarda bir *Mona Lisa* var. Oleg Ragoravich.

Gülümsüyor ve kalın, yumuşak kollarını açıyor. "Şaşırdın mı?"

Maggie ona doğru bir adım attı. "Öyle olmadığımı söylersem kırılır mısın?"

"Elbette incitir." Ragoravich'in nefesi zorlanıyor, göğsü biraz fazla dramatik bir şekilde inip kalkıyor. "Nasıl anladığını söyle bana."

"Birçok küçük şeyden... Topu neden attığından, ameliyatın zamanlamasından... Ama en önemlisi, internette senin eski bir fotoğrafını buldum."

"Hepsinin silinmiş olması gerekiyordu." "Evet, ama biliyorsun, her zaman bir yol vardır." Ragoravich başını sallıyor. "Biliyorum. Hangi fotoğraf?"

"Askeri portren."

"O en az kırk yıllık olmalı."

"Ameliyattan önce kopyalamam için bana iki fotoğraf verildi: Fotoğraf A ve Fotoğraf B. İkisi de grenli siyah-beyaz fotoğraflardı. Fotoğraf A çeneni gösteriyordu. Fotoğraf B ise, şey, belirgin burnunu gösteriyordu. Şimdi biliyorum ki ikisi de o askeri portrenin büyütülmüş halleriydi. Ameliyatın kimliğini değiştirmek için olduğunu düşünmemi istedin. Ama gerçekte..."

"Tam tersiydi," diye onun yerine cümleyi tamamladı. "Onu bana *daha* çok benzetiyordun, daha az değil. Onu öldürmek için şişmanlatıyordun."

Korkunç bir ifade, diye düşünür Maggie, *ama yanlış da değil*. "Benim tanıdığım Oleg, Dubai'de ameliyat ettiğim ve öldürülen Oleg, bir tür sahtekar ya da dublördü."

"Dublör," diyor. "Ya da tuzak. Sahtekar değil. Bu arada, gerçek adı Aleksander'dı. O benim kuzenimdi. Birbirimize benziyoruz, değil mi?"

Maggie başını sallıyor. "Yeterince benziyoruz. Uzaktan bakınca."

"Aleksander son yirmi üç yıldır benim dublörümdü. İnanabiliyor musun? Rolünü iyi oynadı."

"Öyleydi," diye onayladı Maggie.

"Birçok güçlü adamın dublörü vardı. Stalin. Noriega. Saddam Hüseyin. Bazıları Putin diyor ama bence o, kendisine benzeyen birini bu kadar yakına yaklaştırmayacak kadar paranoyak. Yıllar boyunca iki tane daha vardı ama Aleksander en iyisiydi. Onu gerçekten sevmiştim."

"Yine de," diyor Maggie.

"Yine de ölmek zorundaydı, evet. Dünyanın benim öldüğümü düşünmesi gerekiyor —çok fazla insan peşimde."

"Yani kuzenini feda ettin?"

Gülümser ve ellerini birleştirir. "Size bir şey sorayım, Doktor McCabe. Hayat kalite mi, yoksa nicelik mi? Bu, siz doktorların her gün sorduğu bir soru, değil mi? Hayatı yıllarla mı ölçüyoruz, yoksa o yılların kalitesiyle mi? Aleksander yoksulluk içinde büyüdü. Ben olmasaydım, hayatı düşük seviyeli bir fabrika işçisi olarak, zar zor geçinebilecek şekilde, ağır işlerde çalışarak geçirecekti. Bunun yerine, Aleksander kralların bile hayal edemeyeceği bir lüks hayat yaşadı: büyük malikaneler, özel uçaklar, lüks arabalar, en iyi yemekler ve tabii ki güzel kadınlar. Söylesene, ben onun hayatında bir lanet miydim, yoksa bir lütuf mu?"

"Sanırım bunu ona sormamız gerek."

"Hiçbirimiz nasıl öleceğimize karar veremeyiz, Doktor McCabe." Ellerini ayırıp avuçlarını gökyüzüne doğru uzatır. "Aleksander neden farklı olsun ki?"

Maggie başını sallar. "Sosyal patolojik bir mantık olsa da ilginç," der. "Sanırım planınızı Aleksander'la paylaşmadınız."

"Hayır, paylaşmadım."

"Ama o anladı. Çok geç. Ameliyat bittikten sonra, yaptığım işi gördüğünde, senin onu - nasıl da şiirsel bir şekilde ifade etmiştin? - öldürmek için şişmanlattığını anladı. Bu yüzden kaçtı."

"Evet. Nadia'nın ona karşı gerçek hisleri olduğuna kendini inandırdı sanırım. Biz de kulübü gözetlettik, ortaya çıkacağını düşündük."

Oleg Ragoravich —gerçek olan— başını geriye eğdi, gözlerini kapattı,

yutkunmakta zorlanır. Acı çektiğini görebilir. Maggie onun devam etmesini bekler.

"Hayatımın büyük bir bölümünü sağlık sorunları ile geçirdiğim için, tıbbi yenilikler her zaman benim en büyük tutkum olmuştur. Sağlık her şeydir, ama bunu hepimiz biliyoruz, değil mi? Dünyadaki tüm zenginliklere sahip olabilirsiniz, ama sağlığınız yoksa... Bu eski bir deyiş, ama çok doğru olduğu için hala geçerli. Fiziksel olarak doğuştan zayıf bir kalbim var, ama bir şeyi istediğimde aslan gibi bir kalbim olur. Kendimi iyileştirmenin bir yolunu bulmak istedim ve bu süreçte benim gibi diğer insanların da daha uzun yaşamasına yardımcı olmak istedim."

"Senin gibi diğerleri," diyor Maggie.

"Evet."

"Zengin ve güçlü olanları mı kastediyorsun?"

"Naif olma. Her zaman böyleydi. Tıbbi araştırmalar arkaik kurallar tarafından engelleniyor. Benim bunlara ayıracak vaktim yok. İnsanlığın da yok. Ve siz Amerikalılar özellikle çok tembel ve aptal hale geldiniz. *"Doğal bağışıklığınıza"* güvenirseniz daha sağlıklı olacağınızı sanıyorsunuz. Lütfen. *Doğal bağışıklık*. Beni güldürüyor." Sesi taklit ederek bir oktav yükselir: "'Oh, modern tıba ihtiyacımız yok, sadece meditasyon yapmalı ve eski günlerdeki gibi *'doğal bağışıklığımıza'* güvenmeliyiz! Bah. 1900 yılında küresel yaşam beklentisinin ne olduğunu biliyor musun? Otuz yedi yıl. Otuz yedi! Doğal bağışıklığın sana getirdiği sonuç bu.

Bugün yaşam beklentisinin ne olduğunu biliyor musun? Yetmiş üç. Bunu bir düşün. Nedenini biliyor musun? Elbette biliyorsun. Sen zeki bir doktorsun. Modern tıp sayesinde daha uzun yaşıyoruz

—antibiyotikler,

aşılar, bulaşıcı hastalıkların kontrolü, kanser, felç ve evet, kardiyovasküler hastalıklar için yeni tedaviler sayesinde daha uzun yaşıyoruz. *"Doğal bağışıklığımıza"* güvenmeyi *bıraktığımız* için daha uzun yaşıyoruz.

Konuşmasını bitirdiğinde nefes nefese kalmıştır. Bir saniye durur, tekrar nefes almaya başlar, kadına bakar. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence diğer Oleg bu kadar çok konuşmazdı."

Bu onu güldürür. "Çok iyi, Doktor McCabe. Ama haklı olduğumu biliyorsunuz. Bilim ve tıp işe yarıyor. Gerisi... Beni yozlaşmış olarak nitelendiriyorlar, ama bu sözde 'sağlık influencerları' sizin saflığınızı sömürerek, toplu alımlar yaparak, çöp ürünleri 'sağlık takviyesi' olarak yeniden paketleyerek, fiyatları şişirerek..." Elini havada küçümseyici bir şekilde sallıyor. "Ama siz buraya, hasta bir yaşlı adamın insanlığın doğuştan gelen aptallığı hakkında atıp tutmasını dinlemeye gelmediniz."

"Doğru, gelmedim," diyor kadın.

"Bana zaten bildiklerinizi anlatın Doktor McCabe, ben de size gerisini anlatayım."

Maggie tereddüt etmez, hemen konuya girer. "Birçok rakibiniz gibi, siz de hayır kurumları aracılığıyla para aklamışsınız. Ama bunu çift amaçlı yapmışsınız. Tıbbi yeniliklerle bağlantısı olan hayır kurumlarına odaklanmışsınız

Özellikle kardiyoloji veya hücrel rejeneratif gelişmelerle ilgili olanlara. Söзде 'gençlik iksiri' tıbbı. Az önce açıkladığınız gibi, plasebo takviyeleri veya sahte tedavilerle ilgisi olmayan. Sadece gerçek tıbbi yeniliklerle ilgilenen hayır kurumları."

"Evet."

"WorldCures'un THUMPR7 aracılığıyla kalp nakli konusunda önemli çalışmalar yaptığı herkesin malumuydu. Sen de bu konunun peşindeydin."

"WorldCures benim bir numaralı önceliğimdi."

"Yani bize ve aynı görüşteki birkaç başka hayır kurumuna bağış yaptınız. Para aklama ile yolsuzluğa başladınız. Sonra karaborsa organ bağışına geçtiniz. Ve sonra, ne diyorsunuz onlara, arkaik kurallardan nefret ettiğiniz için, bir tür insan deneyi yaptınız. Sanırım burada olan da bu, değil mi?"

"Yaklaştın," diyor Ragoravich. "Nadia Salima iken ondan böbrek satın aldığımızı biliyor musun?"

"Evet."

"Ve o düşünüyor biz sattığımızı on on
sat piyasada piyasada nedenle

"Yapmadın değil mi?"

"Hayır. Belirli bir tıbbi deney için onun DNA'sına sahip bir böbreğe ihtiyacımız vardı. Demek istediğim bu. Domuzlar üzerinde veya laboratuvarlarda yıllarca denemeler yapmak yerine gerçek insan organları satın alırsanız ne kadar hızlı ilerleme kaydedebileceğinizi bir düşünün."

Maggie buna ne cevap vereceğini bile bilmiyor.

"Bu şekilde düzinelerce organ satın aldık. Bazılarını, evet, nakil için sattık. Kâr için. Diğerlerini ise önemli deneyler için sakladık. Dünyanın dört bir yanındaki mülteci kamplarında herkesin kanını aldık. Aslında, sen de bize bu konuda yardım ettin. Şimdi tüm bu DNA'ları kendi veri bankalarımızda saklıyoruz. İhtiyacımız olduğunda tam olarak ihtiyacımız olanı alabiliyoruz ve bir eşleşme gördüğümüzde, herkesin bir fiyatı vardır."

"Nadia'nın böbreğini kim aldı?"

"Normalde bilemezdim. Çok fazla yaptık."

"Normalde. Ama bu durumda?"

"Kocanın olup olmadığını merak ediyorsun." Maggie başını sallar. "Olmadığını biliyorum."

"Çünkü o çok iyi bir adamdı?"

"Çünkü onun aşmayacağı sınırlar vardı."

"Ah, ama böbreğini satmak kötü bir şey değildi. Bu tamamen ticari bir işlemdi. Donörün hayatını kurtardı..."

"Evet, evet, Nadia bana hepsini anlattı. Tekrar duymama gerek yok. Böbreğini kim aldı?"

"Artık biliyorsun, değil mi?"

Başını sallar. "Trace Packer."

"Evet. Packer birçok ameliyat yaptı. Organ bağışındaki yeniliklerin tıbbın geleceği olduğuna inanıyordu. Sınırları zorlamaya hazırdı."

"Tehlikeli bir şekilde. Apollo Longevity'deydim, Kabir Abargil'e THUMPR7'yi nakletmeye çalıştığımızda, zavallı bir adam..."

"Onay veren fakir bir adam," diye araya girdi Ragoravich. "Ölecek olan, riskleri bilen ve bilinçli bir karar veren fakir bir adam..."

"Evet, tamam, neyse ne."

"Hayır, hayır, sen dinle." Ragoravich yumruğunu sıkıp ona doğru salladı. "Biz her zaman daha büyük bir iyilik için insan kardeşlerimizi feda ettik. Her zaman. Savaşlar elbette, ama biz insanların kaydettiği her ilerleme... Su için ilk su kemerlerini inşa ettiğimizde, ilk kez seyahat ettiğimizde, köprüler kurduğumuzda, keşifler yaptığımızda, öncü olduğumuzda, tarih boyunca medeniyeti ilerletmek için yaptığımız her şey..."

—
Maggie elini kaldırır ve "Oleg?" der. "Evet?"

"Anlıyorum. Kendini haklı çıkarmak konusunda olağanüstü yaratıcısın. Ama umurumda değil."

"Ve aslında ben de istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Sonuçta benim için önemli olan tek şey bu. Bu yüzden kalbe odaklandım. Bu acil bir ihtiyaç. Ancak burada her organ üzerinde çalışıyoruz çünkü araştırmalarda çakışmalar var ve çünkü sonunda onlara da ihtiyacım olacak. Organları ve dokuları kopyalayabildiğimizde, bir insan teorik olarak yüzlerce yıl yaşayabilir

ve hayır, bu kitleler için değil. Herkesin o kadar uzun yaşamasına izin veremeyiz. Bu olasılığın var olduğunu bilmek bile dünyayı sona erdirebilir, çünkü evet, insanlar bunu elde etmek için cinayet işleyecektir. Bu bir gerekçe değil, Doktor McCabe. Bu bir gerçek. Tanrı, eğer bu insan yapımı yanılgıya inanacak kadar batıl inançlıysanız, hayatta kalmanın tek yolunun öldürmek olduğu bir dünya yarattı. Bir aslanın bir ceylanı avladığını izleyin. Aslan, zavallı yarattığı taze kalması için yerken onu hayatta tutmaya çalışır. Ceylan yavaş yavaş acı içinde ölür. İşte adil ve şefkatli bir tanrının tasarladığı "mükemmel" dünya budur. Kıkırdar. "Ve kendini haklı çıkaran hayalperest olan benim miyim?"

Maggie onu hazırlıksız yakalamaya çalışır. "Kocamı sen mi öldürdün?" "Hayır." Hiç tereddüt etmez. "O yapay kalp üzerinde çalışması için onun hayatta kalması gerekiyordu.

Yapay kalp üzerinde çalışması için ona ihtiyacım vardı.

Onun ölümü benim için büyük bir darbe oldu." Maggie tekrar dener: "Trace mi öldürdü onu?"

"Olabilir," diyor çok rahat bir şekilde. "Marc, Trace'in organ kaçakçılığı yaptığını öğrendi. Bu onu çok üzdü. Trace kendini korumak için Marc'ı öldürmüş olabilir. Ama bilmiyorum." Oleg'in nefesi gittikçe hızlanıyor. "Yoruluyorum, o yüzden sadede gelmeliyim. Son kalbim iflas ediyor. Zamanım doldu. Burada en son THUMPR7 var. DNA dizileme makinesi ve diğer tüm ekipmanlar da var. Dubai'deki 'zavallı adam' üzerinde ilk kez ameliyatı denediğinde neyin yanlış gittiğini ikimiz de biliyoruz: kalbin yoktu. Şimdi komada olan beyin ölümü gerçekleşmiş bir adamdan ideal, sağlıklı bir kalp var. Kalp de nakledilmiyor. Beyin ölümü gerçekleşmiş adamın buraya getirilmesi için para ödedim. Kocan ve Trace Packer, THUMPR7'yi geliştirirken "atayan kalp" naklinin avantajları hakkında epeyce yazdılar. Biz bunun en gelişmiş versiyonuna sahip olacağız. Kalp, nakilden birkaç dakika önce bir ekip tarafından çıkarılacak. Kısacası, hayatımı kurtarabilecek nakil için koşullar nihayet mükemmel.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

Oleg Ragoravich ona köpekbalığı gibi bir gülümseme atar. "Sence neden?"

Ve sonra anlar. "Nakil ameliyatını benim yapmamı mı istiyorsun?" "Evet. Elbette. Bu yüzden buradasın."

Sessizlik.

"Kocan öldü. Trace Packer'ın nerede olduğunu bilmiyoruz. Marc yok, Trace yok... Geriye sen kalıyorsun, Doktor McCabe."

"Ama ben plastik cerrahım..."

"Oh, sen bundan daha fazlasısın. Sahte alçakgönüllülük kartını oynamayalım. O zaman bir hata yaptım. İki erkeğe güvendim. Benim tarafımdan eski dünya cinsiyetçiliği. Sana odaklanmalıydım. Sen grubun en iyi cerrahısın. Kadınlar genellikle önemli olan şeylere odaklanmakta, görevi anlamakta daha iyidirler. Erkekler gibi egolarını işin içine katmazlar. Sen varken Marc ve Trace daha iyi doktorlar, araştırmacılar ve insanlardı. Sen gittiğinde her şey mahvoldu."

Maggie, eğer o gitmemiş olsaydı, Marc'ın hala hayatta olacağını düşünüyor. "Bu kimin kalbi?"

"Söyledim ya. Komada olan bir adamın."

"Mülteci kampından biri mi?" "Ne önemi var?"

"Duruma bağlı. Onu komaya sen mi soktun?"

"Gerekirse yapardım. Ama yapmadım. Aylardır beyin ölümü gerçekleşmiş durumda. Eğer bu seni rahatlatacaksa, onu buraya getirmek için bakıcısına bir servet ödedim."

"Güvenceye ihtiyacım var..."

"Hayır, Doktor McCabe, ihtiyacınız yok. Ameliyatı yapacaksınız. İyi bir ücret alacaksınız. Ve ameliyat bittikten sonra, hem kocanızın işini tamamlamış olmanın memnuniyetini hem de güvenliğin garantisini elde edeceksiniz. Sizin için mümkün olan en iyi kardiyotorasik cerrahi ekibini bir araya getirdim: cerrahi hemşireler, perfüzyon teknisyenleri, bir kardiyak anestezi uzmanı ve size yardımcı olacak iki üst düzey kalp nakli cerrahı. Yarın bu nakli yaptıktan sonra tüm bunlar sizin için sona erecek."

"Bu işe yaramaz," diyor Maggie. "THUMPR7 hazır değil."

"Karar verildi."

"Peki ya reddedersem?"

"Bu oyunu oynamamız mı gerekiyor, Doktor McCabe?" Ragoravich iç geçirir. "Size havucu gösterdim, şimdi de sopayı göstereyim." Ellerini tekrar birleştirir ve işaret parmaklarını çenesine dayar. "Reddederseniz, diğer cerrahlar yine de ameliyata devam edecek. Ama beyin ölümü gerçekleşmiş komadaki adamın kalbi yerine,

kayınpederinizin kalbini kullanacağım, ki bu kalp, siz izlerken anestezi yapılmadan göğsünden sökülecek."

Gülümser. "Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Porkchop gülmekten kendini alamaz.

"Gerçekten bu kelimeleri mi kullandı? Kalbimi göğsümden söküp çıkarmak mı?"

"Bu komik değil."

"Ama aslında komik. Hem de anestezi olmadan mı? Gerçekten öyle mi dedi?"

"Bana izlettirirken."

"Ne hoş bir ayrıntı. Ne kadar dramatik bir yetenek."

"Ya da sadist. Sence ne yapmalıyız?"

Porkchop elini göğsüne koydu. "Lanet olsun Mags, kalbimin göğsümden sökülmesini istemiyorum."

"Kes şunu."

Smith Haut Lafitte'deki konuk evinin verandasına geri dönmüşler, güneşin o kadar görkemli bir şekilde batışını izliyorlar ki, sanki gösteriş yapıyormuş gibi.

"Ameliyatı sen yapacaksın," diyor Porkchop. "Adamın dediği gibi, başka seçeneğin yok. Ameliyatı yaparsın, eve gideriz, bunu geride bırakırız."

"Peki ya Trace?"

"O ne olacak?"

"Hala nerede olduğunu bilmiyoruz."

"O sorun başka bir günün sorunu."

Kadın şarabından bir yudum alıyor. "Hiçbiri mantıklı değil." Porkchop hiçbir şey söylemiyor.

"Sanki geleceğimi biliyorlardı. Sanki beni buraya yönlendirdiler."

Porkchop hala sessizce dışarıya bakıyor.

"Sence Nadia bana tuzak mı kurdu?" diye sorar

Maggie. "Nasıl yani?"

"Brovski'nin Bordeaux'ya indiğini bana o söyledi."

"Onun nerede olduğunu nasıl biliyordu? Ah, doğru, telefonunu çalmış ve konumunu paylaşmış."

"Bu da biraz şüpheli, değil mi? Belki Nadia bunu uydurmuştur. Belki onların tarafındadır. Bilmiyorum. Ama bir düşün. Bizi bekliyorlardı, Porkchop. Ragoravich bir cerrahi ekip hazırlamıştı. THUMPR7 ve tüm ekipmanlarımız onda. Tek ihtiyacı olan bendim ve voilà, işte buradayım."

Porkchop bir yudum daha aldı. "Bu Ragoravich denen adama Marc'ı öldürüp öldürmediğini sordun."

"Evet."

"Ve hayır dedi."

"Doğru."

"Ona inanıyor musun?"

"İnanıyorum. O sadece THUMPR7'yi önemsiyor. Bunun için Marc'a ihtiyacı vardı."

"Öyle mi?" diye sorar Porkchop. "Yoksa sana mı ihtiyacı vardı?" "Ne demek istediğini anlamadım."

"Ben de." Porkchop boş şarap şişesini kaldırır. "Muhtemelen biraz fazla üzüm içmişim."

"Peki şimdi ne yapacağız, Porkchop?"

"Kadehlerimizi bitirelim. La Grand'Vigne'ye giden yolu yürüyerek gidelim. Orası bağıın iki yıldızlı Michelin restoranı. Dışarıdaki küçük ahşap masaya oturalım. Menüye bakmayalım. Şef Nicolas'a ne sipariş etmemiz gerektiğini ve sommelier'e uygun şarap eşleşmesini soralım. Bu muhteşem gün batımını izleyip Marc'ı düşünelim."

Gözleri yine yaşlarla dolmaya başlar. "Eve gitmemeliydim. Dubai'de onunla kalmalıydim."

"O zaman ikiniz de ölmüş olurdunuz," diyor Porkchop. "Onunla birlikte o mülteci kampına giderdiniz. Kuşatma sırasında onun yanında kalırdınız. Ve onu öldüren kişi sizi de öldürürdü."

"Ve kim olursa olsun," Maggie tekrarlar. Sonra: "Sen Trace olduğunu düşünüyorsun."

"Evet, Mags, öyle düşünüyorum. Ama her halükarda, sen hayattasın. Marc öldü."

O senin hayatına devam etmeni isterdi."

"Ölümden sonra hayata inanmıyorsun, değil mi?"
Porkchop başını sallar. "Tek bir şansımız var. Bu kadar."
"Yani Marc öldü," der.
"Evet."
"Sonsuza
kadar."
"Sonsuza
kadar."
"Bunu nasıl kabul edebiliriz, Porkchop?"
"Kabul edemeyiz," der. "Edemeyiz."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Maggie ameliyat önlüğünü, eldivenlerini ve gözlüklerini giymeden önce, Ivan Brovski odaya girer ve bir sandalyeye çöker.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Maggie.

"Bir mesaj iletmem gerekiyor."

Maggie bekler.

"Oleg Ragoravich bize açık talimatlar verdi: Eğer ameliyattan çıkamazsa, sen de çıkamazsın."

O, ona bakar.

"Ne teşvik ama," der Maggie, çünkü bazen mizah en iyi savunma mekanizmasıdır.

Brovski ayağa kalkar. "Ameliyathanede görüşürüz." Ayrılır.

Yarım saat sonra, Maggie ameliyathanede ve hazırdır. Daha başlamadan alnında ter damlaları belirir.

"Doktor?"

Sağındaki hemşiredir.

Derin nefes al, diyor Maggie

kendine. "Neşter."

Maggie, göğüs boşluğuna erişmek için median sternotomi yaparak başlar. Neşterle sternumda dikey bir kesi yapar ve ardından cerrahi testereyi kullanarak sternumu ikiye ayırır. Maggie, kalbi koruyan zar olan perikardiyumu açar. Oleg Ragoravich'in boğazından yemek borusuna kadar esnek tüpü yerleştirmişlerdir ve şimdi, transözofageal ekokardiyogramdan gelen ses dalgalarını kullanarak Maggie, monitöründe kalbi görebilmektedir.

Kalp berbat durumda.

Kalp gri ve büyümüş. Yüzeyinde yara izleri görülebiliyor.

Bu ameliyat tam zamanında yapılıyor.

Ameliyathane, şüphesiz, tam donanımlı. Maggie önceden hiç kimseyle tanışmamış olsa da, personel şimdilik birinci sınıf görünüyor. Maggie gibi, onlar da tam yüz maskesi ve opak gözlük takıyorlar. Söz verdiği/tehdit ettiği gibi ameliyathanede bulunan Ivan Brovski, bu garip, gizli sığınağın, onların belirsiz bir şekilde The Vineyard olarak adlandırdıkları yerde, ihtiyatın çok önemli olduğunu uğursuz bir şekilde açıkladı:

"Onlar senin kimliğini bilemezler, sen de onların kimliğini bilemezsin."

Oleg Ragoravich mavi örtülerin altında yatıyor. Göğüs kafesi şimdi genişçe açılmış ve retraktörlerle yerinde tutuluyor. Çoğu kişi için iğrenç bir manzara, ama Maggie bunu garip bir şekilde güzel buluyor ve evet, bunun tuhaf olduğunu biliyor. Şu anda, odada onunla birlikte sadece bir yardımcı cerrah var. O da — evet, diğer cerrah da bir kadın — işini çok iyi biliyor. Maggie'ye, üçüncü cerrahın beyin ölümü gerçekleşmiş kalp donörünün bulunduğu yan ameliyathanede olduğu söylenir. O cerrah göğsü açmış ve Maggie Ragoravich'in kendi kalbini çıkarıp yerine THUMPR7'yi takarken, aynı anda donörün kalbini de çıkaracak.

Ameliyat ışıklarının parlaklığı altında, Oleg'in kalbi zayıf, spastik bir ritimle atıyor. Kardiyopulmoner baypasın tüpleri vena kava ve aorttan uzaklaşıyor. Maggie perfüzyoniste başını sallıyor ve baypas devreye giriyor.

Oleg'in kalbi titriyor, yavaşlıyor ve sonra tamamen duruyor. Hızlı hareket edip kan damarlarını ayırma zamanı.

Maggie, makasla aortu ve pulmoner arteri ayırır, uçları hastalık nedeniyle parçalanmıştır. Atrioventriküler oluk boyunca sağ ventrikülü keser, triküspit anülüsü korur. Aynı işlemi sol tarafta da yapar.

"Donör kalbi ve THUMPR7'yi hazırlayın," der Maggie.

Vineyard, çevre dokuya zarar vermeden kalbi göğüsten çıkarmak için tasarlanmış en yeni kalp retraksiyon eldiveni ve askısına sahiptir. Maggie bunu şimdi dikkatli ama hızlı bir şekilde yapar. Doğal kalp ciddi şekilde hastadır — incelmış ve gerilmiş, zayıf ve o kadar kırılgandır ki Maggie, kalp kasının çıkarılırken yırtılabileceğinden, parçalanabileceğinden ve hatta parçalanabileceğinden endişelenir.

"Bir yardım daha ister misin?" diye sorar yardımcı cerrah.

Sesi tizdir, abartılı bir güney aksanı vardır ve Maggie bu sesin daha fazla kılık değiştirmek için taklit edilip edilmediğini merak eder.

Maggie odaklanmış bir fotoğraf gibidir. "Ben hallederim."

Kalp göğüsten çıkarıldığında, Maggie dönüp onu ameliyat masasının arkasındaki bir leğene bırakır. Normalde böyle bir kalp, inceleme veya imha için patolojiye gönderilir. Burada, The Vineyard'da onunla ne yapacaklar? Belki inceleyecekler. Deneyler için kullanacaklar. yiyecekler. Kim bilir?

Maggie bu düşünceyle gülümser.

Aslında, maskesinin altında, tüm bu süre boyunca gülümsediğini fark eder.

Çünkü her ne kadar çok korkmuş olsa da, bir şeyler ters giderse silahın hazırlandığını neredeyse hissedebilse de, Maggie bunu seviyor.

Cerrah olmayı seviyor. Ameliyat yapmayı seviyor.

"TAH," diyor.

Cerrahi hemşirelerden biri ona THUMPR7 yapay kalbi uzattı.

"Donör kalp hazır mı?" diye sorar Maggie.

"İhtiyacınız olduğu anda geliyor."

"Şimdi," diyor.

Maggie THUMPR7'yi eline alır. Oleg'in boş göğüs boşluğuna bakar. Kalbin olması gereken yerde, kanı olmayan, boş bir boşluktan başka bir şey yoktur. Bu, ölüm ve yaşam, son ve başlangıç, boşluk ve umut arasındaki eşik, görülmeye değer bir manzaradır. Bu göğüs, en boş damardır ve yerine getirilmeyi bekleyen bir vaattir.

Kısa bir an için Maggie bu umudu sona erdirmeyi düşünür.

Hastası, mecazi olarak ve şu anda kelimenin tam anlamıyla kalbi olmayan bir adamdır. O da, belki mecazi ve kelimenin tam anlamıyla, ölüdür.

Onu hayata döndürebilecek tek kişi Maggie'dir.

Ya yapmasaydı ne olurdu? Ya Oleg'i masada ölmesine izin verse ne olurdu?

Sağına, Ivan Brovski'ye doğru bakıyor. Gözleri ve yüzü maskeyle kaplı olduğu için ifadesini okuyamıyor, ama hafifçe başını sallaması her şeyi açıklıyor:

Bunu aklından bile geçirme. O ölürse, sen de ölürsün.

Kapı açılır. Diğer yardımcı cerrah, eldivenli elleri kanla kaplı bir adam, donör kalbi taşıyan Organ Bakım Sistemini odaya getirir. OCS, organa oksijenli kan bazlı bir çözelti pompalar ve kalbi canlı tutar.

Yeni cerrah masanın diğer tarafında durur.

Maggie ona bakar. O da ona bakar. Ama elbette onu gerçekten göremez. Gözlerini veya yüzünü göremez. Vücudunun şekli de bol cerrahi önlüğünün içinde oldukça belirsizdir. Elleri eldivenlidir.

Ona başını sallar. Maggie bir an için kıpırdamaz. Ivan Brovski, "Doktor?" der.

Maggie kendine gelir. Eldivenli eliyle, WorldCures tarafından, ama çoğunlukla Marc tarafından yaratılan, Marc'ın beyin çocuğu, Marc'ın eseri, Marc'ın büyük ölçekte hayat kurtarma girişimi olan THUMPR7 yapay kalbi, Oleg Ragoravich'in kalbinin bir zamanlar bulunduğu, dipsiz gibi görünen deliğe yavaşça indirir.

"Dikiş atın," diye bağıırır erkek cerrah asistanı.

Sesi kaba ve boğuktur ve Maggie yine bunun doğal sesi mi yoksa kimliğini gizlemeye mi çalıştığını merak eder. Maggie THUMPR7'yi yerinde tutarken, ortağı cihazın giriş konektörlerini Oleg'in atriyal manşetlerine dikmek için hassas bir iş başlar.

Maggie de ona katılır. Adrenalini hızla yükselmeye başlar.

Gergindir. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştır.

Sert Ses bir an durur. Maggie gözlüklü yüze bakar.

"Sorun yok," der ona. "Başarabilirsin."

Maggie bu cesaretlendirme için minnettardır. Yutkunur ve başını sallar.

İki cerrah, Maggie ve Gruff Voice, artık mükemmel bir uyum içinde çalışıyor, pulmoner arter ve aort boyutlandırma greftleri ile hassasiyet ile, şey,

kardiyotorasik cerrahlar—çok uzun olursa hatlar karışır; çok kısa olursa kan akmaz.

"Önce sol ventrikül," diyor Maggie, ama Gruff Voice ondan bir adım önde. Kalbi Three A'lara hızlı bir şekilde bağlar — "küçük çıtçıtılar" gibi düşünün.

arter, aort, kulakçıklar. Maggie sağ tarafta da aynısını yapar. THUMPR7'nin dört kanadı vardır. Hepsisi açıktır.

"Şimdi," der Maggie.

Gruff Voice, OCS veya "kalp kutusunu" açar ve sağlıklı, kırmızı, atan bir kalbi çıkarır. Hızlı hareket ederek donör kalbi THUMPR7'ye yerleştirir. Maggie, bunun daha önce hiç yapılmadığını fark eder. Bunun, Marc ve Trace'in hayalindeki an olacağını fark eder —

THUMPR7 ile sağlıklı, atan bir kalp nakli. Maggie başını sallayarak görevi devralır. Forseps kullanarak kalbi yerine yerleştirir. Donör kalbin pulmoner arterini THUMPR7'nin plastik kapakçığına tek bir noktadan bağlar. Bu işe yararsa, ihtiyaç duydukları tek bağlantı bu olacaktır. DNA dizileme makinesi normalde ameliyat sonrası greft reddini tespit etmek için kullanılır. Maggie şimdi, anında geri bildirim sağlayan özel olarak tasarlanmış bir makine kullanır. Okumayı kontrol eder.

Şu ana kadar her şey yolunda.

Teknolojilerinin yapmaya çalıştığı şey şudur: yapay kalbin robotik mucizelerini hücre yenilenmesi ve doku uyumluluğu fikriyle birleştirmek. Bunu yapmanın en iyi yolu, tam bir organ kullanmaktır — buradaki gibi atan kalp nakli gibi — ancak gelecekte tam organlar yerine kök hücrelerin yeterli olacağı umulmaktadır.

Gruff Voice, "Sızıntı yok. Kan akışı güçlü." diyor.

Gözlüklerle kaplı gözleri tekrar buluşur. Bunun karar anı olduğunu bilirler. O, ona cesaret verici bir şekilde başını sallar. Maggie bir kez daha derin nefes alır ve perfüzyoniste döner. "Kapatın."

"Bekle, süttten kesmemiz gerekmez mi?"

"THUMPR7 ile olmaz. Hemen etki göstermesi gerekir."

Perfüzyon uzmanı tereddüt eder.

"Yap şunu," diye bağırır Maggie.

Perfüzyon uzmanı isteksizce baypas makinesini kapatır. Bir an için hiçbir şey olmaz. Düz çizgi.

Beş saniye geçer. On saniye.

Perfüzyonist, "Doktor?" der.

"Bekle," der Maggie.

"İşe yaramıyor."

"O zaman her halükarda öldü," der Maggie, içinden alaycı bir ses ekler: "*Ve tek ölü olan o da değil...*"

On saniye daha geçer, on beş, yirmi.

Ivan Brovski, sanki onu kenara itmek istercesine büyük, eldivenli ellerini Maggie'nin omuzlarına koyar. "Doktor McCabe, ne oluyor...?"

Ve sonra, duyulabilir bir homurtuyla, THUMPR7 atmaya başlar.

ÇARP... ÇARP... ÇARP...

Şimdi daha düzenli.

ÇARP... ÇARP... ÇARP...

İşe yarıyor.

VUR... VUR... VUR...

Oda alkışlıyor.

VUR... VUR... VUR...

Maskenin altında, Maggie'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirir. Gruff Voice ile kutlama amaçlı gözlerini kilitlemek için yukarı bakar.

Ama o gitmiştir.

Maggie eldivenlerini çıkarır, önlüğünü çıkarır ve duşa girer.

Duşun su akışı çok güçlüdür. Marc duşta bunu her zaman sevmiştir, belki de insani yardım görevleri sırasında duşlar Marc'ın "hafif idrara çıkma" olarak adlandırdığı şekilde ayarlandığı için daha da çok sevmiştir. Maggie ve Marc dairelerindeki banyoyu yenilediğinde, Marc müteahhide fayanslar, musluklar, renkler, tuvaletler, tasarım hakkında hiçbir fikir belirtmemiş, sadece "Su basıncı o kadar güçlü olsun ki kanayayım" demiştir.

Yine o acı.

Geri geldiğinde garip oluyor. Ameliyat sırasında onu o kadar hissetmemişti. Şimdi, duşta, güçlü su akışı kötü adamın kanını ve dokusunu ondan yıkarken, keder bir kez daha gizlice saldırıyor.

Kurulanıp tekrar eşofmanını giydi. Çıkarken takması için tam boy maske ve gözlük vardı. Boş ver. Onu tanırlarsa ne olur ki? Tekrar ana tünele girip geçici yoğun bakım ünitesine doğru yöneldi. Pencereden içeri baktı. Ragoravich hala baygındı. Monitörler ve aşırı maskelenmiş altı personel vardı. Maggie, bu insanların herhangi birinin kendi ekibinde olup olmadığını merak etti.

Camın arkasından, sesi tekrar duyar.

VUR... VUR... VUR...

Arkasında, Ivan Brovski'nin sesini duyar. "Muazzam bir başarı."

Maggie kaşlarını çatır. Ivan bunu pencerenin yansımada görür. "Katılmıyor musun?"

ATIM... ATIM... ATIM...

"Oleg'i uyardım. Seni uyardım. İnsanlarda kullanıma hazır olduğunu sanmıyorum." Ona dönerek, "Benimle birlikte olan diğer cerrahlar kimdi?" diye sordu.

"Bunu sana söyleyemem."

"Gizlilik nedeniyle mi?"

"Evet. Artık insanları nasıl işe aldığımızı biliyorsun. Onlara nasıl ödeme yaptığımızı biliyorsun. Rusya'da senin yaptığın gibi."

"Rusya demişken," diyor Maggie. "Beni neredeyse öldürüyordu."

"Hayır, aslında hayır. Çatıya koşun. Adamlarım tepki gösterdi. Aleksander de o sırada kaçıyordu. Bu bir tür panik yarattı. Her şeyi kapatmak istedik. Sana ihtiyacımız vardı, ama adamlar görevi bilmiyorlardı. Ve sonra, tabii ki, Nadia vardı."

BEAT... BEAT... BEAT...

"Nadia ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "O birçok yönden evin hanımıydı." "Yani o istediğini..."

"Bilmiyorum," diyor Brovski. "Artık önemi yok, değil mi? değil mi?"

BEAT... BEAT... BEAT...

"Nadia beni buraya getirdi," diyor

Maggie. "Ne demek istiyorsun?"

"Telefonunu görebilir miyim?"

"Anlamadım?"

Elini kaldırıp ona telefonu vermesini işaret ediyor. Brovski itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonra fikrini değiştirip yüzüyle telefonu açıyor ve ona uzatıyor. Maggie telefonu alıyor ve uygun uygulamayı aramaya başlıyor. Brovski onun omzunun üzerinden izliyor. Maggie umursamıyor. Uygulamayı açtığında aşağı kaydırıyor.

"İyi zamanlama," diyor. "Burada olmam."

Hmm. Düşürülen iğne orada. Nadia doğruyu söylemiş.

"O ne?" diye sorar.

"Önemli değil."

Maggie telefonu ona geri verir. "Sanırım iyi zamanlamaydı, tam da ameliyatı yapmam gerektiği anda Fransa'ya gelmem."

Brovski omuz silkiyor. "Seni istediğimiz zaman alıp buraya getirebilirdik."

"Öyleyse neden almadınız?"

Yine omuz silkiyor. "Gerek yok. Sen geldin."

BEAT... BEAT... BEAT...

"Evet, buna pek inanmıyorum, Ivan."

"Ben de pek inandırıcı bulmuyorum."

"Kocamı kimin öldürdüğünü biliyor musun?" Aynen böyle. Gözlerini ondan ayırmıyor.

"Oleg ve benim neye inandığımızı söyleyebilirim." Bekledi.

"Sizler adrenalin bağımlısısınız. İnsani yardım görevlerinizde her zaman çok fazla risk aldınız ve tıbbi yardımlarınız bazılarına fayda sağlasa da, buna değmedi. Kurtardığınız birçok kişi, sefalet içinde kısa ve sefil bir hayat sürdürdü ya da bir sonraki savaşta öldürüldü. Böyle riskler almanıza gerek yoktu. Daha güvenli davranabilirdiniz.

Bunun yerine, zarları atmaya devam etmeyi seçtiniz. Sonunda zarlar iki bir geldi."

VUR... VUR... VUR...

"Yani bu sadece bir zaman meselesiydi," diyor.

"Daha fazlasını istediğini biliyorum. Belki de vardır. Kocan bir kahraman olarak öldü. Ama aynı zamanda bir aptal olarak da öldü."

Ivan Brovski uzaklaşmaya başlar.

"Peki ya Trace Packer?"

Hiçbir şey söylemez.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

BEAT... BEAT... BEAT...

"Yorgun olmalısınız, Doktor McCabe." "Bu bir cevap değil."

"Bugün sana verebileceğim tek cevap bu." Çıkışa doğru başını sallar. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Ona doğru ilerlemeye başlar, ama adam bir odaya girip kapıyı arkasında kilitler. Belki de en iyisi budur. Şu anda, ondan gerçeği öğrenmek için yeni bir strateji bulmak için çok yorgun. Sola dönüp, o devasa beyaz arterden merdiven boşluğuna doğru ilerler. Merdivenlerin tepesinde, varilleri kenara iter. Küflü eski mahzene geri dönmüştür. Sağa, kapıya bakar ve beyzbol şapkası takan bir adamın çıktığını görür.

"Dur!" diye bağırır.

Adam durmaz. Kapı arkasından kapanır. Maggie onun peşinden koşar

Tabii ki, o herhangi biri olabilir. Karşısında duran karşısında duran cerrah olmak zorunda değil. Ama beyzbol şapkası takıyor. Bu anlamsız olabilir, ama Fransa'da beyzbol şapkası takan çok fazla erkek görmezsiniz. Amerika Birleşik Devletleri'nde, özellikle birisi tanınmak istemediğinde, beyzbol şapkası neredeyse vazgeçilmez bir aksesuardır.

Ama Fransa'da?

Kapıyı açar ve büyümüş bağlara doğru koşar. Havalandırma borularından gelen bayat havanın olduğu sığınaktan çıkmak iyi gelir. Dışarıdaki hava hem tatlı hem keskin, hem topraksı hem de ruhani.

Sola bakar. Hiçbir şey yok. Sağa bakar. Hiçbir şey yok. Bildiği kadarıyla tek çıkış yolu sağda, buraya geldiğinde ve gittiğinde kullandığı kapıdır. O yöne doğru koşar. Son virajı döndüğünde kapıyı ve kapının arkasından beyzbol şapkalı adamın bir arabanın arkasına bindiğini görür.

"Dur!"

Adam durmaz. Arabaya binip kapıyı kapatır. Maggie ona doğru koşar, ama çok geçtir. Araba hareket etmeye başlar. Kapı kapanır. Maggie, araç ormana doğru kaybolurken tel örgüye vurur.

Adam gitmiştir.

YİRMİ ALTI.

Kapı nihayet yeniden açıldığında, Maggie yola koyulur. Açıklıkta Porkchop ve motosikletini bulur.

"Ne zamandır burada bekliyordun?"

Porkchop, bileğinde saat olmadığı halde, saatine bakıyormuş gibi yapar. "Seni bıraktığımdan beri."

"Bu on iki saat önceydi."

Omuz silker. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Şu anda değil."

"Atla."

Porkchop ona bir kask uzattı. Sessizce geri döndüler — motosiklette konuşmak/bağırarak çok yorucu, söyleyecek bir şey olsa bile. Yüzüne çarpan rüzgar muhteşemdi. Maggie gözlerini kapattı ve rüzgarın onu serinletmesine izin verdi. Porkchop müzik çalmadı. Her zamanki gibi. Sadece motosiklet ve yol var. Masajları unut. Aromaterapiyi, hidroterapiyi, saunaları, vücut sargılarını, jakuzileri unut. Bu huzur, yalnızlık ve özgürlük. Onun daha çok sevdiği tek yer... Marc gittiğine göre, artık tek bir yer kaldı.

Ameliyathane.

Onun kilisesi, onun sığınağı. Tanrım, onu ne kadar özleyorsün.

Arabayı park ederken, Guillaume ve Élodie çeşitli şaraplar ve peynirlerle dolu büyük bir çiftçi masasından el sallıyorlar.

"Bir şey yemek ister misin?" diye sorar Porkchop.

Kız başını sallar. "Şu anda sosyal becerilerim pek iyi değil."

"Anlıyorum."

"Sen git. Ben konuk evine yürüyeceğim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Rahatlamak için zamana ihtiyacım var."

O başını sallar, motosikleti kapatır ve masaya doğru yürür. Maggie bağların arasından geçen yolu takip eder. Konuk evine girer. Porkchop'un yatak odasına gider ve çantasının yan cebini açar. İşini bitirince dışarı çıkar. Altın rengi sis geri dönmüştür. Her şeye dokunur. Renkler renktir, ama bu altın rengi sisin dokunduğu bir bağda renkler asla sabit kalmaz; canlı, nefes alan bir şey haline gelirler.

Misafirhanenin yakınındaki sakin bir yerde durur ve bir ağaca yaslanır. Uzağa bakar ve sessizliği içinize çeker. Artık bitti. Bunu anlar. Tüm cevapları alamazsınız. Bu hayatın bir parçasıdır. Yakında eve dönecek...

...neye?

Marc yok. Ameliyat yok.

O anda, soğuk çeliğin kafatasının arkasına bastırdığını hisseder.

Bir ses, "Onu sen öldürdün" der.

Maggie'nin gözleri kapanır.

Nadia.

"Trace'in telefon kayıtlarını tekrar kontrol ettim," der Nadia dişlerini sıkarak. Silahın namlusunu Maggie'nin kafasına dayamış halde tutar. Maggie hareket etmeye cesaret edemez, gözleri hala altın rengi sis ve soluk mavi gökyüzünde. "O ayrılmadan önceki gün onu cep telefonundan aradın. Onu aradın ve bir şey söyledin, sonra birdenbire eşyalarını toplayıp sana geldi."

Nadia, Maggie'nin önüne geçecek şekilde dönüyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Bana yalan söylersen, tetiği çekeceğim."

Maggie konuşmaz.

"Trace'i aradın mı? Evet mi, hayır mı?" "Evet," diyor Maggie.

Kadınlar	kadınlar	yüz yüze	yüz yüze
Nadia	hedefliyor	hedefliyor	silahı Maggie'nin

kalbine nişan alır. "Ona ne dedin?"

Maggie'nin gözünden bir damla yaş düşer.

Nadia'nın sesi artık hırçınlaşmıştır. "Ona ne dedin?"

"Ona TriPoint mülteci kampını ziyaret ettiğimi söyledim," diyor Maggie. Sesi kendi kulaklarında tiz geliyor, sanki

çok uzaktaydı. "Ya da ondan geriye kalanlar. Mültecilerin çoğu başka yerlere nakledilmişti. Onları takip ettim. Bulabildiğim tüm kurtulanları buldum. Hepsi bana, onları katleden militanların sağlık ekibini rahat bıraktığını söyledi. Aisha adında bir kadın vardı, bir kolunu ve bir bacağını kaybetmişti. Bir pala ile kesilmişti. Kumda kan kaybından ölmesi için bırakılmıştı. Ama ölmedi. Tek kolunu ve dişlerini kullanarak giysilerini yırtıp turnike yaptı. Trace'in kampa geri döndüğünü gördüğünü söyledi. Marc o zaman hayattaydı. Bundan emindi."

Maggie, Nadia'nın gözlerine bakarak bekler. "Yani sen düşündün ki..." Nadia başlar.

"Hiçbir şey düşünmedim. Trace'e onu görmem gerektiğini söyledim. Marc'a olanlarla ilgili bana anlatılanlarda tutarsızlıklar olduğunu söyledim. Konuşmamız gerektiğini söyledim. Yüz yüze. Göz göze. Böyle."

"Peki o geldiğinde?" Maggie başını sallar.

"Onu sen öldürdün," der

Nadia. "Hayır."

"O zaman..."

"Trace gelmedi. Kaçtı." Nadia silahı kaldırır. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum. Trace gelmesi gerekiyordu. Onu bekledim. Ama bunun yerine, bilmiyorum, Apollo Longevity'den o cihazı çaldı ve kaçtı."

Başını sallar. "O böyle bir şey yapmaz."

"Nadia, ikimiz de yaptığını biliyoruz. Steve'i duydu." "Peki sonra ne oldu? Şimdi nerede?"

Maggie omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun." Nadia silahı Maggie'nin yüzüne doğru iter.

"Onu sen öldürdün."

Ve sonra Maggie arkasında tanıdık bir ses duyar:

"Yalan söylemiyor. Trace'i o öldürmedi." Dönüp Porkchop'u görür.

"Ben öldürdüm."

Porkchop'un da bir silahı vardır. Nadia'ya silahını bırakmasını söyler. Nadia bırakır. Silahı tekmelemesini söyler. Nadia tekmeler. Sonra Porkchop Maggie'ye döner. Nadia'ya artık bakmaz bile. Sanki Nadia orada değilmiş gibi.

Maggie. Porkchop.

Dünyanın geri kalanı kaybolur.

Maggie uzuvlarının soğuduğunu hisseder. Ne yapacağını bilemez. Orada durur, başını sallar.

"Bilmiyorduk," diyor Maggie ona.

"Biliyorduk."

"Emin değildik," diye ısrar eder. "Bazı tutarsızlıklar vardı..."

"Tutarsızlık yok," diyor Porkchop. "Sen gerçeği görmek istemedin."

"Yani sen..." Maggie tekrar başını sallar.

"Trace Dulles'a uçtu. Nadia'nın sana söylediği gibi. O geldiğinde, Pinky havaalanındaydı. Onu takip etti. Trace sokakta birinden silah satın aldı. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

Maggie sadece başını sallar.

"Onu yakaladığımızda, Trace'in üzerinde fenobarbital ve klonazepam ile birlikte o silah vardı. Onu sorguya çektik. Sana ilaç verip, bildiğin her şeyi öğrenmeyi planlıyordu ve sonra seni öldürmeyi planlıyordu. Ölümünü intihar gibi göstermeyi planlıyordu. Marc yüzünden depresyondaydın. Bunu herkes biliyordu. Telefon kayıtları da bunu doğrulayacağı için yetkililere senin onu aradığını söyleyecekti. Sesin intihar eğilimli ve depresif geliyordu. İlk uçağa atladı, evine geldi ve..." Porkchop geri kalanını omuz silkerek geçirir.

Maggie konuşamıyor.

Nadia, "Yani onu öldürdün mü?" der.

"Evet." Porkchop'un sesi düzgün ve netti. Tereddüt yoktu, kararsızlık yoktu. Bu, dünyadaki en bariz şeydi. Dönüp Nadia'ya baktı. "Ve sen onun oğlumu öldürdüğünü biliyordun. Maggie Trace'i aradığında ve o ortadan kaybolduğunda, çoğu insan Maggie'nin ona bir şey yaptığı sonucuna varmazdı. Ama sen vardın. Çünkü

Maggie'nin bir nedeni olduğunu biliyordun. Trace'in kocasına ne yaptığını biliyordun."

Nadia hiçbir şey söylemez.

Porkchop silahı kaldırır ve ona doğrultur. Maggie, "Porkchop," der.

O onu görmezden gelir. "Trace'in oğlumu öldürmesine yardım ettin mi?" "Hayır," der Nadia.

"Onu kurtardığımı sanıyordum."

Bu onu yavaşlatır. Silahını kaldırmaya devam eder. "Açıkla," der.

"TriPoint kampına giderken, bu genç militanlar...

Çocuk Ordusu... Trace onları Marc'ı öldürmeleri için tutmuştu. Bizi yakalayana kadar bunu bilmiyordum. Onları bu işten vazgeçiren benim. Trace ve ben sonra konuştuk. Bana başka bir yol bulacağına söz verdi."

"Eğer bu doğruysa..."

"Doğru."

"O zaman Trace sana yalan söyledi."

Nadia bir an durduktan sonra, "Sonunda Trace durumu olduğu gibi gördü," dedi.

"Ne olduğunu?"

"Ya o ya da Marc. Marc söyleyecekti. Bu, Marc ve Maggie için kötü olurdu, ama Trace için sonun başlangıcı olurdu. Organları toplayan oydu. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. Marc'a bunu anlamasını sağlamaya çalıştı. Marc'a yaptıklarının aslında iyi olduğunu, dünyayı değiştirebileceğini anlamasını sağlamaya çalıştı. Yaptıkları iş hayat kurtarıyordu. Organ bağışını daha basit, daha güvenli ve daha kolay hale getirmenin eşiğindydiler. Trace kendine sürekli soruyordu, Marc bunu nasıl göremiyordu? Ve yine de, yine de, Trace'in doğru olanı yapacağını düşünüyorum. Ama sonra TriPoint'te katliam oldu ve Trace geri döndü. Arkadaşını kurtarmak istediğini söyledi. Böyle bir deneyimin Marc'ın gerçeği görmesini sağlayabileceğini söyledi. Bu yüzden bilemedim. Emin değildim. Önceden planlanmış bir şey değildi. Bilemiyorum, fırsat suçuydu.

Nadia, Maggie'ye bakar.

"Bu, kocamı daha az ölü yapmaz," der Maggie ona.

Nadia buna cevap veremez. Kimse veremez. Bir süre öylece dururlar. Kimse konuşmaz. Kimse kıpırdamaz. Maggie onlardan uzaklaşır

ve başlara doğru bakar. Güneş alçalır, gökyüzünü mor ve turuncu renklerle boyar. Sonunda cevapları bulmuştur. Gerçek sizi zgr kılar derler, ama şu anda Maggie'yi sonsuza kadar esir alacakmış gibi geliyor. Porkchop'un adını seslendiğini duyar, ama o bile çok uzaklarda, ona ulaşamıyormuş gibi gelir. Duymak istemiyor. Cevap vermek istemiyor. Düşünmek, işlemek, değerlendirmek veya sonuşlarını düşünmek istemiyor.

şu anda değil.

şu anda, sadece mor ve turuncu renklerin oluşturduğu sarmal şekle bakıp, dünyanın yok olmasını dilemek istiyor.

EPILOG

Maggie Baltimore'a döndükten üç gün sonra, Vipers'ı arar ve Porkchop ile konuşmak ister. Onu bağdaki son günden beri görmemiştir.

Ödemeli telefonu açan kadın, ona ulaşamadığını söyledi. "Maggie olduğunu söyle."

"Porkchop ortadan kayboldu."

"Yani nerede olduğunu bilmiyor musun?" "Kimse bilmiyor."

"Onu gerçekten ihtiyacım olduğunu varsayalım."

"O ortadan kayboldu," der kadın, "ama acil bir durum olursa onu geri getirebiliriz." Sonra daha nazik bir sesle ekler: "Ona zaman tanı, Maggie."

Bir hafta geçer. Kadın tekrar Vipers'ı arar. Kadın ona aynı şeyi söyler. Bir hafta daha geçer. Aynı şey.

Porkchop'tan hiçbir iz yok.

Fransa'daki son gününden üç hafta sonra, Pinky aradığında ankesörlü telefonu açar.

"Porkchop hala haber vermiyor."

"Ona bildiğimi söyle," der Maggie. "Ona bildiğimi ve umursamadığımı söyle."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik olur. Sonra Pinky, "Bildiğini sanıyorsun. Ama bilmiyorsun," der.

Sonra telefonu kapatır.

İki gün sonra Charles Lockwood onu arar. "Oleg komada. Ama kalbi hala göğsünde atıyor."

AT... AT... AT...

"Bana haber verdiğin için teşekkürler."

"Ayrıca The Vineyard, tüm operasyon, kapatıldı." "İyi."

"Büyük bir kayıp değil," diyor Charles. "Oleg en iyi bilim adamlarını ve araştırmacıları sonunda hiç tutmadı. En iyi bilim adamları ve araştırmacılar kurallar ve protokollerden şikayet edebilirler, ama bunların neden olduğunu anlarlar. Karanlıkta köşeleri kesmek yerine, gün ışığında çalışmak isterler. Oleg bunu hiç anlamadı."

"Aradığın için teşekkürler," diyor Maggie. "Kendine iyi bak, Charles."

"İrtibatı koparmayalım," diyor.

"Evet, sanmıyorum," diye cevaplar Maggie, ama Charles çoktan telefonu kapatmıştır.

Maggie'nin telefonu tekrar çalar. Arayan numara, Vipers'daki Vipers'daki ankesörlü telefon olduğunu gösterir.

"Porkchop geri döndü," diyor

Pinky. "Yarın gelirim."

Aramayı sonlandırır ve dışarıya, serin gece havasına çıkar. Derin bir nefes alır. Yılın bu zamanında, mahalle her zaman taze kesilmiş çim ve arka bahçede yapılan barbekü kokar. Burroughs ailesi — anne, baba, oğul, kız — ön bahçelerinde oturmaktadır. Hepsi Maggie'ye el sallar. Maggie zorla gülümser ve el sallar. Sokağın karşısındaki biri, şaşırtıcı derecede dokunaklı bir Nick Cave baladını yüksek sesle çalıyor. Sevdiğine onu beklediğini tekrar tekrar hatırlatırken sesi ham ve kırılgan.

Maggie gözlerini kırıştırır, yutar ve telefonunu kaldırır. Titreyen parmağıyla keder botu simgesine tıklar. Uygulama canlanır.

Marc'ın yüzü belirir. Ona gülümser. "Ah

Mags, seni görmek ne güzel."

Ekrana bakıyor. Nick Cave aynı sevgiliye şimdi uyu, şimdi uyu, istediğin kadar uyu diye şarkı söylüyor. Maggie gözlerini kapatıyor ve şarkının geri kalanını dinlemeye zorluyor kendini. Şarkı bittiğinde, son bir kez derin nefes alıyor ve içeri giriyor. Mutfığa girdiğinde, Sharon ona bakıyor.

"Bunu silmeliyiz," der Maggie, uygulamayı işaret ederek. "Kalıcı olarak."

Tren Penn İstasyonu'na girer.

Pinky onu 33. Cadde'de bekliyor. Sessizce Vipers for Bikers'a gidiyorlar. Kapalı. Pinky kapıyı açıyor ve onu içeri alıyor. Ve orada, odada tek başına dolaşan Porkchop var. Bugün Zen benzeri bir sabrı yok. Güneş gözlüğü takmamış. Dönüp ona parçalanmış gözlerle bakıyor.

"Pinky'ye bildiğini söyledin," diyor.

Maggie başını sallıyor.

"Söyle bana."

"Pasaportunu gördüm."

Porkchop derin bir nefes alır. "Ne zaman?"

"Nadia gelmeden hemen önce."

İkisi de durur.

Nadia.

"Onu bırakmak zorundaydım," diyor

Porkchop. "Biliyorum."

"Arkamı kollamak zorunda kalsam bile."

"Doğru kararı verdin."

"Başka ne yapabilirdim ki?"

Buna cevap vermenize gerek yok. Porkchop silahı Nadia'ya doğrultmuş, parmağı tetiğin üzerinde titriyor, yüzü acı içinde bükülmüştü. Ama tetiği çekmedi. Bunun yerine, "*Seninle kalacak*" diye mırıldandı ve Nadia'ya gitmesini söyledi.

"Pasaportumu neden kontrol ettin?" diye sordu.

"Giysilerin zaten odandaydı ve sonra Florence sana konaklamandan memnun olup olmadığını sordu, oysa daha yeni gelmiştik. Neden böyle bir şey sorsun ki? Sonra uçuş tarifelerine baktım. JFK'den Dubai'ye Londra'da durmadan giden bir uçuş yoktu, günün ilerleyen saatlerine kadar. Ben de düşünmeye başladım. Trace'i eve gelmesi için aradıktan sonra, Apollo Longevity'ye girdi. Sadece fenobarbital ve klonazepam almak için bunu yapmazdı. THUMPR7'yi ve yardımcı ekipmanı çaldı. Bunlar onun hapisten kurtulma kartı olacaktı. Benim tahminim, onu Wells Fargo

bankasına koymayı planlamıştı. Ama bunu yapma şansı olmadı çünkü sen onu öldürdün. Bu da THUMPR7'nin *sende* olduğu anlamına geliyor. Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?

"Oldukça iyi."

"Peki, ne tür bir anlaşma yaptın, Porkchop?"

"Barlow aracılığıyla Ivan Brovski ile iletişime geçtim. Onlara aradıkları yapay kalbi bulduğumu söyledim. Onu ona götürecektim. Seni Fransa'ya götürüp ameliyatı yapmaya ikna edecektim. Karşılığında bize çok büyük bir miktar para ödeyecekler ve bizi rahat bırakacaklarına söz vereceklerdi. Anahtar nokta buydu: sen ve ben kurtulacaktık. Marc'ı kimin öldürdüğünü zaten biliyordum. Trace'e ne olduğunu da biliyordum..."

"Ama ben bilmiyordum."

"Yeterince biliyordun."

"Hayır, üzgünüm, benim adıma bu kararı verme hakkın yok

."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Evet, Marc için ne kadar iyi sonuçlandığını bir bak."

Porkchop yüzünü buruşturur. "Biliyorum. Hatalıydım.

Özür dilerim." "Artık sır yok."

"Artık sır yok," diyor Porkchop. Ses

tonunda rahatsız edici bir şey var. "Başka var mı?"

Çenesiyle ona işaret eder. "Neden önce sen başlamıyorsun?"

Maggie hiçbir şey söylemez.

"Bana babanın silahından bahsetmek ister misin, Maggie?"

Her şey durur, sanki oda nefesini tutmuş gibidir.

nefesini tutuyormuş gibi.

Porkchop ona doğru bir adım atar. "Bodruma indir. Baban eski otuz sekizliğini orada saklıyordu. Sharon seni gördü. Endişelendi ve beni aradı." Başını eğiyor. "Onun silahıyla ne yapmayı planlıyordun?"

Hiçbir şey söylemez.

"Trace ertesi gün ortaya çıkacaktı. Marc'ı öldürdü ve bu işten paçayı sıyracaktı. Sen bunu biliyordun. Söylesene Maggie, babanın 38'lik tabancasıyla ne yapmayı planlıyordun?"

Gözlerinden yaşlar süzülür.

"Bir adamı öldürdüğünde," diyor Porkchop, "bu seninle kalır."

"Seninle kalır..."

"Ve," diyor Maggie, "sen benim için bunu istemedin." "Senin için bunu istemedim."

"Ve bu yüzden..."

"Yalan söylemiyordum. Trace'i takip ettik. Seni öldürmeyi planlıyordu." "Ya planlamamış olsaydı?"

"Varsayımlar üzerinde konuşmanın bir anlamı yok." "Seni seviyorum," diyor.

Porkchop başını sallar, gözleri de yaşlarla dolmuştur. "Ben de seni seviyorum."

O zaman ona doğru koşar. Kollarını ona dolayarak onu kendine çeker. Başını omzuna yaslar. Maggie'nin gözleri sola, odanın ortasına bakar, o motosikleti arar ve bulur ve bir an için Marc'ın tam orada olduğunu, onu sürdürdüğünü, her zaman göğsüne ulaşan ve kalbini nazikçe burkan o gülümsemeyi ona verdiğini emin olur.

Her şey bitti.

"Artık sır yok," diye fısıldadı tekrar. Ama onun vücudunun gerildiğini hissetti.

"Porkchop?"

Marc

uzaklaşır. "Ne var?"

"Ragoravich ile yaptığım anlaşma." "Ne olmuş ona?"

"Ona sadece tıbbi ekipman getirmedim." Bekler.

Porkchop ona bakar, gözlerini kırpar, sonra yana döner. O da Marc'a hediye ettiği eski model bisiklete bakmaktadır.

"O benim oğlumu öldürdü," diyor.

"Biliyorum."

"Oğlumu öldürdü. Ve şimdi orada, ağzını açıp, Nadia'ya organ nakli yapmak istediği konusunda anlattığı aynı saçmalıkları bana da anlatıyor."

Odanın sıcaklığı on derece düşer. "Ne yaptın, Porkchop?"

"Onu öldürmedim."

"Ne?"

"Son isteğini yerine
getirdim." "Ne isteği?"

Onun bakışlarını karşılıyor. "Daha fazla organ
nakli." Gözleri şimdi soğuk ve uzaklaşıyor.

Ve sonra Maggie anlar. "Porkchop?"

"Önce kornealarını bağışladı. Birinin görme yetisini geri
kazandırdı." Maggie başını sallamaya başlar.

"Sonra böbreğini bağışladı. Muhtemelen bir hayat kurtardı. O buna
inanıyordu, değil mi? Oğlumu bunun için öldürdü. Sonra akciğerinin bir
kısını bağışladı, çok fazla değil, yoksa ölecekti. Ben bunu istemedim.
En azından henüz değil. Karaciğeri de öyle. Sonra pankreası. Başka
ne bağışladı hatırlamıyorum." Porkchop yutkunur, ama sesi sabit kalır.
"Ve sonunda, Oleg Ragoravich'in atan bir kalbi ele geçirmek için her
şeyi yapacağını anladığımda..."

Daha fazlasını söylemez. Söylemesine gerek yoktur.

Orada duruyorlar. Birlikte. Maggie ne kadar süre orada kaldıklarını
bilmiyor. Sonunda biri kapıyı açıyor. Bara giriyorlar. Sonra başka biri.
Biri merhaba diyor. Daha fazla insan geliyor. Maggie ve Porkchop
ayrılıyor, insanları selamlıyor, kucaklaşıyor, ama Maggie'nin duyabildiği
tek şey ameliyathaneden çıkarken duyduğu ses.

ATIM... ATIM... ATIM...

ÖNCEKİ ÖLÜMLER İÇİN TEŞEKKÜR VEDA

Öncelikle, sırasıyla Tennessee Hava Ulusal Muhafızları ve ABD Hava Kuvvetleri'nde görev yapmış olan annem ve babam, Betty ve John Witherspoon'a teşekkür etmek istiyorum. Askeri hastanelerde ve ardından özel sağlık hizmetlerinde geçirdikleri kırk yıllık hizmetleri, bu romanın arka planını oluşturdu. Çocukken askeri üslerde, askeri sağlık çalışanlarının aileleriyle çevrili bir ortamda yaşarken, başkalarını yardım etmek için kendi hayatlarını tehlikeye atan toplulukların birbirleriyle olan bağlarını öğrendim. Ameliyatlara ve hasta bakımı hakkında yapılan, heyecan verici tıbbi deneyimlerle dolu akşam yemeği sohbetleri, Maggie ve Marc'ın sağlık hizmetlerine olan tutkularını yazmamda bana ilham verdi. Çocukluğumda hastanelere ve askeri üslere yaptığım ziyaretler, başkalarına hizmet etmek için yaşamak en asil yaşam tarzı olduğu konusunda bana güçlü bir ders verdi. Anne ve baba, sizi seviyorum.

Reza, Kevin, Steven, Dasha, Nader ve bir gün ziyaret edebileceğimi hayal edebileceğim yerlerin ve dünyaların ayrıntılarını oluşturmama yardımcı olan diğer birçok kişiye teşekkür ederim. Benimle paylaştığınız her hikayeye gerçeklik ve mizah kattınız. Teşekkür ederim.

Ben Sevier, Lyssa Keusch ve Grand Central Publishing'in tüm ekibine, ilk günden itibaren bu fikre inandıkları için teşekkür ederim. Bu deneyim boyunca, sizin coşkunuz bana destek oldu.

Kitap ajansım Cait Hoyt'a teşekkür ederim, özellikle teslim tarihini geçip çok gergin olduğumda, her zaman en büyük destekçim oldu. Her zaman beni tekrar yoluma sokup, gerçekten özgün bir şey yazdığımı ikna ettin. Bu, umabileceğim en büyük iltifattır!

Kate Childs-Jones, Meredith O'Sullivan, Chelsea Thomas, Maha Dakhil, Gretchen Rush, Rick Yorn, Josh Dembling ve , tüm ekibime, , her zaman emin olmasını sağladığınız için sonsuz teşekkürler.

her yaratıcı projede desteklenir. Sizin sıkı çalışmanız ve teşvikiniz sayesinde ilk romanımı yazmak biraz daha az ürkütücü geldi —dikkat edin, sadece "biraz" dedim.

Hayatımı düzenli tutan ve beni olduğumdan çok daha toplu gösteren Hillary, Beatrice, Jenna ve Jeff'e teşekkür ederim! Düzeniniz, detaylara gösterdiğiniz özen ve derin sadakatiniz benim için çok değerli.

Hayatımdaki birçok farklı çılgın trenin otuz yılı aşkın bir süredir (yutkun!) zamanında çalışmasını sağlayan Rachel Bati'ye teşekkür ederim. Günde üç yüz e-posta, beş yüz telefon görüşmesi ve en az yedi moral konuşması, yaratıcılığımın her yönden gelişip büyümesine olanak sağladı. Beni motive ettiğin tüm küçük şeyler için sana sonsuza kadar minnettar olacağım, saçınla ilgili komik hikayeler ve uzun iş günlerinde beni neşelendirmek için hazırladığın en sevdiğim sürpriz kurabiyeler de dahil. Seni seviyorum!

Harlan Coben'e bu muhteşem yolculukta benimle birlikte yer almayı kabul ettiği için teşekkür etmek istiyorum. Sizin gibi saygın bir yazarı ilk kez benimle birlikte yazmaya ikna etmeyi nasıl başardığımı bilmiyorum, ama benim fikir tohumumu alıp bu büyüleyici dünyayı inşa ettiğiniz için size sonsuza kadar minnettar kalacağım. Küresel tıbbi entrikalar ve büyük yolsuzluklarla dolu, süper gücü cerrahi becerisi olan bir kadının etrafında dönen bir roman, uzak bir hayal gibi görünüyordu. Bir fikri tam anlamıyla ete kemiğe büründüren, sayfalarını çevirirken heyecan veren bir gerilim romanına dönüştürme yeteneğinizle Maggie McCabe'i hayata geçirdiniz. Ve tüm süreci çok eğlenceli hale getirdiniz! İşbirliğimizden ve içindeki derin insanlıktan büyük gurur duyuyorum. Dünyanın en iyi ortağı olduğunuz için teşekkür ederim.

Hayal gücümün sınırlarını keşfetmem ve daha fazla hikaye anlatma hayali kurmam için bana ilham veren Reese's Book Club yazarları, okuyucular ve kitapçılar dahil olmak üzere tüm favori yazarlarıma teşekkür ederim.

Son olarak, harika çocuklarıma ve aileme, bu kitapta sizin sevginizin benim için ne kadar değerli olduğunu anlatmaya yetecek kadar sayfa yok. Dünyanın en cesaret verici ailesine sahip olduğum için çok şanslıyım.

—Reese Witherspoon

Reese'in söylediklerine katılıyorum.

Bu kitaba katkıda bulunan kişileri sırasız olarak listeleyeyim: Ben Sevier, David Shelley, Lyssa Keusch, Danielle Thomas, Beth de Guzman, Karen Kosztolnyik, Colin Dickerman, Jonathan Valuckas, Matthew Ballast, Quinne Rogers, Lauren Sum, Staci Burt, Tiffany Porcelli, Andrew Duncan, Taylor Parker-Means, Alexis Gilbert, Joseph Benincase, Albert Tang, Liz Connor, Rena Kornbluh, Rebecca Holland, Mari C. Okuda, Jennifer Tordy, Ana Maria Alessi, Nita Basu, Laura Essex, Melanie Schmidt, Venetia Butterfield, Selina Walker, Charlotte Bush, Olivia Thomas, Rebecca Ikin, Lucy Hall, Alice Gomer, Anna Curvis, Meredith Benson, Mary Karayel, Diane Discepolo, Jamie Megargee, Lisa Erbach Vance, Samantha Reiter ve Anne Armstrong-Coben, MD.

Robert Silich, MD, FACS adlı dahiyane kişiye çok özel bir teşekkür etmek istiyorum. Reese ve ben tıbbi konularda birçok doktor ve bilim insanından büyük yardım aldık, ancak Rob gerçekten fazladan bir adım attı ve bizim için eğlenceli, zekice ve sıra dışı araştırmalar yaptı. Teşekkürler dostum.

Ve tabii ki, ortağım ve arkadaşım Reese Witherspoon hakkında ne söyleyebilirim? Reese'in görüldüğü kadar havalı, nazik ve zeki olup olmadığı sorusu bana sürekli soruluyor ve dürüst cevap hayır, o hayal ettiğinizden daha havalı, daha nazik ve daha zeki. Bu yolculuğu seninle birlikte yapmak bir onur ve büyük bir zevkti. Sen cömert, şefkatli, anlayışlı ve zeki bir ortaksın.

—Harlan Coben

Bir Sonraki Harika Kitabını Keşfet

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön izlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

YAZARLAR HAKKINDA

Reese Witherspoon, ödüllü bir aktris, yapımcı, *New York Times*'in en çok satan yazarı ve kurucudur. 2016 yılında, senaryolu ve senaryosuz televizyon programları, sinema filmleri, animasyon dizileri, podcast'ler, sesli hikaye anlatımı ve dijital diziler gibi tüm platformlarda kadınları her hikayenin merkezine koyan Hello Sunshine medya markasını kurdu. Hello Sunshine, hikayeler, yazarlar ve diğer üyelerle anlamlı bağlantılar kuran bir topluluk olan Reese's Book Club'a da ev sahipliği yapmaktadır. Witherspoon, *Walk the Line*, *Wild*, *Election* ve *Legally Blonde* gibi sinema filmlerindeki rolleriyle ve Emmy Ödülü kazanan *Big Little Lies*, *Little Fires Everywhere* ve *The Morning Show* gibi televizyon dizileriyle tanınmaktadır.

Harlan Coben, *New York Times*'in en çok satan yazarlarından biri ve dünyanın önde gelen hikaye anlatıcılarından biridir. Gerilim romanları kırk altı dilde yayınlanmış ve dünya çapında doksan milyon baskı adediyle bir düzineden fazla ülkede en çok satan kitaplar listesinde birinci sırada yer almıştır. Myron Bolitar serisi, Edgar, Shamus ve Anthony Ödülleri'ni kazanmıştır. Coben ayrıca, Netflix'te yayınlanan ve dünya çapında büyük başarı elde eden *Missing You*, *Fool Me Once*, *Stay Close*, *The Stranger*, *The Innocent*, *Gone for Good*, *Hold Tight* ve *The Woods* gibi birçok televizyon dizisinin yaratıcısı ve yapımcısıdır. Yakında yayınlanacak televizyon dizileri arasında *Run Away*, *I Will Find You* ve *Lazarus* bulunmaktadır.

Daha fazla bilgi için şu adresleri
ziyaret edebilirsiniz: X @ReeseW
Instagram @reesewitherspoon
TikTok @reesewitherspoon

HarlanCoben.com

X @HarlanCoben

Facebook.com/HarlanCobenBooks

Instagram @HarlanCoben

Netflix.com/HarlanCoben

TikTok @harlan_coben

REESE WITHERSPOON'UN DİĞER ESERLERİ

Kurgu Dışı

Çay Fincanında Viski: Güneyde Büyümek Bana Hayat, Aşk ve Kurabiye Pişirme Hakkında Ne Öğretti?

ÇOCUK KİTAPLARI

Meşgul Betty

Meşgul Betty ve Sirk Sürprizi

Meşgul Betty ve Mükemmel Noel Hediyesi

HARLAN COBEN'İN DİĞER ESERLERİ

ROMAN

Ölü Taklidi

Mucize İlaç

Anlaşmayı

Bozan Drop

Shot Fade

Away Back

Spin

Tek Bir Yanlış

Hareket Son Detay

En Karanlık Korku

Kimseye

Söyleme

Sonsuza Kadar

Gitti

İkinci Şans Yok

Sadece Bir Bakış

Masum Bana

Söz Ver

Ormanda Sıkı

Tutun

Uzun Süredir Kayıp

Yakalan
mış Canlı
Tel
Barınak
Yakın Kal
Saniyeler Kala
Altı Yıl
Seni Özlüyorum
Bulundun
Yabancı Beni Bir
Kez Kandır
Bırakma Kaç
Ormanlardan Gelen Çocuk
Kazandı
Maç
Seni Bulacağım İki
Kez Düşün
Kimsenin Aptalı Değilim

OKUYUCU YETİŞTİRMEK

Kitaplar Parlak Bir Gelecek Yaratır

Bu kitabı okuduğunuz ve genel olarak kitap okuduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarlar olarak, sizinle birlikte bir okur topluluğunun parçası olmaktan dolayı çok minnettarız ve kitaplara olan sevgimizi gelecek nesil okurlara aktarmada bize katılmanızı umuyoruz.

Zevk için okumak, bir çocuğun gelecekteki mutluluğu ve başarısını öngören en önemli faktör olduğunu biliyor muydunuz?

Aile koşulları, ebeveynlerin eğitim düzeyi veya gelirinden daha fazla, okuma bir çocuğun gelecekteki akademik performansı, duygusal sağlığı, iletişim becerileri, ekonomik güvenliği, hırslı ve mutluluğu üzerinde etkilidir.

Araştırmalar, ABD'de zevk için kitap okuyan çocukların sayısının hızla azaldığını gösteriyor:

- 2012 yılında, 9 yaşındaki çocukların %53'ü neredeyse her gün kitap okuyordu. Sadece 10 yıl sonra, 2022'de bu rakam %39'a düştü.
- 2012 yılında, 13 yaşındaki çocukların %27'si her gün zevk için kitap okuyordu. 2023 yılında bu sayı sadece %14'e düşmüştür.

Birlikte,
okuyucu
yetiştirmeye
kararlı olabilir ve
bu eğilimi
değiştirebiliriz.
Nasıl?

- Çocuklarınıza her gün kitap okuyun.
- Okumayı eğlenceli bir aktivite olarak gösterin.
- Ekran süresini azaltın.
- Aile, okul veya topluluk kitap kulübü kurun.
- Kitapçıları ve kütüphaneleri düzenli olarak ziyaret edin.
- Sesli kitapları dinleyin.
- Filmi izlemeden önce kitabı okuyun.
- Çocuğunuzu evcil hayvanına veya peluş oyuncakına yüksek sesle kitap okumaya teşvik edin.
- Hediye olarak kitap verin.
- İhtiyaç sahibi ailelere ve topluluklara kitap bağışlayın.

BO81217

Kitaplar parlak bir gelecek inşa eder ve okuyucu yetiştirmek hepimizin ortak sorumluluğudur.

Daha fazla bilgi için JoinRaisingReaders.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

